

Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Μυθιστόρημα

ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΜΗΣ Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Νίκος Τσάμης

Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

The Coordinator

Συγγραφέας: **Νίκος Τσάμης**

ISBN eBook: 978-618-80051-2-9

Το μυθιστόρημα Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ
διατίθεται στο Διαδίκτυο σε ηλεκτρονική μορφή
με άδεια [Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
(Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση -
Όχι Παράγωγα έργα)

Όλα τα βιβλία του συγγραφέα διατίθενται και σε
έντυπη μορφή, σε όλα τα βιβλιοπωλεία καθώς και
στο διαδίκτυο στη διεύθυνση:

www.ntsamis.com

ISBN έντυπης έκδοσης: 978-618-80051-1-2

Photo:

© Xristina Kalligianni

Ο Νίκος γεννήθηκε και σπούδασε πληροφορική στην Αθήνα. Εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας, αναλυτής προγραμματιστής, ενώ παράλληλα ασχολείται και με τη συγγραφή μυθιστορημάτων. Το πρώτο του μυθιστόρημα ο “Γάντζος” εκδόθηκε τον Μάιο του 2011.

Στο τέλος της ίδιας χρονιάς ο “Γάντζος” βραβεύτηκε ως μυθιστόρημα της χρονιάς 2011 από το protagon.gr

Τον Απρίλιο του 2012 εκδίδει τη συνέχεια του “Γάντζου”, τον “Μπάντυ” το οποίο ακολουθεί την ίδια επιτυχημένη πορεία που είχε και το πρώτο της σειράς.

Ο “Συντονιστής” είναι το τρίτο μυθιστόρημα που εκδίδει, στα μέσα του 2013, το οποίο είναι αυτόνομο και ανεξάρτητο της σειράς ο “Γάντζος”

Όσο τρομακτικό είναι το να είμαστε μόνοι στο σύμπαν, άλλο τόσο είναι και το να μην είμαστε...

Arthur C. Clarke

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους βοήθησαν στη δημιουργία αυτού του βιβλίου, καθώς επίσης και σε σένα αναγνώστη, που μας δίνεις τη δύναμη να συνεχίζουμε να γράφουμε...

Νίκος Τσάμης

Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Ξέρεις να σφυρίζεις;»

Την κοίταξα ξαφνιασμένος για δεύτερη φορά μέσα στα δεκαπέντε λεπτά που γνωριζόμασταν. Η πρώτη έκπληξη ήταν όταν μου πρότεινε να πάμε για καφέ τη στιγμή που περίμενα να με βρίσει, αφού είχα πέσει κυριολεκτικά πάνω της. Περπατούσα χαζεύοντας τον τεχνητό θόλο στο Golden Hall στο Μαρούσι, ενώ εκείνη έψαχνε μέσα στην τσάντα της για το κινητό της. Για την ακρίβεια, σε μια από τις δέκα τσάντες που κουβαλούσε. Το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ήταν να βρεθούν και οι δέκα στο πάτωμα κι εγώ να προσπαθώ ν' απολογηθώ όσο εκείνη είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια.

«Μη σκας, δεν σπάσαμε τίποτα. Ρούχα και παπούτσια είναι».

«Εσύ είσαι εντάξει;»

Μου έδειξε τις τσάντες που μαζεύαμε ακόμα από κάτω.

«Είχα καλό αερόσακο».

«Χίλια συγγνώμη πάντως, χάζευα πάνω και...»

«Δεν πειράζει ρε συ. Συμβαίνουν τέτοια κι έχουν και πολύ γέλιο».

Βγήκα λίγο από το ενοχικό-απολογητικό μου ύφος και πρόσεξα ότι μιλούσα με μια τριαντάρα όμορφη γυναίκα με βαθυπράσινα μάτια και ζεστό χαμόγελο. Το ανάστημα της και ο τρόπος που κινιόταν στο χώρο, έδειχναν άνθρωπο με αυτοπεποίθηση. Πριν προλάβω να την μελετήσω περισσότερο ήρθε η πρώτη έκπληξη.

«Επειδή όμως τίποτα δεν είναι τυχαίο, προτείνω να πάμε για έναν καφέ, αν δεν βιάζεσαι».

Προς στιγμήν δίστασα με την υπερβολική της άνεση, και την κοίταξα παραξενεμένος. Το βλέμμα της ήταν καθαρό και το χαμόγελό της παρέμενε το ίδιο ζεστό κι αληθινό, όπως και πριν.

«Όχι δεν βιάζομαι, αλλά...»

«Μην μου πεις ότι “δεν με ξέρεις”, γιατί αυτή είναι γυναικεία ατάκα».

Η γυναίκα απέναντί μου σίγουρα δεν ήταν ο τύπος που αντέχει τα πολλά “σάλια”. Στις ελάχιστες κουβέντες που είχαμε ανταλλάξει, η δυναμική έγερνε προς το μέρος της κι αν συνεχιζόταν λίγο ακόμα αυτό, ήμουν σίγουρος ότι θα ξενέρωνε και θα απέρριπτε από μόνη της την πρότασή της. Έβγαλα εντελώς το ατύχημα απ’ το μυαλό μου και πήρα τη σκυτάλη.

«Δώσε μου όμως να κρατήσω τον μισό αερόσακο, γιατί σήμερα κυκλοφορούν κάτι περίεργοι τύποι που δεν βλέπουν που πάνε».

Γέλασε πάλι και μου έδωσε, φανερά ανακουφισμένη απ’ το βάρος, τις μισές από τις τσάντες. Ανεβήκαμε στον πρώτο όροφο του εμπορικού και καθίσαμε στο Danesi, μαγαζί φημισμένο για τον ιταλικό espresso του. Στα τρία λεπτά διαδρομής που μεσολάβησαν δεν μιλήσαμε καθόλου

μεταξύ μας, αφού είχε καταφέρει ν' ανακαλύψει το κινητό της και να καλέσει αυτόν που δεν είχε προλάβει να του απαντήσει πριν, λόγω της σύγκρουσης. Από τα λίγα που άκουσα, έδινε εντολές στον συνομιλητή της για κάποιες αγορές εξοπλισμού κατάδυσης και τη μεταφορά τους από το εξωτερικό. Η παράδοση θα γινόταν στο "Βαλές Σπαθί" που από τα συμφραζόμενα κατάλαβα ότι πρέπει να ήταν όνομα σκάφους. Ο τόνος της φωνής της ήταν ήρεμος, αλλά ο τρόπος που μιλούσε έδειχνε ότι εκείνη απλά δήλωνε και ο απέναντι εκτελούσε. Ήταν φανερό ότι η αυτοπεποίθησή της είχε και οικονομική βάση στήριξης.

Έκλεισε, αφού είχαμε ήδη καθίσει, και η πρώτη κουβέντα της όταν μου ξανά-απηύθυνε τον λόγο, ήταν η δεύτερη έκπληξη για μένα.

«Ξέρεις να σφυρίζεις;»

«Προτιμώ να σηκώνω το χέρι».

Το γέλιο της σε συνδυασμό με την έκφραση που έπαιρνε το πρόσωπό της είχε αρχίσει να μου αρέσει πολύ.

«Δεν μιλάω για τον σερβιτόρο. Γενική είναι η ερώτηση».

«Γενικά ναι. Σφυρίζω. Σφυρίζω όπως θες. Με ή χωρίς δάχτυλα, κλέφτικα, σε διάφορους τόνους και κλίμακες, χωρίς...»

«Με κάλυψες».

«Πρώτη φορά καλύπτω μια γυναίκα επειδή σφυρίζω».

«Δεν φαντάζεσαι πόσα κρύβονται πίσω από ένα άντρα που δεν σφυρίζει...»

Την κοίταξα λίγο πιο έντονα και συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Μην ανησυχείς. Δεν είμαι τρελή. Πρόσφατα χωρισμένη είμαι...»

«Και να υποθέσω ότι ο σύζυγος δεν σφύριξε ποτέ;»

«Δεν σφύριξε ποτέ, δεν έβρισε ποτέ, δεν έφτυσε ποτέ, δεν...».

«Μήπως επέμενε και για εξωσωματική;»

Με κοίταξε έκπληκτη και προς στιγμήν νόμιζα ότι το είχα παρατραβήξει. Το γέλιο της που ακολούθησε όμως δικαίωσε τον αυθορμητισμό μου.

«Ακριβώς αυτό εννοώ! Παντρεύτηκα τον κύριο “δεν”. Και μετά που τον παντρεύτηκα έγινα κι εγώ η κυρία “δεν”, αφού κάθε μέρα αναρωτιόμουν γιατί “δεν” χωρίζω;»

Ο σερβιτόρος και το τηλέφωνό της μας διέκοψαν ταυτόχρονα. Έκανα νόημα στον σερβιτόρο να ξαναέρθει αργότερα, και συνέχισα να την περιεργάζομαι όσο μιλούσε στο τηλέφωνο, το οποίο ή χτυπούσε συνέχεια, ή βρήκαν όλοι τώρα να την πάρουν. Είχα μια αμυδρή αίσθηση πάντως ότι αυτό το πρόσωπο το είχα ξαναδει. Πού και πότε δεν μπορούσα να καθορίσω αλλά πρέπει να την είχα ξαναδει. Τελείωσε με δύο συνεχόμενες κλήσεις, έπαιξε λίγο με την θόνη και το έβαλε στην τσάντα της.

«Τώρα δεν θα μας ξαναενοχλήσουν».

«Και πόσο κράτησε λοιπόν ο γάμος με τον κύριο “δεν” ;»

«Τρεις μήνες».

«Τουλάχιστον φαντάζομαι δεν ήταν απ’ τους χωρισμούς που αφήνουν πίσω παιδάκια να ταλαιπωρούνται. Η ερώτηση που παραμένει όμως είναι γιατί μια γυναίκα που δεν μπορεί τα “δεν”, παντρεύτηκε τον “δεν σφουρίζω”;»

Ο σερβιτόρος ξαναγύρισε για την παραγγελία, αλλά αυτή τη φορά είχε και παρέα. Τρία βήματα πίσω του δύο τύποι με μαύρες τσάντες και φωτογραφικές μηχανές στα χέρια είχαν πάρει θέση και τραβούσαν προς το μέρος μας. Η γυναίκα απέναντί μου, που ακόμα δεν ήξερα ούτε το όνομά της,

γύρισε το κεφάλι από την άλλη μόλις τους είδε και χωρίς να με κοιτάξει προσπάθησε να με προειδοποιήσει.

«Εάν είσαι παντρεμένος ή σε σχέση σηκώνεσαι τώρα ήρεμα και φεύγεις».

«Και να ήμουν, που δεν είμαι, πάλι δεν θα υπήρχε πρόβλημα. Θέλεις να τους πω να φύγουν;»

«Δεν θα κερδίσουμε κάτι. Θα πάνε απέναντι και θα τραβάνε με τηλεφακό».

«Τότε χαμογέλα να βγούμε ωραίοι».

Με κοίταξε και το γνωστό χαμόγελο έκανε και πάλι την εμφάνισή του. Άπλωσε το χέρι της προς το μέρος μου.

«Δανάη».

Η επαφή των χεριών μας ήταν ζεστή και η αίσθηση άμεσα οικεία.

«Αλέξανδρος. Σαν πολιτικοί δεν είμαστε; Να τους πεις να μας στείλουν τη φωτό με τη χειραψία μας. Άσε που θα τους μπερδέσουμε σίγουρα όταν θα γράφουν το άρθρο. Ένας άγνωστος με πέντε γυναικείες τσάντες στα πόδια του, μετά από ώρα συστήνεται στην διάσημη Δανάη...»

«Νικολάου».

Ποτέ στη ζωή μου δεν με είχε συγκινήσει το χρήμα και γενικά δεν το είχα θέσει ποτέ ως αυτοσκοπό. Η δουλειά μου ως αρχιτέκτονας πήγαινε αρκετά καλά μέχρι πριν δυο χρόνια, όταν η οικονομική κρίση χτύπησε και την Ελλάδα. Στα δεκαπέντε χρόνια που είχα ήδη δουλέψει, είχα επενδύσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υπάρχει λόγος ανησυχίας για τα επόμενα δύσκολα χρόνια που έρχονταν. Το όνομα Νικολάου όμως, όσο κι αν δεν συναναστρέφεσαι ανθρώπους απ' αυτούς τους κύκλους, είναι αδύνατο να μην το ξέρεις. Όχι μόνο για τον στόλο των επιβατηγών πλοίων εντός Ελλάδος, αλλά και

για τις επιχειρήσεις τους παγκοσμίως. Ήταν από τις λίγες φορές που η τρίτη γενιά χρήματος, μετά τον αυτοδημιούργητο παππού Νικολάου, είχε κρατήσει τα ηνία των επιχειρήσεων με τέτοιο τρόπο, ώστε να παραμένουν εδώ κι έναν αιώνα σε ανοδική πορεία.

«Νικολάου, ο γνωστός Νικολάου;»

«Αυτός. Κόρη του εδώ και τριάντα ένα χρόνια».

«Κάτσε να βγάλω το τηλέφωνο να σε πάρω κι εγώ ένα δυο πόζες τότε!»

Γέλασε, με τα γνωστά για μένα αποτελέσματα και συνέχισα στον ίδιο τόνο.

«Απ' ό,τι έχω ακούσει ο “δεν σφυρίζω” είναι κι αυτός βαπορίσιος. Η οικογένειά του δηλαδή».

«Βαπορίσιος όπως το είπες, αλλά ο ίδιος μακριά απ' το νερό. Κοινώς, ξενέρωτος!»

«Τον έχεις στολίσει για τα καλά. Τα παλικάρια εδώ είναι δικοί του ή έχεις τελειώσει με τα διαδικαστικά του χωρισμού;»

«Μπα δεν νομίζω! Τις πρώτες μέρες με παρακολουθούσαν συνέχεια. Και οι δικοί του και οι καθημερινοί. Τώρα έμαθα ότι ο μπαμπάς του, του έδωσε εντολή για οριστικό τέλος οπότε...»

Το καχύποπτο μυαλό μου πήγε αστραπιαία στην εκδοχή η σύγκρουση να της είχε έρθει “κουτί”, σε περίπτωση που ήξερε ότι την παρακολουθούσαν οι παπαράτσι. Μια φωτογραφία στον Τύπο, τραβηγμένη σε καφετέρια να κάθεται παρέα μ' έναν άγνωστο άντρα, θα μπορούσε σ' αυτή τη φάση να εξυπηρετήσει πολλούς σκοπούς, τους οποίους φυσικά δεν περίμενα να μοιραστεί μαζί μου. Εγώ ήμουν απλά ο άγνωστος άντρας. Η πρώτη έκπληξη που αφορούσε

στην πρόταση για καφέ, μάλλον έκρυβε περισσότερα από έναν αθώο αυθορμητισμό, όσο κι αν προσπάθησε να με προστατέψει όταν τους είδε. Κράτησα τις σκέψεις μου για μένα και συνέχισα τη συζήτηση σε ανάλαφρο τόνο.

«Για πες... Πώς έγινε και τον παντρεύτηκες λοιπόν;»

«Κοίτα, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου με κάποιο μαγικό τρόπο βρίσκομαι συνέχεια σε μπελάδες. Άλλοτε μικρούς κι άλλοτε μεγαλύτερους. Κάποια στιγμή αποφάσισα να κάνω ένα δωράκι στον δικό μου τον πατέρα και να τον βγάλω από τη διαδικασία να συμμαζεύει τα ασυμμάζευτα κάθε φορά που ενεργούσα κατά βούληση. Ήταν μάλιστα σίγουρος ότι θα παντρευτώ το “ρεμάλι”, κατ’ εκείνον, που τριγυρνούσα τα τελευταία χρόνια, ο οποίος ύστερα από χρόνια διαλογισμών στην Ινδία είχε δώσει όλα του τα λεφτά για να αγοράσει ένα οικοπεδάκι στη Λήμνο και να το κάνει κοινόβιο για “ψαγμένους”. Καλή κι αυτή η ζωή, δε λέω, αλλά από τα πολλά ναρκωτικά, αυτός κι όλοι οι αργόσχολοι που είχε μαζέψει, είχαν μετατραπεί σ’ ένα τσούρμο ηλιθίων. Και φυσικά, από τη στιγμή που δεν υπήρχε ένας δάσκαλος να καθοδηγήσει, καμία σχέση με διαλογισμούς και εσωτερικά ταξίδια».

Έκανε μια μικρή παύση, προσπερνώντας μάλλον στα γρήγορα εικόνες που της είχαν έρθει συνειρμικά, και συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Όταν χώρισα λοιπόν με το “ρεμάλι” ο πατέρας μου ήταν προετοιμασμένος. Με τα πολλά μια μέρα με φέρνει σ’ επαφή με τον Παυλάκη. Αξιόλογο και ευγενικό παιδί ο γόνος του φίλου του, αλλά Παύλο δεν μπόρεσα να τον φωνάξω ποτέ. Δεν προβιβάστηκε ποτέ από Παυλάκης. Έκανα υπομονή, έκλεισα τα μάτια, φόρεσα και νυφικό που με αηδίαζε η

σκέψη και μόνο, κι όλα αυτά για χάρη του πατέρα μου και του καθωσπρεπισμού του κύκλου μας, όπου στα τριάντα είναι η ώρα που πρέπει ν' αλλάζεις ρότα όπως λένε. Δεν μπορώ να πω, το προσπάθησα...»

Με κοιτούσε με τα μάτια του παιδιού που είχε κάτσει ένα λεπτό τιμωρία και χρωστούσε ακόμα δυο ώρες που φυσικά δεν θα τις έκανε ποτέ.

«Τρεις μήνες δεν είναι και μεγάλη προσπάθεια».

«Πίστεψέ με Αλέξανδρε, ήταν! Δεν είμαι εγώ για τέτοια. Σ' ένα χρόνο θα έψαχνα για παράθυρο να πηδήξω».

Το ότι είχε συγκρατήσει το όνομά μου ήταν καλό δείγμα. Τι ακριβώς έδειχνε δεν ξέρω, η αίσθηση όμως να τ' ακούσω απ' το στόμα της ήταν ωραία.

Ο σερβιτόρος μας πλησίασε για τρίτη φορά και στα μάτια του αυτή τη φορά είδα την απορία και το σεβασμό για το ποιοί είμαστε και μας ακολουθούν οι παπαράτσι. Καραγκιοζιλίκια της σημερινής κοινωνίας και του σύγχρονου Homo TV.

«Τι θα πιούμε λοιπόν για τη λευτεριά μας;»

Έβαλα και τον εαυτό μου μέσα για να ξαναθυμίσω ότι οι ελεύθεροι στο τραπέζι ήταν δυο. Θα μπορούσε βέβαια να θεωρηθεί και πληθυντικός ευγενείας, γι' αυτό το έριξα με άνεση, και το άφησα στην ίδια να διαλέξει.

«Πράσινο τσάι με μέλι παρακαλώ».

«Δύο, και πήγαινε αν μπορείς και δυο νεράκια στους κυρίους απέναντι γιατί πρέπει να έχουν ρίξει πολύ περπάτημα σήμερα».

Όταν απομακρύνθηκε ο σερβιτόρος κοίταξα την Δανάη και την είδα να με περιεργάζεται.

«Εσύ πώς και ελεύθερος; Δεν είσαι και μικρούλης...»

Ο σπόρος είχε αποδώσει καρπούς.

«Τριάντα επτά. Και να σου πω την αλήθεια, από μικρός μου άρεσε πάρα πολύ αυτή η λέξη για να την αντικαταστήσω με κάποια άλλη. Βασικά δεν υπάρχει λέξη που να αντικαθιστά τη λέξη “ελεύθερος”».

«Δεν έπεφτες πάνω μου πριν ένα χρόνο που ψώνιζα για το γάμο;»

Συνέχισε να με κοιτάει με το διερευνητικό της ύφος και κάποια στιγμή χαμογέλασε με ό,τι ήταν αυτό που είχε σκεφτεί. Τραβήχτηκε λίγο πίσω για να προσγειωθεί το τσάι μπροστά της και με κοίταξε και πάλι έντονα.

«Έχω κάτι να σου προτείνω...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Παλένκε, κόλπος του Μεξικού, εξήμισι αιώνες και δυο χρόνια μετά τη γέννηση του Χριστού. Ο Χουνάπου βγήκε στο ξέφωτο παραμερίζοντας τα αναρριχητικά φυτά, κι έμεινε ακίνητος κοιτάζοντας το πλήθος των στρατιωτών γύρω του. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον πενήντα στον αριθμό κι είχαν κλείσει κάθε οδό διαφυγής γύρω απ’ το αιωνόβιο κυπαρίσσι, κοντά στις όχθες του ποταμού. Πίσω ακριβώς από τον Χουνάπου, μπροστά από το γιγάντιο δέντρο, ήρθε και στάθηκε η γυναίκα του με το νεογέννητο παιδί τους στην αγκαλιά της. Δίπλα της στεκόταν ο πατέρας της, ο Βασιλιάς Πακάλ, φανερά ταλαιπωρημένος και με κομμένη ανάσα.

Η πόλη είχε δεχτεί επίθεση και οι τρεις τους είχαν διαφύγει λίγο πριν από την τελική πτώση. Ο Γιουμάν, ιερέας στο Παλένκε μέχρι πριν από μερικούς μήνες, κοίταζε τώρα τον Χουνάπου από απέναντι, μ’ ένα σαρδόνιο χαμόγελο στα

χείλη. Από την ημέρα που ο Γιουμάν είχε εξαφανιστεί από την πόλη, ο Χουνάπου ήξερε ότι αυτό το φίδι χωρίς καρδιά, θα τους έφερνε προβλήματα. Τώρα, ο προδότης του λαού του, στεκόταν και τον κοίταζε με το υπεροπτικό του ύφος, αφού ως επικεφαλής του φονικού αποσπάσματος, κρατούσε τις ζωές τους στα χέρια του. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευε.

Όλα ξεκίνησαν πριν από εννέα μήνες, όταν ο Βασιλιάς Πακάλ είχε ζητήσει μια συνάντηση με τον Χουνάπου στην αίθουσα συμβουλίων. Μια συνάντηση πρόσωπο με πρόσωπο, χωρίς πρωτόκολλα και διαδικασίες. Η φήμη του Χουνάπου είχε αρχίσει να διαδίδεται πολύ γρήγορα, τόσο μέσα στην πόλη, όσο και στους γύρω καταυλισμούς. Από την πρώτη στιγμή που άρχισε να καταπιάνεται επίσημα με την αστρονομία, τον είχαν κρίσει υποψήφιο Shaman, “υπέρτατο μάγο-λειτουργό μεταξύ θεών και ανθρώπων”. Όλοι έλεγαν ότι ήταν προικισμένος με μαντικές και ιατρικές ικανότητες, αλλά ο ίδιος ήξερε ότι όλα είχαν να κάνουν με τ’ άστρα. Το σύμπαν είναι τόσο απόλυτα σωστά ρυθμισμένο, που αν ξέρεις να διαβάζεις τ’ άστρα, ξέρεις τα πάντα. Όλα είναι εκεί πάνω γραμμένα. Όλα τα μυστικά είναι διαθέσιμα σε μάτια που μπορούν να διαβάζουν. Και ο Χουνάπου είχε τέτοια μάτια. Τα είχε από την πρώτη στιγμή που τα άνοιξε και το ένιωσε και ο ίδιος με την πρώτη ματιά που έριξε τότε στον έναστρο ουρανό.

Γεννήθηκε νύχτα στην εξοχή και η μάνα που τον έφερε στον κόσμο θυμόταν πολύ καλά ότι αυτό το μωρό έκλαιγε σπάνια. Το πρώτο πράγμα που έκανε όταν το σκούπισαν από τα υγρά της γέννας, ήταν να μισανοίξει τα μάτια, να κοιτάξει ψηλά στον ουρανό και να σηκώσει το χεράκι του προς τ’ αστέρια. Από τότε, κάθε φορά που βρισκόταν έξω,

την περισσότερη ώρα κοιτούσε ψηλά. Πολλά βράδια μπουσουλούσε μέχρι την πόρτα, την άνοιγε, και τον έβρισκαν ώρες αργότερα, ξαπλωμένο ανάσκελα να κοιτάει τον ουρανό και να κοιμάται με τα μάτια ανοιχτά. Ο ουρανός του μιλούσε. Του έλεγε όλα όσα ήθελε κανείς να ξέρει. Εκεί υπήρχαν όλες οι απαντήσεις και ο Χουνάπου ήξερε να τις διαβάζει.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του Χουνάπου ήταν η επιβολή της θέλησής του πάνω στην ύλη. Όταν συγκεντρωνόταν ολοκληρωτικά κι απόλυτα σε κάτι που ήθελε, τότε αυτό ως δια μαγείας γινόταν. Η ιδιότητά του αυτή δεν περιοριζόταν μόνο σε άψυχα αντικείμενα. Με τη δύναμή του αυτή θέραπευε ακόμα και ασθένειες. Όσο περνούσαν τα χρόνια, γινόταν όλο και πιο ξακουστός, σ' όλους τους κύκλους της φυλής του. Από τους ευγενείς μέχρι τους σκλάβους.

Δυο φορές, κατά τη διάρκεια της μέχρι τώρα ζωής του, είχε αποφύγει την ανθρωποθυσία ως εκ θαύματος. Την εποχή εκείνη οι ανθρωποθυσίες ήταν κάτι συνηθισμένο για τη φυλή των Μάγια, καθώς ο θάνατος ήταν γι' αυτούς κάτι που δεν έπρεπε να φοβούνται. Το αντίθετο μάλιστα. Ήταν κάτι που έπρεπε ν' αποζητούν, μια μεγάλη ευκαιρία να ενωθούν με τον κόσμο των πνευμάτων και τους προγόνους τους. Ο θάνατος ήταν μέρος της ισορροπίας της φύσης, μέρος της απόδοσης στη Μητέρα Γη της ζωής που αυτή είχε δώσει.

Την πρώτη φορά, σε μικρή ηλικία, ο Χουνάπου ήταν υποψήφιος για να τον πετάξουν οι ιερείς σε μια από τις τρύπες των ιερών σπηλιών τους, γνωστές και ως "cenotes", κάτι που γινόταν κάθε φορά που η περίοδος ξηρασίας ξεπερνούσε τα επιτρεπτά όρια και έπρεπε να εξευμενίσουν τους Θεούς τους. Πίστευαν ότι οι σπηλιές αυτές εκτός από πηγές νερού ήταν και είσοδοι για τον κάτω κόσμο. Την

ημέρα της ανθρωποθυσίας πυκνά σύννεφα μαζεύτηκαν πάνω από την πόλη και λίγο πριν το τελετουργικό, μια σωτήρια για τον Χουνάπου βροχή, πότιζε τα στεγνά χωράφια επί τρεις συνεχόμενες ημέρες. Ήταν η πρώτη φορά που οι Θεοί αποφάσιζαν για την τύχη του.

Η επόμενη φορά ήταν πριν εννέα μήνες, μία μέρα πριν τη συνάντησή του με τον Βασιλιά Πακάλ. Ο κλήρος είχε πέσει στον Χουνάπου να είναι ο αρχηγός της μίας από τις δυο ομάδες ποδοσφαίρου για την ημέρα της σύζευξης. Κατά τη διάρκεια των παιχνιδιών που γίνονταν πάντα σε συγκεκριμένες ημερομηνίες σύμφωνα με τ' άστρα, σε όλα τα κτίσματα γύρω από το γήπεδο, τα οποία έπαιζαν και ρόλο παρατηρητηρίου-αστεροσκοπείου, οι αστρονόμοι-ιερείς μελετούσαν τον αγώνα αλλά και τον ουρανό ταυτόχρονα. Στον πολιτισμό των Μάγια επικρατούσε η αντίληψη, ότι οι κινήσεις των ουράνιων σωμάτων επηρεάζουν τη ζωή στη Γη, και για αυτό η παρατήρηση τους αποτελούσε λειτούργημα του Ιερατείου τους.

Το τελετουργικό αυτό ποδόσφαιρο δήλωνε τον συνδυασμό των ψυχών που φεύγουν, εναρμονισμένες με την κίνηση του ηλίου, των αστεριών και των πλανητών. Το παιχνίδι παιζόταν με παίκτες χωρισμένους σε δύο ομάδες με μια βαριά λαστιχένια μπάλα σε μέγεθος ανθρώπινου κεφαλιού. Η κάθε ομάδα προσπαθούσε να περάσει τη μπάλα από ένα στρογγυλό δακτύλιο ψηλά στον τοίχο, αλλά με μία προϋπόθεση. Έπρεπε να κρατάνε τη μπάλα στον αέρα χτυπώντας τη μόνο με τα γόνατα, τους αγκώνες και τους γοφούς. Το παιχνίδι, λόγω της δυσκολίας του, κρατούσε για πολλές ώρες και ο αρχηγός της ομάδας που έχανε είχε άσχημο τέλος. Του έκοβαν το κεφάλι μέσα στο γήπεδο.

Εκείνη την ημέρα ο ίδιος ο Βασιλιάς Πακάλ είχε ανέβει στο ναό της μεγάλης πυραμίδας του Παλένκε, για να παρακολουθήσει μαζί με την μοναχοκόρη του την Αντί τον αγώνα, καθώς και τις προβλέψεις των ιερέων για τη σημαδιακή αυτή ημερομηνία της σύζευξης της Αφροδίτης με τον Άρη. Μία σύζευξη κατά την οποία οι δύο πλανήτες θα απείχαν μόνο τρεις μοίρες μεταξύ τους και θα σχημάτιζαν ένα διπλό φάρο. Στην πραγματικότητα, οι δύο πλανήτες απέχουν μεταξύ τους εκατομμύρια χιλιόμετρα, φαίνονται όμως να προσεγγίζουν ο ένας τον άλλο καθώς κινούνται στο ίδιο επίπεδο με την τροχιά της Γης, το λεγόμενο επίπεδο της εκλειπτικής.

Οι δυο ομάδες παρέμεναν ισόπαλες μέχρι την ώρα της κορύφωσης του φαινομένου της σύζευξης, όταν ξαφνικά η ομάδα του Χουνάπου δέχτηκε τον καθοριστικό πόντο. Ο αγώνας τελείωσε και ο Χουνάπου γύρισε λαχανιασμένος και υποκλίθηκε προς τη μεριά του Βασιλιά. Ύστερα προχώρησε προς το κέντρο του γηπέδου για να συναντήσει τον ιερέα δήμιό του, ο οποίος ήδη διέσχισε διαγώνια την επίπεδη έκταση. Γονάτισε στα τέσσερα και έφερε τον αυχένα του σε οριζόντια θέση, ενώ στο πρόσωπό του είχε σχηματιστεί ένα χαμόγελο, το οποίο κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει λόγω της στάσης του σώματός του. Ο ίδιος ήξερε με κάθε λεπτομέρεια τι θα συμβεί στα επόμενα λεπτά, όπως ήξερε από πριν και το αποτέλεσμα του αγώνα. Τ' αστέρια είχαν μιλήσει εδώ και πολύ καιρό για τη σημερινή μέρα.

Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τον Σαντάλ τον αρχηγό της αντίπαλης ομάδας και παιδικό του φίλο, να τον κοιτάει μ' αγωνία. Η απώλειά του θα του στοίχιζε. Προς στιγμήν ευχήθηκε να είχαν κάνει λάθος τ' αστέρια και να έφευγε

ο ίδιος, αλλά μέσα του ήξερε ότι αυτό ήταν μαθηματικά αδύνατο. Είδε τα πόδια του ιερέα να πλησιάζουν και να σταματάνε στην αριστερή πλευρά του. Ένιωσε το βαρύ τσεκούρι να διαγράφει το θανατηφόρο ημικύκλιο πάνω από το κεφάλι του και λίγο πριν αρχίσει την αντίστροφη πορεία του με στόχο το σβέρκο του, η φωνή του ιερέα επαλήθευσε τις αλάνθαστες προβλέψεις του.

«Σήκω όρθιος Χουνάπου!»

Ο Χουνάπου κοίταξε προς τη μεριά του Βασιλιά και είδε ότι είχε σηκώσει το δεξί του χέρι, στο οποίο κρατούσε το Βασιλικό σκήπτρο με το ανάγλυφο κεφάλι φιδιού στην κορυφή, και έδειχνε προς την ανατολή. Η κίνηση αυτή υπήρχε καταγεγραμμένη στα ιερά βιβλία και μόνο. Στην ιστορία αυτού του παιχνιδιού δεν είχε εφαρμοστεί ποτέ μέχρι σήμερα. Σύμφωνα με τα γραπτά ο Βασιλιάς και μόνο, είχε δικαίωμα να σηκώσει το σκήπτρο του και να επιβάλει, μετά το πέρας του αγώνα, την αντιστροφή του αποτελέσματος, παίρνοντας ο ίδιος την ευθύνη για οποιαδήποτε κακοτυχία συμβεί στο λαό του για την ενδιάμεση περίοδο μέχρι τον επόμενο αγώνα.

Η κίνηση αυτή ήταν τόσο σημαντική που μπορεί να σήμαινε την εκθρόνισή του, ακόμα και τη θανάτωσή του με ανθρωποθυσία στους Θεούς, εάν μια μεγάλη καταστροφή έβρισκε τον λαό στο μεσοδιάστημα αυτό. Αντίθετα, εάν δεν επηρέαζε το αποτέλεσμα, όπως γινόταν ανέκαθεν μέχρι σήμερα, ακόμα και καταστροφή να τους έβρισκε, ο Βασιλιάς δεν θεωρούνταν υπεύθυνος κι ας μην είχε αναστρέψει το αποτέλεσμα. Η αδράνεια σήμαινε αποχή και ήταν δικαίωμα του Βασιλιά να την επικαλεστεί.

Ο Σαντάλ πήρε αμέσως τη θέση του Χουνάπου, ενώ ψηλά

στο μικρό ναό στην κορυφή της πυραμίδας, η Αντίν ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή με την πρωτοβουλία που είχε πάρει. Ήξερε ότι μόλις είχε ρισκάρει τη ζωή του πατέρα της για να σώσει τον άντρα που αγαπούσε. Και το έκανε με τον χειρότερο τρόπο. Το έκανε μ' ένα απεχθές ψέμα. Ένα ψέμα που είχε όμως τη δύναμη να κάνει τον πατέρα της να σηκώσει αμέσως το χέρι του, μόλις του το ψιθύρισε στ' αυτί. Απέφυγε το διεισδυτικό του βλέμμα, και προχώρησε προς το πρώτο από τα ενενήντα ένα σκαλοπάτια στην πίσω μεριά της πυραμίδας. Τα νεύρα της ήταν τόσο τεντωμένα που δεν άντεχε να δει τον αποκεφαλισμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Μαρίνα Γλυφάδας, προβλήτα επτά, Κυριακή μεσημέρι. Άφησα το αυτοκίνητο στο parking της ψαροταβέρνας μπροστά στην είσοδο της προβλήτας, κι αφού διέσχισα τις γραμμές του τραμ, περπάτησα παράλληλα στο μόλο χαζεύοντας τα υπερπολυτελή σκάφη. Έβγαχνα το “Βαλές Σπαθί” στη θέση 27Α. Το πρωί είχα αμφιταλαντευτεί λίγο ως προς την επιλογή της κατάλληλης ενδυμασίας, αλλά στο τέλος αποφάσισα να είμαι ο εαυτός μου και φόρεσα την αγαπημένη μου βερμούδα κι ένα μακό μπλουζάκι. Το θερμόμετρο ξεπερνούσε ήδη τους τριάντα επτά βαθμούς και δεν είχε μεσημεριάσει ακόμα. Οι προγνώσεις μιλούσαν για δεύτερο κύμα καύσωνα μέσα στον Ιούλιο και μια από τις σκέψεις μου ήταν να επιμηκύνω λίγο τις διακοπές μου και να φύγω μέσα στην εβδομάδα. Ίσως μια στάση στην Πάρο, στον παιδικό μου φίλο τον Παναγιώτη, για καμιά δεκαριά μέρες

και στη συνέχεια Κρήτη με την παρέα.

Το προτελευταίο σκάφος ταίριαζε με την περιγραφή που μου είχε κάνει η Δανάη στο τηλέφωνο. “Δωράκι από τον μπαμπά για την αποφοίτηση απ’ το πανεπιστήμιο” μου είχε πει. Άσπρο σκαρί με σκούρα τζάμια κι ένα φουσκωτό με μεγάλου κυβισμού εξωλέμβια μηχανή, τοποθετημένο κάτω από τον γερανό του σκάφους, στην πρύμνη. Αν και δεν έχω μεγάλη επαφή με τέτοιου είδους σκάφη το συγκεκριμένο πρέπει να ξεπερνούσε τα εικοσιπέντε μέτρα και η μάρκα Ferretti στο πλάι του, φανέρωνε και την ποιότητα κατασκευής του.

Είδα το όνομα “Βαλές Σπαθί” με μεγάλα καλλιγραφικά μπλε γράμματα στο κάτω μέρος της πρύμνης, ταυτόχρονα με την Δανάη που με χαιρετούσε από το πάνω κατάστρωμα, όπου βρισκόταν και το εξωτερικό πιλοτήριο του σκάφους. Λίγο αργότερα, η ηλεκτρική σκάλα ακουμπούσε στην προβλήτα μπροστά στα πόδια μου, ενώ η Δανάη μου χαμογελούσε κάνοντάς μου νόημα ν’ ανέβω.

«Welcome on board!»

Ένα ζεστό φιλί στο μάγουλο και αμέσως τα μάτια μας κλείδωσαν στην οικειότητα που είχαμε νιώσει και στην πρώτη, τυχαία μας συνάντηση στο Golden Hall.

«Αυτό αποκάλεσες δωράκι; Δηλαδή αν σου έπαιρνε κανονικό δώρο τι θα ήταν; Το πλοίο της γραμμής;»

Γελάσαμε και με οδήγησε μέσα, στην ευεργετική δροσιά του κλιματισμού στο σαλόνι του σκάφους.

«Κάτσε λίγο να πάρεις μια ανάσα, τελειώνω μια δουλίτσα πάνω κι έρχομαι. Μπροστά αριστερά σου είναι η κουζίνα. Βάλε ό,τι θέλεις να πεις κι έρχομαι να σε ξεναγήσω».

Βγήκε πάλι από την πίσω συρταρωτή πόρτα και χάθηκε

στη σκάλα που οδηγούσε πάνω. Το κοντό σορτς που φορούσε, αναδείκνυε τη λεπτή σιλουέτα της και τα γυμνασμένα πόδια της. Η κορμοστασιά της στητή και το βάδισμά της αέρινο, αλλά ούτε ίχνος από το γνωστό τουπέ που συναντάς σε ανθρώπους τέτοιας οικονομικής επιφάνειας. Στη σημερινή κοινωνία, δυστυχώς, αυτά που έχεις, καθορίζουν το ποιός είσαι, στα μάτια των πολλών. Εάν τρέφεσαι όμως απ' αυτά τα βλέμματα, τότε το κυνήγι των υλικών αγαθών γίνεται αυτοσκοπός και χαραμίζεις τη ζωή σου εγκλωβισμένος στην εικόνα και όχι στην ουσία των πραγμάτων. Η Δανάη ήταν φανερό ότι το είχε αποφύγει αυτό και η απλότητά της δεν αλλοιωνόταν καθόλου από την οικονομική της κατάσταση.

Στο τηλέφωνο, την Τρίτη που με είχε πάρει, μιλήσαμε σαν να γνωριζόμασταν χρόνια. Είχαν περάσει τότε ήδη τρεις ημέρες από την τυχαία μας συνάντηση και παρότι είχα το τηλέφωνό της δεν είχα κάνει καμία κίνηση να πάρω εγώ. Όταν είδα το όνομά της στην οθόνη του κινητού, ένα αυθόρμητο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό μου πριν καν απαντήσω.

«Φαντάζομαι είσαστε απ' την ασφαλιστική για το ατύχημα στο Golden Hall;»

Μια πολύ μικρή παύση και αμέσως μπήκε κι η ίδια στο παιχνίδι.

«Ναι, η κυρία που χτυπήσατε έχει σοβαρή εκδορά στην αριστερή της γόβα και ζητάει άμεση αποζημίωση!»

«Ακούω νούμερο!»

«Αν βάλουμε και την ψυχική οδύνη τότε...»

«Το νούμερο της γόβας εννοώ κυρία μου. Να πάρουμε μια γόβα στην πελάτισσά σας να τελειώνουμε!»

Το γέλιο της μου έφτιαξε ακόμα πιο πολύ το κέφι.

«Τι κάνεις Δανάη μου;»

«Μια χαρά Αλέξανδρε. Τώρα δηλαδή καλύτερα. Απ' το πρωί ασχολούμαι με ξενέρωτα θέματα και δεν έχω δει ούτε ένα χαμόγελο τριγύρω μου. Τουλάχιστον το βρήκα στο τηλέφωνο».

«Σ' αυτό το τηλέφωνο έχει πάντα διαθέσιμα χαμόγελα. Feel free to use it!»

Πέταξα και την Αγγλικούρα μου, έτσι, χωρίς λόγο. Ό,τι βγαίνει αυθόρμητα καλό είναι.

«Αυτή την Κυριακή τι κάνεις Αλέξανδρε;»

Κι έτσι πέντε μέρες αργότερα εμφανίστηκα στο κατάστρωμα του “Βαλές Σπαθί”, όχι σαν “Φάντης Μπαστούνι”, αλλά με επίσημη πρόσκληση από την ιδιοκτήτρια του. Η ίδια είχε προτείνει στο τηλέφωνο να φάμε μαζί στο σκάφος, κυρίως γιατί ήθελε να “*δω κάτι που είχε βρει και την έχει μαγέψει*”, όπως δήλωσε πριν κλείσουμε.

Ο χώρος του σαλονιού ήταν υπερβολικά άνετος, με καναπέδες και από τις δυο πλευρές, κάτω από τα δυο μεγάλα πλαϊνά παράθυρα. Ένα μεγάλο μαονένιο τραπέζι οκτώ θέσεων, ήταν τοποθετημένο μπροστά στην είσοδο της κουζίνας, στο οποίο υπήρχαν ήδη δυο σερβίτσια κι ένα μπουκάλι λευκό κρασί μέσα σ' ένα μεταλλικό δοχείο γεμάτο με πάγο. Μπήκα στην πεντακάθαρη κουζίνα του σκάφους για να βάλω στο ψυγείο το κρασί που είχα φέρει, εντυπωσιασμένος από την πολυτέλεια που επικρατούσε παντού.

Γύρισα στο σαλόνι και την προσοχή μου τράβηξε μια μεταλλική βιβλιοθήκη στην αριστερή πλευρά της εισόδου, η οποία είχε στα γυάλινα ράφια της, αντί για βιβλία, εκθέματα από τον βυθό της θάλασσας. Η συλλογή ήταν μοναδική. Από

πολύχρωμους εξωτικούς αστερίες μέχρι μεγάλα όστρακα, ένα εκ των οποίων ήταν ανοιχτό και ένα μεγάλο λευκό μαργαριτάρι με ομοιόμορφη ιριδίζουσα λάμψη βρισκόταν ακόμα μέσα του. Το μέγεθός του πρέπει να ξεπερνούσε τα δυο εκατοστά και το σχήμα του ήταν σχεδόν σφαιρικό.

«Έξι χρόνια του πήρε για να το φτιάξει. Το βρήκα πέρυσι στα νησιά Cubagua, στη βόρεια ακτή της Βενεζουέλας».

Είχε έρθει αθόρυβα πίσω μου και χάζεψε μαζί μου τα ευρήματά της. Συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Το ξέρεις ότι όλη η ιστορία ξεκινάει από ένα παράσιτο ή κάποιο πετραδάκι που εισβάλλει μέσα στο όστρακο;»

«Στα φυσικά μαργαριτάρια. Γιατί σ' αυτά που κυκλοφορούν εισβάλλει ο άνθρωπος και βάζει τα δικά του.»

«Ενημερωμένο σε βρίσκω...»

«Κάτι θυμάμαι απ' το σχολείο κι εγώ...».

Στη μέση των εκθεμάτων υπήρχε κάτι διαφορετικό. Το κεντρικό τετράγωνο της μεταλλικής κατασκευής, διπλάσιο σε πλάτος και ύψος από τα υπόλοιπα, είχε πύρους ασφαλείας στην περιμέτρό του και σκούρο φιμέ τζάμι μπροστά, το οποίο δεν επέτρεπε την ορατότητα μέσα. Στη δεξιά του πλευρά, πάνω στο τζάμι, υπήρχε ένα μικρό ορθογώνιο παραλληλόγραμμο, κάθετα τοποθετημένο, και οριοθετημένο από μια λεπτή κόκκινη γραμμή. Με την άκρη του ματιού μου είδα ότι είχε καταλάβει που κοιτούσα, αλλά πριν προλάβω να ρωτήσω κάτι, έβαλε το χέρι της κάτω απ' το μπράτσο μου και άλλαξε θέμα οδηγώντας με προς τα μέσα.

«Πάμε να σε ξεναγήσω στο βαρκάκι μου».

Συνήθως δεν ενθουσιάζομαι από υλικά αγαθά, αλλά το συγκεκριμένο ήταν πραγματικά εντυπωσιακό. Ειδικά η κεντρική κρεβατοκάμαρα, κάθετα τοποθετημένη στο σκάφος

και με απεριόριστη θέα στη θάλασσα ήταν το κάτι άλλο. Η εσωτερική καμπίνα πλοήγησης με τη μονοθέσια δερμάτινη πολυθρόνα και τα ηλεκτρονικά όργανα με τις LCD οθόνες μπροστά της, σου έδινε την αίσθηση ότι βρισκόσουν σε διαστημόπλοιο περισσότερο, παρά σε πλεύσιμο. Η αντίστοιχη εξωτερική, στο πάνω κατάστρωμα, μ' ένα μεγάλο τζακούζι τοποθετημένο στην πίσω αριστερή γωνία, ήταν η άλλη όψη της χλιδής αυτού του σκάφους. Μετά τη μισάωρη περιήγηση καταλήξαμε στο στρωμένο τραπέζι έξω απ' την κουζίνα. Άνοιξα το παγωμένο κρασί και σέρβιρα ταυτόχρονα με την Δανάη που γέμιζε τα δεύτερα ποτήρια μας με νερό.

«Στην υγεία σου Δανάη».

«Στην ελευθερία σου Αλέξανδρε».

«Έλα τώρα, κι εσύ ελεύθερη είσαι πλέον. Τέρμα τα “δεν”.

Το κεφάλαιο έκλεισε».

«Δεν νομίζω ότι θα ξεφύγω έτσι εύκολα...»

«Τι εννοείς;»

«Έ να, βλέπω τον πατέρα μου ν' ανασυντάσσει τις δυνάμεις του. Από τότε που χώρισα με τον Παυλάκη είναι σα να έχω καταπιεί κάμερα και με παρακολουθεί παντού με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Και πιστεψέ με έχει πολλούς. Ξέρει βέβαια ότι δεν θα ξανατσιμπήσω με τέτοιου είδους άντρα, αλλά είναι σίγουρο ότι θα κάνει τα πάντα για να δει ένα εγγόνι. Οπότε πώς να νιώσεις ελεύθερος απ' τη στιγμή που κάποιος κανονίζει τη ζωή σου;»

Ήπιε μια γουλιά ακόμα και συνέχισε.

«Πολλές φορές έχω σκεφτεί ότι δεν θέλω να κάνω παιδιά. Όλα τα επιχειρήματα που αντιτάσσω πηγάζουν πάντα απ' την πλύση εγκεφάλου που έχω υποστεί απ' τον μπαμπά. Ή μπορεί να μην θέλω και ως αντίδρασή σ' όλη αυτή την

πίεση. Τεράστια περιουσία σημαίνει τεράστιο βάρος στις πλάτες των απογόνων, πίστεψέ με. Λες και χρωστάμε στους προηγούμενους να διατηρήσουμε όσα απέκτησαν. Πρέπει να είσαι κάθετος και σκληρός για να βγεις από τα δίχτυα που μπλέκεις».

«Ναι αλλά κοίτα γύρω σου. Κοίτα τι σου προσφέρει η κατάσταση;»

«Αυτό είναι το χρυσό κλουβί Αλέξανδρε. Χρυσό μεν, αλλά δεν παύει να είναι κλουβί, εκτός εάν είσαι απόλυτα συνειδητός και τα χρησιμοποιείς όλα αυτά σαν εργαλεία. Οι περισσότεροι του κύκλου πάντως, γίνονται σκλάβοι της ύλης και θύματα του εγωκεντρισμού τους. Έχω περάσει έντεκα μήνες σε σπηλιά στο Νεπάλ παρέα με το πρώην ρεμάλι μου κι ένα δάσκαλο του Ζεν. Έντεκα μήνες τρώγαμε μόνο ρύζι και νερό. Κάναμε μπάνιο και την ανάγκη μας σ' ένα ποταμάκι που το νερό ήταν κρύσταλλο. Το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας κάναμε διαλογισμούς με τον Δάσκαλο που βασιζόνταν στη σιωπή και την αναπνοή. Ήταν οι πιο εποικοδομητικοί μήνες της ζωής μου όσο αφορά στο περίφημο “γνώθι σαυτόν”. Ο μόνος λόγος που γύρισα ήταν γιατί αρρώστησε η μητέρα μου. Δεν θα άλλαζα εκείνους τους μήνες ούτε με χίλια σκάφη σαν αυτό».

«Κάνω τον δικηγόρο του διαβόλου τώρα και σε ρωτάω. Θα περνούσες την υπόλοιπη ζωή σου εκεί πάνω; Δεν υπήρχε καμία φωνούλα μέσα σου να ζητάει να γυρίσεις;»

«Δεν μπορώ να προβλέψω την εξέλιξη αφού δεν συνέβη. Το μόνο που σου υπογράφω είναι ότι η φωνούλα που λες δεν ακούστηκε ούτε μια φορά στους έντεκα μήνες που μείναμε εκεί. Όσο πιο βαθιά έμπαινα κι όσο πιο συνειδητή γινόμουν στο εδώ και τώρα, τόσο πιο πολύ ένιωθα σαν το κρεμμύδι που

αφαιρείς στρώματα. Είδα στρώματα που μου έχει φορέσει η κοινωνία, η θρησκεία, οι γονείς και σε στιγμές ενόρασης του ίδιου του Δασκάλου είδα και στρώματα που κουβαλάμε όλοι μας, μέσα στο DNA της εξέλιξης του ίδιου μας του είδους.

Η εμπειρία Αλέξανδρε ήταν συγκλονιστική. Είμαστε κομπάρσοι στο έργο της ζωής μας. Πιστεύουμε ότι κάποια μέρα θα γίνουμε πρωταγωνιστές εάν συμβεί το ένα και εάν πετύχουμε το άλλο, αλλά ό,τι και να πετυχαίνουμε υπάρχει πάντα κάτι ακόμα για να μας κρατάει απασχολημένους. Πετυχημένος και ευτυχισμένος δεν είναι αυτός που βλέπεις στην κορυφή. Η κορυφή που βλέπεις δεν είναι καν η δική σου κορυφή. Είναι μια γενικώς διαμορφωμένη και αποδεκτή κορυφή, που εξυπηρετεί τη δομή της σημερινής κοινωνίας, η οποία λειτουργεί μόνο ιεραρχικά. Μας το έχουν περάσει με τέτοιο τρόπο όμως, που το έχουμε πιστέψει. Κι αφού το πιστέψαμε, πιστεύουμε κι αυτούς που φτάνουν μέχρι εκεί. Τον πολιτικό, τον ιερέα, τον πλούσιο κι όποιον άλλο παίζει με τις ανασφάλειές μας από την κορυφή, για να παραμένει εκεί και να μας ελέγχει, φυλακισμένος κι ο ίδιος μέσα σ' αυτή τη σχέση κι ας νομίζει το αντίθετο. Η κορυφή του καθενός μας δεν βρίσκεται εκεί έξω. Πρέπει να κοιτάξεις προς τα μέσα για να βρεις τη δική σου κορυφή...»

Την κοιτούσα στα μάτια και έβλεπα τον άνθρωπο Δανάη να μοιράζεται την εμπειρία της χωρίς κανένα φίλτρο. Απέναντί μου είχα έναν καθαρό άνθρωπο που είχε πολλά να πει. Με ή χωρίς λόγια.

«Σε κούρασα με τις φιλοσοφίες μου νομίζω...»

«Δεν κουράζομαι ακούγοντας αλήθειες. Οι τυπικοί και τα δήθεν είναι που με κουράζουν και δεν έχεις καμία σχέση μ' αυτά. Οπότε...»

«Οπότε, νομίζω είναι ώρα να μαγειρέψουμε. Τι λες;»

«Εννοείται! Τι φτιάχνουμε;»

Μεταφερθήκαμε στην κουζίνα και μία ώρα αργότερα το τραπέζι φιλοξενούσε μια γαριδομακαρονάδα με κόκκινη σάλτσα και βασιλικό και μια ανάμεικτη σαλάτα λαχανικών με παρμεζάνα και λιαστή ντομάτα, που συνοδευόταν από ένα δεύτερο μπουκάλι κρασί, καθώς το τελευταίο ποτήρι του προηγούμενου είχε θυσιαστεί ήδη μέσα στη σάλτσα. Μαγειρεύαμε, λέγαμε ιστορίες και γελούσαμε σαν να γνωριζόμασταν χρόνια.

«Άντε και πάλι στην υγεία μας!»

Και δώστου τα ποτήρια να τσουγκρίζουν και το κέφι ν' ανεβαίνει.

«Ξέρεις κάτι Αλέξανδρε. Είσαι από τους ανθρώπους που εμπνέουν εμπιστοσύνη. Όχι ακριβώς εμπιστοσύνη, γιατί δεν μ' αρέσει αυτή η λέξη, αλλά βγάζεις κάτι πολύ θετικό και οικείο προς τα έξω».

«Ένα από τα χίλια προσόντα μου είναι κι αυτό. Ένα άλλο είναι η μετριοπάθεια».

«Όχι σοβαρά μιλάω...»

«Εγώ νομίζω ότι αυτό που λες, χρειάζεται πάντα δύο για να πετύχει. Είσαι εντελώς ανοιχτή, από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα, κι έτσι με βοηθάς κι εμένα να είμαι ο εαυτός μου. Αν ήσουν για παράδειγμα το κακομαθημένο κοριτσάκι που απαιτεί, αντί να κερδίζει τον άλλο, όπως οι περισσότερες του κύκλου σου, αυτή η συνάντηση δεν θα γινόταν ποτέ. Αλλά για να έρθουμε και στο προκείμενο, μου μίλησες για κάτι που σε έχει μαγέψει αν δεν κάνω λάθος...»

«Ορίστε, να άλλο ένα δείγμα ότι μου βγάζεις κάτι πολύ θετικό από την πρώτη στιγμή. Λοιπόν αυτό που θα δεις, δεν

το έχει δει κανείς άλλος, εκτός από τον Eric τον καπετάνιο του σκάφους, που τον ξέρω απ' όταν ήμουν μωρό. Το βρήκα πριν ένα μήνα στην τελευταία κατάδυση που έκανα, σ' ένα αχαρτογράφητο νησάκι έξω από την Μάλαγα στη νότια Ανδαλουσία.

Την πρώτη μέρα βρήκα κάτι απομεινάρια από ένα ναυάγιο, κατά πάσα πιθανότητα ισπανικής γαλέρας. Το ναυάγιο δεν είχε κάτι το ενδιαφέρον να δείξει, παρά μόνο μερικά χοντροκομμένα ξύλα κι ένα μικρό μέρος του ακρόπρωρου του πλοίου. Το συγκεκριμένο κομμάτι το βρήκα δυο μέρες αργότερα κατά τύχη, καλυμμένο από όστρακα και κοράλλια, δέκα μέτρα πιο βαθιά απ' το σημείο του ναυαγίου. Βασικά προσπαθούσα να μπω σε μια σπηλιά και ακούμπησα πάνω του. Ένα κοράλλι που ξεκόλλησε από την επιφάνειά του, μου αποκάλυψε το μικρό μου θησαυρό. Δεν ξέρω γιατί, αλλά είσαι ο πρώτος άνθρωπος που σκέφτηκα ότι έπρεπε να το δει. Ούτε στον πατέρα μου δεν το έχω δείξει ακόμα».

«Μη λες άλλα. Δε χρειάζεται. Η περιέργεια χτυπάει ήδη κόκκινο».

Σηκώθηκε απ' το τραπέζι και πλησίασε ξανά στη μεταλλική βιβλιοθήκη που ήμασταν πριν. Την ακολούθησα κι έμεινα ένα βήμα πίσω της. Στάθηκε στο κέντρο της βιβλιοθήκης και ακούμπησε τον δείκτη του χεριού της στη μέση του μικρού ορθογώνιου παραλληλόγραμμου, πάνω στο φιμέ τζάμι. Ένα αχνό λευκό φως άναψε στο περίγραμμα του δαχτύλου της, το οποίο στη συνέχεια μετατράπηκε σε κόκκινο και αμέσως ο ήχος από σύρτες που τραβιόντουσαν συμπλήρωσε την όλη διαδικασία.

Το τζάμι-πόρτα άνοιξε ελάχιστα από τη δεξιά πλευρά, αφήνοντας όμως ένα μικρό κενό από την υπόλοιπη

κατασκευή, στο οποίο η Δανάη έβαλε τα δάχτυλά της και τράβηξε προς το μέρος μας. Η μυστική κρυψώνα είχε δικό της φωτισμό και περιείχε διάφορα αντικείμενα, από μικρά σεντούκια μέχρι περιδέραια από πολύτιμους λίθους. Στο κέντρο όμως υπήρχε ένα επίπεδο μπλε βελούδινο μαξιλαράκι με μεταλλικό πλαίσιο. Πάνω στο μαξιλαράκι ήταν τοποθετημένο ένα κρανίο από συμπαγές γυαλί ή κάποιο παρόμοιο υλικό, άψογα σμιλευμένο, και ίσο σε μέγεθος μ' ένα κανονικό κρανίο. Η Δανάη το έβγαλε προσεκτικά μαζί με τη βάση του και το ακούμπησε στο χαμηλό τραπέζι μπροστά από τον καναπέ.

«Απίστευτο! Ποιος μπορεί να έφτιαξε κάτι τέτοιο; Από πότε ήταν αυτό εκεί κάτω;»

Είχα εκπλαγεί από την τελειότητα της κατασκευής και οι ερωτήσεις έρχονταν σωρηδόν.

«Τις τελευταίες μέρες βρήκα χρόνο και ασχολήθηκα λίγο περισσότερο με το θέμα. Δεν φαντάζεσαι τι έχω ανακαλύψει!»

«Τι εννοείς;»

«Κατ' αρχάς το συγκεκριμένο κρανίο δεν είναι το μοναδικό στον κόσμο. Περίμενε να φέρω το Laptop μου να δεις».

Κατέβηκε στο κάτω επίπεδο και έμεινα μόνος, με το κρανίο να με κοιτάει, χωρίς να μπορώ κι εγώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω του. Άπλωσα το χέρι να νιώσω την επιφάνειά του και τη στιγμή που ακούμπησα την παλάμη μου πάνω του πετάχτηκα όρθιος και απομακρύνθηκα ασυναίσθητα μερικά βήματα προς το τραπέζι που τρώγαμε μέχρι πριν λίγο.

Τη στιγμή της επαφής, κατά ένα εντελώς τρελό και παρανοϊκό τρόπο, είχα την αίσθηση ότι ακούμπησα ζωντανό κρανίο. Ήταν σαν να ακούμπησα δέρμα κι όχι γυαλί ή

ό,τι διάολο τέλος πάντων ήταν αυτό το υλικό. Ακόμα κι η θερμοκρασία του ήταν αντίστοιχη με τη θερμοκρασία ανθρώπινου σώματος. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή και ένιωσα το στόμα μου εντελώς στεγνό. Πήρα το ποτήρι με το νερό απ' το τραπέζι και το κατέβασα μονορούφι. Ξανακοίταξα το κρανίο πάνω στο τραπεζάκι. Απ' τη θέση που στεκόμουν έβλεπα το προφίλ του τώρα. Κατά τ' άλλα δεν είχε αλλάξει τίποτα. Δεν μπορεί να το φαντάστηκα. Δεν είχα ποτέ μου παραισθήσεις και τα μόνα ναρκωτικά που έχω δοκιμάσει ήταν κάτι τσιγαράκια στο στρατό. Το κρασί να έχει τέτοια παρενέργεια το απέκλεισα και σαν πιθανότητα.

Άκουσα την Δανάη ν' ανεβαίνει τις σκάλες και προσπάθησα να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου για να αποφασίσω εάν έπρεπε να της πω τι έγινε ή όχι. Σίγουρα θα με περνούσε για τρελό. Για να κερδίσω χρόνο μπήκα στην τουαλέτα κι έκλεισα την πόρτα πίσω μου. Έβρεξα το πρόσωπό μου και το έτριψα με την καθαρή πετσέτα που κρεμόταν δίπλα. Κοίταξα στον καθρέφτη πήρα μια βαθιά ανάσα και ένιωσα ότι είχα ανακτήσει κάπως την αυτοκυριαρχία μου. Τράβηξα το καζανάκι για ξεκάρφωμα και βγήκα πάλι στο σαλόνι. Η Δανάη είχε καθίσει με το Laptop στα πόδια της, στη ίδια θέση που καθόταν και πριν. Ακριβώς μπροστά απ' το διαβολόπραγμα. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι η ίδια δεν είχε ακουμπήσει καθόλου το κρανίο όπως το έβγαζε προηγουμένως απ' την κρύπτη του. Όταν το έβγαλε το ακούμπησε στο τραπεζάκι μαζί με τη βελούδινη βάση. Δεν μπορεί όμως. Αν είχε κι εκείνη παρόμοια εμπειρία με τη δική μου γιατί να μην μ' ενημερώσει; Προς το παρόν αποφάσισα να μην πω κουβέντα.

Με κοίταξε χωρίς καμία ένδειξη ενοχής στα μάτια της, και

στη συνέχεια έκανε χώρο δίπλα της να καθίσω.

«Έλα να δεις που έχουμε πέσει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο Eric πλήρωσε τον πολυλογά ταξιτζή που τον έφερε σπίτι απ' το αεροδρόμιο Σαρλ ντε Γκωλ, κι έβγαλε τις βαλίτσες μόνος του απ' το πορτμπαγκάζ. Τις έσυρε μέχρι την εξώπορτα και τις παράτησε κάτω, για να προλάβει ν' απενεργοποιήσει τον συναγερμό όταν θα άνοιγε την πόρτα. Το μόνο που ήθελε αυτή τη στιγμή ήταν να γεμίσει τη μπανιέρα με ζεστό νερό, και να μείνει μέσα μέχρι να μουλιάσει ολόκληρος. Είχε αρχίσει να κουράζεται πλέον εύκολα τις τελευταίες μέρες. Περίπου τρεις μήνες πριν, είχε μπει στο νοσοκομείο για μια σχετικά απλή εγχείρηση βουβωνοκήλης. Μετά τις πρώτες προληπτικές εξετάσεις, του βρήκαν όγκο στο δεξιό πνεύμονα, που αποδείχτηκε τελικά ότι ήταν κακοήθης. Ο καρκίνος είχε κάνει ήδη μετάσταση και στο συκώτι. Για ένα μήνα γύριζε στους καλύτερους γιατρούς του Παρισιού, αλλά στην τελευταία του επίσκεψη στο πανεπιστημιακό νοσοκομείο Broussais, συνάντησε έναν γιατρό που του τα είπε έξω απ' τα δόντια και τον ανάγκασε να δει την πραγματικότητα όπως ήταν.

«Σε όσους γιατρούς και να πας η διάγνωση δεν αλλάζει. Το μόνο που κάνεις είναι να χάνεις πολύτιμο χρόνο. Πρέπει να ξεκινήσεις αμέσως χημειοθεραπεία».

Το ίδιο βράδυ δέχτηκε τηλεφώνημα από το μεγάλο αφεντικό. Ο Νικολάου τον ήθελε να πάει αμέσως στην Ελλάδα γιατί το “Βαλές Σπαθί” της κόρης του είχε μείνει

χωρίς καπετάνιο. Η μικρή είχε κανονίσει ταξίδι στις ακτές της Ανδαλουσίας και ο καπετάνιος του σκάφους ήταν άρρωστος. Λες κι ο ίδιος δεν ήταν, σκέφτηκε. Δεν ανέφερε τίποτα για την κατάστασή του και δέχτηκε ν' αναλάβει αυτός το σκάφος. Θα πετούσε την επομένη για Αθήνα.

Είκοσι χρόνια ταξίδευε με τα καράβια του Νικολάου και δυο φορές είχε σώσει πολύ κόσμο με την πείρα του στη θάλασσα. Ήξερε ότι ήταν μέσα στους πέντε καλύτερους καπετάνιους του μεγαλοεφοπλιστή. Όπως ήξερε κι ότι αυτό το ταξίδι μπορεί να ήταν το τελευταίο του. Δεν θα το έχανε όμως για να κυνηγήσει πιο γρήγορα τον θάνατό του. Είχε αποκλείσει τη χημειοθεραπεία καθώς είχε παραδείγματα στο κοντινό του περιβάλλον από ανθρώπους που “έφυγαν” αφού τους διέλυσε κυριολεκτικά η όλη διαδικασία. Ο καλύτερός του φίλος μάλιστα, είχε πει ότι είναι σαν να ρίχνεις πυρηνική βόμβα στο σπίτι για να σκοτώσεις την κατσαρίδα.

Το ταξίδι εξελίχτηκε σε κρουαζιέρα πολυτελείας και για τον ίδιο, αφού η Δανάη, που την ήξερε από μωρό, ήταν πάντα η μεγάλη του αδυναμία. Αντίστοιχη ήταν και η αδυναμία που του είχε και η ίδια. Ο Eric ήταν πάντα ο αγαπημένος της καπετάνιος με το άσπρο μούσι. Τον μήνα που ταξίδευαν στην ακτογραμμή Ιταλίας, Γαλλίας και Ισπανίας, η μικρή ασχολιόταν με τις καταδύσεις, ενώ ο Eric καθόταν με τις ώρες στο πάνω κατάστρωμα και χάζευε τη θάλασσα περιμένοντας κάποια απάντηση στο “γιατί” που τον έπνιγε. Κάποια στιγμή παραδόθηκε εντελώς στο πεπρωμένο του και κατάλαβε ότι απάντηση δεν υπάρχει, από τη στιγμή που δεν υπάρχει ούτε ερώτηση. Δεν υπάρχει “γιατί”. Μερικά πράγματα συμβαίνουν και πρέπει να τα δεχτούμε όπως έρχονται. Δεν μπορείς να ρωτάς γιατί ανθίζει σήμερα το λουλούδι ή γιατί

μαραίνεται την επομένη. Κι αν μαραθεί μια ώρα νωρίτερα πάλι δεν έχει νόημα να ρωτάς γιατί. Ένας απειροελάχιστος κόκκος μέσα στο χωροχρόνο είμαστε, δεν χρειάζεται να το κάνουμε ολόκληρο θέμα.

Όταν γύρισαν από το ταξίδι, λίγο πριν μπει στο ταξί που θα τον πήγαινε στο αεροδρόμιο, αγκάλιασε την Δανάη και της έδωσε ένα πατρικό φιλί στο μέτωπο. Ήταν σα να αποχαιρετούσε για τελευταία φορά την κόρη του, καθώς η Δανάη ήταν γι' αυτόν το παιδί που δεν απέκτησε ποτέ. Ακόμα και τ' ανίψια του, τα παιδιά της αδελφής του, δεν του έβγαλαν ποτέ τέτοια συναισθήματα. Το στομάχι του ήταν δεμένο κόμπος, κι αφού απομακρύνθηκε λίγο το ταξί από το “Βαλές Σπαθί”, ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλό του και χάθηκε μέσα στην άσπρη γενειάδα του, την αδυναμία της Δανάης.

Εκκλείδωσε την εξώπορτα και πήγε με γρήγορα βήματα προς τον πίνακα ελέγχου του συναγερμού. Από τότε που τον είχε εγκαταστήσει έλεγε στον εαυτό του ότι έπρεπε να τον ξανά-ρυθμίσει, έτσι ώστε να του δίνει λίγο περισσότερο χρόνο μέχρι να δίνει τον κωδικό, για να μην τρέχει σαν τον καμένο κάθε φορά που έμπαινε, αλλά συνεχώς το αμελούσε. Στη μέση της διαδρομής προς τον πίνακα, συνειδητοποίησε ότι ο προειδοποιητικός βόμβος του συναγερμού, αυτός που δήλωνε ότι ήταν ενεργοποιημένος, δεν ακουγόταν. Αυτό σημαίνει είτε βλάβη στο συναγερμό, είτε ότι δεν τον είχε ενεργοποιήσει φεύγοντας την τελευταία φορά η αδελφή του. Από τότε που χώρισε με τη γυναίκα του, κάθε φορά που έφευγε για μεγάλο διάστημα, η αγγαρεία του ποτίσματος έπεφτε στην αδελφή του, η οποία έμενε σχετικά κοντά. Τα φωτάκια στην πρόσοψη του πίνακα έδειχναν ότι όλα ήταν εντάξει, οπότε μάλλον ίσχυε το δεύτερο.

Άφησε τις βαλίτσες στο διάδρομο, ήπια ένα ποτήρι νερό στην κουζίνα και κατευθύνθηκε προς το μπάνιο. Άνοιξε και τις δυο βρύσες της μπανιέρας και δέκα λεπτά αργότερα μπήκε στο καυτό νερό μ' ένα στεναγμό ανακούφισης. Έκλεισε τα μάτια και αφέθηκε στους ήχους του αγαπημένου του CD κλασικής μουσικής που είχε βάλει στο στερεοφωνικό στο σαλόνι. Το σώμα του σιγά σιγά χαλάρωσε και σχεδόν δεν σκεφτόταν τίποτα, όταν μια αντρική φωνή δίπλα του τον έκανε να τιναχτεί ολόκληρος. Ή τουλάχιστον έτσι νόμισε ότι έγινε. Στην πραγματικότητα δεν κουνήθηκε ούτε ένα χιλιοστό από τη θέση του.

«Πώς είσαι Eric;»

«Ποιός στο διάλογο είσαι και τι κάνεις εδώ μέσα;»

Τα μάτια του δεν άνοιγαν. Είχε παραλύσει ολόκληρο το σώμα του και το μόνο που μπορούσε να κουνήσει ήταν το στόμα του και τη γλώσσα του. Ένιωθε έντονα τώρα την παρουσία κάποιου στο δωμάτιο, αλλά η αδρεναλίνη που έρεε στο σώμα του, αντί να τον ενεργοποιεί, λειτουργούσε κατασταλτικά στον οργανισμό του.

«Δεν χρειάζεται να ξέρεις ποιός είμαι. Αρκεί που ξέρω εγώ ποιός είσαι εσύ. Θα σου κάνω μερικές ερωτήσεις. Δίνεις σωστές απαντήσεις, κερδίζεις τη ζωή σου. Όση σου έχει απομείνει δηλαδή με την αρρώστια που κουβαλάς. Μια λάθος απάντηση και το έργο σου τελειώνει εδώ».

Πώς διάλογο ξέρει ότι είναι άρρωστος; Πώς κατάφερε και τον παρέλυσε έτσι; Το νερό που ήπια απ' το ψυγείο; Και πώς ήταν σίγουρος ότι θα έπινε νερό μόλις έμπαινε σπίτι; Όσο προσπαθούσε να κάνει μια κίνηση τόσο ένιωθε να βυθίζεται πιο βαθιά στην ακινησία.

«Μην το παλεύεις, το κάνεις χειρότερο. Άκου λοιπόν την

πρώτη ερώτηση».

Την επομένη το μεσημέρι η αδελφή του Eric μαζί με τον μεγάλο της γιο, βρίσκονταν στην εξώπορτα του σπιτιού του. Την είχε ενημερώσει απ' το αεροδρόμιο ότι είχε γυρίσει και μάλιστα της είχε πει ότι θέλει να την συναντήσει για κάποιο σοβαρό θέμα, αφού ξεκουραστεί λίγο πρώτα. Όσο κι αν επέμεινε εκείνη να της πει απ' το τηλέφωνο, η απάντησή του ήταν ότι θα το συζητήσουν από κοντά. Όταν τον ρώτησε εάν πρόκειται για θέμα υγείας, της τα είχε μασήσει.

Χτες τον είχε πάρει πάνω από δέκα φορές τηλέφωνο στο κινητό και στο σπίτι, αλλά καμία απάντηση. Κρατήθηκε με το ζόρι να μην έρθει να τον βρει βραδιάτικα, πείθοντας τον εαυτό της ότι ξεκουράζεται μετά το ταξίδι και θέλει την ησυχία του. Το πρωί, μόλις είδε ότι συνεχίζει να μην απαντάει στο τηλέφωνο, πήρε τον γιο της και ήρθε να τον βρει. Μπήκαν στο σπίτι φωνάζοντας το όνομά του και λίγες στιγμές αργότερα μια σπαρακτική γυναικεία κραυγή ακούστηκε σ' ολόκληρη τη γειτονιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Κάθισα δίπλα στην Δανάη, νιώθοντας ακόμα άβολα από την πρόσφατη εμπειρία μου. Η μικρή απόσταση που μας χώριζε από το κρανίο μπροστά μας, τώρα με άγχωνε. Σταμάτησα να το κοιτάω και συγκεντρώθηκα σε όσα μου έδειχνε στην οθόνη του υπολογιστή.

Το πρόγραμμα αναζήτησης στον παγκόσμιο ιστό, είχε ανασύρει χιλιάδες αποτελέσματα όταν του ζήτησε

πληροφορίες δίνοντας τη φράση “κρυστάλλινα κρανία”. Εμφανίστηκαν μέχρι και αποτελέσματα από το τελευταίο έργο του Indiana Jones με τον Harrison Ford, του οποίου το σενάριο είχε βασιστεί στα μυστικά που έκρυβαν τα κρανία για τον άνθρωπο.

Η Δανάη είχε ανοίξει ήδη το τρίτο θέμα το οποίο ανέφερε αναλυτικά στοιχεία για το πιο σημαντικό απ’ όλα τα κρανία που έχουν βρεθεί. Αυτό που ανακάλυψε ο Μίτσελ-Χέτζες, μέλος της Επιτροπής Μάγια του Βρετανικού Μουσείου. Ο “Μάικ”, όπως τον φώναζαν, κατά την ανασκαφή που έκανε το 1920 στην κεντρική Αμερική στην Ακτή του Μπελίζ, εκτός του ότι κατάφερε ν’ αποκαλύψει μια ολόκληρη πόλη από πυραμιδοειδείς κατασκευές μέσα στη ζούγκλα, έφερε στο φως και το περίφημο κρανίο που έχει πάρει το όνομά του και βρίσκεται τώρα στο Μουσείο του Ανθρώπου στο Παρίσι. Το κρανίο αυτό είναι φτιαγμένο από έναν και μόνο κρύσταλλο χαλαζία. Η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά για τον τρόπο που σμιλεύτηκε το συγκεκριμένο κομμάτι ορυκτού. Ούτε με τα πιο σύγχρονα μέσα που διαθέτει η ανθρωπότητα αυτή τη στιγμή, δεν θα μπορούσαν να πλησιάσουν την τελειότητα αυτής της επεξεργασίας.

Στο ίδιο άρθρο έγραφε ότι τα αρχαία κείμενα των Μάγια αναφέρουν την ύπαρξη δώδεκα συν ένα τέτοιων κρανίων, που όταν ενωθούν, θα αποκαλύψουν μυστικά τεράστιας αξίας για το παρελθόν και το μέλλον του ανθρώπου. Το δέκατο τρίτο κρανίο το ονόμαζαν “Συντονιστή”, το οποίο πέρα από τις μαγικές του ιδιότητες αποτελεί το κλειδί για την πρόσβαση στις πολύτιμες πληροφορίες που κρύβουν όλα τα υπόλοιπα. Τα τελευταία χρόνια έχουν ανακαλυφθεί πολλά παρόμοια κρανία και από ιδιώτες, τα οποία ύστερα από

μελέτες, κυρίως του Βρετανικού Μουσείου, αποδείχτηκε ότι ήταν είτε πλαστά είτε από μεταγενέστερες εποχές.

Η φωτογραφία από το κρανίο Μίτσελ-Χέτζες που βλέπαμε στο Internet ήταν πανομοιότυπη με το κρανίο που είχαμε μπροστά μας. Η μόνη διαφορά ήταν ότι στο κρανίο της φωτογραφίας αναφερόταν πως το σαγόνι ήταν αποσπώμενο και μπορούσε να κινηθεί πάνω κάτω, ενώ στο κρανίο μπροστά μας το σαγόνι ήταν ενσωματωμένο και ακίνητο.

«Λες να είναι ένα από τα δεκατρία που ψάχνουν;»

«Τι να σου πω δεν ξέρω. Και δεν ξέρω και τι να κάνω. Με ποιούς να έρθω σ' επαφή για να το αξιολογήσουν, χωρίς όμως να μου το πάρουν και να μην το ξαναδώ».

«Υπάρχει τέτοια περίπτωση;»

«Ούτε αυτό το ξέρω. Είσαι ο πρώτος που το βλέπει μετά τον Eric».

Μείναμε λίγο να χαζεύουμε το κρανίο και η περιέργεια είχε αρχίσει να νικάει τον φόβο. Ήθελα να δω τώρα, με την Δανάη παρούσα, εάν θα ένιωθα ό,τι και πριν, όταν το πρωτοακούμπησα. Αφού το πήρα απόφαση έκανα ένα τελευταίο έλεγχο να δω ότι σίγουρα εκείνη δεν ήξερε τίποτα.

«Μπορώ να το αγγίξω λίγο;»

Απάντησε αυθόρμητα, επιβεβαιώνοντάς μου για ακόμη μια φορά ότι δεν πρέπει να είχε παρόμοια εμπειρία με τη δική μου.

«Ναι βέβαια».

Τη στιγμή που άπλωσα διστακτικά το χέρι μου, χτύπησε το κινητό της. Έκανα πίσω γιατί ήθελα να είναι κι εκείνη μάρτυρας τη στιγμή της επαφής.

«Έλα μπαμπά, τι κάνεις;»

Μια μικρή παύση και μετά την είδα να σηκώνεται όρθια.

«Όχι δεν είμαι μόνη μου. Τι εννοείς άσχημα νέα;»

Την παρακολουθούσα να πηγαиноέρχεται στο δωμάτιο και κάποια στιγμή να χλομιάζει και να κάθεται πάλι στον καναπέ.

«Πώς έγινε αυτό μπαμπά;»

Το χέρι της, αυτό που κρατούσε το τηλέφωνο, έτρεμε. Έμεινε ν' ακούει για λίγο ακόμα τον πατέρα της, ενώ είχε βάλει το άλλο χέρι στο μέτωπο, φανερά συντετριμμένη απ' αυτό που της έλεγε. Κάποια στιγμή έβγαλε ένα λυγμό και την άκουσα να μιλάει με τσακισμένη φωνή.

«Όχι δε χρειάζεται. Καλά είμαι. Στείλε να με πάρουν το πρωί να πάμε».

Έκλεισε το τηλέφωνο και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει άλλο τα δάκρυά της. Έβαλε το κεφάλι της μέσα στα δυο της χέρια και ξέσπασε σ' ένα βουβό αναφιλητό. Πώς μέσα σε ελάχιστο χρόνο, με δυο απανωτά γεγονότα, διαλύθηκε η ωραία ατμόσφαιρα που είχαμε φτιάξει, ούτε που το κατάλαβα. Την πλησίασα και κάθισα δίπλα της.

«Δανάη τι έγινε;»

Μου απάντησε χωρίς να τραβήξει τα χέρια της.

«Πέθανε ο καπετάνιος μας, ο Eric. Τον ξέρω από μικρή και μέχρι την προηγούμενη Κυριακή τον είχα εδώ στο σκάφος. Το τελευταίο ταξίδι το κάναμε μαζί».

«Τα συλλυπητήρια μου βρε Δανάη. Πώς πέθανε ο άνθρωπος;»

«Πνίγηκε στη μπανιέρα του. Τον βρήκαν μέσα σε μια λίμνη αίματος. Είχε δαγκώσει και τη γλώσσα του. Το πιθανότερο, λένε, είναι πως έπαθε επιληπτική κρίση και μετά λιποθύμησε. Η μπανιέρα ήταν γεμάτη, οπότε πνίγηκε λιπόθυμος».

«Ήταν επιληπτικός;»

«Όχι, απ' όσο ξέραμε δηλαδή, αλλά μόλις έμαθε ο πατέρας μου ότι του είχαν διαγνώσει πριν από λίγο καιρό καρκίνο με μετάσταση στο συκώτι. Στο ταξίδι πρέπει να το ήξερε... Σίγουρα το ήξερε, γι' αυτό τον έβλεπα τόσο απόμακρο. Και ο αποχαιρετισμός μας, τώρα που το σκέφτομαι, ήταν περίεργος. Σαν να ήξερε ότι μου έλεγε το τελευταίο αντίο».

Έπεσε πάλι σε σιωπή και σταμάτησα να της μιλάω κι εγώ μέχρι που ξανάβαλε τα κλάματα μ' αυτό που σκέφτηκε.

«Αύριο θα πάμε με τον μπαμπά να του πούμε κι εμείς το τελευταίο αντίο. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος Αλέξανδρε. Πέθανε μόνος του και πικραμένος. Δεν είναι σωστό».

Πέρασα το χέρι μου πάνω από τον ώμο της και εκείνη έγειρε πάνω μου σε μια ανθρώπινη αγκαλιά που φαινόταν ότι την είχε τόσο ανάγκη αυτή τη στιγμή. Λίγο αργότερα σηκώθηκε, έβαλε το κρανίο πίσω στη θέση του, χωρίς και πάλι να το αγγίξει, και κατάλαβα ότι ήθελε να μείνει μόνη της για να πενήθει τον χαμό του φίλου της.

«Χωρίς καμία ντροπή πες μου τι θέλεις. Θέλεις να μείνεις μόνη ή θέλεις άνθρωπο δίπλα σου. Ό,τι πιστεύεις ότι είναι το καλύτερο για σένα σκέψου».

«Συγγνώμη που το χαλάω αλλά νομίζω ότι πρέπει να μείνω μόνη μου. Πρέπει να μπω μέσα στον πόνο. Μόνο έτσι θα ηρεμήσω. Την ξέρω τη διαδρομή, πρόπερσι έχασα την μάνα μου».

«Ό,τι χρειαστείς πάρε με ό,τι ώρα και να 'ναι».

«Σ' ευχαριστώ Αλέξανδρε. Θα σε πάρω όταν γυρίσουμε».

Όταν έκλεισα την πόρτα του αυτοκινήτου και βγήκα στην παραλιακή λεωφόρο, τα συναισθήματά μου ήταν τόσο μπερδεμένα με όλα όσα είχαν συμβεί, που δεν ήξερα τι να πρωτοσκεφτώ και τι να πρωτονιώσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η Αντίν διέσχισε μέσα στο σκοτάδι το πυκνό δάσος σαν να ήταν μέρα μεσημέρι. Ο χάρτης με τα μονοπάτια ανάμεσα στα ψηλά δέντρα και την άγρια βλάστηση, ήταν αποτυπωμένος στο μυαλό της απ' όταν ήταν παιδί και τα όργωνε σχεδόν κάθε μέρα, είτε για παιχνίδι, είτε για να βγει στο ποτάμι, όταν η ζέστη στην πόλη με τα πέτρινα σπίτια γινόταν αφόρητη.

Η καρδιά της σήμερα πάντως πήγαινε να σπάσει απ' την αγωνία. Αφενός από το ψέμα που είχε πει στον πατέρα της, ένα ψέμα που έθετε σε κίνδυνο το αξίωμά του ως Βασιλιά καθώς και την ίδια του τη ζωή, και αφετέρου από την απόφασή της να ολοκληρώσει τη σχέση της με τον Χουνάπου, χωρίς καμία τελετή και χωρίς την έγκριση των ιερέων της φυλής. Το θέμα με τους ιερείς δεν την πολύ-απασχολούσε. Ο Χουνάπου θα γινόταν Shaman και οι ιερείς ήταν υποχρεωμένοι να τον υπακούν. Η δύναμη ενός Shaman σε συνδυασμό με τη δύναμη της κόρης του Βασιλιά, ήξερε ότι ήταν αρκετή για να κλείσει τα στόματα όσων θα αντιδρούσαν. Το θέμα όμως της τελετής για να χαρίσει την αγνότητά της δεν ήταν μικρό.

Αν γινόταν τελετή πριν ενωθεί με τον Χουνάπου τότε το ψέμα που είχε πει στον πατέρα της, ότι μεγαλώνει ήδη το παιδί του Χουνάπου μέσα της, θα έβγαινε στην επιφάνεια. Ο πατέρας της ήξερε ότι κανείς δεν τολμούσε να κοροϊδέψει τους Θεούς, πόσο μάλλον η κόρη του Βασιλιά. Αμέσως θα καταλάβαινε ότι τον είχε παραπλανήσει. Οπότε η μόνη λύση ήταν να δώσει την αγνότητά της στον Χουνάπου χωρίς τελετή και να είναι τυχερή ώστε να πιάσει αμέσως παιδί μαζί του. Πώς θα μπορούσε όμως να τον πείσει να πάρει μέρος

σε κάτι τέτοιο; Κάθε άντρας στην ηλικία του Χουνάπου θεωρεί τιμή του να θυσιαστεί όταν το ζητάνε οι Θεοί, για να συναντήσει πιο γρήγορα τα πνεύματα των προγόνων του. Η ίδια του στέρησε αυτή την τιμή και τώρα θα του ζητούσε να εκτεθεί σε Θεούς κι ανθρώπους για δεύτερη φορά μέσα στην ίδια μέρα.

Έφτασε στην ξύλινη καλύβα που χρησιμοποιούσαν οι ψαράδες για ν' αποθηκεύουν τα πράγματά τους και συνέχισε παίρνοντας το αθέατο μονοπάτι που ξεκινούσε πίσω από τη μεγάλη βελανιδιά, τριάντα μέτρα αριστερά από την είσοδο της καλύβας. Δέκα λεπτά αργότερα βρέθηκε μπροστά σε μια δεύτερη καλύβα, μικρότερη σε μέγεθος απ' αυτή των ψαράδων, η οποία σηματοδοτούσε και το τέλος του μονοπατιού. Ένα ανεπαίσθητο φως από αναμμένο δαδί ξεχνόταν κάτω από την πόρτα, σημάδι ότι ο Χουνάπου είχε ήδη φτάσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε την πόρτα.

Ο Χουνάπου είχε απλώσει μια φλούδα του δένδρου *amate* πάνω στο μεγάλο τραπέζι στο κέντρο του δωματίου και έγγραφε πάνω του με αργές κινήσεις. Σήκωσε τα μάτια του, την κοίταξε και το γνωστό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του. Η Αντίν αισθάνθηκε κάπως καλύτερα αλλά ήταν ακόμα σε τρομερή υπερένταση. Πρώτος έσπασε τη σιωπή εκείνος.

«Αντίν με γνωρίζεις πολύ καιρό. Εσύ ξέρεις ότι τ' αστέρια μου μιλάνε».

«Το ξέρω».

«Τ' αστέρια μου είχαν πει τι θα κάνει σήμερα το πρωί η κόρη του Βασιλιά μου, όπως μου έχουν πει και για ποιο λόγο είσαι εδώ απόψε».

Η Αντίν κάρφωσε το βλέμμα της στο πατημένο χώμα και

το αίμα έβαψε τα μάγουλά της κατακόκκινα. Ο Χουνάπου σηκώθηκε απ' το ξύλινο κάθισμα, έκανε τον γύρο του τραπεζιού και της σήκωσε το κεφάλι απαλά με το δεξί του χέρι, για να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Τ' αστέρια όμως μίλησαν και για κάτι ακόμα. Κάτι που θα κάνει αυτό το όμορφο προσωπάκι να ηρεμήσει. Είπαν ότι όταν φύγεις από εδώ απόψε θα έχεις όντως το παιδί μας μέσα σου».

Τα μάτια της έλαμψαν. Σε καμία περίπτωση δεν φανταζόταν ότι όλα θα μπορούσαν να γίνουν τόσο εύκολα. Ένωσε τις παλάμες και ευχαρίστησε τους Θεούς για την εύνοια που της έδειξαν.

Η απόφαση της Αντίν να πει εκείνο το ψέμα είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός “τυχαίου” - μέσα στο πέρασμα των αιώνων - γενεαλογικού δέντρου, στο οποίο η μακρά λίστα με τα πρωτότοκα παιδιά, θα κατέληγε ύστερα από είκοσι επτά γενεές, στη γέννηση ενός αγοριού, από Ισπανίδα ψυχολόγο μητέρα, και Έλληνα αρχιτέκτονα πατέρα. Οι δυο τους γνωρίστηκαν το καλοκαίρι του 1973 στην παραλία της Αγίας Άννας στη Νάξο. Η προ-προγιαγιά της Ισπανίδας ψυχολόγου είχε έρθει από την Κεντρική Αμερική σε ηλικία δεκαοκτώ ετών, κρυμμένη στην καμπίνα του Ερνάν Κορτέζ, καπετάνιου σε μία από τις Ισπανικές γαλέρες που μετέφεραν σκλάβους από την Ισπανία στην Κεντρική Αμερική, οι περισσότεροι από τους οποίους πέθαιναν στο ταξίδι προς τη νέα γη, στα μέσα του δεκάτου εβδόμου αιώνα.

Ο Κορτέζ είχε εντυπωσιαστεί τόσο πολύ απ' την εξωτική ομορφιά της μικρής ιθαγενούς, που αγνόησε τις προειδοποιήσεις των γιατρών για τις αρρώστιες που θα μπορούσε να κολλήσει, κι αφού παράτησε τα ταξίδια,

απομονώθηκε σ' ένα χωρίο κοντά στη Βαστίλη όπου έκανε μια εξαμελή οικογένεια, καλλιεργώντας τα κτήματα που είχε αγοράσει με τις οικονομίες του. Πέθανε ευτυχισμένος κι ας μη μπόρεσε ποτέ να συνεννοηθεί με τη σκλάβια-γυναίκα του, πέρα από τα βασικά της καθημερινότητάς τους.

Η Αντίν, σε πλήρη άγνοια για την αλυσίδα των επερχόμενων απογόνων της, ένωσε τα χείλη του Χουνάπου να φιλούν το λαιμό της και να καταλήγουν στα χείλη της. Ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά του και μισάνοιξε το στόμα ενώ ρίγη ηδονής διέτρεχαν τη ραχοκοκαλιά της. Όλες οι κινήσεις του Χουνάπου ήταν αργές, σε αντίθεση με όσα είχε ακούσει από τις φίλες της, κυρίως κόρες ευγενών, για τις πρώτες τους εμπειρίες. Οι άντρες της φυλής τους ήταν πολεμοχαρείς, κτητικοί και βίαιοι, κι αυτό έβγαине και στις επαφές τους με το άλλο φύλο. Ο Χουνάπου πάντα ξεχώριζε από τους πολλούς και σήμερα αυτό αποδεικνυόταν για ακόμα μια φορά. Όταν έφυγε δυο ώρες αργότερα από την καλύβα όλοι οι φόβοι της είχαν εξαφανιστεί. Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε σαν μωρό παιδί κι ας είχε μόλις γίνει γυναίκα στα χέρια αυτού που αγαπούσε.

Εύπνησε με την καλύτερη διάθεση, μέχρι που κατέβηκε στο χώρο συνεστιάσεων του παλατιού και πήρε τ' αντί της, από μια συζήτηση ευγενών δίπλα της, ότι ο Βασιλιάς είχε συνάντηση την επομένη με τον υποψήφιο Shaman, τον Χουνάπου. Προσπάθησε ν' ακούσει περισσότερα αλλά είχαν αλλάξει θέμα. Ο Χουνάπου δεν είχε αναφέρει τίποτα γι αυτή τη συνάντηση χτες το βράδυ. Πώς ήταν δυνατόν να μην το ξέρε; Με το χάρισμα που είχε, ήξερε σχεδόν κάθε τι που του συνέβαινε. Και να μην τον είχαν ενημερώσει ακόμα, εκείνος θα ήξερε. *“Η ιστορία επαναλαμβάνεται και στον ουρανό είναι*

αποτυπωμένο ολόκληρο το παρελθόν” της είχε πει μια φορά. “Αν ξέρεις πώς να συντονιστείς και να διαβάσεις σωστά, ό,τι πρόκειται να γίνει στο μέλλον, έχει ήδη γίνει εκεί πάνω”.

Ήταν πολλές οι φορές που το είχε δει με τα μάτια της να συμβαίνει. Μια από αυτές ήταν και την προηγούμενη νύχτα. Πριν καν του μιλήσει, εκείνος ήξερε ήδη τις σκέψεις και τα σχέδιά της. Για να μην της αναφέρει κάτι για τη συνάντησή με τον πατέρα της ήταν σίγουρο ότι την προστάτευε. Η συνάντησή αυτή δεν θα έβγαине σε καλό. Ο φόβος που την κατέτρωγε όλη μέρα χτες, γύρισε πιο έντονος αυτή τη φορά και φώλιασε πάλι στο στομάχι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Το λιμανάκι της Νέας Μάκρης έσφυζε από κόσμο. Όλες οι καφετέριες και τα εστιατόρια ήταν γεμάτα, παρότι ήταν Πέμπτη βράδυ. Η ζέστη όλη μέρα ήταν αφόρητη, κι ο κόσμος βγήκε να πάρει λίγο αέρα δίπλα στη θάλασσα, για να ξεφύγει λίγο από την τεχνητή δροσιά των air-condition. Πήρα τηλέφωνο τον Πέτρο, ο οποίος ήταν σχεδόν πάντα διαθέσιμος για βόλτες και μισή ώρα αργότερα είχαμε στρωθεί στους καναπέδες του Flocafe μπροστά στη θάλασσα.

Με τον Πέτρο ήμασταν φιλαράκια από μικροί και για μένα ήταν ο άνθρωπος “παράδειγμα προς μίμηση”. Είχε λύσει το οικονομικό του θέμα δια βίου, από μια θεία που τον είχε υιοθετήσει και του άφησε τα πάντα, κι από τότε είχε κάνει την καλοπέραση κανόνα ζωής. Μακριά από τζόγο, χρηματιστήρια και γυναίκες “βδέλλες”, είχε διασφαλίσει τη ζωή που του άρεσε να κάνει. Ασχολιόταν δημιουργικά με

τη ζωγραφική και το διάβασμα, και κάθε χρόνο έκανε δυο με τρία μεγάλα ταξίδια στο εξωτερικό. Στα τελευταία δυο μάλιστα, με την αναδουλειά που περνούσε ο κλάδος μου, τον ακολούθησα κι εγώ.

Ειδικά στο τελευταίο που πήγαμε τον χειμώνα στην Κόστα Ρίκα, ταξιδέψαμε σε μέρη όπου εκείνος είχε ήδη ξαναπάει, μείναμε σε φίλους που είχε κάνει απ' τα προηγούμενα ταξίδια του και συνεχώς αναβάλαμε την ημερομηνία επιστροφής. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι υπήρχαν τέτοιοι επίγειοι παράδεισοι, με τόσο χαλαρό τρόπο ζωής. Άνθρωποι που ζούσαν απ' τη φύση, είτε ήταν η θάλασσα αυτή, είτε τα χωράφια τους, και ζούσαν μόνο για το σήμερα. Άνθρωποι που τους χάριζες αμάξι για να πάνε πιο γρήγορα και σε ρώταγαν «γιατί πρέπει να πάω πιο γρήγορα»;

Εκεί γνώρισα και την “οικογένεια” του Πέτρου. “Τα παιδιά απ' το νησί” όπως τους λέει. Μια εξαμελής οικογένεια που ζει μόνιμα στο νησάκι Τορτούγκα απέναντι απ' το χωριό Μοντεζούμα, στο οποίο βρίσκεις παντού παραδεισένιες παραλίες με πεντακάθαρα νερά και τροπική βλάστηση. Η “οικογένεια” του Πέτρου ζει απ' το ψάρεμα και έχουν τέσσερα παιδιά, το μικρότερο εκ των οποίων είναι τριών ετών και πάσχει από νεφρωσικό σύνδρομο, μία σπάνια αρρώστια που πλήττει παιδιά κυρίως. Ο Πέτρος είχε αναλάβει τα οικονομικά για τη θεραπεία του μικρού, από την προηγούμενη φορά που είχε έρθει στο νησί, όταν έτυχε να πάει για ψάρεμα με τον πατέρα του παιδιού, ο οποίος νοικιάζει τη βαρκούλα του στους τουρίστες και τους πηγαίνει στα σημεία που ξέρει ότι έχει ψάρια.

Όταν γύρισαν αργά εκείνο το απόγευμα φορτωμένοι με ψάρια, ο ίδιος τον κάλεσε στην καλύβα του για να φάνε

μαζί και να του γνωρίσει την οικογένειά του. Ο Πέτρος εντυπωσιάστηκε από την αγάπη και το δέσιμο αυτής της οικογένειας. Μου είχε μιλήσει κάνα δυο φορές γι' αυτούς, αλλά όταν τους γνώρισα κατάλαβα τι ήταν αυτό που εννοούσε ο φίλος μου. Μια καλύβα χωρίς ρεύμα, τηλέφωνο και σύγχρονες ανέσεις, γεμάτη όμως με αληθινή αγάπη. Έξι άτομα που γελούσαν με το παραμικρό και χαιρόσουν να τους ακούς και να τους βλέπεις. Μείναμε μαζί τους πέντε μέρες κι έμαθα μυστικά για το ψάρεμα και το δάσος, που δεν θα μάθαινα ούτε σε δυο ζωές εδώ. Φάγαμε τόσο φρέσκο ψάρι που κοντέψαμε να βγάλουμε λέπια. Είχαμε συνέχεια τα παιδάκια μαζί μας να μας δείχνουν μονοπάτια και να μας οδηγούν σε μέρη και παραλίες που δεν είχε πατήσει ποτέ τουρίστας το πόδι του. Απλοί άνθρωποι στο φυσικό τους περιβάλλον. Αυτό το ταξίδι ήταν εμπειρία ζωής.

«Φίλε δεν θα τα πιστέψεις τα τελευταία νέα».

«Παντρεύεσαι;»

«Όχι ρε!»

«Ό,τι άλλο και να μου πεις το πιστεύω».

Γελάσαμε κι άρχισα να του λέω την ιστορία με την Δανάη. Έπινε τον καφέ του και μ' άκουγε προσεκτικά. Δυο ξανθιές υπάρξεις, ντυμένες στην πένα, κάθισαν ακριβώς απέναντί μας αλλά και πάλι ο Πέτρος έμεινε συγκεντρωμένος στην ιστορία που άκουγε.

«...πάει να φέρει λοιπόν το Laptop από κάτω κι εγώ άπλωσα το χέρι ν' ακουμπήσω το κρανίο. Εδώ αρχίζει το έργο...»

«Τι εννοείς;»

«Ήταν σα να έπιασα την κεφαλά σου!»

Ο Πέτρος ξύριζε ολόκληρο το κεφάλι του εδώ και πολλά

χρόνια. Δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με σαμπουάν, πιστολάκια και τρίχες γενικά. Πήρε την απόφαση μια μέρα να τα ξυρίσει κι από τότε, τρίχα δεν ξανάδαμε πάνω στο κεφάλι του. Με κοίταξε μ' απορία.

«Φίλε, ξέρεις ότι τρελός δεν είμαι και παραισθήσεις δεν έχω. Όταν ακούμπησα το διαβολόπραγμα η αίσθηση ήταν ίδια μ' αυτή που έχεις όταν ακουμπάς ξυρισμένο κεφάλι. Ακόμα κι η θερμοκρασία ήταν ίδια!»

«Ποια θερμοκρασία μωρέ ντάλα καλοκαίρι; Σε ράφι το είχε, όχι στο ψυγείο. Τι περίμενες να αισθανθείς;»

«Έχεις ακουμπήσει συμπαγές γυαλί ακόμα και ντάλα καλοκαίρι; Καμία σχέση με 37 βαθμούς, εκτός αν είναι εκτεθειμένο στον ήλιο που τότε καίει ολόκληρο».

«Ωραία για προχώρα παρακάτω».

Τελείωσα την ιστορία μου με το τηλεφώνημα που δέχτηκε απ' τον πατέρα της και ο Πέτρος έδειχνε σκεπτικός. Βέβαια το βλέμμα του ήταν καρφωμένο τώρα απέναντι, οπότε δεν ήξερα αν αναλύει όσα άκουσε ή αν ξύπνησε το καμάκι μέσα του.

«Σκέφτεσαι το τι θα κάνω ή το πώς θα πηδήξεις την ξανθιά;»

«Απ' ό,τι φαίνεται εσύ την Δανάη θα την πηδήξεις σίγουρα, γιατί να μην γίνουμε τετράδα;»

«Άσε ρε φίλε λίγο το πήδημα και σκέψου λίγο αυτό με το κρανίο».

«Ρε συ Αλέξανδρε πού να ξέρω από κρανία και πράσινα άλογα. Εμάς η ζωή μας είναι απλή κι έτσι προσπαθούμε να την κρατάμε, για να μην χάνουμε ούτε στιγμή. Ωραία, έπιασες μια ζεστή γυάλα-κρανίο και διάβασες και δυο πράγματα στο Internet που λένε ότι η γυάλα σου κρύβει μυστικά. Τι να

κάνουμε τώρα; Να καλέσουμε το πνεύμα της Βλαχοπούλου να μας διαβάσει τη γυάλα μπας και μας πει τίποτα καλό; Συνήθως αυτές οι αηδίες φέρνουν καταστροφές, οπότε ξέχνα το διαβολόπραγμα και χώσου στην Δανάη που φαίνεται ότι σε γουστάρει».

«Ναι ρε κεφάλια, αυτό θα έρθει από μόνο του αν έρθει, το θέμα που μ' απασχολεί όμως είναι τι στο διάολο έπαθα και νόμιζα ότι έπιασα ζωντανό κρανίο;»

«Έχω κάτι να σου προτείνω γι αυτό».

«Τι;»

«Προτιμάς την δεξιά ή την αριστερή;»

«Είσαι βλάκας».

«Καλά πάρε την δεξιά. Η αριστερή έχει καρφωθεί ήδη δυο φορές».

Έριξα μια ματιά απέναντι και τα γνωστά γελάκια είχαν ήδη αρχίσει.

«Πώς γίνεται και καρφώνεται πάντα η ωραία σε σένα μου λες;»

«Να σου πω έτσι απλά δεν μπορώ. Μπορώ όμως να σου δώσω μερικά μαθήματα στον ελεύθερο χρόνο μου αν θες».

«Άντε ρε μπούφο! Ορίστε πήγαινε απέναντι να δούμε τι θα καταφέρεις. Πάλι θα γκρινιάζεις αύριο ότι έμπλεξες με κρυόκωλη».

«Γιατί; Σου φαίνεται για κρυόκωλη;»

«Ε, μα δεν βλέπεις τα χρυσά παντού πάνω της; Τρεις καδένες φοράει μόνο στο λαιμό. Τα χέρια της δεν φαίνονται απ' το πολύ χρυσάφι. Σαν λατέρνα είναι. Έχεις πάει ποτέ με γκόμμενα που φοράει δυο κιλά χρυσό και να πέρασες καλά; Αυτή και για κατοικίδιο, χρυσόψαρο θα 'χει».

Οι δικές μας απέναντι πήραν θάρρος που τις κοιτάζαμε

και χαμογελούσαν κι αυτές. Τώρα δεν τη γλίτωνα με τίποτα. Ο Πέτρος είχε ήδη σηκωθεί.

«Πού πας ρε;»

«Πάω να μιλήσω στην Χρυσή Ευκαιρία».

Αν τις έφερνε μαζί του πίσω στο τραπέζι θα μ' έπιανε σίγουρα νευρικό γέλιο. Δεν θα ήταν η πρώτη φορά με τον Πέτρο τριγύρω να μας ρωτάνε τι πάθαμε. Από μικροί είχαμε συχνά επεισόδια με γέλια μέχρι δακρύων με τη βλακεία που μας έδερνε και τους δυο. Πέντε λεπτά αργότερα ο Πέτρος μου έκανε νόημα με το χέρι να πάω να κάτσω απέναντι μαζί τους. Η “λατέρνα” είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια με τις ατάκες του Πέτρου. Ποιος ξέρει τι θα τους έλεγε. Τον είχα και ικανό να τους είπε τη στιχομυθία μας περί “χρυσού”. Είχε ο αλήτης ένα τρόπο να σε βρίζει στα ίσια και να του λες κι ευχαριστώ για το κομπλιμέντο.

Την ώρα που σηκωνόμουν χτύπησε το κινητό. Ήταν η Δανάη. Κάθισα πάλι στη θέση μου και έκανα νόημα στον Πέτρο να περιμένει.

«Να πω καλωσόρισες ή είσαι ακόμα στο Παρίσι;»

«Γύρισα Αλέξανδρε. Χτες βράδυ γυρίσαμε».

«Να ζήσεις να τον θυμάσαι Δανάη μου».

«Σ' ευχαριστώ. Οι γιατροί του έδιναν πέντε μήνες ζωής αλλά κι αυτοί οι μήνες θα ήταν μαρτύριο. Είναι μια παρηγοριά να το ξέρεις κι αυτό».

«Τελικά ήταν πνιγμός η αιτία;»

«Εδώ τα πράγματα είναι λίγο περίεργα. Αν δεν ήταν ο πατέρας μου στη μέση, η υπόθεση θα είχε κλείσει ως πνιγμός. Ο Eric όμως ήταν σαν αδελφός για τον πατέρα μου και η υπόθεση του πνιγμού δεν του πολυάρεσε του Νικολάου. “Δεν πνίγεται στη μπανιέρα καπετάνιος σαν τον Eric” μονολογούσε

συνέχεια όταν πηγαίναμε. Οπότε όπως καταλαβαίνεις τους έβαλε όλους εκεί και τρέχουν. Μάλλον αύριο θα έχουμε το τελικό πόρισμα».

«Εσύ πώς είσαι;»

«Μέχρι χτες, χάλια. Σήμερα κάπως άρχισε να το δέχεται ο οργανισμός μου και είμαι καλύτερα.»

«Έχεις δηλαδή όρεξη και για να δεις κόσμο αυτές τις μέρες;»

«Λίγους κι εκλεκτούς. Εσύ είσαι ένας από αυτούς, αν θα είσαι εδώ τριγύρω. Νομίζω έχουμε αφήσει και κάτι στη μέση».

«Αυτή τη φορά θα σου 'ρθω διαβασμένος. Έκανα κι εγώ την έρευνά μου για τον μικρό σου θησαυρό. Αν είναι όντως αυτό που νομίζουμε, το κρανίο αυτό είναι ανυπολόγιστης αξίας».

«Κυριακή μπορείς;»

«Έλεγα Κυριακή να πάω σ' ένα φίλο στην Πάρο για λίγες μέρες. Σάββατο είσαι κλεισμένη;»

«Δυστυχώς... αλλά αν θες σε πάω εγώ στην Πάρο την Κυριακή».

Γέλασα με τον αυθορμητισμό της.

«Σε πετάω εγώ μέχρι τη Γλυφάδα μωρέ. Κάπως έτσι ακούστηκε αυτό. Αν με πας όμως, θα μείνεις κιόλας. Διακοπές πάω να κάνω και νομίζω ότι κι εσύ χρειάζεσαι λίγη ξεκούραση».

«Δεν είναι κακή ιδέα. Θα μιλήσουμε το Σάββατο για το τελικό Οκ».

«Καλή ξεκούραση Δανάη».

«Γεια σου Αλέξανδρε».

Ένα παράξενα γλυκό συναίσθημα με τύλιγε με την

προοπτική και μόνο του ταξιδιού με την Δανάη. Διακοπές με τέτοια παρέα και με τις ανέσεις ενός τέτοιου σκάφους στην Πάρο θα ήταν παράδεισος. Άφησα ένα δεκάευρο για τους καφέδες μας στο τραπέζι και σηκώθηκα να πάω στον τρελάρα τον φίλο μου, που είχε κάνει τις άλλες δυο να χτυπιούνται κάτω απ' τα γέλια. Κάθισα δίπλα στον Πέτρο ο οποίος ανέλαβε να κάνει τις συστάσεις. Πρώτα μου σύστησε την Μαρία, την φίλη της “λατέρνας” για να κρατήσει το καλό για το τέλος.

«...κι από εδώ η Χρύσα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ο Κλοντ είχε τελειώσει την ιατρική πριν από τριάντα χρόνια στο Παρίσι, με ειδίκευση στην ιατροδικαστική. Τον θεωρούσαν τον κορυφαίο ιατροδικαστή της χώρας. Κάθε φορά που αναλάμβανε την εξέταση ενός πτώματος, παρέδιδε στην αστυνομία λεπτομερείς αναλύσεις, με πολύτιμα στοιχεία, που συνήθως βοηθούσαν στη διαλεύκανση μέχρι και φόνων. Η περίπτωση του Eric Somerset που εξέταζε τώρα, παρουσίαζε πολλά αντιφατικά στοιχεία, παρότι η αιτία θανάτου ήταν ο πνιγμός. Το βασικότερο ήταν το γεγονός της δαγκωμένης, σε πολλά σημεία, γλώσσας του.

Εάν τα συγκεκριμένα δαγκώματα προήλθαν από επιληπτική κρίση, σίγουρα αυτή ήταν τονικοκλονικής μορφής ή αλλιώς *grand mal* όπως ονομάζεται, και η έντασή της πρέπει να ήταν σφοδρότατη. Δυο παράγοντες όμως τον έκαναν να απορρίπτει το ενδεχόμενο επιληψίας. Αφενός δεν υπήρχε ιατρικό επιληπτικό ιστορικό, και αφετέρου ο

άνθρωπος βρισκόταν στη μπανιέρα μόνος του, οπότε είναι αδύνατον να μην έχει κάποιους μώλωπες στο κεφάλι ή ακόμα και στο σώμα, από τους βίαιους σπασμούς που προκαλεί μια τέτοια κρίση. Ακόμα και το γεγονός ότι βρισκόταν μέσα στο νερό, δεν δικαιολογεί το κεφάλι να μη χτύπησε πουθενά πριν πνιγεί.

Ο Κλοντ προχώρησε σε ιστολογικές και τοξικολογικές εξετάσεις όπου με έκπληξη διαπίστωσε υψηλά ποσοστά αλκαλοειδούς ακονιτίνης, ένα πολύ δραστικό δηλητήριο που προέρχεται από το φυτό Ακόνιτο το Γογγυλώδες, *Aconitum Napellus*, το οποίο σύμφωνα με τη βοτανολογία επιφέρει μερική ή ολική παράλυση, ανάλογα με την ποσότητα και τον τρόπο λήψης. Αυτό το καινούργιο στοιχείο τον έκανε να απορρίψει εντελώς την περίπτωση επιληπτικής κρίσης διότι υπό την επήρεια της συγκεκριμένης ουσίας ήταν αδύνατο να συμβεί. Ολόκληρο το κεντρικό νευρικό σύστημα παραλύει μερικά ή ολικά, οπότε οι νευρώνες υπολειπονται και είναι αδύνατον να εκφορτιστούν. Εάν δεν ήταν επιληπτική κρίση όμως τότε γιατί να δαγκώσει τη γλώσσα του τόσο άσχημα;

Εάν ξεκινούσε με την εκδοχή ότι το συγκεκριμένο δηλητήριο δεν το πήρε εν γνώση του, ένα πιθανό σενάριο ήταν ότι είχε μπει ήδη στη μπανιέρα όταν άρχισε να δρα η ουσία. Ίσως το κεφάλι του να μην είχε παραλύσει ακόμα, όταν κατάλαβε ότι το σώμα του βυθιζόταν στο νερό. Μόλις ένιωσε τον κίνδυνο του πνιγμού, δάγκωσε τη γλώσσα του σε μια προσπάθεια να “ξυπνήσει” το παράλυτο σώμα του. Στη μπανιέρα βέβαια όταν είσαι καθιστός κι ακίνητος, δεν βυθίζεσαι γλιστρώντας, ακόμα και παράλυτος να είσαι. Κάποιος πρέπει να σε σπρώξει μέσα. Μπορεί να είναι ο ίδιος “κάποιος” που σε πότισε την ουσία.

Η εικόνα του φόνου άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του Κλοντ. Βέβαια η νεκροψία όπως και οι τελευταίες εξετάσεις του θύματος έδειχναν όγκο στο στήθος, οπότε δεν αποκλείεται και η πιθανότητα αυτοκτονίας αφού το θύμα ήταν ήδη ενήμερο. Εάν επρόκειτο όμως για αυτοκτονία γιατί να δαγκώσει τη γλώσσα του; Άλλαξε γνώμη την τελευταία στιγμή; Και τι είδους αυτοκτονία είναι αυτή που βάζεις τον εαυτό σου να πνιγεί αφού τον έχεις ναρκώσει πρώτα σε βαθμό παράλυσης για να μην γλιτώσεις. Αυτό είναι μαζοχισμός, δεν είναι αυτοκτονία. Όχι, το σενάριο της αυτοκτονίας δεν ταίριαζε.

Δυο ώρες αργότερα είχε μαζέψει ακόμα περισσότερα στοιχεία που ενίσχυαν το σενάριο της δολοφονίας. Συγκέντρωσε νοερά όλα όσα χρειαζόταν για να συντάξει την έκθεσή του, γνωρίζοντας ότι κάποια κενά θα τα συμπλήρωνε στην πορεία. Έκλεισε την πόρτα του θαλάμου νεκροψίας, αφού έβγαλε και πέταξε στο ειδικό δοχείο τα γάντια του, και στη συνέχεια άναψε το φως στο γραφείο. Ήταν περασμένες δώδεκα το βράδυ και ο συγκεκριμένος όροφος του νοσοκομείου είχε αδειάσει.

Έβαλε ένα ποτήρι νερό από τον ψύκτη και κάθισε στην περιστροφική πολυθρόνα πίσω απ' το μεγάλο γραφείο. Πήρε από το συρτάρι καμιά δεκαριά κόλλες A4 και ξεκίνησε να γράφει. Όταν ήταν μόνος έγραφε στο χέρι και την επομένη τα περνούσε η βοηθός του στο υπολογιστή. Διαφορετικά της τα υπαγόρευε κι έκανε τις τελικές διορθώσεις στο εκτυπωμένο χαρτί. Το να τα υπαγορεύει σε κάποιο recorder το είχε απορρίψει, γιατί όταν μιλούσε μόνος του αισθανόταν σαν ηλίθιος.

Είχε φτάσει στα μέσα της πρώτης σελίδας όταν με την

άκρη του ματιού του έπιασε μια φιγούρα να κινείται στο διάδρομο. Σήκωσε το κεφάλι και είδε έναν άγνωστο άντρα γύρω στο ένα εξήντα ύψος με παράξενο πρόσωπο, να πλησιάζει προς το γραφείο. Ο τύπος άνοιξε την πόρτα χωρίς καν να χτυπήσει, ενώ κοιτούσε ήδη απ' έξω κατάματα τον Κλοντ. Στο φως του γραφείου το πρόσωπό του φωτίστηκε κι ο Κλοντ καρφώθηκε στα μάτια του αγνώστου, χωρίς να μπορεί ν' αρθρώσει λέξη.

Πέρα από το πλατύ μέτωπο, τα πεταχτά ζυγωματικά και την πλακουτσωτή μύτη που του είχαν κάνει εντύπωση κι από μακριά, τα μάτια του αγνώστου ήταν δυο κατάμαυρες λίμνες που σε ρουφούσαν μέσα σαν να κοιτούσες την άβυσσο. Η ίριδα δεν ξεχώριζε καθόλου από την κόρη και τα βλέφαρά του δεν ανοιγόκλειναν καθόλου. Εάν ο άγνωστος απέναντί του ήταν ξαπλωμένος κι ακίνητος, ο Κλοντ που έβλεπε χιλιάδες πτώματα κάθε χρόνο, θα υπέγραφε ότι είναι νεκρός. Ο τύπος έκανε τρία βήματα μέσα στο δωμάτιο χωρίς να τραβήξει τα μάτια του απ' τον Κλοντ και έκατσε στη δεξιά καρέκλα από την απέναντι πλευρά του γραφείου. Με τα χίλια ζόρια ο Κλοντ άνοιξε το στόμα του και ψέλλισε ένα «Παρακαλώ;»

Αμίλητος ο τύπος, άπλωσε το χέρι του και πήρε πάνω απ' το τραπέζι τη μισοτελειωμένη σελίδα από την κορυφή του πακέτου με τα Α4. Χωρίς να της ρίξει ούτε μια ματιά, την τσαλάκωσε στην παλάμη του, και τη στιγμή που το χαρτί εξαφανιζόταν μέσα στο χέρι του, ο Κλοντ ξεκόλλησε.

«Τι κάνεις ρε ηλίθιτε;»

Πήγε να σηκωθεί για να αρπάξει τον εισβολέα, όταν ένα απίστευτο γεγονός τον ξανακαθήλωσε στη θέση του. Το χέρι του τύπου είχε γίνει ελαφρώς κόκκινο, σαν να μαζεύτηκε από το πολύ σφίξιμο όλο το αίμα εκεί, και αμέσως μετά καπνοί

άρχισαν να βγαίνουν ανάμεσα από τα δάχτυλά του, και από την κορυφή της κλειστής του μπουνιάς. Ο Κλοντ είχε γουρλώσει τα μάτια και κοιτούσε έντρομος. Λίγες στιγμές αργότερα η παλάμη του τρελού απέναντί του ξανάνοιξε κι ένας μικρός σωρός από στάχτες σχηματίστηκε πάνω στο γραφείο. Η φωνή του ακούστηκε σαν να ερχόταν από χιλιόμετρα μακριά.

«Ποντάρω στο ότι είσαι πολύ έξυπνος άνθρωπος Κλοντ και θα με καταλάβεις αμέσως. Έχεις δυο παιδιά, μια γυναίκα, κι ένα ωραίο σπιτάκι στα προάστια. Μια ευτυχισμένη οικογένεια. Μπορώ να σου κάνω τη ζωή κόλαση στέλνοντας την αγαπημένη σου οικογένεια, απόψε κιόλας, στον άλλο κόσμο. Φαντάζομαι ότι δεν το θες αυτό. Όπως δεν θέλω κι εγώ να γραφτεί η έκθεση με τον τρόπο που πήγες να τη γράψεις. *“Αιτία θανάτου ήταν μια σφοδρή κρίση επιληψίας με αποτέλεσμα τον πνιγμό”*. Αυτό θα είναι το κεντρικό νόημα της έκθεσής σου. Βάλε όση σάλτσα θες αλλά μην ξεφύγεις καθόλου απ’ αυτή τη γραμμή. Θα κάνουμε αυτή τη μικρή ανταλλαγή και δεν θα με ξαναδείς ποτέ. Εάν διαφωνήσουμε δεν θα ξαναδείς την οικογένειά σου ποτέ. Τουλάχιστον όχι ζωντανούς. Κλοντ δεν είναι ώρα για να κάνεις τον ήρωα. Αυτός εκεί μέσα είναι ήδη νεκρός ενώ τα παιδιά σου είναι ζωντανά. Σ’ ακούω...»

Ο Κλοντ ένιωσε ρίγη φρίκης και τρόμου να διατρέχουν ολόκληρο το σώμα του.

«Ποιός στο διάολο είσαι;»

«Είπαμε, είμαι αυτός που μπορεί να σου κάνει τη ζωή κόλαση. Αυτό είναι αρκετό για να πάρεις την απόφασή σου. Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν Κλοντ;»

«Και πώς ξέρω ότι δεν θα πειράξεις τους δικούς μου

ακόμα κι αν κάνω αυτό που λες;»

Τα μάτια του τύπου άνοιξαν περισσότερο και στο σημείο της ίριδας έβλεπες τώρα την ίδια την κόλαση. Ο Κλωντ κατέβασε το βλέμμα του. Δεν μπορούσε να τον κοιτάει άλλο.

«Θα γράψω αυτά που θες...»

Σήκωσε τα μάτια να δει τις αντιδράσεις του φρικιού απέναντί του και πετάχτηκε έντρομος απ' την καρέκλα του. Ο τύπος είχε εξαφανιστεί. Η καρδιά του Κλωντ τώρα χτυπούσε σαν τρελή. Έσκυψε ασυναίσθητα από την πίσω μεριά του γραφείου. Τίποτα! Πήγε μέχρι την πόρτα αλλά κι ο διάδρομος ήταν άδειος μέχρι τις σκάλες. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να καταλάβει τι του γινόταν. Δεν υπήρχε περίπτωση να ήταν της φαντασία του όλα αυτά. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και η στάχτη ήταν ακόμα εκεί, μπροστά του, πάνω στο γραφείο. Την ακούμπησε με τον δείκτη και την έτριψε με τον αντίχειρα. Ένα μαύρο σημάδι έμεινε πάνω στα δυο του δάχτυλα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την κράτησε μέσα του όσο άντεχε. Ο πόνος στο στήθος του ήταν ξεκάθαρο δείγμα ότι δεν ονειρευόταν. Ξεφύσησε κάνοντας μια προσπάθεια να χαλαρώσει, σκούπισε τα δάχτυλά του μ' ένα βρεγμένο αντισηπτικό πανάκι απ' το κουτί δίπλα στο γραφείο και πήρε το στυλό με τρεμάμενο χέρι. Αυτή τη φορά είχε πολύ λιγότερα να γράψει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ο Χουνάπου υποκλίθηκε μπροστά στον Βασιλιά Πακάλ κι έκατσε γονατιστός στο πάτωμα όπως απαιτούσε το πρωτόκολλο. Το δωμάτιο ακροάσεων ήταν εντελώς άδειο.

Ακόμα και οι ιερείς είχαν αποσυρθεί κατ' εντολή του ίδιου του Βασιλιά. Το σκήπτρο που κρατούσε στο αριστερό του χέρι με το ανάγλυφο κεφάλι φιδιού στην κορυφή, ήταν γυρισμένο απειλητικά προς το μέρος του Χουνάπου. Η οργή ήταν έντονα ζωγραφισμένη στα μάτια του Βασιλιά που κάρφωναν τον ιερέα απέναντί του.

Από τη μεριά του ο Χουνάπου τον κοιτούσε ήρεμος γνωρίζοντας ότι ο Βασιλιάς δεν είχε εναλλακτική. Έπρεπε να κάνει ακριβώς αυτό που υπαγόρευσαν οι “Εξω” πολλά χρόνια πριν. Τα γεγονότα επέβαλλαν από μόνα τους τη συγκεκριμένη εξέλιξη.

«Shaman Χουνάπου. Εσύ που προβλέπεις το μέλλον και επιβάλλεις τη θέλησή σου στην ύλη. Ήξερες ότι θα φτάναμε εδώ και δεν το απέτρεψες. Γιατί έγινε έτσι;»

«Μπορώ να προβλέψω το μέλλον Βασιλιά μου, όχι να το αποτρέψω».

«Με τη δική σου βούληση όμως η κόρη μου έγινε στα χέρια σου γυναίκα, παραβιάζοντας έτσι και οι δυο σας τους νόμους της φυλής μας. Αυτό γιατί δεν το απέτρεψες;»

«Βασιλιά μου τα άστρα γνωρίζουν καλύτερα από εμάς. Τα άστρα ξέρουν ότι δεν μπορώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου και να απαντήσω στην ερώτηση που μου κάνεις. Εάν με δική μου βούληση σου αποκαλύψω τα γεγονότα που μας έφεραν ως εδώ, το κακό θα είναι πολύ μεγαλύτερο. Τότε θα πρέπει να λογοδοτήσουμε και οι δυο μας στους “Εξω”».

Ο Βασιλιάς κοίταξε σκεφτικός τον Χουνάπου και ζύγισε την κατάσταση. Από την μία ήθελε πολύ να μάθει γιατί ο Shaman φέρθηκε μ' αυτό τον τρόπο, αλλά από την άλλη δεν ήθελε να προκαλέσει και τους “Εξω”. Εάν η ένωση της κόρης του με τον Shaman ήταν γραφτό να συμβεί τι νόημα

είχε ο τρόπος; Η ουσία του πράγματος δεν ήταν η ένωση αυτή καθαυτή, ούτε ο απόγονος που θα ερχόταν στον κόσμο. Η ουσία ήταν ότι ο Χουνάπου θα παραλάμβανε από τα χέρια του τον “Συντονιστή”, το δέκατο τρίτο ιερό κρανίο της γνώσης. Αυτή ήταν η εντολή που είχαν αφήσει οι “Εξω” τετρακόσια χρόνια πριν, που ήταν και η τελευταία φορά που ήρθαν σ’ επαφή με τη φυλή τους. Η εντολή πήγαινε από Βασιλιά σε Βασιλιά, όπως και το ιερό κουτί που είχε μέσα τον “Συντονιστή”.

Ο Βασιλιάς Πακάλ, είκοσι χρόνια πριν, τη μέρα που παρέλαβε ως πρωτότοκος τον θρόνο, πήρε στα χέρια του το ιερό κουτί καθώς ο πατέρας του του έδινε προφορικά την εντολή που είχε ακούσει κι αυτός από τον δικό του πατέρα και ήταν αυτούσια όπως δόθηκε τετρακόσια χρόνια πριν, στον Βασιλιά Ουρακάν, που λέγεται ότι είχε έρθει για τελευταία φορά σ’ επαφή με τους “Εξω”.

“Το ιερό κουτί θα το ανοίξει ο πατέρας του πρωτότοκου απογόνου της δέκατης τρίτης γενεάς από σήμερα, την ίδια ημέρα που θα γεννηθεί το παιδί. Εκείνος θα ξέρει τι να κάνει”.

Το σχόλιο που είχε προσθέσει τότε ο πατέρας του Πακάλ ξεκαθάριζε την εντολή. «Γιέ μου, εγώ είμαι ο πρωτότοκος της δέκατης γενεάς από τότε που μας έδωσαν το ιερό κουτί οι “Εξω”. Εάν εσύ κάνεις αγόρι, τότε αυτός θα έχει την ευθύνη να το ανοίξει την ημέρα που θα γεννηθεί ο πρωτότοκός του. Εάν κάνεις κορίτσι τότε θα πρέπει να παραδώσεις το ιερό κουτί στον πατέρα του πρωτότοκου παιδιού της, την ημέρα της γέννησής του».

Όλα αυτά όμως πρέπει να τα γνώριζε και ο Χουνάπου μέσω των άστρων και των μαντικών του ιδιοτήτων. Ο Βασιλιάς έκανε άλλη μια προσπάθεια να τον στριμώξει.

«Για τον “Συντονιστή” γνωρίζεις;»

«Ναι Βασιλιά μου. Ξέρω ότι πρέπει να παραδοθεί στα χέρια μου την ημέρα που θα γεννήσει η κόρη σου. Όπως επίσης ξέρω και όλα όσα πρέπει να γίνουν, αφού τον πάρω στα χέρια μου».

«Πώς μπορείς να με πείσεις λοιπόν ότι δεν λειτούργησες υστερόβουλα γνωρίζοντας ότι μέσω της κόρης μου θα έφτανες να γίνεις κάτοχος του “Συντονιστή”;»

«Δεν αποτελεί πηγή ευτυχίας ο “Συντονιστής” Βασιλιά μου. Είναι τεράστιο το βάρος που θα σηκώσει αυτός που θα τον πάρει στα χέρια του, καθώς και όλοι οι πρωτότοκοι απόγονοι του, εάν ο ίδιος δεν καταφέρει να ολοκληρώσει την αποστολή του. Εάν είχα επιλογή, πίστεψέ με, θα προτιμούσα να έχανα εγώ το κεφάλι μου προχτές στο γήπεδο».

Ο Βασιλιάς παρατηρούσε τον Χουνάπου που τον κοίταζε μέσα στα μάτια όσο του μιλούσε, και το βλέμμα του Shaman φαινόταν να είναι καθαρό. Ήταν σχεδόν σίγουρο ότι έλεγε την αλήθεια. Αυτόν είχαν διαλέξει. Όλα τα σημάδια έδειχναν πως ο Χουνάπου ήταν ο εκλεκτός. Φαινόταν ότι ήξερε ήδη για τον “Συντονιστή” πολύ περισσότερα απ’ όσα ο ίδιος ή οποιοσδήποτε άλλος στο Βασίλειο. Αυτό βέβαια δεν ήταν κριτήριο για την αξιοπιστία ενός Shaman, αφού θα μπορούσε να τα είχε διαβάσει όλα στ’ αστέρια και να τα χρησιμοποιεί για να φτάσει στο σκοπό του. Από την άλλη η κόρη του ήταν ήδη έγκυος μαζί του.

Η μόνη εναλλακτική ήταν να της δώσουν τα βότανα της φωτιάς, μήπως καταφέρουν και αποβάλλει. Εάν όμως αυτή η παρέμβαση αποδεικνυόταν εσφαλμένη, τότε θα ήταν υπόλογος ο ίδιος στους “Εξω” και οι επιπτώσεις θα ήταν καταστροφικές. Τα ιερά βιβλία ανέφεραν τέτοια

παραδείγματα, που είχαν ως αποτέλεσμα να εξαφανιστούν ολόκληροι λαοί. Έπρεπε να πάρει μια απόφαση. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε ν' αφουγκραστεί τι του έλεγε το ένστικτό του. Έκανε ένα βήμα πίσω και έκατσε βαριά στο θρόνο του.

«Δεν θέλω να μάθει κανείς για την κατάσταση της κόρης μου. Από τον τρίτο μήνα θα είναι σε περιορισμό στο παλάτι και δεν θα την βλέπει κανείς παρά μόνο εσύ κι εγώ. Θα επισπεύσω τις διαδικασίες να γίνεις Shaman μέσα στους επόμενους μήνες για να έχεις τη δύναμη να κλείσεις τα στόματα των ιερέων όταν θα ξεσηκωθούν για την καταπάτηση των νόμων και των παραδόσεων που διαπράξατε εσύ κι η κόρη μου».

Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε.

«Εάν λειτουργείς για δικό σου συμφέρον ας το αναλάβουν οι Θεοί. Εγώ δεν μπορώ να πράξω διαφορετικά».

«Πήρες τη σωστή απόφαση Βασιλιά μου. Οι Θεοί να σου δίνουν χρόνια ευημερίας».

Ο Βασιλιάς έκανε μια κίνηση με το σκήπτρο του, σημάδι πως η συνάντηση τελείωσε και ο Χουνάπου σηκώθηκε, υποκλίθηκε άλλη μια φορά και βγήκε από την αίθουσα. Την ώρα που έκλεινε τη μεγάλη πόρτα, είδε στο βάθος της αίθουσας, αριστερά από τον θρόνο του Βασιλιά, ένα κομμάτι άσπρο ύφασμα να χάνεται πίσω απ' την πλαϊνή κολόνα. Άσπρους χιτώνες φορούσαν μόνο οι ιερείς. Σκέφτηκε να γυρίσει να ενημερώσει τον Βασιλιά αλλά απ' την άλλη ήξερε ότι δεν θα κέρδιζε κάτι.

Ο εχθρός είχε μπει κι αυτός στο παιχνίδι, όπως ακριβώς ήταν γραμμένο και στ' άστρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Έκλεισα το πορτμπαγκάζ απ' το ταξί που με κατέβασε στη Γλυφάδα και περπάτησα μέχρι το σκάφος τσουλώντας πίσω μου τη βαλίτσα, η οποία κόντευε να σκάσει απ' τα πολλά πράγματα που είχε μέσα. Αν και τη βγάζω στις διακοπές μ' ένα μακό κι ένα μαγιό όλη μέρα, αυτή τη φορά πήρα και ένα δυο πραγματάκια παραπάνω τιμής ένεκεν. Μπορεί να χρειάζόμασταν, σκέφτηκα, και τίποτα επίσημες εμφανίσεις πάνω στον “Τιτανικό”. Σύμφωνα με το πλάνο έπρεπε να πάρω μαζί μου πράγματα για σαράντα μέρες. Μία βδομάδα τώρα με την Δανάη στην Πάρο και στη συνέχεια όλο τον Αύγουστο στα Χανιά, όπου θα συναντούσα την υπόλοιπη παρέα, μαζί και τον Πέτρο. Εάν βέβαια δεν είχε μπλέξει μέχρι τότε σε καμιά περιπέτεια και μου έστειλε κανένα μήνυμα από κάποια άκρη του πλανήτη να πάω να τον βρω.

Μια Φιλιππινέζα βγήκε στην πρύμνη να με προϋπαντήσει. Συνήθως μπορείς να καταλάβεις πολλά για έναν άνθρωπο, από τον τρόπο που φέρεται στο προσωπικό του, ειδικά όταν ζουν μαζί του. Τις περισσότερες φορές που τύχαινε να βρεθώ σε σπίτια με οικιακούς βοηθούς, έβλεπα συμπεριφορές ιδιοκτητών που ξεκινούσαν από ανεπαίσθητη υπεροψία και σε ορισμένες περιπτώσεις έφταναν μέχρι καθαρό ρατσισμό. Ήμουν περίεργος να δω τη συμπεριφορά της Δανάης απέναντι στους υπαλλήλους της.

Πλησιάζοντας είδα ότι στα χαρακτηριστικά του προσώπου έμοιαζε περισσότερο με Αφρικανή, σε αντίθεση με το χρώμα της που ήταν ανοιχτό μελαμψό. Θα μπορούσες να την κάνεις και λευκή μαυρισμένη απ' τον ήλιο. Το σώμα της ήταν λεπτό

χωρίς καθόλου στήθος και οι κινήσεις της ανάλαφρες. Δεν θα μπορούσα να καθορίσω την καταγωγή της. Σίγουρα πρέπει να είχε γονείς από διαφορετικά μέρη του κόσμου.

«Hello Mr. Alexandros, καλώς ήλθατε. Είμαι η Alice. Η κυρία Δανάη με ειδοποίησε ότι θα είναι εδώ σε μισή ώρα. Μου είπε αν θέλετε να σας οδηγήσω στην καμπίνα σας να βουλευτείτε».

Τα Αγγλικά της είχαν λίγο βαριά προφορά αλλά την καταλάβαινες άνετα. Το χαμόγελό της ήταν περίεργο. Ενώ το στόμα της άνοιγε και έβλεπες δυο σειρές ολόλευκα δόντια, τα μάτια της δεν ακολουθούσαν. Τα μάτια παρέμεναν ανέκφραστα και ίσως αυτό δικαιολογούσε και την απόλυτα λεία επιδερμίδα γύρω τους. Το χρώμα τους ήταν μαύρο, έως κατάμαυρο, όπως και το χρώμα των κοντών μαλλιών της. Δεν ξέρω γιατί, αλλά είχα κολλήσει με τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Συνδύαζε κάτι το εξωτικό αλλά ταυτόχρονα και τρομακτικό πάνω της.

«Γεια σου Alice. Καλώς σας βρήκα».

Έκανα να της δώσω το χέρι μου, αλλά εκείνη την ώρα γυρνούσε, οπότε μάλλον δεν το είδε. Σήκωσα πάλι τη βαλίτσα και την ακολούθησα στη γνωστή διαδρομή προς τις καμπίνες των επιβατών. Μπαίνοντας έριξα μια ματιά αριστερά μου, στη μεταλλική βιβλιοθήκη. Δεν είχε αλλάξει τίποτα. Το διαβολόπραγμα πρέπει να κοιμόταν μέσα στην κρύπτη του. Έξω από την κουζίνα η Alice με σύστησε στον καπετάνιο του σκάφους, τον Νικόλα, έναν εξηντάρη πολύ συμπαθητικό τύπο που φορούσε και ναυτικό καπέλο. Συνειρμικά το παρουσιαστικό του με πήγε σε εικόνες που έφτιαχνα όταν διάβαζα μικρός τα “Λόγια της Πλώρης” του Καρκαβίτσα. Αν τον έβλεπα και με μια πίπα στο στόμα μπροστά στο

υπερσύγχρονο πιλοτήριο, θα ήταν σα να έβλεπα μπαρμπέρη σε κομμωτήριο πολυτελείας.

Κατεβήκαμε προσεκτικά τη στενή σκάλα με τη βαλίτσα να με δυσκολεύει λίγο απ' το βάρος και η Alice με οδήγησε δεξιά, προς τη μεριά της πλώρης όπου βρισκόταν η δεύτερη μεγάλη καμπίνα, με το άλλο διπλό κρεβάτι, αλλά με τα παράθυρα εδώ τοποθετημένα στο πλάι. Η κεντρική καμπίνα που κοιμόταν η Δανάη είχε την πόρτα της ακριβώς απέναντι μου στο διάδρομο, ενώ δεξιά κι αριστερά υπήρχαν ακόμα δυο καμπίνες, με δυο διπλές κουκέτες η κάθε μια. Όλες οι καμπίνες είχαν το δικό τους μπάνιο με ντουζιέρες, ενώ της Δανάης είχε και μπανιέρα. Συνολικά ταξίδευαν οκτώ επιβάτες και δυο μέλη πληρώματος, τα οποία είχαν δικές τους μονόκλινες καμπίνες στο ίδιο επίπεδο, αλλά στην πρύμνη του σκάφους. Ο διάδρομος για τις καμπίνες του πληρώματος ήταν κοινός με του μηχανοστασίου και η σκάλα που οδηγούσε σ' αυτό βρισκόταν κι αυτή στην πρύμνη.

Η Alice άνοιξε την πόρτα μπροστά μου και μπήκε στην καμπίνα που θα περνούσα τις επόμενες επτά ημέρες, σύμφωνα με το πλάνο. Άναψε το άσπρο φως στο ταβάνι και ρύθμισε τα ηλεκτρικά στόρια στα πλαϊνά παράθυρα έτσι ώστε να μπαίνει ο ήλιος αλλά να μην είναι ενοχλητικός. Μου έδειξε τις ντουλάπες και τα συρτάρια κάτω απ' το κρεβάτι, καθώς και τα χειριστήρια του κλιματισμού και της τηλεόρασης. Την ώρα που μου έδειχνε το μπάνιο και το ντουλάπι με τις καθαρές πετσέτες, άπλωσα το χέρι μου ν' ανάψω το φως, τη στιγμή που εκείνη πισωπατούσε για να βγει απ' τη στενή πόρτα. Το χέρι μου ακούμπησε στιγμιαία στον ώμο της και η αίσθηση ήταν περίεργη. Ένωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι το οποίο κατάλαβα ότι είχε να κάνει και με το άρωμά της,

που λόγω του μικρού χώρου στο μπάνιο και της κοντινής μας απόστασης το μύριζα πολύ πιο έντονα.

Δεν πρέπει να είχα μυρίσει ποτέ μου καλύτερο άρωμα απ' αυτό. Για την ακρίβεια ήταν το απόλυτα θηλυκό άρωμα. Δεν ξέρω αν είχε να κάνει και με το δέρμα της Alice, το οποίο λένε ότι παίζει ρόλο στην τελική μυρωδιά κάθε αρώματος, πάντως το αποτέλεσμα ήταν άκρως διεγερτικό. Την κοίταξα από πίσω όπως περπατούσε προς την πόρτα της καμπίνας. Έμοιαζε με μικρό αδύνατο κοριτσάκι. Ποτέ δεν θα κοιτούσα ερωτικά μια γυναίκα σαν την Alice. Δεν με τραβούσαν καθόλου οι τόσο μικροκαμωμένες γυναίκες. Έπρεπε να την ρωτήσω κάποια στιγμή ποιο ήταν αυτό το άρωμα. Θα ήταν ένα πολύ καλό δώρο για επόμενες σχέσεις.

«Οτιδήποτε θέλετε κύριε Αλέξανδρε είμαι πάντα στο εσωτερικό δεκατρία από το τηλέφωνο στο κομοδίνο σας».

Μου έδειξε την ασύρματη συσκευή που κρεμόταν από τη ζώνη του σορτς της και βγήκε κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Η καμπίνα ήταν σούπερ. Δεν είχε καμία σχέση με την ψυχρότητα που εκπέμπουν συνήθως τέτοιου είδους υπερπολυτελείς χώροι. Τα έπιπλα και τα χρώματα που είχαν χρησιμοποιηθεί εδώ μέσα έδιναν μια ζεστή και φιλόξενη αίσθηση στον επισκέπτη. Τα σεντόνια πεντακάθαρα και τα μαξιλάρια του κρεβατιού μαλακά κι αφράτα, όπως ακριβώς μ' αρέσουν. Τακτοποίησα ρούχα και παπούτσια στις ντουλάπες, ενώ στα συρτάρια στο κομοδίνο έβαλα φορτιστές, ρολόι και iPad. Όταν τελείωσα και με τα πράγματα στο μπάνιο, γδύθηκα κι έριξα μια βουτιά στο κρεβάτι να τσεκάρω το στρώμα. Άψογο κι αυτό όπως κι όλα τα υπόλοιπα. Άνοιξα το κινητό μου, πήγα στη γωνία της καμπίνας και τράβηξα μια φωτογραφία ολόκληρο το δωμάτιο. Την έστειλα με μήνυμα

στον Πέτρο, γράφοντάς του μόνο δυο λέξεις.

«Μιζέρια φίλε...»

Η απάντηση ήρθε σχεδόν αμέσως.

«Στείλε μια με την Δανάη πάνω στο κρεβάτι και θα σου πω. Σκέτο κρεβάτι δε μου λέει τίποτα».

Όπως και να το κάνεις μερικοί άνθρωποι έχουν τις προτεραιότητές τους. Για τον Πέτρο το γυναικείο φύλο είναι στην κορυφή της λίστας κι ας δηλώνει ορκισμένος εργένης. Πήρα ένα παγωμένο τσάι από το mini-bar και κάθισα στο κρεβάτι να το απολαύσω. Το κινητό μου χτύπησε ξανά αλλά αυτή τη φορά ήταν κλήση από την Δανάη.

«Καλημέρα Αλέξανδρε».

«Καλώς την! Είμαι στο βαρκάκι σου».

«Ναι, μ' ενημέρωσε η Alice. Συγγνώμη για την αλλαγή, αλλά είχαμε ένα θέμα με τον πατέρα μου και έπρεπε να έρθω στο κέντρο να τον βρω. Σε καμιά ώρα θα είμαι εκεί πιστεύω».

«Μην αγχώνεσαι, αν αργήσεις λέω στον καπετάν Νικόλα να ξεκινήσει και θα μας βρεις στην Πάρο, ίσως...»

«Πάντα χαρούμενος βρε Αλέξανδρε! Έρχομαι να μου φτιάξεις το κέφι γιατί εδώ όλο σε προβλήματα κολλάω».

«Μόλις βγει το βαρκάκι απ' το λιμάνι θα τα ξεχάσεις όλα. Θα τα πετάξουμε μαζί στη θάλασσα».

«Στο υπόσχομαι!»

Έβαλα ένα μακό μπλουζάκι και βγήκα να βρω τον καπετάνιο να πούμε καμιά κουβέντα. Μόλις άνοιξα την πόρτα είδα την Alice να χάνεται σε μία από τις δύο πλαϊνές καμπίνες. Τώρα αυτό ή ήταν σύμπτωση ή η μικρή είχε στήσει αυτί έξω απ' την πόρτα μου. Αλλά για ποιο λόγο να κρυφακούει; Από τη μέρα που είχα την εμπειρία με το κρανίο η φαντασία μου οργιάζε. Έδωξα τις καχύποπτες σκέψεις και

ανέβηκα στο κατάστρωμα. Καθίσαμε με τον καπετάν Νικόλα στο σαλονάκι στην πρύμνη και αφού είπαμε ένα δυο τυπικά, χαζεύαμε την περατζάδα στο μόλο λέγοντας ιστορίες από ταξίδια στη θάλασσα, που ήταν και το κοινό μας θέμα.

Λίγο αργότερα ένα κομβόι με δυο μηχανές μεγάλου κυβισμού, κι ανάμεσά τους ένα Range Rover με φιμέ τζάμια, σταμάτησε ακριβώς μπροστά στο “Βαλές Σπαθί”. Ο Νικόλας είχε πεταχτεί όρθιος από την ώρα που είχαν στρίψει στην αρχή του μόλου και αφού πάτησε το κουμπί της ηλεκτρικής σκάλας χάθηκε μέσα στο σκάφος. Η πόρτα του συνοδηγού άνοιξε και η Δανάη, απλή όπως πάντα, βγήκε με το γνωστό χαμόγελο να γεμίζει το πρόσωπό της κοιτάζοντάς με. Ανέβηκε τη σκάλα ενώ πίσω της ακολουθούσε ένας ασπρομάλλης ηλικιωμένος, του οποίου ένιωθα το βλέμμα να με διαπερνάει κι ας φορούσε σκούρα γυαλιά ηλίου. Δεν ήταν και δύσκολο να τον αναγνωρίσεις. Φωτογραφίες του υπήρχαν κατά καιρούς παντού. Ο Νικολάου αυτοπροσώπως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Εννέα μήνες πέρασαν σαν εννέα μέρες για τον Χουνάπου και την Αντίν. Παρά τον περιορισμό της από τον τρίτο μήνα της εγκυμοσύνης της στο παλάτι, οι δυο τους συναντιόνταν σχεδόν κάθε μέρα μέχρι τον έβδομο μήνα, όταν ο Χουνάπου χρίστηκε επίσημα Shaman. Οι ιερείς τον προσκύνησαν εκείνη τη μέρα σαν Βασιλιά, αναγνωρίζοντας τις μαγικές του δυνάμεις να προβλέπει το μέλλον, να γιατρεύει αρρώστιες και να επιβάλλεται στην ύλη. Όλοι εκτός από τον ιερέα Γιουμάν, ενέκριναν την εγκυμοσύνη της Αντίν, χωρίς να έχει

προηγηθεί τελετή αγνότητας προς τους Θεούς.

Ο Χουνάπου κοίταξε προσεκτικά τον ιερέα που κράτησε το μπαστόνι του ακίνητο στο έδαφος την ώρα της απόφασης, αν και ήξερε από πριν ποιος θα ήταν. Ήταν η πρώτη φορά που ο εχθρός έκανε την παρουσία του αισθητή μπροστά στους άλλους. Ήταν όμως και η τελευταία φορά που τον είδαν. Την επομένη ο Γιουμάν εγκατέλειψε το σπίτι του, παίρνοντας μαζί του τα περισσότερα απ' τα υπάρχοντά του, και στην εβδομάδα επάνω τον αντικατέστησαν μ' έναν νεότερο υποψήφιο. Ο Γιουμάν δεν είχε κερδίσει κανενός τη συμπάθεια στον κύκλο των ιερέων, οπότε κάπου ανακουφίστηκαν όλοι γλιτώνοντας από δαύτον. Όλοι εκτός από τον Χουνάπου, ο οποίος έβλεπε ότι τα δύσκολα μαζί του τώρα θ' άρχιζαν. Όταν θα ερχόταν η ώρα να πάρει τον "Συντονιστή" στα χέρια του, ήξερε ότι όλες οι δυσκολίες που θα έβρισκε μπροστά του, θα προέρχονταν απ' αυτόν. Ο Γιουμάν είχε κρυφακούσει όσα ειπώθηκαν με τον Βασιλιά εκείνη τη μέρα και τ' αστέρια έδειχναν ότι επρόκειτο για άνθρωπο χωρίς καρδιά.

Η Αντίν τους δυο τελευταίους μήνες κυκλοφορούσε ελεύθερα στην πόλη μαζί με τον Χουνάπου κι αυτές οι μέρες ήταν οι πιο ευτυχισμένες της ζωής της. Εκείνος απ' τη μεριά του, την άφηνε να ζήσει όσο πιο έντονα γινόταν την ευτυχία της γιατί ήξερε ότι θα χρειαζόταν όλο της το κουράγιο για ν' αντέξει τις μέρες που έρχονταν. Τ' άστρα έδειχναν ότι τίποτα δεν θα ήταν πλέον ξεκάθαρο μετά τη γέννηση του παιδιού, παρά μόνο η καταστροφή. Μια καταστροφή χωρίς λεπτομέρειες όμως. Ούτε πώς, ούτε πού, ούτε γιατί. Σαν να σταματούσε το παρελθόν εκεί και ξεκινούσε ένα καινούργιο μέλλον απ' αυτή τη μέρα. Ένα μέλλον που δεν είχε προηγούμενο για να δώσει στοιχεία και πληροφορίες,

οπότε ανέτρεπε και τη θεμελιώδη θεωρία του Χουνάπου ότι η ιστορία κάνει κύκλους.

Ήταν ξεκάθαρο πως ο “Συντονιστής”, η παρακαταθήκη που άφησαν οι “Έξω”, θα αναπροσάρμοζε όλα τα γήινα δεδομένα αφού ακόμα και τ’ άστρα σώπαιναν. Για κάποιο λόγο που δεν ήξερε ακόμα, είχαν διαλέξει εκείνον να είναι αυτός που θα παραλάβει τον “Συντονιστή”. Από τη μία ήταν πολύ μεγάλη η τιμή που του γινόταν, αλλά απ’ την άλλη όμως ένιωθε γυμνός χωρίς τη δύναμη της γνώσης που του έδιναν τ’ άστρα. Ένιωθε σαν τυφλός που χάνει τον προστάτη οδηγό του και τώρα πρέπει να περπατήσει για πρώτη φορά μόνος.

Σήμερα καθόταν από το πρωί στο προαύλιο μπροστά από το σπίτι, το οποίο ήταν χτισμένο στη βόρεια πλευρά της πόλης, στη συνοικία των ευγενών και των αρχόντων. Το μυαλό του ανέλυε ασταμάτητα το δυσοίωνο μέλλον. Ήξερε ότι η μέρα που θα ανατρέπονταν όλα είχε φτάσει. Σήμερα ήταν γραφτό να γεννηθεί ο γιος του. Σήμερα θα έπαιρνε στα χέρια του τον “Συντονιστή”, το δέκατο τρίτο κρανίο της γνώσης. Και σήμερα, χωρίς να ξέρει το πώς και το γιατί, θα άνοιγε και το κουτί της Πανδώρας για όλους.

Ο ήλιος τώρα μεσουρανούσε και η ζέστη είχε αρχίσει να γίνεται ανυπόφορη. Όταν σηκώθηκε να μπει στη δροσιά του πέτρινου σπιτιού, είδε τον αυλικό του παλατιού να πλησιάζει τρέχοντας. Σταμάτησε μπροστά του λαχανιασμένος, αλλά και μόνο για να επιβεβαιώσει τις προβλέψεις του.

«Shaman μου, σε ζητάνε στο παλάτι! Με έστειλαν να σου μηνύσω ότι ήρθε η ώρα!»

Το στομάχι του σφίχτηκε κόμπος. Έδιωξε τον αυλικό κι αφού φόρεσε τον επίσημο λευκό χιτώνα του, βγήκε με σκυφτό το κεφάλι. Ο δρόμος για την κεντρική πυραμίδα

του Παλένκε, την πυραμίδα του Ήλιου όπως την είχαν ονομάσει οι πρόγονοί του, ήταν σχεδόν άδειος. Τέτοια ώρα όλοι βρίσκονταν κάτω από μια σκιά ή μέσα στα σπίτια τους. Η ζέστη και η ψιλή σκόνη που σηκώνόταν από το ελαφρύ αεράκι έκαναν τις μεσημεριανές μετακινήσεις μαρτύριο. Όταν μπήκε στο παλάτι ο ιδρώτας έσταζε απ' το μέτωπό του. Απ' τη μία η ζέστη κι απ' την άλλη η αγωνία του για τα μελλούμενα, τον είχαν ήδη κάνει ράκος. Ο επικεφαλής ιερέας υποκλίθηκε και ενημέρωσε χαμηλόφωνα τον Χουνάπου ότι ο Βασιλιάς είχε αφήσει εντολή μόλις γεννηθεί το παιδί, να πάει να τον συναντήσει στην αίθουσα συμβουλίων.

Στο δωμάτιο της Αντίν βρισκόταν η μαία της πόλης με την ενήλικη κόρη της, η οποία βοηθούσε και μάθαινε μαζί, έτσι ώστε να κληρονομήσει μια μέρα τη θέση της μητέρας της. Ως Shaman και πρώτος ιερέας, ο Χουνάπου είχε το δικαίωμα να παρευρίσκεται σε οποιαδήποτε γέννα στην πόλη, κάτι που δεν είχε κάνει ποτέ μέχρι σήμερα, όσες φορές κι αν του είχε ζητηθεί. Ήταν τιμή για μια μάνα να έχει τον Shaman της φυλής παρόντα τη στιγμή της γέννησης. Θα μπορούσε με μια ματιά να της πει πολλά για το μέλλον και την τύχη του παιδιού της, όπως και για την ίδια.

Στη γέννα του δικού του παιδιού όμως δεν μπορούσε να λείπει. Ήξερε ότι αυτά που θα έβλεπε δεν θα ήταν ευοίωνα, απ' την άλλη όμως αν έλειπε θα ήταν χειρότερα για όλους. Η Αντίν θα καταλάβαινε αμέσως τον λόγο της απουσίας του, ενώ οι ιερείς που ήταν παραταγμένοι έξω απ' το δωμάτιο για να υποδεχτούν τον διάδοχο θα παραξενεύονταν για δεύτερη φορά μαζί τους. Μπήκε στην κρεβατοκάμαρα της αγαπημένης του την ώρα που οι πόνοι του τοκετού δυνάμωναν.

Μόλις τον είδε να έρχεται η Αντίν, αναστέναξε, φανερά

ανακουφισμένη που θα τον είχε δίπλα της. Καθ' όλη τη διάρκεια του τοκετού ο Χουνάπου της κρατούσε το αριστερό χέρι ενώ η μαία με την κόρη της, έκαναν ό,τι περνούσε απ' το χέρι τους για να την ανακουφίζουν απ' τους πόνους. Μία ώρα αργότερα ένα υγιέστατο αγοράκι βρισκόταν στην αγκαλιά της Αντίν. Ο Χουνάπου σημείωσε την ώρα γέννησης και άνοιξε τα μεγάλα βιβλία της αστρολογίας που είχε φέρει από την προηγούμενη μαζί του. Το πρόσωπό του λίγο αργότερα είχε σκοτεινιάσει εντελώς. Η Αντίν τον κοιτούσε περιμένοντας με αγωνία. Το μόνο που μετρίαζε τώρα την ευτυχία της ήταν το ύφος του αγαπημένου της. Ο Χουνάπου έκλεισε τα βιβλία και την πλησίασε χαμογελαστός. Τα μάτια του όμως έλεγαν άλλα.

«Μην που πεις ψέματα αυτή τη φορά. Όσο άσχημα κι αν είναι τα πράγματα».

«Θα στα πω όλα κι εύχομαι οι Θεοί να μας βοηθήσουν. Πάω να δω τον πατέρα σου πρώτα και μετά θα μιλήσουμε».

«Θα γίνει κάτι με το παιδί; Πες μου μόνο αυτό».

«Το παιδί θα ζήσει...»

Η Αντίν διάβασε την υπόλοιπη πρόταση στα μάτια του. Ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλό της καθώς ο Χουνάπου έβγαινε απ' το δωμάτιο. Η υπέρτατη ευτυχία που ένιωθε μέχρι πριν λίγο είχε χαθεί οριστικά.

Ο Χουνάπου έσυρε τα πόδια του στο μακρύ διάδρομο κι ακολούθησε τις σκάλες μέχρι το τρίτο υπόγειο, εκεί που είχε ζητήσει ο Βασιλιάς να τον συναντήσει. Οι φύλακες έξω από την πόρτα τον αναγνώρισαν αμέσως και τον άφησαν να περάσει. Έκλεισε πάλι πίσω του τη βαριά πόρτα κι ανοιγόκλεισε τα μάτια μερικές φορές για να συνηθίσουν στο καινούργιο φως από τις δάδες που κρέμονταν στους πλαϊνούς

τοίχους.

Ο προθάλαμος που βρισκόταν τώρα ήταν μέχρι και δέκα φορές μεγαλύτερος απ' το σπίτι του. Παντού γύρω του υπήρχαν έργα τέχνης των ανθρώπων της φυλής του, καθώς και λάφυρα από πολέμους στους οποίους είχαν νικήσει στο παρελθόν. Σ' αυτή την αίθουσα οι φύλακες του παλατιού οδηγούσαν την Βασιλική οικογένεια και τους επιφανείς ιερείς, όταν η πόλη δεχόταν επίθεση από εισβολείς. Οι επιθέσεις και οι πόλεμοι ήταν κάτι συνηθισμένο για τους Μάγια, αφού κατά βάση ήταν πολεμοχαρές λαός. Τα τελευταία τρία χρόνια όμως το Παλένκε δεν είχε δεχτεί καμία επίθεση και ο Βασιλιάς Πακάλ δεν έδειχνε καμία διάθεση για επεκτατικούς πολέμους.

Αφού συνήθισε κάπως τον χαμηλό φωτισμό, ο Χουνάπου διέσχισε τον χώρο μέχρι την απέναντι γωνία, όπου ένα μέρος του τοίχου ήταν ανοιχτό δημιουργώντας μια μυστική είσοδο που οδηγούσε στην αίθουσα συμβουλίων, στην οποία μόνο ο Βασιλιάς και οι ανώτεροι ιερείς είχαν πρόσβαση. Στάθηκε κάτω από το άνοιγμα της εισόδου και αντίκρισε τον Βασιλιά Πακάλ καθισμένο μόνο του στην κορυφή του μεγάλου τραπέζιού. Ένα κουτί, φτιαγμένο από άγνωστο υλικό, ήταν ακουμπισμένο στο τραπέζι ακριβώς μπροστά του. Στη θέα του κουτιού και μόνο, ο Χουνάπου ένιωσε δέος.

Εκτός του ότι θα ήταν ο πρώτος που θα το άνοιγε μετά από τετρακόσια χρόνια Βασιλικής κληρονομιάς, ήξερε ήδη πως το κρανίο της γνώσης που βρισκόταν μέσα στο κουτί, θα “συντονιζόταν” μαζί του αμέσως μόλις το έπιανε στα χέρια του. Η κληρονομιά των “Εξω”, ο “Συντονιστής”, ήταν φτιαγμένος από ένα και μόνο κρύσταλλο χαλαζία, το οποίο έχει τη δυνατότητα ως υλικό να δέχεται και ν'

αποθηκεύει χαμηλά ηλεκτρικά φορτία, παρόμοια μ' αυτά που χρησιμοποιεί κι ο ανθρώπινος εγκέφαλος. Κατά τη διαδικασία του “συντονισμού” ο κρύσταλλος θα συνέλεγε, μέσω του συντονιζόμενου, δεδομένα από την κατάσταση της ανθρωπότητας πάνω στη Γη, και στη συνέχεια αφού θα τα ανέλυε, θα μεταβίβαζε συγκεκριμένες ιδιότητες, δυνάμεις και γνώσεις στον συντονιζόμενο, που θα του έδιναν τη δυνατότητα να παρέμβει όπου χρειαζόταν δυναμικά, για να διασφαλίσει την ομαλή εξέλιξη του ανθρώπινου είδους.

Οι “Έξω”, για κάποιο λόγο που μόνο εκείνοι ήξεραν, είχαν αφήσει τον “Συντονιστή” ως φύλακα άγγελο της ανθρωπότητας και του πλανήτη Γη. Ο άνθρωπος της πρώτης επαφής όπως και όλοι οι πρωτότοκοι απόγονοί του ήταν κατά κάποιο τρόπο τα εκτελεστικά όργανα του “Συντονιστή”, για να αποκαταστήσουν με τη βοήθειά του τις γήινες ισορροπίες, όπου και όποτε εκείνος έκρινε ότι ήταν απαραίτητο. Τα περισσότερα απ' αυτά ήταν γραμμένα στ' άστρα και το βάρος της ευθύνης που ένιωθε ο Χουνάπου, από την ημέρα που τα είδε ξεκάθαρα στον ουρανό, ήταν τεράστιο. Είχε κάνει αμέτρητες επαληθεύσεις, αλλά το μόνο που κατάφερνε ήταν να βρίσκει καινούργιες λεπτομέρειες που επιβεβαίωναν το πεπρωμένο το δικό του και όλων των πρωτότοκων απογόνων, του μελλοντικού γενεαλογικού του δέντρου.

Υποκλίθηκε σκύβοντας απλά το κεφάλι και προχώρησε προς το τραπέζι. Ο Βασιλιάς Πακάλ σηκώθηκε από τη θέση του και προχώρησε προς την έξοδο διασχίζοντας το δωμάτιο από την απέναντι πλευρά. Στάθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο στις δυο κορυφές του μεγάλου τραπεζιού.

«Πιστεύω ότι ξέρεις τι πρέπει να κάνεις».

«Βασιλιά μου χωρίς να θέλω να σε ανησυχίσω, από

τη στιγμή που θ' ανοίξω το κουτί χάνω κάθε επαφή με το μέλλον».

«Εξήγησέ το μου αυτό. Τι εννοείς;»

«Είναι σαν το περιεχόμενο αυτού του κουτιού να μπορεί να επεμβαίνει στη ροή της ανθρώπινης ιστορίας με αποτέλεσμα να μην υπάρχει παρόμοιο παρελθόν αποτυπωμένο στ' άστρα ή όπου αλλού. Με απλά λόγια είναι σαν να ξεκινάει ένα καινούργιο μέλλον για όλους μας από σήμερα».

«Έτσι όπως τα λες θα είμαστε υπό την προστασία των “Εξω” από σήμερα, οπότε ποιός ο λόγος να ανησυχήσω;»

«Εάν βασιστώ στα τελευταία στοιχεία που δίνουν τ' αστέρια η περίοδος του “Κρανίου της Γνώσης” ξεκινάει με καταστροφές. Δεν μπορώ όμως να καθορίσω ούτε το είδος των καταστροφών, ούτε το μέρος, ούτε οποιαδήποτε άλλη λεπτομέρεια. Όλα είναι θολά και απροσδιόριστα μετά από σήμερα».

«Εάν δεν ανοίξεις το κουτί;»

«Δεν υπάρχει αυτή η εναλλακτική Βασιλιά μου. Το κουτί πρέπει να ανοιχτεί. Η εποχή που η ανθρωπότητα βάδιζε πάνω σε γεγονότα που έκαναν κύκλους, κλείνει σήμερα. Το τέλος και η καινούργια αρχή σηματοδοτείται από το άνοιγμα του κουτιού. Οι “Εξω” μας έδωσαν τον “Συντονιστή” γιατί κρίνουν πως χρειαζόμαστε βοήθεια για να μην αυτοκαταστραφούμε. Αυτά τουλάχιστον λένε τ' άστρα».

«Προχώρα λοιπόν τότε και κάνε αυτό που πρέπει. Οι φύλακες θα περιμένουν δικό σου σήμα από μέσα για να σου ανοίξουν».

Ο Χουνάπου υποκλίθηκε για ακόμα μια φορά και ο Βασιλιάς βγήκε από το δωμάτιο. Λίγο αργότερα οι φύλακες τράβηξαν τον τοίχο που κάλυπτε τη μυστική είσοδο και ο

Χουνάπου βρέθηκε απομονωμένος στο δωμάτιο με το κουτί μπροστά του. Πήρε δυο βαθιές ανάσες και κατέβασε το κουτί από το τραπέζι στο πάτωμα. Το κρανίο έπρεπε να ακουμπήσει κατευθείαν στο έδαφος μόλις έβγαινε από το κουτί. Κάποιες πληροφορίες θα τις έπαιρνε από τον άνθρωπο και κάποιες άλλες, το μεγαλύτερο ποσοστό, θα τις έπαιρνε από την ίδια τη Γη.

Το πάνω μέρος του κουτιού, που φυσιολογικά αποτελούσε το καπάκι αφού είχε και το μικρότερο ύψος, συνδεόταν με το κάτω μέρος μ' ένα μικρό μεταλλικό έλασμα. Το έλασμα ήταν εντελώς λείο, δεν προεξείχε καθόλου και δεν φαινόταν να υπάρχει κανενός είδους ξεχωριστή σύνδεση με το κουτί. Απλά υπήρχε κάθετα τοποθετημένο μεταξύ του καπακιού και του κυρίως σώματός του, στο ίδιο ακριβώς επίπεδο και με τα δύο. Ένα πανομοιότυπο έλασμα υπήρχε και στην απέναντι μεριά χωρίς όμως να μπορεί κάποιος να καθορίσει ποιά πλευρά ήταν η μπροστά και ποιά η πίσω.

Ο Χουνάπου ακούμπησε τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού πάνω στο ένα από τα δύο μεταλλικά ελάσματα με σκοπό να το πιάσει προς τα πάνω ή προς τα κάτω. Τίποτα απ' τα δύο δεν χρειάστηκε. Το έλασμα, μετά την επαφή, άλλαξε χρώμα και στη συνέχεια εξαφανίστηκε. Δεν πίστευε στα μάτια του. Το έλασμα είχε εξαφανιστεί στην κυριολεξία. Η πλευρά που κοιτούσε τώρα ήταν ακριβώς όπως και οι δυο πλαϊνές που δεν είχαν ελάσματα εξ' αρχής. Ανασηκώθηκε και κοίταξε την αντίθετη πλευρά. Το έλασμα, ως δια μαγείας, είχε εξαφανιστεί και από εκεί. Η καρδιά του Χουνάπου βροντοχτυπούσε μέσα στο στήθος του. Έκατσε πάλι γονατιστός και έκλεισε τα μάτια για να συνέλθει. Ήξερε από τα ιερά βιβλία ότι οι "Έξω" ήταν κυρίαρχοι της ύλης και

του πνεύματος και ότι υπήρχαν πέρα από τις διαστάσεις του χώρου και του χρόνου, αυτή όμως ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν σε επαφή μ' ένα δείγμα του πολιτισμού τους και η εμπειρία ήταν συγκλονιστική.

Συγκεντρώθηκε σ' αυτό που έπρεπε να κάνει, άνοιξε πάλι τα μάτια του και σήκωσε το καπάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

«Από εδώ ο Αλέξανδρος, από εδώ ο πατέρας μου ο Γιάννης».

Είχα σηκωθεί όρθιος και η χειραγία που αντάλλαξα μαζί του δεν είχε τίποτα το φιλικό. Τουλάχιστον όχι από την πλευρά του. Με κοιτούσε έντονα χωρίς να βγάζει τα γυαλιά του ήλιου και ήταν σαν να τον άκουγα να μονολογεί *“ποιός στο διάλογο είναι πάλι αυτός που κουβάλησε η κόρη μου;”* Αποφάσισα να κάνω τον Κινέζο και να τον αφήσω να πάρει αυτός την πρωτοβουλία. Ο αιφνιδιασμός πάντως ήταν και για τους δυο μας ο ίδιος, αφού η Δανάη δεν με είχε ενημερώσει για τη συνάντηση. Απ' ό,τι μου είπε αργότερα, ούτε εκείνος το ήξερε.

Ο Νικολάου, *“το αλάτι απ' το λιμάνι”* όπως τον φώναζαν φίλοι και εχθροί, ήταν γεννημένος *“γάτα”*. Η αμύθητη περιουσία που κληρονόμησε δεν έπαιξε σχεδόν κανένα ρόλο στο χαρακτήρα που διαμόρφωσε στην πορεία της ζωής του. Ήταν από τους ελάχιστους ανθρώπους που θα τα κατάφερναν είτε από τον *“έτοιμο”* δρόμο, είτε από τον αυτοδημιούργητο. Το έκτακτο ταξίδι της κόρης του για Πάρο τον παραξένεψε, οπότε προσφέρθηκε να την φέρει ο ίδιος στο *“Βαλές Σπαθί”*

και να στείλει το αυτοκίνητό της στο σπίτι της μ' έναν υπάλληλο. Η πρότασή του βόλευε ως προς τις μετακινήσεις που έπρεπε να κάνει η Δανάη από μόνη της, οπότε κι εκείνη στριμώχτηκε κι αναγκάστηκε να δεχτεί, χωρίς να προλάβει να με ειδοποιήσει. Σκέφτηκε να μου στείλει ένα μήνυμα, όπως μου είπε μετά, αλλά προτίμησε να τ' αφήσει στον αυθορμητισμό της στιγμής. Με τον τρόπο αυτό θα ήμασταν και οι δυο απροετοίμαστοι σε περίπτωση που ο πατέρας της κατέβαινε από τ' αυτοκίνητο.

«Κάθισε Αλέξανδρε».

Ο τόνος του είχε μια δόση αυταρχισμού που συναντάς σχεδόν πάντα σε ανθρώπους της δικής του “δύναμης”.

«Ευχαριστώ».

Συνέχιζα να κοιτάω τα σκούρα γυαλιά ηλίου που φορούσε και ήξερα ότι περίμενε να χαμηλώσω το βλέμμα μου. Τον αγνόησα και γύρισα προς την Δανάη. Εκείνη ένιωθε πιο αμήχανα απ' όλους μας.

«Δανάη δεν θα κεράσουμε κάτι τον πατέρα σου;»

«Μη σκας, όταν θέλω κάτι το ζητάω από μόνος μου».

«Μπαμπά τι είναι αυτά;»

Αυτή τη φορά γύρισα και τον κοίταξα με τον ίδιο τρόπο που με κοίταζε κι εκείνος. Η Δανάη είχε μαρμαρώσει με την απάντηση του πατέρα της. Αποφάσισα να βγω μόνος μου από τη δύσκολη θέση και να τον χειριστώ με τον ίδιο τρόπο που με αντιμετώπιζε και εκείνος. Δεν είχε κανένα δικαίωμα να με προσβάλλει χωρίς να ξέρει το παραμικρό για μένα.

«Δανάη δώσε μας σε παρακαλώ δυο λεπτά με τον πατέρα σου».

«Δεν...»

«Δυο λεπτά μόνο. Σε παρακαλώ...»

Την διέκοψα πριν προλάβει να μιλήσει, αφού ήταν φανερό ότι είχε αρχίσει να βγάζει φωτιές, και ήταν έτοιμη για επίθεση. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήμουν σίγουρος ούτε για το πώς θα αντιδράσει και η ίδια η Δανάη στην πρωτοβουλία που πήρα, αφού μέχρι στιγμής δεν ήμουν τίποτα παραπάνω από μία καινούργια γνωριμία των δυο συναντήσεων και ισάριθμων τηλεφωνημάτων. Μπορεί η επίθεση να είχε γίνει προς εμένα, αλλά δεν παύει να είναι ένα θέμα που αφορά στη μεταξύ τους σχέση. Εάν από την άλλη όμως έμενα εντελώς αμέτοχος, θα κατέληγα να τους κοιτάω σαν ηλίθιος κομπάρσος, κι από πάνω θα ήμουν και η αφορμή του καυγά τους.

Η Δανάη τα ζύγισε, είδε πως δεν θα οδηγούσε πουθενά μια κόντρα με τον πατέρα της μπροστά μου, και πήρε το ρίσκο να μας αφήσει μόνους μας. Το καταχώρησα στο πίσω μέρος του μυαλού μου ως ένα ακόμα θετικό στοιχείο για την μετέπειτα εξέλιξη της σχέσης μας.

«Άκου κύριε Νικολάου...»

«Άκου εσύ Αλέξανδρε. Θα σου κάνω μία ερώτηση μόνο και θέλω...»

Αυτή τη φορά τον διέκοψα αγενέστατα αλλά δεν είχα εναλλακτική. Έπρεπε να του κόψω τη φόρα.

«Όχι, δεν χρειάζεται να μου κάνεις καμία ερώτηση Γιάννη. Θα σου πω επειδή συμπαθώ την κόρη σου ένα δυο πραγματάκια για μένα, για να νιώσεις καλύτερα σαν πατέρας, κι αν δεν σου φτάνουν αυτά, βάλε τους ανθρώπους σου αύριο να μάθουν περισσότερα».

Αυτό τον ταρακούνησε. Το είδα και στο βλέμμα του παρότι φορούσε ακόμα τα γυαλιά του, καθώς και στα ελάχιστα εκατοστά που μετακινήθηκε προς τα πίσω. Πριν του δώσω τον χρόνο να ανασυντάξει δυνάμεις και να επιτεθεί

χειρότερα, ξεκίνησα να του μιλάω πρώτος.

«Είμαι αρχιτέκτονας, τριάντα επτά χρονών χωρίς γάμους και παιδιά. Μ' αρέσει η ελευθερία μου και δεν τη διαπραγματεύομαι για κανένα λόγο. Δεν θέλω να παντρευτώ, δεν θέλω να κάνω παιδιά και δεν θέλω τα λεφτά κανενός. Έχω αρκετά λεφτά για να ζήσω τη ζωή που θέλω μέχρι να πεθάνω. Είμαι αυτό που λένε καλοπερασάκιας. Ακριβώς όπως είναι και η κόρη σου. Έχουμε κοινό στόχο να περάσουμε καλά και γι' αυτό είμαστε εδώ παρέα και πάμε διακοπές. Μην κάνεις σενάρια λοιπόν γιατί δεν υπάρχουν σενάρια».

Ήταν φανερό ότι δεν του άρεσε αυτή η εξέλιξη. Μπορεί να του άρεσε που του μίλησα ντόμπρα, αλλά δεν του άρεσε το ότι του επιβλήθηκα. Χωρίς εγωισμό δεν γίνεται εύκολα Νικολάου. Μπορεί να γίνεις γκουρού, αλλά Νικολάου δεν γίνεται. Έκανα μια προσπάθεια να μαλακώσω το πλήγμα που είχε δεχτεί ο εγωισμός του, αλλάζοντας ύφος και ρωτώντας ξανά.

«Μπορούμε τώρα να πιούμε ένα καφεδάκι και να ξαναγνωριστούμε;»

Σηκώθηκε όρθιος και μου απάντησε σε πιο ήπιο τόνο αυτή τη φορά.

«Καλά τα είπες Αλέξανδρε, αλλά μην το παρατραβάς».

Κατέβηκε τη σκάλα και μπήκε στο Range Rover που ξεκίνησε αμέσως μόλις έκλεισε την πόρτα. Για πρώτη επαφή νομίζω ότι είχαμε πάει περισσότερο κι από καλά. Μπήκα στο σκάφος και κατέβηκα στην καμπίνα της Δανάης. Χτύπησα μαλακά την πόρτα η οποία άνοιξε απότομα την επόμενη στιγμή.

«Τι έγινε; Πού είναι ο πατέρας μου;»

«Έφυγε».

«Πώς έφυγε;»

Επανάλαβα τη συνομιλία μας και στο τέλος την είδα να χαλαρώνει. Έκανε δυο βήματα προς τα πίσω και μπήκαμε μαζί στην καμπίνα της.

«Σου είπε “καλά τα είπες Αλέξανδρε”, είσαι σίγουρος;»

«Όπως σ’ ακούω και μ’ ακούς».

Έσκασε μια υποψία χαμόγελου που έδωξε αμέσως την υπερένταση της στιγμής.

«Απίστευτο! Έφερές τούμπα τον πατέρα μου μέσα σε πέντε λεπτά;»

«Τούμπα δεν τον έφερα. Απλά απ’ ό,τι φαίνεται ξέρει να υποχωρεί όταν χρειάζεται. Είμαι σίγουρος ότι αύριο θα ξέρει πιο πολλά για μένα απ’ όσα ξέρει η μάνα μου η ίδια».

«Συγγνώμη πάντως ρε συ Αλέξανδρε, μ’ αιφνιδίασε όταν τον είδα να κατεβαίνει από τ’ αμάξι μαζί μου. Υποτίθεται ότι θα μ’ έφερνε και θα έφευγε. Μόλις σε είδε όμως να κάθεται στο σαλονάκι, η περιέργειά του πρέπει να χτύπησε κόκκινο».

«Δεν πειράζει, ας το ξεχάσουμε».

Μία ώρα αργότερα απολαμβάναμε έναν ανάμεικτο χυμό φρούτων στην πλώρη του “Βαλές Σπαθί” φορώντας μόνο τα μαγιό μας. Είχαμε απλώσει τις πετσέτες μας πάνω στα μαξιλάρια ηλιοθεραπείας και χαζεύαμε το απέραντο γαλάζιο, ενώ το βαρύ σκάφος έσκιζε με εικοσιπέντε κόμβους τα ακίνητα νερά του Αργοσαρωνικού κάτω από τα έμπειρα χέρια του καπετάν Νικόλα.

«Γιατί “Βαλές Σπαθί” το σκάφος;»

«Άκου ιστορία. Γεννήθηκα πρόωρα, στον όγδοο μήνα, κι εκείνη τη μέρα ο πατέρας μου έτυχε να βρίσκεται στη Νέα Υόρκη για δουλειές. Σχεδόν κάθε φορά που βρίσκεται εκεί, κανονίζει ένα βράδυ να συναντηθεί με τους τέσσερεις

κολλητούς του απ' το πανεπιστήμιο για να βγουν για φαγητό και στη συνέχεια να πάνε στο καζίνο στο Atlantic City, όπως έκαναν συχνά όταν ήταν νέοι και σπούδαζαν ακόμα. Από την πρώτη φορά που είχαν πάει ως φοιτητές στο “ναό του χρήματος” είχαν κάνει μια συμφωνία πριν μπουν. Όποιος θα ήταν ο μεγάλος κερδισμένος της βραδιάς, θα πόνταρε στον τελευταίο γύρο τα μισά από τα κέρδη του, κι αν κέρδιζε θα τα μοιραζόταν με τους χαμένους. Μ' αυτό τον τρόπο είχαν μεγάλη πιθανότητα να φύγουν όλοι κερδισμένοι.

Απ' ό,τι μου είπε εκείνο το βράδυ έπαιξε στο πόκερ το μεγαλύτερο κόλπο που είχε παίξει ποτέ. Από την ώρα που άρχισαν να παίζουν ο πατέρας μου είχε μεγάλη ρέντα, σε αντίθεση με όλους τους υπόλοιπους, οπότε όταν ήρθε η ώρα να φύγουν τα κέρδη του ήταν υπερβολικά πολλά. Η συμφωνία όμως ήταν συμφωνία, οπότε όλη η παρέα είχε μαζευτεί από πάνω του για να δουν τον τελευταίο γύρο. Στο τέταρτο φύλλο που πήρε φαινόταν πως θα έκανε flush, ένας συνδυασμός κέντας και χρώματος όπως μου έχει πει, με την προϋπόθεση ότι το πέμπτο φύλλο θα ήταν ο βαλές σπαθί».

«Ναι ξέρω ακριβώς τι σημαίνει flush, ειδικά όταν παίζεις μ' όλη την τράπουλα όπως παίζουν εκεί πέρα. Μία στο δισεκατομμύριο να βγάλεις τέτοιο φύλλο».

«Ακριβώς! Την ώρα λοιπόν που του έδωσαν το τελευταίο φύλλο χτύπησε το κινητό του. Σε καμία περίπτωση δεν θα διέκοπτε για να το σηκώσει, αλλά αυτή τη φορά περίμενε τηλέφωνο από το νοσοκομείο εδώ. Άκουσε τα καλά νέα για το υγιέστατο κοριτσάκι που απέκτησε κι αμέσως μόλις έκλεισε, σήκωσε το φύλλο μπροστά του».

«Έλα ρε συ! Του ήρθε ο βαλές σπαθί;»

«Φαντάσου ότι ο πατέρας μου δεν ενθουσιάζεται

γενικά με το χρήμα. Ε, όταν άκουσε το ποσό που κέρδισε ταρακουνήθηκε. Ο γκρουπιέρης κόντεψε να πέσει ξερός και μέχρι να τους δώσουν την επιταγή είχε έρθει ο διευθυντής του καζίνο και τους παρακαλούσε να μείνουν δωρεάν όσες μέρες θέλουν στις σουίτες του ξενοδοχείου από πάνω».

«Συνηθισμένη πολιτική από τα λαμόγια των καζίνο για να συνεχίσουν οι κερδισμένοι να παίζουν μέχρι να τα χάσουν όλα».

«Ακριβώς! Η παρέα φυσικά επέστρεψε στη Νέα Υόρκη και την επομένη κάθε ένας από τους τέσσερεις φίλους του πατέρα μου έλαβε μια επιταγή πολλών μηδενικών από τον “υπερτυχερό πατέρα”, όπως τους έγραψε στο σημείωμα που τη συνόδευε. Όπως καταλαβαίνεις στα βαφτίσια μου είχα τέσσερεις νονούς μαζί, μ’ ένα φορτηγό δώρα ο καθένας. Αν μάλιστα δεν επέμενε η μάνα μου θα με είχαν βγάλει και Βαλεντίνα».

Η Alice μας διέκοψε για να μαζέψει τα άδεια ποτήρια και να μας ρωτήσει αν θέλαμε κάτι ακόμα. Αυτή τη φορά φορούσε ένα παρεό πολύ κοντά μαζεμένο και η δόση της κολόνιας πρέπει να ήταν διπλάσια, αφού παρά την κόντρα του αέρα έφτανε μέχρι εμάς. Η Δανάη έγνεψε αρνητικά και γύρισε να πάρει το λάδι. Η Alice καρφώθηκε πάνω μου περιμένοντας απάντηση.

«Όχι, σ’ ευχαριστώ Alice».

Ακίνητη συνέχισε να με κοιτάζει έντονα όσο η Δανάη έψαχνε το λάδι μέσα στην τσάντα της. Όταν μετά από λίγο έφτασα στο σημείο να σκεφτώ ότι μάλλον δεν με είχε ακούσει, πριν ανοίξω το στόμα μου να της το ξαναπώ, έκανε μεταβολή κι έφυγε. Δεν ξέρω τι σκατά έτρεχε μ’ αυτήν αλλά είχε αρχίσει να μ’ εκνευρίζει.

«Την Alice την έχετε καιρό στο σκάφος;»

«Πρώτη της φορά είναι. Μας την σύστησε το γραφείο που συνεργαζόμαστε γιατί η Sara που είχαμε πριν έφυγε επειγόντως για Φιλιππίνες. Έγινε κάτι;»

«Όχι απλά ρωτάω. Δεν μπορώ να καθορίσω καν από που είναι;»

«Απ' ό,τι μας είπαν είναι Λατινοαμερικάνα. Λεπτομέρειες δεν ξέρω αλλά για να την συστήνει το συγκεκριμένο γραφείο πρέπει να είναι όλα άψογα.»

«Κατάλαβα. Λοιπόν θες ν' ακούσεις τα νέα για τον μικρό σου θησαυρό;»

«Για πες. Τι ανακάλυψες;»

«Κατ' αρχάς μπορούμε και μόνοι μας να δούμε εάν το συγκεκριμένο κρανίο είναι ένα από τα δεκατρία που αναφέρονται στα αρχαία κείμενα των Μάγια.»

«Και πώς θα γίνει αυτό;»

«Έψαξα πληροφορίες για το χαλαζία σε συνδυασμό με τα κρυστάλλινα κρανία και βρήκα ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο που λέει ότι το 1970, στα εργαστήρια κρυστάλλων της Hewlett-Packard στην Σάντα Κλάρα της Καλιφόρνιας στην καρδιά της περιβόητης Σίλικον Βάλλεϋ, έγιναν ορισμένα τεστ πάνω στο κρανίο που ανακάλυψε ο Μίτσελ-Χέτζες, αυτό που μου έδειξες στο internet την περασμένη φορά. Οι επιστήμονες λοιπόν της Hewlett-Packard γνωρίζοντας ότι πολλά υλικά μοιάζουν στο γυμνό μάτι με τον χαλαζία, το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να εξακριβώσουν από τί ήταν φτιαγμένο το κρυστάλλινο αυτό κρανίο.

Έτσι λοιπόν το βύθισαν σε ένα γυάλινο δοχείο που περιείχε οινόπνευμα benzyl, της ίδιας ακριβώς πυκνότητας και δείκτη διάθλασης με τον φυσικό χαλαζία. Όσο το κρανίο

βυθιζόταν τόσο φαινόταν να εξαφανίζεται. Το γεγονός αυτό απέδειξε ότι ήταν κατασκευασμένο από το πιο απίστευτα καθαρό είδος χαλαζία. Δεν ήταν όμως μόνο καθαρό, ήταν και φυσικό! Και τι εννοώ μ' αυτό;

Ο χαλαζίας, βρήκα σ' ένα άλλο άρθρο, είναι ένα ορυκτό που για να σχηματιστεί στη φυσική του μορφή απαιτούνται εκατομμύρια χρόνια. Η σκληρότητά του είναι παρόμοια μ' αυτή του διαμαντιού και η ηλικία του είναι αδύνατο να υπολογιστεί αφού ο χαλαζίας δεν σκουριάζει, δεν διαβρώνεται, δεν αποσυντίθεται και δεν αλλάζει με οποιονδήποτε τρόπο στο πέρασμα του χρόνου.

Είναι αδύνατο σύμφωνα με τους επιστήμονες αυτούς, ακόμα και με τα σημερινά μέσα να σμιλευτεί ένα κρύσταλλο φυσικού χαλαζία με τόση ακρίβεια όπως το κρανίο του Μίτσελ-Χέτζες. Όσο αδύνατο είναι βέβαια και να βρεθεί ένας τέτοιος κρύσταλλος στη φύση που να έχει αυτή την καθαρότητα. Συνήθως κατά τη διάρκεια της δημιουργίας του φυσικού χαλαζία εισχωρούν σ' αυτόν ξένα σώματα όπως ο σίδηρος ή το αλουμίνιο που αλλοιώνουν το χρώμα του και επηρεάζουν την καθαρότητά του».

«Καλά που τα βρήκες όλα αυτά;»

«Έχω κρατήσει τις διευθύνσεις στο Internet. Μπορούμε να πάμε να τα δούμε στο laptop σου αν θες».

«Και πώς θα καταλάβουμε αν το δικό μας είναι χαλαζίας; Αυτό το οινόπνευμα που είπες, πού το βρίσκουμε;»

«Στην τσάντα μου».

«Ορίστε;»

«Σου είπα θα έρθω διαβασμένος κι έτοιμος. Ένας φίλος χημικός έχει πρόσβαση σε κάποια εργαστήρια και με προμήθευσε με δύο λίτρα από το συγκεκριμένο υγρό στην

πυκνότητα που το θέλουμε».

«Και θα βάλουμε το κρανίο εκεί μέσα; Είσαι σίγουρος πως δεν θα πάθει τίποτα».

«Τον ρώτησα και γι' αυτό. Η απάντηση ήταν ότι από τη στιγμή που είναι βαρύ και συμπαγές δεν πρόκειται να πάθει τίποτα, απ' ό,τι υλικό κι αν είναι φτιαγμένο».

«Του είπες για το κρανίο;»

«Όχι βρε Δανάη μου, απλά του ανέφερα για ένα κομμάτι που βρήκαμε στο βυθό και νομίζουμε ότι είναι φυσικός χαλαζίας».

«Καλά και να το έλεγες ποιός θα σε πίστευε να μου πεις...»

Θυμήθηκα τον Πέτρο, που ήταν και ο μόνος που ήξερε, αλλά κι αυτός ήμουν σίγουρος ότι θα το είχε ήδη ξεχάσει. Βέβαια σε όλα αυτά που είχα οργανώσει ήμουν λίγο επιφυλακτικός. Τί θα γινόταν όταν θα έπιανα το κρανίο για να το βάλω μέσα στο δοχείο με το οινόπνευμα; Κι αν είχαμε πάλι τα της προηγούμενης φοράς; Προληπτικά είχα προμηθευτεί ένα ζευγάρι αδιάβροχα βιομηχανικά γάντια υψηλής ανθεκτικότητας. Η Δανάη ζοριζόταν με το λάδι στην πλάτη και της το πήρα απαλά από τα χέρια.

«Ξαπλώστε μπρούμυτα παρακαλώ».

«Θα με καλομάθεις...»

Άπλωνα το λάδι στη λεία επιδερμίδα και θαύμαζα ταυτόχρονα τις αρμονικές γραμμές της. Είχε το χαρισματικά αδύνατο σώμα, με τις γυναικείες καμπύλες σωστά τονισμένες στα σημεία που χρειαζόταν. Γύρισα το άπλωμα σε ελαφρό μασάζ το οποίο έγινε αποδεκτό μ' ένα γατίσιο γουργουρητό. Λίγο αργότερα η φωνή της ακούστηκε βραχνιασμένη από τη χαλάρωση.

«Ωραία τότε. Το βράδυ που θα κοιμηθούν ο Νικόλας και η

Alice θα κάνουμε τα πειράματά μας στο σαλόνι...»

Μία ώρα αργότερα το “Βαλές Σπαθί” έδενε στο λιμάνι της Παροικιάς. Ο Παναγιώτης ενημερωμένος τηλεφωνικά μας περίμενε πίνοντας τον καφέ του. Μας οδήγησε σ’ ένα φίλο του που είχε pet shop κοντά στο λιμάνι κι αγοράσαμε ένα μικρό ενυδρείο, περίπου στο μέγεθος του κρανίου, χωρίς φυσικά να τους εξηγήσουμε τον πραγματικό λόγο που το θέλαμε. Στη συνέχεια πήραμε πετσέτες και μαγιό και σύμφωνα με τον αέρα που φυσούσε, ο Παναγιώτης μας πήγε με το φοβερό εμπριμέ τζιπάκι του, από το οποίο έλειπαν οι πόρτες η οροφή και το παρμπρίζ, στην παραλία “Σάντα Μαρία” όπου ο αέρας ήταν στεριανός και η θάλασσα ήταν λάδι. Η πρώτη καλοκαιρινή βουτιά με την Δανάη, έβγαλε αμέσως από πάνω μου την αίσθηση της πόλης που είχαμε αφήσει πίσω μας. Νοίκιασα για μία ώρα ένα σέρφ από τη σχολή της παραλίας, και η γλυκιά κούραση που ένιωσα μετά, σε συνδυασμό με τον δυνατό ήλιο που έκαιγε το δέρμα, με χαλάρωσαν εντελώς.

«Φίλε μου την καλύτερη δουλειά κάνεις και μένεις μόνιμα εδώ».

Ο Παναγιώτης είχε αφήσει την Αθήνα από τα τριάντα του, όταν χώρισε με την γυναίκα του κι από τότε δεν ξαναπάτησε ποτέ. Νοίκιασε το διαμέρισμα που ζούσε στο Περιστερι και ήρθε κι έμεινε μόνιμα στο σπιτάκι που του είχαν αφήσει οι δικοί του στο Πίσω Λιβάδι. Κατά καιρούς έκανε και καμιά δουλειά με τους ντόπιους για τα προς το ζην. Ήταν ολιγαρκής και του άρεσε η απομόνωση και η ησυχία. Στην Πάρο τα βρήκε και τα δύο.

«Ξέρεις που κατέληξα Αλέξανδρε μετά από επτά χρόνια εδώ πέρα. Ένας μήνας στο νησί είναι ένας χρόνος στην

Αθήνα. Ο χρόνος εδώ κυλάει στις κανονικές του διαστάσεις. Στην Αθήνα τα ρολόγια τρέχουν πάντα γρήγορα. Πάντα έχεις να κάνεις κάτι και πάντα πρέπει να τρέξεις για να το προλάβεις. Οι μεγαλουπόλεις είναι για τους τρελούς και μόνο, αφού και να μην είσαι, στο τέλος θα γίνεις».

«Συμφωνώ απόλυτα φίλε μου. Αφού κι εγώ που μένω στο Ζούμπερι που υποτίθεται ότι είναι εκτός Αθηνών, η ένταση της πόλης φτάνει μέχρι και εκεί. Είναι πολλοί που δουλεύουν στην Αθήνα αλλά μένουν μόνιμα στην περιοχή. Όσους απ' αυτούς συναντάω, είναι σαν να φέρνουν μαζί τους τον ιό της πόλης. Εξαγνίζεσαι βέβαια στην εξοχή αλλά θέλει χρόνο. Το αυθημερόν δεν φτάνει».

«Όπως το λες... Μετά τον δεύτερο χρόνο που έμενα μόνιμα εδώ, ένιωσα εντελώς “καθαρός”. Μέχρι τότε ήμουν ακόμα σε υπερένταση χωρίς να μπορώ να εξηγήσω τον λόγο».

Η Δανάη που άκουγε ξαπλωμένη τη συζήτηση άνοιξε τα μάτια κι επανέλαβε στον Παναγιώτη την ιστορία που μου είχε πει για τους επτά μήνες απομόνωσής της στην Ινδία.

«Μην του βάζεις ιδέες, θα κάνουμε δέκα χρόνια μετά να τον δούμε».

«Αυτό αναρωτιέμαι συχνά ρε συ Αλέξανδρε. Η ηρεμία, ο διαλογισμός και η περισυλλογή δεν έχουν όρια. Μπορείς να απομονώνεσαι όλο και πιο πολύ και στο τέλος βρίσκεσαι σε μια σπηλιά με τα βασικά μόνο, όπως ο Δάσκαλος που συνάντησε η Δανάη, και είσαι τρισευτυχισμένος. Τι είναι αυτό που έκανε τον άνθρωπο να λοξοδρομήσει από τη φύση του. Η ερώτηση βασικά είναι, που ακριβώς είναι τα θεμέλια του εγωισμού που οδηγούν σ' αυτή την τρέλα που ζούμε;»

Η Δανάη είχε την απάντηση έτοιμη.

«Πιστεύω ότι είναι στη δύναμη του μυαλού και στο λάθος

τρόπο που χρησιμοποιεί αυτή τη δύναμη ο άνθρωπος. Είναι σαν να δίνεις σ' ένα πίθηκο ένα μαχαίρι κι αυτός αντί να το χρησιμοποιήσει για να κόψει τη μπανάνα του, σκοτώνει τους γύρω πιθήκους για να φάει και τις δικές τους. Ο άνθρωπος έχει μπερδευτεί και νομίζει ότι είναι το κέντρο του κόσμου. Νομίζει πως είναι μοναδικός κι αναντικατάστατος κι αυτό τον κάνει να φοβάται τον θάνατο. Το “εγώ” πολεμάει τον φυσικό θάνατο στοχεύοντας στην αθανασία της ύλης, το οποίο είναι μια ουτοπία. Νομίζουμε πως τα υλικά αγαθά που συσσωρεύουμε θα μας κρατήσουν ζωντανούς για πάντα. Ακόμα και η ίδια η ύλη πεθαίνει και ξαναγεννιέται σε βάθος χρόνου. Κάθε μορφή ύλης κάνει κύκλους, ποιός είναι λοιπόν ο άνθρωπος που θα σταματήσει τη φυσική αυτή ροή;»

Στη σιωπή που ακολούθησε κόλλησα στη φράση της Δανάης για την “αθανασία της ύλης”. Μου ήρθαν πάλι στο μυαλό οι λεπτομέρειες που είχα διαβάσει για τον χαλαζία και τις μοναδικές ιδιότητές του ως υλικό. Αυτός που έφτιαξε αυτά τα κρανία, όποτε κι αν έγινε αυτό, μάλλον χρησιμοποίησε τον χαλαζία για να αντέξει το κατασκευάσμα του σε βάθος χρόνου. Εάν η τεχνολογία σήμερα δεν μπορεί να σμιλεύσει το υλικό μ' αυτό το μοναδικό τρόπο, τότε το πιο πιθανό είναι ότι τα κρανία κατασκευάστηκαν σε μιαν άλλη εποχή, από έναν άλλο προηγμένο τεχνολογικά πολιτισμό ή ότι δεν προέρχονται από τη Γη. Το βράδυ θα είχαμε πολλά να ψάξουμε με την Δανάη και κυρίως να δούμε εάν είχαμε στα χέρια μας ένα από τα δεκατρία αυθεντικά κρανία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Ο Χουνάπου έμεινε για ώρα μ' ανοιχτό το στόμα να κοιτάει το περιεχόμενο του κουτιού πριν μπορέσει καν να κουνηθεί για να κάνει αυτό που έπρεπε. Το κρανίο της γνώσης ήταν ένα πιστό αντίγραφο ανθρώπινου κρανίου, φτιαγμένο από ένα άγνωστο διάφανο υλικό και σκαλισμένο άψογα μέχρι και την παραμικρή του λεπτομέρεια. Η δύναμη που απέπνεε ήταν τεράστια, αφού έδειχνε να είναι φτιαγμένο ταυτόχρονα από έμψυχο και άψυχο υλικό μαζί.

Έβαλε και τα δυο του χέρια μέσα στο κουτί κι έπιασε το κρανίο απ' το πλάι, στα σημεία που κανονικά είναι τ' αυτιά ενός ανθρώπου. Αμέσως ένιωσε ότι το κρανίο δεν ήταν ξένο σώμα, αλλά προέκταση του δικού του. Ήταν μια αίσθηση περίεργη αλλά πολύ αληθινή. Το σήκωσε με αργές κινήσεις και το έβγαλε από το κουτί. Το έφερε στο ύψος του προσώπου του και το κοίταξε μέσα στις βαθιές κόγχες που είχε στη θέση των ματιών.

Το φως της φωτιάς από τη δάδα έκανε μια περίεργη διάθλαση στο διάφανο υλικό και αντανακλούσε τη φλόγα σε σμίκρυνση σε κάθε μια από τις κόγχες ξεχωριστά. Το θέαμα ήταν εξωπραγματικό. Τα χέρια του Χουνάπου είχαν αρχίσει να τρέμουν από τη συγκίνηση οπότε ακούμπησε αργά το κρανίο πάνω στις πλάκες του πατώματος.

Το πρώτο πράγμα που συνέβη ήταν να σβήσουν οι δυο δάδες που κρέμονταν αντικριστά στους τοίχους. Αμέσως μετά, στα σημεία που ακουμπούσαν τα χέρια του καθώς και σε όλη την κάτω πλευρά του κρανίου που εφαπτόταν με την πλάκα, ένα άσπρο φως παρόμοιο μ' αυτό των αστεριών

στον ουρανό, άρχισε να κάνει την εμφάνισή του, σπάζοντας το απόλυτο σκοτάδι του δωματίου. Στην αρχή ήταν αχνό και επιφανειακό αλλά στη συνέχεια έγινε εντονότερο και εξαπλώθηκε προς το κέντρο του κρανίου. Λίγη ώρα αργότερα ολόκληρο το κρανίο φωτιζόταν έντονα από ένα εσωτερικό λευκό φως, ενώ δάκρυα συγκίνησης έτρεχαν πάνω στο χιτώνα του.

Αυτή ήταν η πιο δυνατή στιγμή της ζωής του. Ήταν η ολοκλήρωσή του ως ιερέα και ως ανθρώπου. Είχε ενώσει τη δική του γνώση μ' αυτή της μητέρας γης και ο συνδυασμός ήταν διαθέσιμος μέσω του “Συντονιστή” για τη διαφύλαξη του ανθρώπινου γένους και του πλανήτη. Το λευκό φως άρχισε να σβήνει και λίγο πριν χαθεί εντελώς, η δάδες άναψαν και πάλι από μόνες τους. Η διαδικασία είχε ολοκληρωθεί με επιτυχία. Χωρίς να έχει τραβήξει καθόλου όλη αυτή την ώρα τα χέρια του απ' το κρανίο, το σήκωσε και το ξανάβαλε στο κουτί του. Τοποθέτησε το καπάκι από πάνω, κι αυτή τη φορά τα μεταλλικά ελάσματα δεν εμφανίστηκαν. Το κουτί ήταν πλέον ξεκλειδωτό. Το κρανίο ήταν στη διάθεση της ανθρωπότητας.

Ο Χουνάπου έκλεισε τα μάτια για να ηρεμήσει αλλά ένα έντονο μεταλλικό χτύπημα έξω από την πόρτα τον έκανε να τιναχτεί. Ο μυστικός τοίχος που απομόνωνε το δωμάτιο είχε και από τις δύο του πλευρές από ένα βαρύ μεταλλικό χερούλι για να μπορούν να επικοινωνούν αμφίδρομα οι μέσα με τους έξω. Ο Βασιλιάς είχε πει ότι κανείς δεν θα τον ενοχλούσε, μέχρι να τελειώσει και να τους ειδοποιήσει ο ίδιος. Τι είχε αλλάξει;

Σηκώθηκε και πλησίασε στον τοίχο. Ακούμπησε το αυτί του πάνω στην κρύα πέτρα και αφουγκράστηκε. Απ'

έξω ακουγόταν έντονη φασαρία. Γύρισε γρήγορα πίσω και τράβηξε το τραπέζι χωρίς να μετακινήσει καν τις καρέκλες που οι περισσότερες έπεσαν με θόρυβο. Στη βιασύνη του δεν κατάλαβε πόσο εύκολα κουνήθηκε το βαρύ τραπέζι. Έβαλε τα δάχτυλά του στο πλάι της κεντρικής πλάκας του δωματίου και την τράβηξε προς τ' αριστερά ανοίγοντας την καταπακτή που οδηγούσε στο νεκρικό θάλαμο του Βασιλιά Πακάλ. Πήρε τη μία δάδα από τον τοίχο στο ένα χέρι και στο άλλο το ιερό κουτί, και κατέβηκε τα δεκαπέντε σκαλοπάτια που τον χώριζαν από τον ιερό χώρο.

Εκτός από νεκρικός θάλαμος για τον Βασιλιά ο συγκεκριμένος χώρος έπαιζε και τον ρόλο εξόδου διαφυγής σε περίπτωση ανάγκης. Ένα λαγούμι σκαμμένο στην πίσω πλευρά της μεγάλης σαρκοφάγου οδηγούσε υπογείως, αρκετές εκατοντάδες μέτρα μέσα στην πυκνή ζούγκλα. Το χοντρό ξύλινο καπάκι στο τέλος του λαγουμιού έβγαζε μέσα στον κενό κορμό ενός τεράστιου κυπαρισσιού δίπλα στο ποτάμι, ξεραμένον εδώ και πολλά χρόνια, σε μια περίοδο ανομβρίας. Μια μεγάλη φυσική κουφάλα στη βάση του κορμού, από την πλευρά που κοιτούσε στο ποτάμι, έπαιζε τον ρόλο της εξόδου.

Ο Χουνάπου ακούμπησε το κουτί δίπλα στη σαρκοφάγο του βασιλιά και ξανανέβηκε γρήγορα τις σκάλες προς τα πάνω. Έκλεισε την καταπακτή χωρίς να τραβήξει το τραπέζι πίσω στη θέση του και πήγε ξανά στον τοίχο όπου χτύπησε με δύναμη το χοντρό μεταλλικό έλασμα. Ο τοίχος παρέμεινε ακίνητος. Έβαλε και πάλι τ' αυτί του πάνω στην πέτρα κι αυτή τη φορά ο θόρυβος απ' έξω ήταν ξεκάθαρος. Γινόταν μάχη. Ο ίδιος από μέσα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Η βαριά πόρτα άνοιγε μόνο από την έξω πλευρά. Με τη

φασαρία που γινόταν όμως ήταν αδύνατο ν' ακούσουν το δικό του χτύπημα. Έπρεπε να σώσει την Αντίν και κυρίως τον γιό του. Ο πρωτότοκός του δεν έπρεπε να πεθάνει σε καμία περίπτωση. Με τη σκέψη αυτή στο μυαλό του ένιωσε μια περίεργη αλλαγή να συμβαίνει μέσα του. Ήταν σαν να ξύπνησε μόλις τώρα, έπειτα από πολλές ώρες βαθέως ύπνου, γεμάτος ενέργεια και ευεξία.

Θα έκανε άλλη μια προσπάθεια και μετά θα πήγαινε να τους βρει μέσα από το λαγούμι. Τράβηξε το βαρύ έλασμα προς τα πίσω για να το χτυπήσει δυνατά κι αυτό βγήκε ολόκληρο από τη θέση του. Ο Χουνάπου δεν πίστευε στα μάτια του. Μόλις είχε ξεκολλήσει ένα κομμάτι σίδηρο που ζύγιζε τουλάχιστον όσο και ο ίδιος και ήταν χτισμένο με χοντρούς πύρους μέσα στον τοίχο. Πέταξε το βαρύ σίδηρο στη γωνία του δωματίου σα να ήταν ένα μικρό κλαράκι. Η πηγή της απίστευτης δύναμής του ήταν φανερή. Ο “Συντονιστής” τον βοηθούσε.

Έβαλε τα χέρια του πάνω στην πέτρινη πλάκα που έπαιζε τον ρόλο της πόρτας και έσπρωξε με δύναμη. Ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούστηκε και η πόρτα ξεκόλλησε από τους σιδερένιους μεντεσέδες της και έσκασε με δύναμη στο πάτωμα. Στον προθάλαμο επικρατούσε χάος. Στη δεξιά γωνία είδε στριμωγμένους τον Βασιλιά και την Αντίν με το μωρό στην αγκαλιά της, ενώ μπροστά τους στο πάτωμα ήταν πεσμένοι νεκροί, η κόρη της μαμής και δυο στρατιώτες της Βασιλικής φρουράς. Τρεις άλλοι πάλευαν σώμα με σώμα με τέσσερεις εισβολείς που είχαν καταφέρει να περάσουν από τη μεγάλη είσοδο στην οποία δινόταν η πραγματική μάχη με ολόκληρη τη Βασιλική φρουρά.

Ο Χουνάπου βρέθηκε με δυο δρασκελιές κοντά στην

Αντίν και σήκωσε από το πάτωμα το σπαθί του ενός νεκρού στρατιώτη. Πέρασε μπροστά από τους δικούς του και με μία κυκλική κίνηση του χεριού του από τα δεξιά προς τ' αριστερά, έκοψε ό,τι βρήκε μπροστά του. Τρεις από τους εισβολείς έπεσαν νεκροί κατακρεουργημένοι από την ταχύτητα που πέρασε από μέσα τους το κοφτερό ξίφος. Άφησε τον τελευταίο να τον αναλάβουν οι τρεις δικοί τους και πήρε το νεογέννητο από την αγκαλιά της Αντίν. Η αντίσταση της προσωπικής φρουράς του Βασιλιά στην κεντρική είσοδο έδειχνε να κάμπτεται. Οι εισβολείς ήταν υπεράριθμοι. Ήταν πλέον ζήτημα χρόνου. Ο Χουνάπου ζύγισε την κατάσταση και αποφάσισε να σώσει αυτούς που έπρεπε πρώτα.

«Ακολουθήστε με!»

Τους οδήγησε στο δωμάτιο συμβουλίων και τους πέρασε όλους από τη μυστική καταπακτή. Στη συνέχεια τράβηξε τη βαριά πλάκα πάνω απ' το κεφάλι του, ασφαρίζοντάς την από μέσα. Έδωσε πίσω τον γιο του στην Αντίν και πήρε το ιερό κουτί δίπλα από τον τάφο, μπαίνοντας μέσα στο στενό λαγούμι διαφυγής με τη δάδα στο χέρι. Στην πορεία προς την έξοδο μπόρεσαν όλοι κάπως να συνέλθουν από την πρόσφατη καταστροφή που τους είχε βρει.

«Πώς δεν το είχες δει αυτό Shaman;»

«Βασιλιά μου στο είπα και νωρίτερα. Μόλις πάρω τον “Συντονιστή” στα χέρια μου θ' αλλάξουν όλα. Μια καινούργια ιστορία ξεκινάει για την ανθρωπότητα κι απ' ό,τι φαίνεται ξεκινάει με πόλεμο. Δεν έχω πρόσβαση στο μέλλον πια. Εμείς είμαστε τώρα το μέλλον και φτιάχνουμε τον πρώτο κύκλο με τις πράξεις μας».

Το μωρό άρχισε να κλαίει σπαρακτικά στην αγκαλιά της Αντίν οπότε η συζήτηση ήταν αδύνατο να συνεχιστεί έτσι

όπως προχωρούσαν σε σειρά μέσα στο στενό πέρασμα. Κάποια στιγμή ο Χουνάπου είδε από μακριά ένα πολύ αγνό φως και έσβησε αμέσως τη δάδα. Η κλίση στα τελευταία μέτρα ήταν σχετικά ανηφορική και αφού έφτασε πρώτος στο τέλος του λαγουμιού, έσπρωξε την ξύλινη καταπακτή κι ακούμπησε το κουτί στο νωπό έδαφος.

Στάθηκε όρθιος μέσα στο πελώριο δέντρο και αφού βοήθησε και τους υπόλοιπους να βγουν, έκλεισε την καταπακτή σπρώχνοντας στη συνέχεια χώμα και φύλλα πάνω της. Τράβηξε τ' αναρριχητικά φυτά που κάλυπταν τη μεγάλη κουφάλα στη βάση του τεράστιου κορμού και βγήκε στο ξέφωτο από τη μεριά του ποταμού. Τουλάχιστον πενήντα πάνοπλοι στρατιώτες ήταν παραταγμένοι σε κυκλική διάταξη γύρω απ' το μεγάλο δέντρο, με τον Γιουμάν, τον προδότη ιερέα, να τον κοιτάζει ανάμεσά τους χαμογελώντας σαρδόνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Μετά τη Σάντα Μαρία ο Παναγιώτης τηλεφώνησε σ' ένα φίλο του ταβερνιάρη στις Λεύκες, όπου λίγο αργότερα βρεθήκαμε ν' απολαμβάνουμε το ηλιοβασίλεμα, τρώγοντας ένα πεντανόστιμο αρνάκι λεμονάτο στην ταβέρνα “Κλαρίνο”. Κλείσαμε γαστρονομικά με σπιτική ροδακινόπιτα και παρότι είχαμε φάει πολύ, κανείς μας δεν αισθανόταν βαρύς όταν σηκωθήκαμε απ' το τραπέζι. Ο Παναγιώτης φρόντιζε να τρώει μόνο σε μέρη που ήξερε ότι τα φαγητά ήταν από ντόπια υλικά. Αυτό, σε συνδυασμό με το οξυγόνο του υψομέτρου στις Λεύκες, είχε σαν αποτέλεσμα να μην νιώθουμε τη γνωστή αποχώνωση που ακολουθεί ένα πλούσιο γεύμα.

Όταν φτάσαμε στο σκάφος είχε ήδη νυχτώσει. Ο Παναγιώτης αρνήθηκε ν' ανέβει για ένα τελευταίο ποτηράκι, γιατί έπρεπε να γυρίσει στη Χρυσή Ακτή να βοηθήσει ένα φίλο του ξενοδόχο στην εγκατάσταση μιας καινούργιας γεννήτριας. Αφού κάναμε τα ντουσάκια μας και φρεσκαριστήκαμε, ανεβήκαμε στο σαλόνι της πρύμνης και χαζεύαμε την περατζάδα του λιμανιού πίνοντας παγωμένο τσάι με λεμόνι που μας ετοίμασε η Alice. Τη σιωπή έσπασε πρώτη η Δανάη.

«Ωραίο άτομο ο φίλος σου».

«Εδώ έγινε ωραίο άτομο. Αν τον γνώριζες στην Αθήνα, δεν είχε καμία σχέση. Ένας μέσα στους πολλούς. Εδώ κάνει αυτό ακριβώς που θέλει οπότε είναι ευτυχημένος και του βγαίνει και προς τα έξω. Όταν πιέζομαι με καταστάσεις στην Αθήνα έρχομαι λίγες μέρες εδώ και ισιώνω».

«Μήπως σας τη χάλασα που ήρθα κι εγώ μαζί;»

«Πρώτα απ' όλα εκτός από τον καύσωνα, δεν με πίεζε καμία άλλη κατάσταση για να έρθω. Και δεύτερον εγώ σου πρότεινα να έρθουμε μαζί. Σ' αυτά δεν είμαι τυπικός μην ανησυχείς. Λέω πάντα αυτό που σκέφτομαι».

«Όχι, λέω απλά ότι σαν φιλαράκια, οι δυο σας θα λέγατε και θα κάνατε διαφορετικά πράγματα από το να έχετε και μια γυναίκα στα πόδια σας».

«Αυτό έχει γίνει πολλές φορές στο παρελθόν και θα ξαναγίνει και στο μέλλον. Το να φτιάξουμε όμως αυτό το παρεάκι οι τρεις μας γίνεται για πρώτη φορά και είδες πόσο ταιριάξαμε όλοι μαζί. Οπότε το ότι είσαι μαζί μας είναι το κερασάκι στην τούρτα αυτή τη φορά».

«Δεν ξέρω...»

«Δανάη, είσαι από τα πιο ανοιχτά και καλόκαρδα άτομα

που έχω γνωρίσει. Έχεις πηγαίο χιούμορ και ακολουθείς παντού, είτε επικοινωνιακά, είτε στην κυριολεξία. Εκτός όλων αυτών με φιλοξενείς στο super-lux βαρκάκι σου και απολογείσαι κι από πάνω; Θα ήμουν τουλάχιστον αχάριστος να κατηγορώ τη Θεά τύχη που μ' έριξε πάνω σου τις προάλλες και να δυσανασχετώ που είμαστε μαζί εδώ τώρα».

Η Δανάη μαζεύτηκε λίγο και προς στιγμήν το ύφος της άλλαξε, αλλά αμέσως μετά επανήλθε.

«Οκ, μη με παρεξηγείς. Καμιά φορά μου βγαίνουν τέτοιου είδους ανασφάλειες. Ίσως επειδή θέλω να είναι όλοι ευχαριστημένοι. Τέτοιες σκέψεις όμως είναι μόνο αυτοκαταστροφικές. Έχω και πρόσφατο παράδειγμα τον Παυλάκη. Για να ευχαριστήσω τους γύρω κόντεψα να καταστρέψω τη ζωή μου».

Έμεινε λίγο σιωπηλή χαμένη στις σκέψεις της ή στις αναδρομές του παρελθόντος που έκανε κι αμέσως μετά έκατσε πιο στητή στην καρέκλα της και άλλαξε τόνο.

«Έχεις δίκιο Αλέξανδρε! Οι ανασφάλειες είναι φόβος και ο φόβος είναι αρνητική ενέργεια. Βασικά όποτε με βλέπεις να ξεφεύγω ξύπνα με όπως έκανες και τώρα».

«Εάν το κάνεις κι εσύ σε μένα είμαι σύμφωνος. Μην ξεχνάς, δεν είμαστε Θεοί...»

«Ακόμα...»

Γελάσαμε με την ατάκα της και έσπασε η όποια ένταση είχε πάει να δημιουργηθεί μεταξύ μας. Λίγο αργότερα στην παρέα μας προστέθηκε κι ο καπετάν Νικόλας που γύρισε από τον βραδινό του περίπατο στα σοκάκια της πόλης. Αφού ακούστηκαν διάφορες ιστορίες από τον καθένα μας, ο καπετάνιος μας καληνύχτισε κι αποσύρθηκε για ύπνο. Είχε πάει δωδεκάμισι η ώρα, οπότε έπρεπε να πάρουμε κι εμείς

μια απόφαση. Γύρισα προς την Δανάη που είχε βυθιστεί πάλι στην πολυθρόνα της.

«Θες βόλτα στα μπαράκια ή πάμε για έρευνα;»

«Μπαράκια έχουμε κάθε μέρα. Κρανίο Μάγια πόσες φορές θα βρούμε;»

Πριν προλάβω να μιλήσω, συμπλήρωσε από μόνη της.

«Είδες που μαθαίνω γρήγορα;»

«Δεν μαθαίνεις, ξέρεις ήδη. Απλά καμιά φορά ξεχνάς.»

Γύρισε και με κοίταξε με τα μεγάλα μάτια της και το χαμόγελο που την έκανε ακόμα πιο όμορφη.

«Πώς τα λες αυτά βρε παιδάκι μου; Δε γινόσουν ψυχολόγος να σώσεις και δέκα ανθρώπους!»

«Δέκα θα τους έσωνα. Πόσους θα κατέστρεφα όμως...»

Μαζέψαμε τα ποτήρια μας για να μεταφερθούμε στα ενδότερα. Η Δανάη κλείδωσε τις πόρτες και πήγε να βγάλει το κρανίο, ενώ εγώ κατέβηκα στην καμπίνα μου να φέρω το υγρό και τα γάντια. Η Alice είχε ήδη πλύνει τη γυάλα και την είχε ακουμπήσει στεγνή στο τραπέζι του σαλονιού, όπως της είχε πει η Δανάη. Όταν ανέβηκα με τα δυο μπουκάλια στα χέρια, το κρανίο ήταν ήδη δίπλα στη γυάλα, μαζί με τη βάση του. Όπως είχαμε παρατηρήσει σωστά το πρωί, η γυάλα ήταν αρκετά πιο μεγάλη από το κρανίο, αλλά δυστυχώς αυτό ήταν το μικρότερο μέγεθος που είχε στο pet shop. Θα έπρεπε να περιμένουμε τρεις μέρες για να φέρει μικρότερη από την Αθήνα οπότε αποφασίσαμε να κάνουμε για πρώτη φορά το πείραμα έτσι, κι αναλόγως το αποτέλεσμα θα πράτταμε.

Πλησίασα στο τραπέζι και η αγωνία μου μεγάλωσε ξέροντας ότι θα έπρεπε να βάλω εγώ το κρανίο μέσα στο υγρό. Φόρεσα τα γάντια και στη συνέχεια άδειασα προσεκτικά τα δυο μπουκάλια με το οινόπνευμα benzyl μέσα

στη γυάλα. Η στάθμη του υγρού υπολόγισα με το μάτι ότι θα έφτανε περίπου μέχρι τη μέση του ύψους του κρανίου, που σημαίνει πως όταν θα το έβαζα μέσα, θα ανέβαινε ακόμη λίγο, λόγω εκτοπίσματος. Ήταν υπέρ-αρκετό για να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Η Δανάη άναψε όλα τα φώτα στο σαλόνι κι έφερε και το μεγάλο γωνιακό πορτατίφ δίπλα στη γυάλα. Έκλεισα τα καπάκια από τα δυο μπουκάλια, περισσότερο για να κερδίσω χρόνο παρά γιατί χρειαζόταν. Η Δανάη τώρα με κοιτούσε και περίμενε.

«Άντε, βάφτισέ το!»

Άπλωσα τα χέρια και το έπιασα στα ίδια ακριβώς σημεία που το είχα ακουμπήσει την περασμένη φορά. Αυτή τη φορά λόγω των γαντιών που φορούσα δεν ένιωσα ούτε τη θερμοκρασία, ούτε είχα την παράξενη αίσθηση ότι ακουμπάω δέρμα. Ένιωσα έντονα όμως πάλι, ότι στα χέρια μου κρατάω κάτι οικείο. Όχι απλώς οικείο, αλλά σαν να ήταν μέρος του σώματός μου, όσο παράλογο κι αν ακούγεται αυτό. Στην αρχή σκέφτηκα να σταματήσω και να το συζητήσω με την Δανάη, αλλά μια δευτέρα σκέψη μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη. Ας είχαμε την πληροφορία που θέλαμε για την προέλευση του κρανίου και στη συνέχεια θα αποφάσιζα τι θα έκανα με τη δική μου εμπειρία.

Σήκωσα μαλακά το κρανίο από τη βάση του και το έφερα πάνω από τη γυάλα. Σηκώθηκα όρθιος για να το βλέπω από πάνω, έτσι ώστε να ελέγγω μη χτυπήσει στα τοιχώματα της γυάλας όπως το κατέβαζα διαγώνια μέσα. Η Δανάη που ήταν ακόμα καθιστή και το κοιτούσε απ' το πλάι, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή.

«Εξαφανίζεται!!»

Το ακούμπησα ολόκληρο στον πάτο της γυάλας και

το κοίταξα κι εγώ από το πλάι. Το θέαμα ήταν αδιανόητο. Το κρανίο ήταν ορατό μόνο από την επιφάνεια του οιοπνεύματος κι επάνω. Το μέρος που ήταν βυθισμένο μέσα στο υγρό είχε εξαφανιστεί. Ήταν σαν να είχε λειώσει το μισό και απλά επέπλεε το υπόλοιπο. Είχα ανατριχιάσει ολόκληρος και η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Γύρισα και κοίταξα την Δανάη που είχε γουρλώσει τα μάτια και είχε χάσει το χρώμα της.

«Δανάη είναι χαλαζιάς! Το κρανίο είναι αυθεντικό!»

«Απίστευτο!»

«Κι όμως είναι αληθινό! Φέρε μια πετσέτα σε παρακαλώ να το βγάλουμε από εκεί μέσα και να το ξεπλύνουμε με λίγο νερό».

Το έβγαλα με προσοχή και το ακούμπησα πάνω στην πετσέτα. Τώρα το ένιωθα δικό μου εντελώς. Δεν με φόβιζε πια η επαφή μαζί του. Το πήγα στην κουζίνα μαζί με την πετσέτα και η Δανάη άνοιξε τη βρύση. Το ακούμπησα στον πάγκο και πήρα τη μεγάλη απόφαση. Έβγαλα τα γάντια και το έπιασα για να το ξεπλύνω.

Χωρίς τον φόβο η εμπειρία ήταν συγκλονιστική. Το κρανίο στα χέρια μου ήταν σαν ζωντανό. Όχι με την τρομακτική έννοια όμως. Ήταν σαν να περιείχε και άψυχο και έμψυχο υλικό, με το οποίο κατά κάποιο τρόπο επικοινωνούσα. Τώρα τι είδους έμψυχο υλικό ήταν αυτό και ποιάς μορφής ήταν αυτή η επικοινωνία ήταν αδύνατο να καθορίσω, αλλά όσο απομάκρυνα τον φόβο τόσο πιο έντονη γινόταν. Η Δανάη είχε μείνει να με χαζεύει να ξεπλένω ολόκληρο το κρανίο και μου άπλωσε ένα καινούργιο πετσετάκι για να το ακουμπήσω και να το στεγνώσουμε. Τη στιγμή που το ακουμπούσα στο πετσετάκι παρατηρήσαμε και οι δυο μας μια ανεπαίσθητη

αλλαγή.

«Το είδες αυτό;»

«Ναι! Σαν να άλλαξε λίγο το χρώμα του δε σου φάνηκε;»

«Άλλαξε και παραμένει έτσι. Κυρίως εκεί που το ακουμπάς! Για κάτσε λίγο ακίνητος».

Πέρασε πίσω μου και έσβησε όλα τα φώτα και στην κουζίνα και στο σαλόνι. Στο σκοτάδι που επικράτησε ένα αχνό άσπρο φως διαγράφηκε έντονα στα σημεία που τα χέρια μου ακουμπούσαν στο κρανίο.

«Ουάου! Τι είναι αυτό; Απ' τη ζέστη στα χέρια σου θα γίνεται μάλλον».

«Δεν νομίζω...»

Η θερμοκρασία του κρανίου στα χέρια μου ήταν και πάλι όπως την πρώτη φορά. Είχαμε την ίδια θερμοκρασία. Ήταν σαν να την καθόριζε το έμψυχο μέρος του κρανίου, εάν μπορούσαμε να το πούμε κι έτσι. Για να μην φρικόρω μ' αυτά που σκεφτόμουν έβαλα και την Δανάη στο παιχνίδι.

«Για πιάστο από το ίδιο σημείο βρε Δανάη μου κι εσύ. Θα με τρελάνει αυτό το κρανίο σου!»

Η Δανάη ακούμπησε επιφυλακτικά τα χέρια της πάνω στη διάφανη επιφάνεια. Τίποτα. Το φως που είδαμε και οι δυο πριν, είχε εξαφανιστεί με το που το άφησα και με το άγγιγμα της Δανάης δεν επανήλθε.

«Δεν αισθάνεσαι τίποτα περίεργο;»

«Τι εννοείς;»

«Πώς το νιώθεις το υλικό; Είναι κρύο, ζεστό, μαλακό; Πώς είναι;»

«Σαν ένα κομμάτι συμπαγές γυαλί. Δεν μπορώ να πω ότι είναι ζεστό. Σίγουρα έχει χαμηλότερη θερμοκρασία απ' ό,τι εδώ μέσα».

«Για άστο λιγάκι».

Έβγαλε τα χέρια της και με κοίταξε. Και οι δυο ξέραμε ποια ήταν η επόμενη κίνηση. Εάν το ξανακουμπούσα και βλέπαμε και πάλι φως, κάτι έτρεχε μεταξύ του κρανίου κι εμένα. Αποφάσισα να της ανοιχτώ πριν το τελικό πείραμα. Της τα είπα όλα, όπως ήμασταν εκεί στην κουζίνα στο μισοσκόταδο. Και για την εμπειρία μου της πρώτης φοράς και τη σημερινή μέχρι τώρα. Την είδα να με κοιτάει λίγο δύσπιστα αλλά όχι σε επίπεδο που να με θεωρεί και τρελό, αφού ήταν κι αυτή μάρτυρας στο προηγούμενο σκηνικό με το φως.

«Εάν λοιπόν το ξανακουμπήσω και δούμε το ίδιο φως τι συμπεραίνουμε;»

«Θες να πεις ότι κάτι γίνεται μ' εσένα και το κρανίο;»

«Ακριβώς! Και το θέμα είναι ότι μετά θα έχουμε μόνο δυο δείγματα. Εσένα κι εμένα. Τα σενάρια είναι πολλά από εκεί κι ύστερα.»

«Τι εννοείς;»

«Μπορεί με τους πολλούς να αντιδρά όπως μ' εμένα και με ελάχιστους ή μόνο μ' εσένα να μην αντιδρά καθόλου. Μπορεί το αντίστροφο. Δεν θα μπορούμε να ξέρουμε παρά μόνο αν φέρουμε κι άλλους σ' επαφή μαζί του».

Στο μισοσκόταδο που βρισκόμασταν ακόμα, κατάλαβα ότι η Δανάη είχε αρχίσει να φρικόρει λίγο με την όλη κατάσταση. Έπρεπε να την ηρεμήσω για να συνεχίσουμε.

«Τέλος πάντων, ένα ένα. Κάτσε να δούμε αν θ' ανάψει το λαμπατέρ-κρανίο μ' εμένα πάλι, κι αποφασίζουμε μετά».

Η αίσθηση τώρα ήταν γνώριμη. Σαν ν' ακουμπούσα το σώμα μου ή το σώμα γυναίκας που είμαι χρόνια μαζί και γίνεται οικείο σαν δικό μου. Κανένα ίχνος φόβου πλέον, ίσα-

ίσα που με τραβούσε η επαφή και ήθελα να συμβεί.

«Θα μας τρελάνεις ρε συ Αλέξανδρε; Τώρα είναι πιο έντονο!»

Είχε δίκιο η Δανάη. Το άσπρο φως αυτή τη φορά διαχεόταν σ' ολόκληρο τον χώρο της κουζίνας. Η εικόνα ήταν εξωπραγματική. Ήμουν σαν μέντιουμ που ακουμπούσε τη μαγική του σφαίρα και ετοιμαζόταν να προβλέψει το μέλλον. Με το ζόρι τράβηξα τα χέρια μου. Όσο πιο πολύ εξοικειωνόμουν με την επαφή τόσο πιο έντονα την αποζητούσα. Σήκωσα προσεκτικά το κρανίο και έκανα χώρο στην Δανάη να περάσει.

«Άναψε τα φώτα και πάμε μέσα. Το μωρό στέγνωσε!»

Προσπάθησα να δώσω λίγο ανέμελο τόνο στην κατάσταση για να ξε-φορικήρει εκείνη κυρίως. Από τη δική μου πλευρά είχα ηρεμήσει εντελώς. Υπήρχε μια βαθιά αίσθηση ότι δεν κινδυνεύουμε από το κρανίο. Το αντίθετο μάλιστα. Κατά ένα ανεξήγητο τρόπο ήξερα ότι αυτό το έμψυχο “κάτι” που βρισκόταν εκεί μέσα ήταν “φιλικό” μαζί μας. Ήθελε να βοηθήσει. Πώς, πού και γιατί δεν ήξερα, αλλά η γενική εντύπωση, που δυνάμωνε ύστερα από κάθε καινούργια επαφή, ήταν ότι ήθελε να βοηθήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Ο Χουνάπου ζύγισε την κατάσταση και είδε ότι η μάχη ήταν μονόδρομος. Το να γυρίσουν πίσω ήταν αδύνατο αφού έπρεπε να περάσουν από το άνοιγμα ξανά. Η Αντίν λόγω του νεογέννητου και ο Βασιλιάς λόγω ηλικίας, θα καθυστερούσαν απαγορευτικά την οπισθοχώρηση. Άσε που

και να τα κατάφερναν θα τους περίμεναν οι άλλοι μέσα στο παλάτι. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα.

Χωρίς να κοιτάξει πίσω του, ο Χουνάπου έδωσε το κουτί στον Βασιλιά. Ο Γιουμάν τον είδε και προχώρησε προς το μέρος τους, συνοδεύει τεσσάρων στρατιωτών. Σήκωσε το χέρι του και έδειξε προς το μέρος του Βασιλιά.

«Αυτό θα το πάρω εγώ! Σκοτώστε τους όλους!»

Ο Χουνάπου είδε ότι ο στρατιώτης δεξιά από τον Γιουμάν ήταν ο πιο πρόθυμος από τους υπόλοιπους τρεις. Περπατούσε ένα βήμα μπροστά από τους άλλους και είχε σηκώσει ήδη το σπαθί του και την ασπίδα του σε θέση μάχης. Κάνοντας μικρά βήματα προς τα πίσω και έχοντας ανοιχτά τα χέρια του, ο Χουνάπου οδήγησε την Αντίν και τον πατέρα της να ξαναμπούν μέσα στην κουφάλα. Με τον τρόπο αυτό θα τους προστάτευε εάν τυχόν δέχονταν επίθεση ταυτόχρονα και από πίσω. Εάν “Ο Συντονιστής” του έδινε όπως νωρίτερα τη δύναμη που χρειαζόταν για να τους αντιμετωπίσει, έπρεπε να έχει τουλάχιστον τα νώτα τους διασφαλισμένα.

Όταν βεβαιώθηκε ότι ήταν μόνος του έξω από την κουφάλα έκανε δυο γρήγορα βήματα προς τα αριστερά και έπιασε με το αριστερό του χέρι το ξίφος του προπορευόμενου στρατιώτη. Συνήθως οι στρατιώτες έδεναν το ξίφος μ’ ένα δερμάτινο λουρί στο χέρι τους πριν τη μάχη για να το αισθάνονται ένα με το σώμα τους και να κάνουν και περιστροφικές κινήσεις χωρίς το φόβο να τους φύγει. Ο Χουνάπου τράβηξε με δύναμη προς το μέρος του και είδε τον στρατιώτη να απογειώνεται από το έδαφος και να σκάει στο μεγάλο δέντρο πίσω του με τη βαριά του ασπίδα να τον χτυπάει με δύναμη στο κεφάλι. Πριν πέσει κάτω ήταν ήδη νεκρός. Οι υπόλοιποι προς στιγμή πάγωσαν με το απίστευτο

θέαμα, δίνοντάς του χρόνο ν' αρπάξει την ασπίδα απ' το έδαφος. Το σπαθί ήταν αδύνατο να προλάβει να το λύσει απ' το χέρι του στρατιώτη. Ο Γιουμάν τραβήχτηκε πίσω και έκανε νόημα και στους υπόλοιπους για επίθεση.

Αυτό που ακολούθησε ήταν απερίγραπτο. Ο Χουνάπου δεχόταν επίθεση από όλες τις μεριές και κυρίως από τη μεριά του ποταμού που ήταν μαζεμένοι οι περισσότεροι στρατιώτες. Πολλές φορές του ορμούσαν μέχρι και πέντε στρατιώτες μαζί σε ημικύκλιο για να τον αιφνιδιάσουν. Η ταχύτητα που γυρνούσε την ασπίδα μπροστά του, εκτόξευε κυριολεκτικά τους στρατιώτες μέχρι και δέκα μέτρα μακριά, με σπασμένα μέλη και ανίκανους να ξανασηκωθούν.

Ο Γιουμάν μέσα στο μακελειό βρήκε την ευκαιρία και έκανε ένα ημικύκλιο γύρω από το πεδίο μάχης για να βρεθεί στην πίσω πλευρά του δέντρου. Με μικρά βήματα και την πλάτη κολλημένη στον κορμό, έφτασε έξω από τη δεξιά πλευρά της μεγάλης κουφάλας, πίσω από τον Χουνάπου. Τρύπωσε μέσα στο δέντρο χωρίς να τον πάρει κανείς χαμπάρι. Οι αλαλαγμοί τριών στρατιωτών που επιτίθεντο εκείνη τη στιγμή, κάλυψαν τις φωνές της Αντίν και του Βασιλιά κι έτσι ο Χουνάπου δεν άκουσε τι γινόταν πίσω του.

Οι τελευταίοι στρατιώτες που απέμειναν ύστερα από λίγη ώρα, τρομοκρατημένοι απ' αυτά που είχαν δει να κάνει ένας και μόνο άνθρωπος, αποφάσισαν να υποχωρήσουν, αφού και ο Γιουμάν που τους έδινε διαταγές είχε εξαφανιστεί. Ο Χουνάπου πέταξε την ασπίδα και μπήκε μέσα στην κουφάλα. Το σκηνικό δεν ήταν όπως το περίμενε. Ο Βασιλιάς κρατούσε το ματωμένο κεφάλι του και η Αντίν είχε ακουμπήσει το βρέφος που έκλαιγε στο έδαφος και προσπαθούσε να σταματήσει την αιμορραγία του πατέρα της. Η μυστική

έξοδος στο πάτωμα ήταν ανοιχτή και το κουτί ήταν άφαντο. Η Αντίν έβγαλε μια κραυγή μόλις τον είδε αφού από τα χώματα και τα αίματα των άλλων που είχε πάνω του, δεν μπόρεσε να τον αναγνωρίσει.

«Εγώ είμαι! Πού πήγε αυτό το φίδι;»

«Μπήκε στο τούνελ. Πήρε το κουτί. Δεν μπορέσαμε...»

Ο Χουνάπου μπήκε αμέσως σε δίλημμα. Έπρεπε να πάρει το κουτί πίσω ή να διασφαλίσει τη ζωή του πρωτότοκού του. Τι ήταν πιο σημαντικό αυτή τη στιγμή; Το μωρό σταμάτησε απότομα να κλαίει κι έτσι πήρε την απάντησή του.

«Δεν πειράζει. Μπορεί να περπατήσει ο πατέρας σου;»

«Δεν ξέρω έχει ζαλιστεί πολύ από το χτύπημα».

«Δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να τους πας όλους στην καλύβα μου στο δάσος. Εκεί θα είσαστε ασφαλείς. Εγώ θα κυνηγήσω τον προδότη να πάρω πίσω το κουτί».

Η Αντίν τον κοίταζε σαν χαμένη. Ήταν πολλά αυτά που της συνέβαιναν τις τελευταίες ώρες. Μέσα στην ίδια μέρα που γέννησε, και η ίδια και αυτοί που αγαπούσε, ακροβατούσαν συνεχώς μεταξύ ζωής και θανάτου. Η ενέργειά της έμοιαζε να τελειώνει και ο Χουνάπου φοβήθηκε ότι θα λιποθυμούσε.

«Μείνε δυνατή καλή μου! Σε χρειάζομαι τώρα! Πρέπει ν' αναλάβεις την κατάσταση εδώ μέχρι να γυρίσω!»

Τα λόγια του μπήκαν μέσα της και την συνέφεραν κάπως. Σηκώθηκε όρθια και βοήθησαν και τον Βασιλιά να σηκωθεί. Πήρε το μωρό στην αγκαλιά της και βγήκαν από την κουφάλα. Εκτός από τους τραυματίες της μάχης που σερνόντουσαν αγκομαχώντας στο έδαφος επικρατούσε μια σχετική ηρεμία. Ο Χουνάπου τους οδήγησε μέχρι την όχθη του ποταμού και είδε ότι η Αντίν είχε μισοσυνέλθει. Το χτύπημα στο κεφάλι του Βασιλιά ήταν κι αυτό επιφανειακό.

«Μην φύγετε από την καλύβα για κανένα λόγο. Θα έρθω να σας βρω εκεί!»

Η Αντίν ακούμπησε το χέρι της απαλά στο μέτωπό του και τον κοίταξε θλιμμένα.

«Μην πεθάνεις...»

«Δεν μ' αφήνουν οι Θεοί να πεθάνω μην ανησυχείς!»

Γύρισε να φύγει έχοντας περισσότερη αγωνία για τη δική τους τύχη παρά για τη δική του. Αυτό που είπε στην Αντίν για τους Θεούς είχε αρχίσει να το αισθάνεται έντονα. Η δύναμη που του έδινε ο “Συντονιστής” τον έκανε να νιώθει ανίκητος κι αθάνατος. Πριν λίγο είχε εξολοθρεύσει τουλάχιστον σαράντα στρατιώτες κρατώντας μοναχά μια ασπίδα κι ακόμα δεν ήξερε μέχρι που μπορούσε να φτάσει αυτή η δύναμη. Το σίγουρο ήταν πάντως ότι ο “Συντονιστής” τον ήθελε ζωντανό.

Μπήκε πάλι στην κουφάλα και έριξε μια ματιά γύρω του στο πάτωμα. Η δάδα είχε εξαφανιστεί. Μπήκε στο τούνελ και μετά από μερικά μέτρα δεν έβλεπε τίποτα. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του για να προσαρμοστεί όσο μπορούσε στο βαθύ σκοτάδι κι όταν τα ξανάνοιξε είδε έκπληκτος ότι η ορατότητά του είχε αλλάξει. Το βλέμμα του έφτανε μέχρι την επόμενη στροφή που απείχε παραπάνω από τριάντα μέτρα. Ήταν σαν κάποιος να είχε ρίξει μέσα στο τούνελ ένα αγνό άσπρο φως σαν αυτό των αστεριών σε νύχτα χωρίς φεγγάρι.

Όταν βγήκε στην κεντρική αίθουσα η Βασιλική φρουρά είχε παραδοθεί και ο αρχηγός των εισβολέων στεκόταν μπροστά τους με υπεροπτικό ύφος. Ήταν η στιγμή που θ' αποφάσιζε για τις τύχες τους. Σκλάβοι ή νεκροί. Ο Γιουμάν δεν υπήρχε πουθενά. Ο Χουνάπου είχε πάρει από τον τοίχο με τα κειμήλια ένα τσεκούρι που σε φυσιολογική κατάσταση

θα χρειάζονταν δυο άνθρωποι για να το σηκώσουν. Ήταν από μασίφ σίδηρο και είχε κατασκευαστεί προς τιμήν του Βασιλιά Πακάλ όταν ανέβηκε στο θρόνο, σε ηλικία δώδεκα ετών. Είχε έρθει η ώρα να πέσει ο πέλεκυς του Βασιλιά πάνω στα κεφάλια του εχθρού.

Με το που τον είδαν όρμησαν πάνω από δέκα στρατιώτες εναντίον του μέσα στον κλειστό χώρο. Χρόνια αργότερα τα ιερά γραπτά μιλούσαν για τον άνθρωπο που ήρθε απ' "Έξω" και η δύναμή του ήταν παρόμοια μ' αυτή των Θεών. Ο Χουνάπου ξεκαθάρισε γρήγορα την αίθουσα και στη συνέχεια ανασύνταξε τους περίπου διακόσιους στρατιώτες που είχαν απομείνει και ήταν ακόμα μάχιμοι. Σε λιγότερο από μία ώρα ελευθέρωσαν την πόλη από τους κατακτητές, οι οποίοι αιφνιδιάστηκαν, αφού είχαν ήδη χαλαρώσει και γιόρταζαν τη νίκη τους. Το κεφάλι του αρχηγού των εισβολέων έμεινε καρφωμένο για μέρες στο κέντρο του γηπέδου για να το φτύνουν όσοι έχασαν δικούς τους ανθρώπους στη μάχη.

Ο Βασιλιάς και η Αντίν γύρισαν ένδοξα στο παλάτι, αλλά το ιερό κουτί είχε κάνει φτερά μαζί με τον προδότη ιερέα. Ο Χουνάπου λίγες μέρες αργότερα, συνοδεία τεσσάρων από τους καλύτερους στρατιώτες της Βασιλικής φρουράς, έφυγε από την πόλη με σκοπό να μην γυρίσει πίσω εάν δεν βρει το ιερό κρανίο που του εμπιστεύτηκαν οι "Έξω". Όλος ο λαός του Παλένκε είχε βγει εκείνη τη μέρα στον κεντρικό δρόμο της πόλης και επευφημούσε τον ήρωα που έσωσε την πόλη τους, χωρίς κανείς όμως να ξέρει τον σκοπό της αναχώρησής του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Είχε πάει τρεις η ώρα όταν σταματήσαμε πια να διαβάζουμε με την Δανάη άρθρα από το Internet. Στην αρχή μελετούσαμε για τους Μάγια, ένα λαό που η ακμή του τοποθετείται μεταξύ τρίτου και δεκάτου αιώνα μετά Χριστό και που έφτασε να έχει πάνω από εκατόν είκοσι πολιτείες μέσα στην καρδιά της τροπικής ζούγκλας του Γιουκατάν στην Κεντρική Αμερική.

Οι Μάγια, σύμφωνα με τις παραδόσεις τους, πίστευαν πως είναι απόγονοι εκείνων που επέζησαν από τη χαμένη ήπειρο που την κατάπιε η θάλασσα ανάμεσα σε σεισμούς και εκρήξεις ηφαιστείων. Πίστευαν δηλαδή πως είναι “παιδιά των Πλειάδων” που ήταν θυγατέρες του Άτλαντα. Για τον καταποντισμό της Ατλαντίδος οι επιστήμονες σήμερα ισχυρίζονται ότι η αιτία του κακού ήταν ένας γιγάντιος μετεωρίτης που έπεσε στη Γη, προκαλώντας τη μετατόπιση του άξονά της, με αποτέλεσμα την ολική καταστροφή που ακολούθησε.

Στη συνέχεια επικεντρώσαμε την προσοχή μας στα κρυστάλλινα κρανία που σύμφωνα με τους θρύλους των Μάγια είναι δεκατρία και περιέχουν σημαντικές πληροφορίες σχετικά με την προέλευση, τον σκοπό και το πεπρωμένο της ανθρωπότητας, καθώς και απαντήσεις για τα μεγαλύτερα μυστήρια της ζωής και του σύμπαντος. Σ’ ένα άρθρο μάλιστα βρήκαμε αναλυτικές πληροφορίες για το κρανίο Μίτσελ Χέτζες, όπου μεταξύ άλλων έγραφε ότι στο πίσω μέρος του κρανίου υπάρχει ένα κομμάτι σαν πρίσμα και ότι εάν κάποιος φωτίσει το περίβλημα των “ματιών” το φως θα καταλήξει σ’ εκείνο το σημείο και μόνο. Αποφασίσαμε να κάνουμε

αυτό το πείραμα και στο δικό μας κρανίο την επομένη, αφού αγοράσουμε το πρωί δυο φακούς λεπτής δέσμης, ίσης περίπου με τη διάμετρο της κόγχης των ματιών.

Κουρασμένοι από τη γεμάτη πρώτη μέρα των διακοπών μας, ασφαλίσαμε το κρανίο στη θέση του και κατεβήκαμε στις καμπίνες μας. Στο κάτω μέρος της σκάλας η Δανάη έκανε ένα βήμα αριστερά για να περάσω και γύρισα να την καληνυχτίσω. Με πλησίασε, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο στόμα. Έκανε μεταβολή και μπήκε στην καμπίνα της. Έμεινα λίγο να κοιτάω την κλειστή πόρτα ενώ η αίσθηση του φιλιού της ήταν ακόμα εκεί, στα χείλια μου, γεμίζοντάς με με θετικά συναισθήματα. Έπνιξα την επιθυμία μου να την ακολουθήσω και προχώρησα προς την καμπίνα μου. Το φιλί αυτό ήταν ο σπόρος και το έδαφος έδειχνε να είναι γόνιμο και από τις δυο πλευρές. Με τόσες μέρες μπροστά μας όμως, δεν υπήρχε κανένας λόγος για βιασύνες. Η κίνησή της πάντως ήταν τόσο γλυκιά κι αυθόρμητη που την σκεφτόμουν μέχρι που έπεσα για ύπνο, με το χαμόγελο να έχει κολλήσει μόνιμα στο πρόσωπό μου.

Τρεις ώρες αργότερα άνοιξα τα μάτια μου ακούγοντας ένα θόρυβο που προερχόταν μέσα από την καμπίνα μου. Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι η Δανάη έκανε και το επόμενο βήμα, το οποίο με χάλασε λιγάκι, διότι έπρεπε να σεβαστεί το γεγονός ότι δεν βιάστηκα και να μου αφήσει την πρωτοβουλία της επόμενης κίνησης. Έδειχνε λίγο “πέινα” η κίνησή της και την έριχνε λίγο στα μάτια μου. Έδιωξα τις σκέψεις απ’ το μυαλό μου και γύρισα το κεφάλι μου αριστερά. Ή τουλάχιστον έτσι περίμενα ότι θα γίνει. Το κεφάλι μου όμως δεν κουνήθηκε ούτε χιλιοστό.

Προσπάθησα μάταια να ανασηκωθώ από το μαξιλάρι και αμέσως μετά δοκίμασα τα χέρια και τα πόδια μου. Ολόκληρο το σώμα μου είχε παραλύσει. Ήμουν ξαπλωμένος ανάσκελα, χωρίς το σεντόνι πάνω μου, και δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε το μικρό μου δαχτυλάκι. Πανικόβλητος συνειδητοποίησα ότι δεν μπορούσα ούτε το στόμα μου να ελέγξω. Ένιωθα πως κάποιος, η Δανάη δηλαδή ποιός άλλος, είναι μέσα στο δωμάτιο, έξω απ' το οπτικό μου πεδίο, και δεν μπορούσα καν να την ειδοποιήσω για την κατάστασή μου. Στη συνέχεια άκουσα δυο συνεχόμενες φορές τον χαρακτηριστικό ήχο του σπρέι που ακούγεται όταν βάζεις κολόνια.

Η πρώτη έκπληξη ήταν ότι είδα να μπαίνει στο οπτικό μου πεδίο η Alice αντί για την Δανάη. Η δεύτερη και μεγαλύτερη ήταν ότι δεν φορούσε τίποτα! Ήταν εντελώς γυμνή! Προσπάθησα με τα μάτια να της δώσω να καταλάβει την κατάστασή μου αλλά εκείνη απλά με αγνόησε κι ανέβηκε πάνω στο κρεβάτι. Με αργές κινήσεις τράβηξε το μποξεράκι μου και το ακούμπησε πίσω της. Παρά τον πανικό μου, ένιωθα ότι το σώμα μου δεν αντιδρούσε σύμφωνα με την αδρεναλίνη που θα έπρεπε να με έχει κατακλύσει. Αντίθετα βυθιζόμουν σε μια περίεργη έκσταση, που σε συνδυασμό με το δυνατό άρωμά της, μετατρέποταν σε έντονη ερωτική επιθυμία.

Η Alice είχε βάλει τώρα τα χέρια της πάνω μου και με χάιδευε, εναλλάσσοντας την πίεσή της, ταξιδεύοντας από τα δάχτυλα των ποδιών μου μέχρι το κεφάλι και αντίστροφα. Σε λίγο ακολούθησε την ίδια διαδρομή με το στόμα και αμέσως μετά με τη γλώσσα. Την τρίτη φορά που κατέβηκε προς τα κάτω, πήρε στο στόμα της το μοναδικό μέλος του σώματός

μου που έδειχνε τώρα ν' αντιδρά έντονα. Η κατάσταση ήταν αλλοπρόσαλλη. Ο μισός μου εαυτός πολεμούσε φοβισμένος να βγει από την ακινησία και ο άλλος μισός είχε χαθεί στον απόλυτο ερωτισμό που ένιωθα με όσα γινόντουσαν.

Η Alice γύρισε αργά έχοντάς με πάντα στο στόμα της και έφερε το λεπτοκαμωμένο της κορμί, αντίθετα με το δικό μου. Πέρασε το αριστερό της πόδι πάνω απ' το κεφάλι μου και η όλη αίσθηση είχε αρχίσει πλέον να γίνεται βασανιστικά ερωτική. Το κορμί της ήταν εντελώς άτριχο και η μυρωδιά του υγρού δέρματός της, το οποίο απείχε ελάχιστα χιλιοστά από το στόμα μου, σε συνδυασμό μ' αυτή του αρώματός της, ήταν απίστευτα διεγερτική. Εκείνη τη στιγμή ήθελα όσο τίποτα να καλύψω την ελάχιστη απόσταση που μας χώριζε, αλλά δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε τη γλώσσα μου. Ένιωθα ήδη κύματα ηδονής να διατρέχουν όλο μου το σώμα και για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνθηκα τόσο έντονα την ανάγκη ότι θέλω να τελειώσω.

Όταν έφτασα σε σημείο να μην αντέχω άλλο, η Alice ανασηκώθηκε και κάθισε, με μια πολύ αργή κίνηση, ανάποδα πάνω μου. Ένιωσα να μπαίνω ολόκληρος μέσα της, μέχρι που στο τέλος τα σώματά μας ακούμπησαν. Συνεχόμενα, χωρίς να χρειαστεί να κουνηθεί άλλο, έπνιξε μια κραυγή και τελειώσαμε με έντονους σπασμούς και οι δυο μαζί. Το μυαλό μου είχε απογειωθεί. Δεν ξέρω αν έφταιγε η παράλυση, αλλά ένιωθα σαν να είχα βγει εντελώς από το σώμα μου και είχα ενωθεί με το άπειρο. Ήταν ο πιο δυνατός οργασμός που είχα βιώσει ποτέ.

Η Alice σηκώθηκε και κατέβηκε από το κρεβάτι με δυσκολία. Πρέπει να είχε μουδιάσει κι αυτή ολόκληρη. Έπιασε το σεντόνι που είχε πέσει στο πάτωμα και το άπλωσε

πάνω μου. Το θέαμα ήταν αστείο με τη στύση μου, που δεν έλεγε να πέσει με τίποτα, να προεξέχει κάτω απ' το σεντόνι στο κέντρο του κρεβατιού. Το σώμα μου τώρα είχε αρχίσει να μυρμηγκιάζει παντού, σαν να ξεμούδιαζε. Δοκίμασα να κουνήσω το χέρι μου και αυτή τη φορά το κατάφερα, έστω και για λίγα εκατοστά. Η Alice είχε ντυθεί και πλησίασε πάλι στο κρεβάτι. Στο χέρι της κρατούσε ένα χαρτί τυπωμένο από εκτυπωτή με υπογραφές και σφραγίδες στο κάτω μέρος.

«Σε λίγη ώρα θα είσαι εντάξει. Μην το παλεύεις, το κάνεις χειρότερο».

Μου έφερε το χαρτί μπροστά στα μάτια μου και το κράτησε με τα δυο χέρια ίσιο, για να μπορέσω να διαβάσω. Ήταν μια ιατρική γνωμάτευση γραμμένη στα Αγγλικά που αφορούσε την ίδια. Είδα κάποιες από τις εξετάσεις και το βλέμμα μου κόλλησε στο HIV. Ήταν αρνητικό.

«Πριν μια εβδομάδα πήρα αυτό το χαρτί που σημαίνει ότι είμαι απόλυτα υγιής. Δεν κινδυνεύεις να κολλήσεις τίποτα. Αυτό που έγινε προηγουμένως μεταξύ μας, δεν συνέβη ποτέ για μένα. Καληνύχτα».

Άνοιξε την πόρτα κι έφυγε. Είχα μείνει ακίνητος. Όχι πως είχα εναλλακτική, αλλά και να είχα με τον ίδιο τρόπο θ' αντιδρούσα. Προσπάθησα να ηρεμήσω και να βάλω τις σκέψεις μου σε τάξη γιατί τα ερωτήματα που ζητούσαν απάντηση πλήθαιναν ακατάπαυστα μέσα στο μυαλό μου. Καταρχάς πώς ήξερε ότι σε λίγο θα είμαι καλά; Μόνο αν το είχε προκαλέσει η ίδια δικαιολογείται να ξέρει. Άρα ή κάτι μου έκανε ή κάτι μου έδωσε για να παραλύσω έτσι. Και για ποιο λόγο να με ναρκώσει; Για το πήδημα και μόνο; Αν ίσχυε αυτό, τότε ήταν διαστροφική και το έκανε συστηματικά, εκτός κι αν ήμουν το πρώτο της θύμα. Και το χαρτί; Γιατί να

μου δείξει χαρτί με εξετάσεις; Εδώ υπήρχε βέβαια απάντηση. Θα μπορούσα να φοβηθώ ότι είναι καμιά παρανοϊκή φορέας του AIDS που θέλει να πάρει κόσμο μαζί της και να την καταγγείλω. Από την άλλη όμως εκείνη πώς το ρίσκαρε; Αν εγώ είχα κάτι; Το σενάριο να το κάνει αυτό συνέχεια και με πολλούς δεν μου πολύ-ταίριαζε.

Ξαναγύρισα στο μυαλό μου όλες τις επαφές που είχαμε από την πρώτη στιγμή που την είδα στο λιμάνι. Η εντύπωση που μου έδινε, δεν ήταν τόσο πολύ ότι με γούσταρε, όσο ότι με ήξερε. Φαινόταν σα να ήξερε ότι θα έρθω, όσο παράλογο κι αν ακουγόταν αυτό αφού δεν ήταν καν η κανονική τους βοηθός, αλλά μια προσωρινή αντικαταστάτρια. Αν ίσχυε κάτι τέτοιο, από που διάολο με ήξερε; Εγώ δεν την είχα ξαναδεί ποτέ. Και σίγουρα δεν ήταν πρώην μου. Ούτε καν της μιας βραδιάς. Αυτό ήταν το καλύτερο πήδημα που είχα κάνει ποτέ μου, τουλάχιστον όσο αφορά στην ένταση των αισθήσεων κατά την ολοκλήρωσή. Θα το θυμόμουν σίγουρα αν την είχα ξανασυναντήσει.

Το μυαλό μου έφυγε από το παρελθόν και γύρισε στο τώρα. Το ερώτημα ήταν, τώρα τι κάνω; Συνεχίζω τις διακοπές μου με την Δανάη σαν να μην τρέχει τίποτα; Θα κυκλοφορεί η Alice όλη μέρα γύρω μου και θα αποφεύγω να πίνω και να τρώω ό,τι μου δίνει, μήπως βρεθώ πάλι “παράλυτος” βραδιάτικα να την πηδάω; Το να τα πω όλα στην Δανάη δεν έπαιζε με τίποτα, αφού το μόνο που θα κέρδιζα θα ήταν να τελειώσει το ειδύλλιο μας πριν καν αρχίσει. Σιγά μη με πίστευε.

Πήρα βαθιές ανάσες για να χαλαρώσω, αλλά το μυαλό μου συνέχεια κολλούσε στην απίστευτη αίσθηση αυτού που μόλις είχα νιώσει. Από τη μία ήμουν σοκαρισμένος με την

πράξη που πλησίαζε τα όρια του βιασμού, από την άλλη όμως δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι πώς θα ήταν ένα πήδημα μαζί της χωρίς να είμαι “παράλυτος”. Το σεντόνι άρχισε πάλι να σηκώνεται και τα άσχετα θέματα που προσπαθούσα να παρεμβάλλω στις σκέψεις μου δεν βοηθούσαν καθόλου.

Μια ώρα αργότερα είχα ανακτήσει σχεδόν εντελώς τον έλεγχο του σώματός μου. Ένα ελαφρύ μούδιασμα είχε απομείνει αλλά δεν μ’ εμπόδιζε από το να κινηθώ. Μπήκα στο ντους και προσπάθησα να χαλαρώσω με το παγωμένο νερό, για να σκεφτώ λογικά όλες τις εναλλακτικές μου. Η Δανάη μου άρεσε πολύ, οπότε το να φύγω τώρα δεν το συζητούσα. Το καλύτερο θα ήταν να φύγει η Alice, αλλά πώς; Μια ιδέα σχηματίστηκε στο μυαλό μου, που όσο την έντυνα με λεπτομέρειες τόσο πιο καλή φαινόταν στην πράξη.

Βγήκα με μια πετσέτα στη μέση μου και πάτησα το κοντρόλ ν’ ανοίξουν τα ηλεκτρικά ρολά. Το φως της ημέρας που ξημέρωνε ξεχύθηκε μέσα στην καμπίνα. Το ρολόι έδειχνε επτά και μισή. Ο Πέτρος σίγουρα θα κοιμόταν τέτοια ώρα και τα τηλέφονά του θα ήταν κλειστά, αλλά δεν έχανα τίποτα να κάνω μια προσπάθεια. Στο τρίτο χτύπημα το σήκωσε, σίγουρα βρίζοντας που το είχε ξεχάσει ανοιχτό. Δεν πρέπει να άνοιξε ούτε τα μάτια του, αφού δεν είδε καν στην οθόνη ότι τον καλούσα εγώ.

«Ποιος;»

«Κοιμάσαι;»

Ηλίθια πλην όμως αναγκαία ερώτηση, για να νιώσει ο άλλος ότι τον συμερίζεσαι που τον ξύπνησες.

«Καλά ρε φίλε, τι ώρα είναι;»

«Απαγορευτική για σένα αλλά πρέπει να σου μιλήσω.

Άκου και μέσα απ' τον ύπνο σου αν θες, αλλά άκου όμως γιατί έχω μπλέξει άσχημα».

«Κάτσε να σε βάλω ανοιχτή ακρόαση».

«Μόνος είσαι;»

«Ναι ρε! Ανοιχτή ακρόαση θα σε βάλω, δεν θα σε βγάλω πρόγραμμα».

Με άκουσε προσεκτικά για δέκα λεπτά χωρίς να με διακόψει. Του είπα και την παραμικρή λεπτομέρεια όσο αφορούσε στην Alice. Όταν τελείωσα, η σιωπή από την άλλη συνεχιζόταν. Μπορεί και να τον είχε ξαναπάρει ο ύπνος.

«Έλα ρε συ μ' ακούς;»

«Σ' ακούω...»

«Και τι έχεις να πεις;»

«Πάλι καλά που το γραφείο ήταν έμπιστο και δεν έστειλαν κανέναν αράπη».

«Πέτρο δεν σου κάνω πλάκα ρε. Η γκόμενα με παρέλυσε και με βίασε κανονικά. Και την πήδηξα και χωρίς προφυλακτικό».

Μόλις άκουσα να το λέω αυτό στον Πέτρο ένιωσα μέσα στο μυαλό μου κάτι να φωτίζεται. Δεν μπορούσα να συγκεκριμενοποιήσω τι ακριβώς ήταν, αλλά ήμουν σίγουρος πως κάτι σήμαινε το γεγονός ότι η Alice δεν χρησιμοποίησε προφυλακτικό. Το έβαλα στην άκρη του μυαλού μου να το αναλύσω αργότερα και συνέχισα να μοιράζομαι την εμπειρία μου με τον Πέτρο.

«Ρε συ Αλέξανδρε όλα τα παράξενα σου συμβαίνουν εκεί μέσα. Δεν πας να μείνεις στον Παναγιώτη να ξέρεις τι σου γίνεται, κι όποτε γουστάρεις κάνεις και τις επισκέψεις σου στο σκάφος».

«Όχι ρε Πέτρο. Τι θα της πω της Δανάης; Ο Παναγιώτης

έχει μια κρεβατοκάμαρα κι έναν καναπέ στο σαλόνι οπότε δεν παίζει. Σκέφτηκα να πάμε σε κανένα καλό ξενοδοχείο αλλά με τι δικαιολογία; Το σκάφος έχει τα πάντα. Άσε που η Δανάη θέλει να πάμε και στα γύρω νησάκια για να κάνει καταδύσεις. Θα καρφωθώ δεν γίνεται».

«Ε τότε κάτσε εκεί κι απόλαυσέ το. Έχεις μια γκόμενα που σε γουστάρει και μια διαστροφική που σε πηδάει. Απλά πες της να μη σε ναρκώνει για να το ευχαριστιέσαι περισσότερο. Εκτός κι αν σε τρέλανε ακριβώς επειδή δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα. Διαστροφικέ κι εσύ...»

«Γελάς ρε αλήτη; Εγώ φταίω που σε παίρνω για βοήθεια».

«Ε μα ρε Αλέξανδρε τι μου λες; Με ξύπνησες πρωί πρωί για να μου πεις ότι σε βιάσανε στο σκάφος της υποψήφιας επόμενης σχέσης σου και ότι έριξες το πήδημα της ζωής σου με την βιαστή σου. Έλα στη θέση μου εσύ και μη γελάσεις».

«Τέλος πάντων, δεν έχεις κι άδικο. Θα σ' ενημερώσω για τη συνέχεια».

«Πάντως αν θες βοήθεια ευχαρίστως να έρθω. Αν προχωρήσει και με την Δανάη δεν θα προλαβαίνεις ούτε το μαγικό σου να βάζεις».

«Είσαι βλάκας».

Είχε αρχίσει να τον πιάνει νευρικό γέλιο. Τώρα δεν σταμάταγε με τίποτα.

«Σκέφτεσαι να σου βγει κι ο καπετάν Νικόλας αδελφή;»

«Άντε γεια ρε κάφρε!»

Του το 'κλεισα κι αυτός ακόμα γέλαγε. Για έναν τρίτο όντως φαινόταν αστεία η κατάσταση. Για μένα όμως δεν ήταν καθόλου αστεία. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο του δωματίου και πετάχτηκα στον αέρα επιβεβαιώνοντας τις σκέψεις μου.

«Ναι;»

«Σ' άκουσα να μιλάς και σκέφτηκα να φτιάξω πρωινό και για τους δυο μας αφού ζύπνησες κι εσύ ωρίς;»

Όλα ανάποδα γίνονται σκέφτηκα. Άλλη έπρεπε να φτιάξει πρωινό, κι άλλη να πηδήξω. Πήρα μια βαθιά ανάσα και προσπάθησα να φορέσω το φυσιολογικό μου ύφος.

«Ναι, είχα ένα τηλεφώνημα από Αθήνα οπότε τέλος ο ύπνος».

«Τι; Έγινε κάτι;»

«Όχι τίποτα, όλα καλά. Ανεβαίνω σε πέντε».

Κατέβασα το ακουστικό και ξάπλωσα ανάσκελα στο κρεβάτι για να χαλαρώσω πριν βγω έξω. Στην τελική όντως, δεν έγινε και τίποτα. Πέρα από ένα ελάχιστο μούδιασμα που είχε απομείνει, στα πόδια κυρίως, όλα ήταν μια χαρά. Θα έβαζα μπροστά το σχέδιο να φύγει και η Alice από το σκάφος και στη συνέχεια θα το έβγαζα εντελώς απ' το μυαλό μου. Απλά θα είχα προσθέσει ακόμα μια εμπειρία στον κατάλογο, χωρίς τη θέλησή μου αυτή τη φορά βέβαια, αλλά δεν έπαθα και τίποτα. Φόρεσα μια βερμούδα κι ένα μακό και βγήκα ξυπόλυτος. Η αλήθεια είναι πως πεινούσα σαν λύκος μετά την ενέργεια που είχα καταναλώσει. Λίγο αργότερα καθόμασταν και πάλι στην έξω τραπεζαρία με τα πιάτα μας να έχουν αδειάσει μπροστά μας και τον χυμό να κοντεύει να τελειώσει.

«Βλέπω σου άνοιξε την όρεξη η θάλασσα Αλέξανδρε».

Είχα γεμίσει δυο φορές το πιάτο μου κι ακόμα πεινούσα. Εκείνη τη στιγμή διάλεξε και η αιτία της υπερβολικής πείνας μου, να κάνει την εμφάνισή της.

«Good morning...»

Της απαντήσαμε στον ίδιο τόνο και οι δυο μας, ενώ εγώ

την κάρφωνα στα μάτια όση ώρα μάζευε τα πιάτα για να δω αντιδράσεις. Δεν μου έριξε την παραμικρή ματιά. Μας ρώτησε ευγενικά κοιτάζοντας μόνο την Δανάη εάν θέλουμε κάτι άλλο κι αφού αρνηθήκαμε αποσύρθηκε στην κουζίνα.

«Τι κάνουμε σήμερα; Θεξ να κανονίσουμε με τον φίλο σου τον Παναγιώτη ή να κάνουμε καμιά βόλτα με το σκάφος;»

«Σε βλέπω έτοιμη για καταδύσεις ή είναι η ιδέα μου;»

«Θα βουτήξεις κι εσύ μαζί μου όμως αν πάμε».

«Δεν έχω κάνει ποτέ».

«Θα γίνω η δασκάλα σου...»

Εάν δεν είχε παρεμβληθεί το βραδινό, σίγουρα θα ήμουν πιο άνετος στο φλερτάρισμά της. Ενώ πήγαινα να μπω στο παιχνίδι, περνούσε αστραπιαία ένα καρέ από τη χτεσινή βραδιά μπροστά απ' τα μάτια μου και με αποσπούσε αμέσως από την ωραία ατμόσφαιρα που πήγαινε να δημιουργηθεί.

«Κοίτα, εμένα μ' αρέσει πολύ το ψαροντούφεκο. Θα κάνεις εσύ τις καταδύσεις σου κι εγώ θα είμαι τριγύρω κοντά στην επιφάνεια να βγάζω τα μεζεδάκια μας. Έχω ένα θέμα με την πίεση και τ' αυτιά οπότε μη στο χαλάσω. Απλά να πάμε σε μέρος με βραχώδη βυθό μέχρι έξω, γιατί και τα μακροβούτια με ταλαιπωρούν».

«Εντάξει δεν επιμένω. Έχεις φέρει μαζί σου τα απαραίτητα;»

«Όχι αλλά δεν είναι τίποτα. Πάμε αν θες παρέα στο λιμάνι για να πάρουμε και τους φακούς που θέλουμε για το κρανίο».

«Βατραχοπέδιλα και μάσκες έχουμε. Μόνο ψαροντούφεκο χρειάζεσαι. Να ρίξεις μια ματιά πριν βγούμε ότι σου κάνουν μόνο».

Όσο μιλούσε η Δανάη κοίταξα και πάλι στο μόλο κι αυτή τη φορά σιγουρεύτηκα για κάτι που είχα παρατηρήσει από

πριν. Υπήρχε ένας κοντός τύπος, με παράταιρο ντύσιμο για τέτοια πρωινή ώρα, που καρφωνόταν για τρίτη φορά στο σκάφος. Τα χαρακτηριστικά του ήταν περίεργα και θύμιζαν Αφρικανό, ενώ το βλέμμα του ήταν έντονο και μου είχε κάνει εντύπωση από την πρώτη φορά που τον είδα να κοιτάζει, έστω κι από τόσο μεγάλη απόσταση.

Στην αρχή ήταν κοντά στο μύλο στην είσοδο του λιμανιού αλλά τώρα είχε καθίσει στο καφεενεδάκι μπροστά δεξιά από το σκάφος. Συνεχίσαμε τη συζήτηση με την Δανάη περί ανέμων και υδάτων και όταν σηκωθήκαμε να ετοιμαστούμε για τα ψώνια ο τύπος είχε εξαφανιστεί. Τον ξέχασα σχεδόν αμέσως αλλά τα χαρακτηριστικά του είχαν αποτυπωθεί στο μυαλό μου. Λίγο πριν βγούμε απ' το σκάφος είδα την Alice να κατεβαίνει στο μόλο και να χάνεται στα μαγαζιά. Η Δανάη της είχε ετοιμάσει μια λίστα με ψώνια από την προηγούμενη. Τώρα ήταν ευκαιρία να βάλω μπροστά και το σχέδιό μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Ο μπάρμπα-Θανάσης έβγαλε το μπρίκι απ' τη φωτιά και γέμισε με προσοχή τα δυο φλιτζάνια με τον Ελληνικό παραδοσιακό καφέ. Ο μικρός που είχε για να τον βοηθάει τους καλοκαιρινούς μήνες έδινε σήμερα εξετάσεις για το δίπλωμά του στα Αγγλικά, οπότε είχε αναλάβει ο ίδιος και το σερβίρισμα. Το καφενείο του, “Η Γωνιά”, βρισκόταν στο κέντρο της Παροικιάς και εδώ και πενήντα χρόνια που το είχε παραλάβει από τον πατέρα του, ήταν το αγαπημένο στέκι των ντόπιων. Τους καλοκαιρινούς μήνες, όπως τώρα καλή ώρα, τα τραπεζάκια που έβγαζε έξω στο πλακόστρωτο κάτω από

τον μεγάλο πλάτανο, γέμιζαν με τουρίστες που αναζητούσαν μια σκιά για να κάτσουν και κάτι δροσερό για να πιουν.

Πρόσθεσε στο δίσκο μια μεγάλη κανάτα παγωμένο νερό και δυο σπιτικά κουλουράκια. Πλησίασε το περίεργο ζευγάρι που είχε ζητήσει δυο σκέτους ζεστούς καφέδες χωρίς να τους ενδιαφέρει τι είδους καφέ θα πιουν και ακούμπησε τον δίσκο πάνω στο τραπέζι τους. Με τα λίγα σπαστά Αγγλικά που ήξερε προσπάθησε να τους εξηγήσει ότι τους έφτιαξε παραδοσιακό Ελληνικό καφέ αλλά κάτι στο βλέμμα του άντρα τον έκανε να σταματήσει και να γυρίσει στην κουζίνα του.

Ο μάρμπα-Θανάσης, παρότι στα νιάτα του το αίμα του έβραζε και δεν υπολόγιζε κανέναν και τίποτα, από τότε που πέθανε η γυναίκα του είχε αλλάξει. Κατ' αρχάς είχε γίνει θρησκόληπτος. Ήταν σαν να πήρε τη σκυτάλη απ' την κυρά-Πόπη και συνέχισε τη ζωή του ακολουθώντας σε καθημερινή βάση το πρόγραμμα της συγχωρεμένης ενώπιον του Θεού. Και στην εκκλησία πλέον πήγαινε, και νηστείες έκανε, και στο τέλος κάθε μήνα πήγαινε για εξομολόγηση όπου για μία ώρα προσπαθούσε να θυμηθεί τις αμαρτωλές σκέψεις που είχε κάνει τις τελευταίες τριάντα ημέρες, γιατί από πράξεις δεν υπήρχε πλέον καμία. Αυτός που κάποτε ήταν μπλεγμένος σε κάθε φασαρία που γινόταν στο νησί, τώρα είχε γίνει πιο ήσυχος κι από αρνάκι. Πίστευε ότι έτσι απέδιδε φόρο τιμής στη γυναίκα του που προσπαθούσε μια ζωή να τον φέρει κοντά στην εκκλησία και στο Θεό, αλλά τελικά το κατάφερε μετά θάνατον.

Όταν έφτασε στην κουζίνα, κοίταξε πάλι προς το μέρος του ζευγαριού και είδε ότι ο άντρας τον κοιτούσε ακόμα. Χωρίς να καταλάβει πώς και γιατί τα χέρια του άρχισαν

να τρέμουν. Είχε θυμώσει. Ο θυμός του όμως δεν ήταν αυθεντικός. Ο θυμός του αυτή τη φορά ήταν φόβος που έψαχνε για διέξοδο. Ο τουρίστας αυτός δεν ήταν από τους ανθρώπους που συναντάς κάθε μέρα. Τα μάτια αυτού του ανθρώπου δεν ήταν φυσιολογικά. Τον κοίταζες και νόμιζες ότι έβλεπες κατευθείαν μέσα στην κόλαση. Τράβηξε πίσω από τον πάγκο την καρέκλα κι έκατσε λίγο για να συνέλθει. Πήρε από το ράφι το καραφάκι με το ούζο και κατέβασε δυο γερές γουλιές. Αυτό είχε να το κάνει, τέτοια πρωινή ώρα, από τότε που έφυγε η συγχωρεμένη. Όταν αισθάνθηκε λίγο καλύτερα αποφάσισε να μην ξανακοιτάξει προς το τραπέζι με το αλλόκοτο ζευγάρι. Έβαλε το καραφάκι με το ούζο πίσω στη θέση του και συνέχισε με την επόμενη παραγγελία.

Είκοσι μέτρα πιο μακριά ο μικροκαμωμένος άντρας που τον είχε τρομοκρατήσει γύρισε το βλέμμα του και πάλι στη συνοδό του. Της μίλησε χαμηλόφωνα αν και δεν υπήρχε καμία περίπτωση να καταλάβει κάποιος τριγύρω τη γλώσσα που μιλούσαν.

«Το κρανίο το είδες;»

Η Alice τον κοιτούσε κατάματα. Καμία από τις παρενέργειες που είχε το βλέμμα του στους υπόλοιπους δεν επηρέαζε την ίδια.

«Όχι Ζοράν, δεν το είδα. Πρέπει να είναι κλειδωμένο με μια περίεργη ηλεκτρονική κλειδαριά απ' ό,τι φαίνεται, σ' ένα μεταλλικό ράφι αριστερά από την είσοδο».

«Ξέρω που είναι! Το εάν το είδες με ενδιαφέρει. Τέλος πάντων, αυτό θα το αναλάβω εγώ όταν θα έρθει η ώρα. Εσύ πρέπει να φροντίσεις για το δικό σου κομμάτι».

«Σε λίγες μέρες θα ξέρω».

Ο Ζοράν έκανε πίσω στη στενή καρέκλα του και

μαζεύτηκε. Τα μάτια του τώρα ήταν σαν πύρινες εστίες.

«Έγινε ήδη;»

«Ναι έγινε. Χτες το βράδυ».

Αυτή τη φορά η Alice δεν μπόρεσε να αντέξει την υπέρ-ενέργεια που ερχόταν από απέναντι και χαμήλωσε τα μάτια.

«Και;»

«Τι και; Έκανα ακριβώς ό,τι μου είπες να κάνω».

Στο καφενείο εκείνη τη στιγμή πρέπει να κάθονταν πάνω από δώδεκα άτομα. Δύο απ' αυτούς κοιτούσαν προς τη μεριά του ζευγαριού όταν είδαν το χέρι του άντρα να σηκώνεται ψηλά και να χτυπάει με τρομακτική ταχύτητα το μεταλλικό τραπέζι. Ο θόρυβος από το χτύπημα ακούστηκε σαν πυροβολισμός. Τα ποτήρια και η κανάτα βρέθηκαν στο αέρα και προσγειώθηκαν πάνω από δέκα μέτρα μακριά γεμίζοντας τις πλάκες με σπασμένα γυαλιά. Μια γυναίκα που καθόταν δυο τραπεζάκια πιο μακριά έβγαλε μια κραυγή που κράτησε περίπου όσα δευτερόλεπτα πετούσαν και τα γυαλικά στον αέρα. Το βαρύ μεταλλικό τραπέζι είχε ανοίξει στα δύο σαν χαρτόκουτο.

Ο μπάρμπα-Θανάσης πετάχτηκε στον αέρα. Όταν είδε τι συμβαίνει, με τη βοήθεια και του ούζου που θόλωνε αμέσως το μυαλό και την κρίση του έπειτα από τόσα χρόνια κατάχρησης, μπήκε στην κουζίνα και ξεκρέμασε το ξύλινο ρόπαλο του μπίτζμπολ, δώρο από τον ελληνοαμερικάνο φίλο του τον Στιβ. Προχώρησε αποφασιστικά προς το μέρος του άντρα ο οποίος είχε παραμείνει ακίνητος στη θέση του, όπως και η συνοδός του που κοιτούσε τώρα κάτω. Ανάμεσά τους τώρα υπήρχε μόνο το κενό. Ό,τι είχε απομείνει από το τραπέζι ήταν σκορπισμένο σε δύο κομμάτια στο πλακόστρωτο. Ο μπάρμπα-Θανάσης σταμάτησε ένα μέτρο μακρύτερα από τον

ξένο, ενώ οι υπόλοιποι πελάτες μόλις τον είδαν με το ρόπαλο στο χέρι άρχισαν να απομακρύνονται από τα τραπέζια τους. Από απόσταση τώρα, πρέπει να παρακολουθούσαν πάνω από τριάντα άτομα, μαζί με τους περαστικούς.

Η Alice ατάραχη με ό,τι συνέβαινε γύρω της μίλησε και πάλι στη γλώσσα τους.

«Εάν δεν μπορούσες να το δεχτείς γιατί με έβαλες να το κάνω;»

Πριν προλάβει ο άντρας απέναντί της να δώσει μια απάντηση, ακούστηκε επιτακτική η φωνή του μπάρμπα-Θανάση.

«Go away now!»

Για να του δώσει να καταλάβει ότι δεν αστειευόταν έτεινε και το ρόπαλο προς το μέρος του. Ο άντρας σηκώθηκε όρθιος και με μια κίνηση, που δεν πρόλαβε κανείς να δει λόγω ταχύτητας, πήρε το ρόπαλο απ' τα χέρια του. Το κράτησε ακίνητο παράλληλα με το σώμα του, ενώ η λαβή του χεριού του ήταν ακριβώς στη μέση του χοντρού ξύλου. Τα ρόπαλα αυτά, ειδικά τα συλλεκτικά κομμάτια, ήταν κατασκευασμένα από Καναδικό σφένδαμο, ένα από τα πιο σκληρά ξύλα στον κόσμο. Βγάζοντας ένα ανατριχιαστικό ήχο, το ρόπαλο χωρίστηκε στα δύο, και από τη μία πλευρά έπεσε το χοντρό του τμήμα και από την άλλη η λαβή. Το στόμα του μπάρμπα-Θανάση είχε ανοίξει δυο πήχες. Άθελά του έκανε ένα βήμα πίσω. Ο άγνωστος με τα πύρινα μάτια, άνοιξε το χέρι του και άφησε τα υπολείμματα του σφένδαμου που είχαν συμπεσθεί μέσα στην παλάμη του, να πέσουν στις πλάκες. Στη συνέχεια βούτηξε την συνοδό του από το χέρι, έστριψαν στη γωνία και χάθηκαν μέσα στο πλήθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Άνοιξα το μπουκάλι με το λευκό κρασί που είχε διαλέξει η Δανάη και σέρβιρα στα δυο ποτήρια. Η μυρωδιά από τα ψάρια και το χταπόδι στιφάδο που σιγόβραζε τυραννούσαν τις μύτες μας ώρα τώρα. Η μέρα είχε εξελιχθεί σε βόλτα με το σκάφος στο Δεσποτικό, ένα ακατοίκητο νησάκι νοτιοδυτικά της Αντιπάρου, με πλουσιότατα αρχαιολογικά ευρήματα σε διάφορες θέσεις των επτά χιλιάδων στρεμμάτων του.

Η Δανάη βούτηξε σ' ένα σημείο που της είχε δώσει συντεταγμένες ένας φίλος της, ο οποίος είχε βρει πέρυσι ένα ναυάγιο στα βαθιά. Όταν την ρώτησα αν είναι ασφαλές να βουτάει μόνη της η απάντηση ήταν ότι ο δάσκαλός της, χρόνια επαγγελματίας, έλεγε πως *“οι βαθιές καταδύσεις γίνονται στη μοναξιά και δεν πρέπει να είσαι με buddy γιατί είναι έξτρα σκέψεις τις οποίες δεν πρέπει να έχεις”*. Δεν είχα ασχοληθεί με το σπορ οπότε δεν μπορούσα να έχω άποψη. Προτίμησα το κανό αντί για το Jet Ski που υπήρχε στην πίσω αποθήκη του σκάφους, φόρτωσα τον εξοπλισμό και το καινούργιο ψαροντούφεκο κι έκανα καμιά διακοσαριά μέτρα κουπί μέχρι τη βραχώδη παραλία.

Ο βυθός εδώ ήταν παρθένος και τα νερά πεντακάθαρα σαν πισίνα. Τα ψάρια, μεγάλα και μικρά, δεν τρόμαζαν στη θέα μου παρά μόνο όταν σήκωνα το ψαροντούφεκο προς το μέρος τους. Δύο σαργοί του κιλού κι ένα μεγάλο χταπόδι που το είδα τελευταία στιγμή καθώς είχε αλλάξει χρώμα και είχε γίνει ένα με το βράχο, ήταν υπέρ αρκετά για το γεύμα μας. Αφού χτύπησα και παραγούλιασα το χταπόδι σ' έναν επίπεδο βράχο, έριξα μια βουτιά στα πεντακάθαρα νερά, εντελώς

γυμνός. Στη συνέχεια ξάπλωσα πάνω στη χρυσή παρθένα άμμο, στη μικρή παραλία που είχα αφήσει και το κανό.

Η αίσθηση του ήλιου και της άμμου σ' ολόκληρο το σώμα, με το βαρύ αλάτι της θάλασσας να τραβάει το δέρμα όσο στέγνωνα, ήταν μοναδική. Η απόλυτη ελευθερία. Μόλις καιγόμουν έπεφτα πάλι στη θάλασσα, έσβηνα τη φωτιά απ' το δέρμα και έλιωνα ξανά στην καυτή άμμο. Το μυαλό μου πήγε ελάχιστες φορές στα χτεσινοβραδινά, καθώς είχα ήδη κάνει την κίνησή μου για να φύγει η τρελή από το σκάφος. Το απόγευμα θα έκλεινε αυτή η ιστορία. Μισή ώρα αργότερα άκουσα την Δανάη να φωνάζει μ' ένα τηλεβόα απ' το κατάστρωμα.

«Ροβινσώνα έπιασες τίποτα ή να ξεκινήσουμε το μαγείρεμα;»

Από μακριά είδα ότι κοιτούσε με κιάλια από το σκάφος, οπότε πήγα μέχρι το κανό και έβγαλα τα ψάρια και το χταπόδι από τη θέση κωπηλασίας, την οποία είχα γεμίσει με θαλασσινό νερό για να τα διατηρήσω όσο πιο φρέσκα γινόταν. Τα σήκωσα ψηλά και τα έτεινα προς το μέρος της. Δεν υπήρχε λόγος να φορέσω μαγιό, αφού η ίδια είχε πάρει την πρωτοβουλία να μου δείξει ότι με βλέπει γυμνό με τα κιάλια. Η εικόνα πάντως που έβλεπε τώρα πρέπει να ήταν πολύ γραφική. Ολόγυμνος με δυο ψάρια στο ένα χέρι κι ένα χταπόδι στο άλλο, ήμουν ό,τι έπρεπε για καρτ ποστάλ.

«Ουάου! Με συγχωρείτε για την ειρωνεία. Σε περιμένουμε εναγωνίως».

Δύο ώρες αργότερα τα εδέσματα είχαν σερβιριστεί κι αυτή τη φορά έκατσε κι ο καπετάν Νικόλας μαζί μας, ύστερα από πρόσκληση της Δανάης. Ο ήλιος είχε πέσει στον ορίζοντα και το σκάφος με το ελαφρύ αεράκι είχε γυρίσει προς τα

ανατολικά, οπότε η πρύμνη που καθόμασταν έβλεπε στο ηλιοβασιλέμα. Εάν δεν υπήρχε η Alice να με χαλάει κάθε φορά που την έβλεπα, το όλο σκηνικό ήταν φανταστικό. Αφού φάγαμε και άδειασε το τραπέζι, ο καπετάν Νικόλας αποσύρθηκε για έναν υπνάκο. Σε μία ώρα θα ξυπνούσε για να γυρίσουμε στο λιμάνι. Είχε έρθει η ώρα για να κάνω την κίνησή μου.

«Δανάη έχουμε ένα θεματάκι».

«Τι εννοείς;»

«Με την Alice».

«Δηλαδή;»

«Κοίτα δεν είμαι απόλυτα σίγουρος, αλλά μάλλον δεν είναι και τόσο αξιόπιστη όσο σου λένε από το γραφείο. Εξαφανίστηκε το Rolex μου από το κομοδίνο και η μόνη που μπήκε στην καμπίνα μου είναι η Alice. Συγγνώμη που στο λέω, αλλά αφού δεν την ξέρεις πρέπει να το ελέγξουμε».

«Εννοείται! Κάτσε να την φωνάξω».

Μέχρι να πάει να την φέρει από μέσα, σκέφτηκα πόσο υπερβολικό θα φαινόταν να ζητήσω εγώ ο ίδιος να κατέβουμε και να ψάξουμε όλοι μαζί στην καμπίνα της, εάν δεν το ζητούσε πρώτη η Δανάη. Κι αφού θα κατεβαίναμε, εάν δεν έψαχνε από μόνη της η Δανάη κάτω από το στρώμα που είχα κρύψει το ρολόι, θα έπρεπε να την οδηγήσω εγώ. Βγήκαν κι οι δυο μαζί και στάθηκαν όρθιες από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού.

«Alice καθάρισες το δωμάτιο του κυρίου Αλέξανδρου σήμερα;»

«Μάλιστα κυρία».

«Ο κύριος Αλέξανδρος είχε το ρολόι του πάνω στο κομοδίνο του και τώρα έχει εξαφανιστεί».

Την κοιτούσα στα μάτια για να δω τις αντιδράσεις της. Γύρισε με ένα εντελώς αθώο ύφος και με κοίταξε.

«Συγγνώμη κυρία αλλά έχω συνηθίσει απ' το προηγούμενο σκάφος που ήμουν. Τέτοιου είδους αντικείμενα μου είχαν πει να τα βάζω στο συρτάρι και μετά να καθαρίζω. Το ρολόι του κυρίου είναι στο πρώτο συρτάρι στο κομοδίνο του».

Η αλήτισσα μου την είχε φέρει. Αν έλεγε αλήθεια, μου την είχε φέρει για τα καλά. Πώς διάολο είχε βρει το ρολόι κάτω από το στρώμα της δεν ξέρω, αλλά τώρα με κοιτούσε μ' αυτό το αθώο βλέμμα της και ήθελα να την χαστουκίσω. Σηκώθηκα όρθιος πνίγοντας τον θυμό μου για να μην γίνω ρεζίλι μπροστά στην Δανάη.

«Με συγχωρείς Alice, αλλά δεν κοίταξα στο συρτάρι. Δεν περίμενα ότι θα το άνοιγε κανείς!»

Την κοιτούσα τόσο έντονα που η Δανάη πήρε τον λόγο προσπαθώντας να βάλει μία τάξη.

«Alice δεν ξέρω τι σου είχαν πει στην προηγούμενη δουλειά σου, αλλά εδώ δεν ανοίγεις για κανένα λόγο συρτάρια. Καθαρίζεις και ξαναβάζεις στη θέση του ό,τι βρήκες».

«Συγγνώμη και πάλι κυρία, δεν θα επαναληφθεί».

Κατεβήκαμε μαζί με την Δανάη στην καμπίνα μου και το ρολόι ήταν όντως εκεί. Αφού έκανα την αρχή τώρα έπρεπε να το συνεχίσω έστω και χωρίς όπλα.

«Δεν ξέρω βρε Δανάη μου αλλά αυτή η Alice μου 'χει κάτσει. Συγγνώμη που επεμβαίνω στα εσωτερικά σου αλλά κάτι δεν μου πάει μ' αυτήν».

Η Δανάη με κοιτούσε προσπαθώντας να καταλάβει περισσότερα. Σίγουρα της φαινόταν περίεργη η επίθεσή μου και προσπαθούσε να μαντέψει αν υπήρχε κάτι άλλο από πίσω

και τα είχα βάλει με την βοηθό.

«Με είχες ξαναρωτήσει για την Alice όταν ερχόμασταν. Τι δεν σου πάει;»

Δεν μου πάει το ότι καθόμαστε πάνω στο κρεβάτι που πριν λίγες ώρες με πήδηξε με τρελό πάθος αφού με παρέλυσε πριν. Και μόνο που σκεφτόμουν πώς θα ήταν να της το πω, έβλεπα πως θα κατέστρεφα αμέσως την όποια σχέση μου μαζί της.

«Δεν ξέρω, ίσως είναι ιδέα μου αλλά δεν μου φαίνεται καθαρός άνθρωπος. Για παράδειγμα, μόλις είδα ότι λείπει το ρολόι, το μυαλό μου πήγε κατευθείαν στο ότι μου το βούτηξε. Δεν σκέφτηκα καν ν' ανοίξω το συρτάρι. Ίσως έχει να κάνει με το ένστικτό μου που δεν πέφτει συνήθως έξω για τους ανθρώπους».

Το ένα ψέμα φέρνει τ' άλλο σκέφτηκα αλλά τι να 'κανα που δεν είχα εναλλακτική.

«Κοίτα Αλέξανδρε. Αυτές οι διακοπές μαζί σου, ειδικά μετά απ' όσα πέρασα με τον θάνατο του Eric, είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να μου συμβεί. Δεν θέλω να χαλαστούμε για τίποτα. Εάν συνεχίσεις να νιώθεις έτσι για την Alice, θα πάρω στο γραφείο να μας στείλουν μια άλλη και θα την στείλω πίσω με το πλοίο της γραμμής. Εσύ αποφασίζεις».

«Εντάξει, δεν θέλω να σε φέρω και σε δύσκολη θέση».

«Εμένα γιατί; Δεν είναι η Alice ο καλεσμένος μου, εσύ είσαι. Εκείνη θα ξαναβρεί αμέσως δουλειά κι εμείς μπορούμε να συνεχίσουμε τις διακοπές μας χωρίς συννεφάκια. Δεν φέρνεις κανέναν σε δύσκολη θέση».

Έκανα πως το σκεφτόμουν λιγάκι και την κοίταξα στα μάτια.

«Ωραία ας αποφασίσουμε αύριο γι αυτό».

Η Δανάη είχε κάτσει ακριβώς δίπλα μου και το καλό κρασί, πέρα από το θέμα με την Alice, μας είχε φέρει σε κατάσταση ευφορίας. Κάλυψα την απόσταση που μας χώριζε και το πρώτο φιλί που δώσαμε είχε όλο το πάθος που έλειπε από το πεταχτό χτεσινοβραδινό. Παρότι ήμουν μπερδεμένος με την εξέλιξη των γεγονότων, η έλξη που ασκούσε πάνω μου η Δανάη ήταν αμετάβλητη. Όταν καταφέραμε να ξεκολλήσουμε για να πάρουμε μια ανάσα η Δανάη σηκώθηκε και πήγε προς την πόρτα.

«Η αναμονή δυναμώνει την ένταση» είπε και βγήκε στο διάδρομο.

Νοερά την ευχαρίστησα για την επιλογή της, που μου έδινε χρόνο κι εμένα να καθαρίσω όσο το δυνατόν από χτεσινοβραδινές εικόνες. Η καμπίνα μου πάντως δεν ήταν το ιδανικό μέρος για τους δύο μας. Μπορούσα ακόμα και υπολείμματα από το άρωμα της Alice να μυρίσω. Δυο ώρες αργότερα το σκάφος έδεσε και πάλι στο λιμάνι, όπου μας περίμενε κι ο Παναγιώτης που είχε τελειώσει με τις δουλειές του, για να πάμε για καφέ, όπως είχαμε κανονίσει νωρίτερα στο τηλέφωνο.

Ο καφές εξελίχθηκε σε ποτό και το ποτό σε βόλτα στη Νάουσα, όπου χορεύαμε μέχρι τις τρεις το πρωί στα μπαράκια πάνω στο λιμάνι. Ο Παναγιώτης έγινε στουπί στο μεθύσι καθώς σε κάθε μπαράκι που πηγαίναμε μας κερνούσαν οι φίλοι του σφηνάκια, τα περισσότερα εκ των οποίων έπινε μόνος του, ενώ εμείς χορεύαμε ασταμάτητα. Όταν φύγαμε δεν μπορούσε ούτε στη θέση του συνοδηγού να κάτσει κι ας είχε ξηλώσει τις πόρτες. Τον αφήσαμε σπίτι και κρατήσαμε εμείς το αυτοκίνητο.

Στο γυρισμό έστριψα και μπήκα στον παράδρομο που

οδηγεί στις Κολυμπήθρες, μια παραλία με άγρια ομορφιά, αποτέλεσμα των λείων γρανιτένιων βράχων, που αναδύονται και μέσα από τα ρηγά νερά, και πάνω στις μικρές παραλίες με την ασημένια άμμο. Αυτή την ώρα, με το γεμάτο φεγγάρι να μεσουρανάει, το τοπίο ήταν μαγικό.

Το νερό της θάλασσας ήταν ακόμα ζεστό, μετά το λιοπύρι της μέρας που πέρασε. Η Δανάη με δυο κινήσεις πέταξε όλα της τα ρούχα, ένα σορτσάκι κι ένα μπλουζάκι δηλαδή, και βούτηξε αμέσως. Την ακολούθησα και πλησίασα κολυμπώντας αργά. Έκλεισα το στόμα της με το δικό μου νιώθοντας την αλμύρα και την γλυκιά της γεύση μαζί. Συνέχισα να την φιλάω στο λαιμό και την ένιωθα ν' ανατριχιάζει όσο κατέβαινα. Έβγαλε ένα καυτό αναστεναγμό μόλις πήρα την ερεθισμένη ρόγα της στο στόμα μου, βγάζοντάς της ταυτόχρονα, το μικροσκοπικό εσώρουχο κάτω από το νερό. Σήκωσε το δεξί πόδι για να το βγάλει εντελώς και με την κίνηση αυτή η στύση μου πέρασε ανάμεσα στα πόδια της και ακούμπησε το καυτό της σημείο. Έχωσε τα νύχια της στην πλάτη μου και με δάγκωσε για να μην φωνάζει. Η ένταση που νιώθαμε και οι δυο ήταν απερίγραπτη. Φιλιόμασταν και τριβόμασταν αργά δυναμώνοντας ακόμη περισσότερο την ανάγκη για ένωση.

Είχε τελειώσει ήδη δυο φορές πριν αποφασίσει ότι δεν αντέχει άλλο, οπότε τύλιξε με μια κίνηση τα πόδια της γύρω μου, οδηγώντας με βίαια μέσα της. Οι οργανισμοί της έγιναν απανωτοί και προς στιγμή νόμιζα πως θα λιποθυμήσει στα χέρια μου, αλλά η ενέργειά της δεν την άφηνε. Την τράβηξα στα ρηγά και την έβγαλα από το νερό. Εκεί η ένταση πολλαπλασιάστηκε, αφού δεν μας χώριζε ούτε το υγρό στοιχείο πλέον και στον επόμενο οργανισμό της τελείωσα μαζί

της, έχοντας συνέχεια τα χείλια της σφραγισμένα με τα δικά μου.

Ξαπλώσαμε να πάρουμε μια ανάσα στην ακροθαλασσιά κι ο ουρανός πάνω μου νόμιζα ότι μου χαμογελούσε. Τ' αστέρια έμοιαζαν με φωτάκια στην οροφή του δικού μας δωματίου που είχε γεμίσει με θετική ενέργεια. Η Δανάη βρήκε την ανάσα της και ήρθε και κόλλησε στο πλευρό μου. Η φωνή της ακούστηκε βραχνή από την ένταση.

«Πού ήσουν τόσο καιρό...»

«Πού είμαι τώρα μετράει...»

Κολυμπήσαμε πάλι λίγο για να χαλαρώσουμε και στο γυρισμό, με τη σκέψη και μόνο ότι κάθεται δίπλα μου χωρίς το εσώρουχο που είχε χάσει, σταμάτησα στο πρώτο λιβάδι που συναντήσαμε. Στο αχνό φως του φεγγαριού είδα τις ρόγες της να σπρώχνουν το στενό μπλουζάκι για να απελευθερωθούν και η φωτιά άναψε αμέσως. Βρεθήκαμε στο πίσω κάθισμα σε χρόνο μηδέν να βγάζουμε την αλμύρα από παντού πάνω μας, με τα στόματά μας. Πανδαισία ερωτικών αισθήσεων στη μέση του πουθενά.

Δυο ώρες αργότερα, λίγο πριν ξημερώσει είχαμε ανοίξει το ψυγείο και τρώγαμε ό,τι βρίσκαμε. Κοιταζόμεσταν και προσπαθούσαμε να συγκρατηθούμε καθώς δεν μας είχε μείνει καθόλου ενέργεια για να συνεχίσουμε στους ίδιους ρυθμούς.

«Είδες ο καθαρός αέρας...»

Γελάσαμε και κατεβήκαμε κάτω όπου μάζεψα τα πράγματά μου και μετακόμισα στην καμπίνα της. Τουλάχιστον εδώ δεν κινδύνευα από την ανώμαλη. Εκτός κι αν μας παρέλυε και τους δυο. Γέλασα με τη σκέψη αλλά ταυτόχρονα συνειδητοποίησα ότι αυτό που είχε γίνει χτες το βράδυ ήταν

πολύ επικίνδυνο. Ακόμα κι αν ήξερε τι μου έδινε, για να παραλύσει ολόκληρο το σώμα μου έτσι, σίγουρα δεν ήταν κάτι που παίρνεις χωρίς σοβαρό ιατρικό λόγο. Αποφάσισα την επομένη να επιμείνω να φύγει. Τώρα πλέον ήταν σίγουρο ότι η Δανάη δεν θα είχε καμία αντίρρηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Η Simone κατέβηκε απ' το φεριμπότ απ' τους πρώτους, κρατώντας μόνο ένα σακβουαγιαζ στο χέρι της. Πλησίασε τον Ζοράν που την περίμενε ακίνητος στη δεξιά γωνία του μόλου και τον ακολούθησε χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μια κουβέντα. Πέρασαν μπροστά από τις τρεις πρώτες καφετέριες στο πλακόστρωτο του λιμανιού και μπήκαν στο δρομάκι που οδηγούσε στο ξενοδοχείο. Η Simone είχε συναντήσει τον Ζοράν για πρώτη φορά πριν από επτά χρόνια, την ίδια μέρα που σκοτώθηκε ο πατέρας της. Ουσιαστικά στον Ζοράν χρωστούσε τη ζωή της.

Την εποχή εκείνη η Simone έμενε μαζί με τον πατέρα της σ' ένα άθλιο διαμέρισμα στη βόρεια πλευρά της πόλης Μπαρραγκίγια, την “*χρυσή πύλη της Κολομβίας*” όπως την αποκαλούν οι ντόπιοι, λόγω του μεγαλύτερου λιμανιού της χώρας πάνω στην ακτή της Καραϊβικής Θάλασσας. Ο πολύς κόσμος ξέρει τη Μπαρραγκίγια από το τετραήμερο καρναβάλι της που, σε αντίθεση μ' αυτό του Ρίο, διατηρεί την αυθεντικότητα και την πρωτοτυπία του. Δεν παύει όμως ως καρναβάλι να προσελκύει και διαφόρων ειδών παραεμπόρους, κυρίως ναρκωτικών και λευκής σαρκός.

Ο πατέρας της ήταν ένας από τους πολλούς που

προσπάθησε να μπει βίαια στα ντόπια κυκλώματα της άσπρης σκόνης, λίγο πριν την περίοδο του καρναβαλιού. Το αποτέλεσμα ήταν να δεχτεί μία σφαίρα στο κεφάλι, μέσα στο νοικιασμένο τους διαμέρισμα, με την Simone να είναι υποψήφια για την επόμενη, καθώς ως γνωστόν οι τοπικές κλίκες δεν άφηναν ποτέ μάρτυρες πίσω τους. Ο Ζοράν εμφανίστηκε ως δια μαγείας πίσω από τους τρεις εισβολείς και όταν το μοιραίο όπλο εκφυρσοκρότησε πάλι, σημάδευε τον ιδιοκτήτη του αντί για την δεκαπεντάχρονη τότε Simone. Δυο λεπτά αργότερα η μικρή έτρεχε στις σκάλες, γαντζωμένη απ' το χέρι του άγνωστου σωτήρα της, ενώ στο πάτωμα του διαμερίσματος πίσω τους υπήρχαν τέσσερεις νεκροί, ένας εκ των οποίων ήταν ο πατέρας της.

Οι επόμενες μέρες ήταν λίγο θολές στο μυαλό της αφού έμεινε διαδοχικά σε τρία ξενοδοχεία μαζί με τον Ζοράν που την παρουσίαζε ως κόρη του, μέχρι που κατέληξε σ' ένα αρχοντικό στην Σάντα Μάρτα οικιακή βοηθός του βαρόνου της κοκαΐνης, Εντουές Μουνιός. Ο εν λόγω ζάμπλουτος εξηντάρης ήταν ο πρώτος από τους μαστροπούς της, ο οποίος πλήρωσε αδρά τον Ζοράν για το παρθένο κελεπούρι που του έφερε στο πιάτο. Η συμφωνία τους ήταν να την κρατήσει για ένα χρόνο, μέσα στον οποίο όμως ο Μουνιός την ερωτεύτηκε παράφορα.

Στην αρχή του τελευταίου μήνα της συμφωνίας, ο “αθάνατος”, αυτό ήταν το παρατσούκλι του Ζοράν στην πιάτσα μετά τις τόσες ανεπιτυχείς απόπειρες που είχαν γίνει για να τον “φάνε”, αρνήθηκε να ανανεώσει το συμβόλαιο της μικρής, παρά το αστρονομικό ποσό που του πρόσφερε τότε ο Μουνιός. Ο απώτερος στόχος του ερωτοχτυπημένου εξηντάρη κακοποιού ήταν να την κρατήσει δική του, ίσως και

να την παντρευτεί. Πέφτοντας όμως στην κλειστή πόρτα του “αθάνατου” και γνωρίζοντας ότι μια κόντρα μαζί του θα του στοίχιζε την ίδια του τη ζωή, άλλαξε εντελώς συμπεριφορά απέναντι στη μικρή κι από εκείνη τη μέρα την έκανε δώρο σε κάθε καλεσμένο του σιναφιού του που φιλοξενούσε στο σπίτι, οι οποίοι τρελαίνονταν με την ομορφιά και το τέλειο κορμί της δεκαεξάχρονης. Με τον τρόπο αυτό την απομυθοποίησε και την έβγαλε απ’ το μυαλό του μέχρι να λήξει η συμφωνία του τριάντα ημέρες αργότερα. Η φήμη της Simone όμως, στο κλειστό κύκλωμα της άσπρης σκόνης, εκτινάχτηκε στα ύψη.

Πέρασε από ακόμα πέντε ετήσια “συμβόλαια”, με τελευταίο έναν διεφθαρμένο εργένη πολιτικό που πέθανε γυμνός μπροστά στα μάτια της, ρουφώντας ένα βουναλάκι από τη θανατηφόρα σκόνη. Όταν τον βρήκαν είχε ένα ηλίθιο άσπρο χαμόγελο στο πρόσωπό του, αφού μετά την ανακοπή έσκασε με τα μούτρα μέσα στην κοκαΐνη.

Ο Ζοράν για ν’ αποφύγει να μπλεχτεί η Simone στο σκάνδαλο, της έβγαλε αμερικάνικο διαβατήριο και την πέρασε στο πελατολόγιό του στη Δυτική Ακτή, με κέντρο το Λος Άντζελες. Τα μακροχρόνια συμβόλαια αντικαταστάθηκαν από ραντεβού της μιας βραδιάς, πάντα προκαθορισμένα από τον ίδιο τον Ζοράν. Μέσα απ’ αυτόν τον καινούργιο τρόπο ζωής, η Simone, κρυφά από τον μαστροπό-σωτήρα της, βρήκε την ευκαιρία να οργανώσει τη διαφυγή της.

Ένα χρόνο αργότερα είχε μαζέψει αρκετά λεφτά, κυρίως από δώρα ευχαριστημένων πελατών, ένας εκ των οποίων έχοντας πρόσβαση στις σχετικές υπηρεσίες, της έβγαλε καινούργιο διαβατήριο, κάρτα και αριθμό κοινωνικής ασφάλισης, με σκοπό να την καταφέρει ν’ αλλάξει ζωή και να την κάνει γυναίκα του. Ο έρωτας τον είχε τυφλώσει εντελώς.

Η Simone δέχτηκε τα δώρα του και με τα χρήματα που είχε μαζέψει, χωρίς να ενημερώσει κανέναν, αγόρασε ένα σπιτάκι χρησιμοποιώντας τα νέα της στοιχεία. Δυο βδομάδες αργότερα εξαφανίστηκε από το διαμερισμάκι της στη γωνία Broadway και 5th avenue στο Λος Άντζελες.

Την επομένη της εξαφάνισής της, μία κυρία επ' ονόματι Louisa Stanford, μεσίτρια στο επάγγελμα, παρέλαβε το σπίτι που είχε αγοράσει στο Freerport του Τέξας. Η επιλογή του μέρους είχε γίνει εντελώς τυχαία, ανοίγοντας έναν χάρτη, με μοναδικό κριτήριο η πόλη να είναι πάνω στη θάλασσα. Η λέξη Freerport της τράβηξε αμέσως την προσοχή, καθώς εξέφραζε όλα όσα ζητούσε. Ένα λιμάνι για να ζήσει ελεύθερη.

Την πρώτη βδομάδα στην καινούργια της ζωή ασχολήθηκε μόνο με τον εαυτό της. Άλλαξε τα μαλλιά της, γράφτηκε στο γυμναστήριο της γειτονιάς της κι άρχισε να φλερτάρει με την ιδέα ότι ξεκινάει η ανθρώπινη πλευρά της ζωής της. Όταν έφτασε η Κυριακή εγκαινίασε την καινούργια της κουζίνα φτιάχνοντας το αγαπημένο της φαγητό. Κοκκινιστό με πατάτες φούρνου. Άνοιξε την τηλεόραση κι έκατσε στο καινούργιο της σαλόνι για να το απολαύσει. Το κουδούνι της εξώπορτας διέκοψε ταυτόχρονα και το γεύμα της και το σύντομο ταξίδι της προς την ελευθερία. Ο Ζοράν την έσπρωξε βίαια μέσα στο σπίτι δίνοντάς της ένα κόκκινο κουτί.

«Το δωράκι σου για την καινούργια σου ζωή! Άνοιξέ το!»

Έκατσε στην πολυθρόνα και αναγκάστηκε να τ' ανοίξει με τρεμάμενα χέρια αφού τα μάτια του τρελού απέναντί της έβγαζαν φωτιές. Πέταξε το κουτί μακριά της βλέποντας το μακάβριο περιεχόμενό του.

«Κάθε χέρι που θα σε βοηθάει θα το παραλαμβάνεις σε

κουτί!»

Έκτοτε συνειδητοποίησε ότι μόνο αν πέθαινε ο κοντός τύραννός της θα σωζόταν. Ήξερε ότι όποιος είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει βρέθηκε δυο μέτρα κάτω απ' τη γη και γι' αυτό τον φώναζαν “αθάνατο”. Τρεις φορές τον είχε δει μπροστά στα μάτια της να τα βάζει μ' ανθρώπους του υπόκοσμου, και τις τρεις είχε κάνει εμετό μετά. Η ταχύτητα με την οποία ελισσόταν και χτυπούσε ήταν αδιανόητη. Το αγαπημένο του ήταν να πετάει τους αντιπάλους του πάνω σε τοίχους με υπερφυσική, για άνθρωπο, δύναμη. Κόκαλα και κεφάλια που έσπαζαν σαν ξυλάκια, έκαναν ένα αηδιαστικά ανατριχιαστικό ήχο που συνόδευε για πολλές μέρες μετά την Simone, ακόμα και στους εφιάλτες που έβλεπε συνέχεια στον ύπνο της. Μια φορά πρόλαβε ένας να βγάλει πιστόλι και να τον πυροβολήσει, αλλά τη στιγμή που πατούσε τη σκανδάλη ο Ζοράν απλά εξαφανίστηκε από μπροστά του. Την επόμενη στιγμή, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της, εμφανίστηκε πίσω από τον επίδοξο κακοποιό ο οποίος βρέθηκε να πετάει μέχρι τον απέναντι τοίχο χωρίς ποτέ να καταλάβει τι πήγε στραβά.

Κατά καιρούς η Simone πίστευε ότι ο κοντός μπορεί να μην ήταν καν άνθρωπος. Αλλά τι στο διάολο ήταν και γιατί έτυχε σ' αυτήν ο κλήρος να τον γνωρίσει; Τον μελετούσε τόσα χρόνια, κάθε φορά που ερχόταν σ' επαφή μαζί του, και δεν μπορούσε να βρει ούτε μια σταγόνα ανθρωπιάς πάνω του. Όπως δεν μπορούσε να βρει ούτε ένα τρωτό σημείο που να μπορέσει να το χρησιμοποιήσει για να ξεφύγει. Δούλευε για τον εαυτό του, δεν έπινε, δεν έπαιρνε ναρκωτικά, δεν τον είχε δει καν να τρώει ή να πίνει ποτέ και γενικά κανείς δεν ήξερε που μένει, τι ρόλο βαράει και τι κάνει μ' όλα αυτά τα χρήματα που μαζεύει. Δεν είχε ενδιαφερθεί ποτέ ερωτικά

για την ίδια και δεν είχε ακουστεί το παραμικρό για την προσωπική του ζωή. Όλα τα κυκλώματα του υπόκοσμου τον ήξεραν με το παρατσούκλι του κι όλοι είχαν μάθει να τον σέβονται και να τον φοβούνται.

Η Simone επέστρεψε κακήν κακώς στο Λος Άντζελες και συνέχισε τη ζωή που είχε επιλέξει ο Ζοράν γι' αυτήν περιμένοντας κάτι ν' αλλάξει. Ένα πρωινό, δυο βδομάδες νωρίτερα, αφού είχε τρέξει στην αγαπημένη της διαδρομή στο Ocean Front Walk του Venice Beach, κάθισε σ' ένα παγκάκι και χάζευε το συνονθύλευμα των ανθρώπων που μάζευε η περιοχή. Μουσικοί, μικροπωλητές, καλλιτέχνες, body builders και κυρίως τουρίστες που χάζευαν όλους τους προηγούμενους, πηγαиноέρχονταν χαλαροί κάτω από τον ζεστό μεσημεριανό ήλιο. Δίπλα της ένας γέρος ανατολίτης με μακριά άσπρη γενειάδα την κοιτούσε εξεταστικά. Του χαμογέλασε και σηκώθηκε για να φύγει. Η αντίδραση του γέρου την ξάφνιασε. Την έπιασε από το δεξί μπράτσο με τα κοκαλιάρικα του χέρια και με τρεμάμενη φωνή της μίλησε σιγανά.

«Έχεις μπλέξει με τον διάολο κοπέλα μου!»

Η Simone τaráχτηκε και ξαναέκατσε στη θέση της κοιτάζοντας τον γέρο στα μάτια. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έγειρε προς το μέρος του.

«Τι εννοείς παππούλη;»

«Ο διάλογος σε τραβάει όπου θέλει αυτός. Δεν είναι σωστό να πληρώνεις για αμαρτίες άλλων».

Μάλλον πρέπει να παραληρούσε ο γεράκος. Πρέπει να τα είχε χάσει. Η Simone πάντως συνειδητοποίησε απ' την ταραχή της και μόνο, ότι ήταν πλέον απελπισμένη. Ήταν έτοιμη να πιστέψει οποιονδήποτε και να πιαστεί από

οπουδήποτε για να σωθεί. Κουρασμένη χαμογέλασε στον γλυκό ηλικιωμένο και σηκώθηκε να φύγει για δεύτερη φορά.

«Βοήθησε τον αντίπαλό του όταν έρθει η ώρα. Μόνο με τα ίδια του τα όπλα θα νικηθεί ο διάολος σου. Ένας και μόνο ένας υπάρχει που μπορεί να τον αντιμετωπίσει. Η σύγκρουσή τους θα γίνει στην Ελλάδα».

«Σ' ευχαριστώ παπούλη. Δεν έχω πάνω μου χρήματα».

«Δεν θέλω τα χρήματά σου κοπέλα μου. Την προσοχή σου θέλω. Θυμήσου τα λόγια μου όταν έρθει η ώρα. Βοήθησε τον αντίπαλό του!»

Η Simone ξέχασε τη συνομιλία της με τον γεράκο, μέχρι το πρωί της προηγούμενης Κυριακής που την πήρε στο κινητό ο Ζοράν. Οι εντολές ήταν να φύγει αμέσως αεροπορικά για την Ελλάδα, κι αφού φτάσει στην Αθήνα να πάρει ταχύπλοο καράβι από τον Πειραιά, το κεντρικό λιμάνι της Αθήνας με προορισμό την Πάρο, ένα από τα πολλά νησιά του Αιγαίου πελάγους, όπου και θα τον συναντούσε. Η Simone κατέβηκε πέντε φορές εκείνη τη μέρα με το ποδήλατό της στο Venice Beach αλλά ο γεράκος ήταν άφαντος. Η βοήθεια, της είχε χτυπήσει από το πουθενά την πόρτα, κι η Simone την είχε αγνοήσει. Η τελευταία κουβέντα του γεράκου γυρνούσε συνέχεια στο μυαλό της. “Βοήθησε τον αντίπαλό του”. Το ένστικτό της αυτή τη φορά της φώναζε ότι όλες οι απαντήσεις που ζητάει βρίσκονται στην Ελλάδα.

Η σουίτα του ξενοδοχείου Imperial έχει τεράστια μπαλκόνια και απεριόριστη θέα στο λιμάνι της Παροικιάς. Μόλις μπήκαν στο δωμάτιο, ο Ζοράν, με το κοφτό του ύφος, την έστειλε για μπάνιο και της έδωσε ένα διχτυωτό κοντό φορεματάκι κι ένα ζευγάρι δωδεκάποντες μαύρες γόβες στιλέτο για να φορέσει. Μετά το μπάνιο έπρεπε να πάει

ντυμένη κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα. Ο πελάτης πρέπει να ήταν εξαιρετικά σημαντικός για να συμπεριφέρεται έτσι ο κοντός. Παρότι δεν της είπε κουβέντα για το ραντεβού της, η Simone ήταν σε εγρήγορση μήπως αναγνωρίσει τον πιθανό “αντίπαλό” του. Ίσως να ήταν ο ίδιος ο πελάτης. “Μόνο ένας μπορεί να τον αντιμετωπίσει” είχε πει ο γεράκος. Έναν άντρα που θ’ αντιμετώπιζε τον κοντό, σίγουρα θα τον αναγνώριζε αμέσως η Simone.

Τελείωσε με το μπάνιο της και έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Το γυμνό αδύνατο κορμί της ήταν μαυρισμένο και σφιχτό, με το στήθος της να στέκει περήφανα αψηφώντας το νόμο της βαρύτητας. Στα είκοσι δύο της χρόνια, με τέτοια εμφάνιση και τόσες εμπειρίες, το μόνο που χρειαζόταν ήταν να βγάλει τον Ζοράν απ’ το δρόμο της και να ζήσει τη ζωή που της άξιζε. Θα το πετύχαινε με κάθε τρόπο και θυσία. Αρωματίστηκε, έβαλε μια υποψία σκιάς στα μάτια της και βγήκε να συναντήσει το ραντεβού της. Διέσχισε το σαλόνι και άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Άθελά της της ξέφυγε μια κραυγή έκπληξης. Πάνω στο κρεβάτι, γυμνός εντελώς, την περίμενε ο Ζοράν. Δεξιά από το κρεβάτι υπήρχε μια μικρή ψηφιακή κάμερα στημένη πάνω σ’ ένα πτυσσόμενο τρίποδο, γυρισμένη προς τη μεριά του κρεβατιού. Της έκανε νόημα να κλείσει την πόρτα και να πλησιάσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ήταν περασμένες δώδεκα όταν χτύπησε το κινητό μου. Μέσα στην τρέλα της χθεσινοβραδινής περιπέτειας είχα ξεχάσει να το απενεργοποιήσω πριν κοιμηθούμε.

Τραβήχτηκα απ' την Δανάη που κοιμόταν στην αγκαλιά μου και το βρήκα στην τσέπη της βερμούδας που φόραγα χτες, στην καρέκλα δίπλα στο κοιμοδίο. Κοίταξα στην οθόνη να δω ποιός καλούσε και απάντησα πηγαίνοντας προς το μπάνιο.

«Έλα Πέτρο».

«Κοιμάσαι ρε; Εσύ και κοιμάσαι στις δώδεκα; Μέχρι τι ώρα πηδούσες ρε αλήτη;»

«Μη φωνάζεις ρε βλάκα!»

«Μη φωνάζω; Α μάλιστα... Η κυρία κοιμάται ακόμα δίπλα σου; Ποια είναι ρε; Η Δανάη, η ανώμαλη ή ο καπετάνιος;»

«Άντε ρε ηλίθιε».

«Έλα λέγε, θέλω λεπτομέρειες. Μόλις έφυγε από εδώ κι η δικιά μου».

«Ποιά δικιά σου ρε Πέτρο; Μέχρι χτες ήσουν αμόνος σου!»

Έκλεισα την πόρτα του μπάνιου πίσω μου και κατέβασα και τα στόρια γιατί ο μεσημεριανός ήλιος με τύφλωνε.

«Ε, δεν στα είχα πει, γι' αυτό σε πήρα».

«Μη μου πεις ότι έμπλεξες με την Χρύσα;»

«Γιατί να μην σου πω; Και φίλε, έκανες λάθος. Το κορίτσι είναι φωτιά στο κρεβάτι! Μέχρι και να την δέσω μου ζήτησε...»

«Εσένα πρέπει να δέσουν!»

«Άσε που επέμενε να με πάει βόλτα με το καινούργιο της αυτοκινητάκι για να μου δείξει και τις ικανότητές της στο οδήγημα. Μόλις πήρε το δίπλωμα».

«Πώς τα πήγε;»

«Δεν ξέρω. Φορούσε ένα μίνι που κάθε φορά που άλλαζε ταχύτητα ανέβαινε και λιγάκι. Δεν κοιτούσα και πολύ τον δρόμο...»

«Ο Χρυσός Οδηγός...»

«Κοίτα, επειδή της την ψιλοείπα χτες το βράδυ για τα πολλά χρυσαφικά, στο κρεβάτι τα έβγαλε όλα».

«Έβγαλε και δόντια;»

Είχαμε μπει σε mode εφηβικής καφρίλας πάλι, και το γέλιο ήταν αναπόφευκτο.

«Για πες μου τώρα τα δικά σου. Ποιά είχαμε χτες;»

«Άσε... Τελικά ξεσκιστήκαμε με την Δανάη. Μόνο πάνω στο κατάρτι του δίπλα σκάφους δεν το κάναμε».

«Α ωραία! Σκοράραμε μαζί φιλαράκι!»

«Μη το λες τόσο ωμά ρε γύφτο».

«Όπα, την γουστάρουμε κιόλας την γκόμενα; Πες μου ότι είσαι και καψούρης ήδη;»

«Στο 'χα πει ότι μ' αρέσει η Δανάη. Παρά τη μαλακία που έγινε με την άλλη προχτές, το χθεσινοβραδινό ήταν το απόλυτο...»

«Έλα! Μην μου πεις ότι θα σε χάσουμε κι εσένα;»

«Όχι ρε βλάκα! Δεν είναι η Δανάη της κοινωνίας και του νυφικού».

«Όλες έτσι λένε Αλέξανδρε, μέχρι τη στιγμή που το βλέπεις φορεμένο πάνω τους. Και τότε είναι αργά. Με την ανώμαλη τι έγινε;»

«Δεν ξέρω ρε φίλε. Πολύ περίεργη ιστορία είναι αυτή. Για να την στείλω, της έστησα μια παγίδα κι έκρυσπα το ρολόι μου κάτω απ' το στρώμα της, αλλά με κάποιο τρόπο το μυρίστηκε κι έγινα και ρεζίλι όταν την κατηγορήσα. Τώρα που δέσαμε με την Δανάη θα πάρει τον πούλο άμεσα».

«Οντως, τρελή ιστορία αυτή... Από την άλλη είσαι στην Πάρο δυο μέρες και έχεις δύο στα δύο».

«Μην αρχίσεις τις μαλακίες πάλι!»

«Όχι! Δεν πρόκειται να πω τίποτα για τρία στα τρία, και κυρίως δεν θα μιλήσω καθόλου για την αποψινή βραδιά και για τον καπετάνιο!»

Γελάσαμε με τις βλακείες μας σαν παιδιά και κλείσαμε αφού είδα και την Δανάη να ανάβει το φως στο δίπλα δωμάτιο. Μισή ώρα αργότερα καθόμασταν στο γνωστό τραπεζάκι μας στην πρύμνη και η Alice μας σέρβιρε πρωινό αντί για μεσημεριανό. Την ώρα που αποσύρθηκε στην κουζίνα αποφάσισα να θίξω πάλι το θέμα της αντικατάστασης, όταν χτύπησε το κινητό μου ότι είχα μήνυμα. Το νούμερο ήταν άγνωστο και το μήνυμα ήταν MMS. Κάποιος μου είχε στείλει φωτογραφία ή βίντεο μαζί με το μήνυμα. Όταν το άνοιξα πρέπει ν' άλλαξα χρώμα. Ένιωσα το αίμα να φεύγει απ' όλο μου το σώμα και να πηγαίνει στο στομάχι μου που κλώτσαγε απ' την υπερένταση.

Η αλήτισσα μας είχε τραβήξει φωτογραφίες! Μάλλον όχι φωτογραφίες. Πρέπει να είχε βάλει το κινητό της να τραβάει βίντεο την ώρα που το κάναμε κι αυτό πρέπει να ήταν ένα από τα τελευταία καρτέ του βίντεο. Φαινόμουν προφίλ πάνω στο κρεβάτι της καμπίνας, και η Alice καβάλα πάνω μου να κοιτάει στην κάμερα. Η φωτογραφία ήταν πεντακάθαρη. Ξεροκατάπια και διάβασα το κείμενο κάτω από τη φωτογραφία.

“Ξέρεις ποιος θα είναι ο επόμενος παραλήπτης εάν με διώξεις απ' το σκάφος!”

Ευτυχώς χτύπησε το κινητό της Δανάης και ήταν ο πατέρας της, οπότε βρήκα χρόνο ν' αποκτήσω και πάλι την ψυχραιμία μου, γιατί η πρώτη μου σκέψη ήταν να πάω να την βουτήξω και να την πετάξω στη θάλασσα. Έβαλα το μυαλό μου να σκεφτεί την κατάσταση και κατέληξα ότι πρόκειται

για καθαρή περίπτωση εκβιασμού. Έπρεπε να τελειώνω μ' αυτή την ιστορία όσο πιο γρήγορα γίνεται γιατί δεν ήθελα με τίποτα να χαλάσει αυτό που ξεκινούσε με την Δανάη. Σηκώθηκα όσο μιλούσε η Δανάη και πήγα στην κουζίνα. Έκλεισα απότομα τη βρύση, κι εκείνη ακούμπησε το σκεύος που έπλενε στον πάγκο. Με κοιτούσε ειρωνικά και με το ζόρι κρατήθηκα για να μην την χαστουκίσω.

«Πόσα θες;»

Η απάντησή της ήταν άμεση λες και περίμενε την ερώτηση.

«Δεν θέλω λεφτά».

«Και τι σκατά θες;»

«Θέλω να μείνω μερικές μέρες μαζί σας και μετά θα εξαφανιστώ και δεν θα με ξαναδείς ποτέ».

«Αυτό τι σημαίνει; Ότι θα ψάχνεις ευκαιρία για να ξανακάνεις τα ίδια;»

«Ό,τι έγινε, έγινε. Δεν πρόκειται να επαναληφθεί».

«Και γιατί να σε πιστέψω;»

«Γιατί δεν έχεις εναλλακτική!»

Είχε αρχίσει να μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι. Πλησίασα ακόμα πιο κοντά και την άρπαξα απ' το μπράτσο.

«Την παραμικρή μαλακία να κάνεις και θα βρεθείς κατευθείαν στη φυλακή. Τι ήταν αυτό που μου έδωσες προχτές;»

Η φωνή της Δανάης ακούστηκε απ' έξω και η Alice τράβηξε το χέρι της τρίβοντάς το εκεί που την έσφιξα.

«Δεν ήταν χημικής προελεύσεως. Ένα βότανο ήταν».

«Εκτός από ανώμαλη είσαι και τρελή. Θα προσέχω και την παραμικρή σου κίνηση από 'δω και πέρα. Σε μια βδομάδα να έχεις ξεκουμπιστεί!»

Η Δανάη με φώναζε τώρα μέσα από το σκάφος.

«Θα φύγω όταν το αποφασίσω εγώ. Αλλιώς θα φύγεις κι εσύ μαζί. Χαλάρωσε λοιπόν κι απόλαυσε τις διακοπές σου».

Με το ζόρι έκανα μεταβολή και μπήκα στο σαλόνι. Χαμογέλασα για να ξεκαρφωθώ και πήρα την κουβέντα πάνω μου για να μην καταλάβει κάτι η Δανάη.

«Τι λέει ο μπαμπάς Νικολάου;»

«Τι να πει; Φεύγει σε μια βδομάδα πάλι για Νέα Υόρκη και θέλει να με βάλει να τρέχω».

«Δηλαδή; Πρέπει να φύγεις;»

«Σε καμία περίπτωση. Και φωτιά το σπίτι μου να 'πιανε δεν θα 'φευγα τώρα από εδώ».

Κάλυψε τα δυο βήματα που μας χώριζαν και μ' αγκάλιασε γουργουρίζοντας σαν γατί.

«Εξάλλου υπάρχουν κι εδώ φωτιές για σβήσιμο...»

Η κατάσταση γινόταν αλλοπρόσαλλη. Από τη μία σκεφτόμουν πόσο καλά εξελισσόταν το πράγμα με την Δανάη κι απ' την άλλη είχα την βδέλλα την ανώμαλη να με κρατάει στην τσίτα. Δεν μπορούσα καν να ξέρω αν το βίντεο το τράβηξε μέσα στο πλαίσιο της διαστροφής της ή αν ήταν οργανωμένο έτσι ώστε να μπορεί να μ' εκβιάσει όπως και έκανε. Αλλά για ποιο λόγο να θέλει να παραμείνει στο σκάφος; Τι θα κέρδιζε μένοντας λίγες ακόμα μέρες κοντά μας; Δεν μπορούσα να δώσω απάντηση. Τις σκέψεις μου διέκοψε η Δανάη που τραβήχτηκε από πάνω μου έτοιμη να κάνει πλάνο ημέρας.

«Θέλεις να περάσουμε επίγεια τη μέρα μας σήμερα που ξυπνήσαμε αργά;»

«Ναι, είναι καλύτερα έτσι νομίζω. Να πάμε και τ' αυτοκίνητο στον Παναγιώτη. Μπορούμε να πάμε προς

Χρυσή Ακτή σήμερα. Με το αεράκι που έχει μπορείς να ξεκινήσεις και μαθήματα windsurf».

Μισή ώρα αργότερα είχα νοικιάσει μια μηχανή κι η Δανάη μ' ακολουθούσε οδηγώντας το τζιπάκι του Παναγιώτη. Θα του το αφήναμε και θα συνεχίζαμε προς την άλλη πλευρά του νησιού. Η Χρυσή Ακτή είναι μια από τις πιο φημισμένες παραλίες Πανελλαδικά για “σερφοδιακοπές”, όπως τις λέμε εμείς οι λάτρεις του είδους. Το μήκος της είναι περίπου ένα χιλιόμετρο και η χρυσή άμμος είναι μια από τις πολλές ομορφιές της. Ο αέρας που φυσάει συνήθως είναι δυνατός και σταθερός, χωρίς πολλές σπηλιάδες που κουράζουν τα χέρια και κάνουν την πλεύση ασταθή. Έπειτα από μια μισάωρη στάση για ένα δεύτερο καφέ στον Παναγιώτη, ο οποίος κρατούσε όλη την ώρα το κεφάλι του και επαναλάμβανε “... *πάλι μπόμπες μας πότισαν οι μαλάκες...*”, του αφήσαμε το αυτοκίνητο και συνεχίσαμε μόνο με τη μηχανή.

Ανέκαθεν ένιωθα μια ξεχωριστή αίσθηση ελευθερίας όταν οδηγούσα μηχανή, καλοκαίρι, σε νησί, φορώντας μόνο ένα κοντομάνικο. Η Δανάη είχε κολλήσει πάνω μου δένοντας τα χέρια της μπροστά μου και η αίσθηση ήταν μοναδική. Είχα πολλά χρόνια να νιώσω τόσο όμορφα με γυναίκα που μόλις είχα γνωρίσει. Ήταν φανερό πως ήταν αμοιβαίο. Χωρίς την ανώμαλη στο σκάφος, αυτές θα ήταν απ' τις καλύτερες διακοπές της ζωής μου.

Μερικά χιλιόμετρα μετά τη στροφή για Σάντα Μαρία, στο δρόμο προς Τσερδάκια, σταματήσαμε στον “Ξύλινο” φούρνο για σπανακόπιτα, σύμφωνα με τις οδηγίες του Παναγιώτη. Η καλύτερη σπανακόπιτα που έχουμε φάει ποτέ, όπως συμφώνησε κι η Δανάη. Φτάσαμε στην Χρυσή Ακτή χωρίς άλλη στάση και η υπόλοιπη μέρα κύλησε χωρίς να το

καταλάβουμε. Η Δανάη, ως αρχάρια που ήταν, πάλευε να σηκώσει το πανί του windsurf με τη βοήθεια του δασκάλου της σχολής, κι εγώ ανέβαζα την αδρεναλίνη στα ύψη με τα μποφόρ που δυνάμωναν όσο ανοιγόμεουν προς τα μέσα, χωρίς όμως να με δυσκολεύει το κύμα, καθώς ο αέρας ήταν στεριανός. Λίγο πριν δύσει ο ήλιος αφήσαμε τα πανιά και κολυπήσαμε μέχρι το απέναντι νησάκι, όπου ξαπλώσαμε γυμνοί στη χρυσή άμμο της αθέατης πίσω του πλευράς, με τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου να μας χαϊδεύουν. Παρασυρθήκαμε για ακόμα μια φορά από το πάθος μας, που με τον ήλιο και τη θάλασσα γινόταν ασυγκράτητο.

«Λες να καταφέρουμε να το κάνουμε καμιά φορά χωρίς αλάτια πάνω μας;»

«Δεν μπορώ να σε φανταστώ ανάλατη...»

Γελάσαμε και βουτήξαμε πάλι στο νερό για να γυρίσουμε προς την παραλία. Η πείνα είχε αρχίσει να μας τυραννάει τα στομάχια. Η Δανάη πήρε την Alice και της έδωσε οδηγίες για το δείπνο το οποίο θα περιελάμβανε γαριδομακαρονάδα και σαλάτα ρόκα με αβοκάντο, καρύδια και μέλι. Σωστές επιλογές. Όλα έξτρα αφροδισιακά.

Στο γυρισμό συνέβη κάτι που προστέθηκε κι αυτό στο σωρό με τα περιεργα που συνέβαιναν αυτές τις μέρες. Κάποιο πρόβλημα είχαν τα φώτα πορείας της μηχανής που είχα νοικιάσει κι όπως βγήκαμε από Νάουσα με κατεύθυνση προς Παροικιά έσβησαν. Το σκοτάδι είχε πέσει από την ώρα που είχαμε φύγει από την παραλία και το φεγγάρι ήταν εξαφανισμένο. Άναψα το αριστερό φλας για να μας βλέπουν τα επερχόμενα αυτοκίνητα, και συνεχίσαμε με μικρή ταχύτητα την πορεία μας, για ν' αποφύγουμε να σταματήσουμε και να περιμένουμε τον τύπο που μου τη

νοίκιασε να έρθει για βοήθεια. Δέκα λεπτά δρόμο είχαμε ακόμα, θα τον κάναμε έτσι.

Στη διασταύρωση με τον δρόμο που πηγαίνει για Καμάρες το σκοτάδι ήταν πίσσα. Κανένα αυτοκίνητο δεν ερχόταν, ούτε από την απέναντι πλευρά, ούτε από πίσω μας, οπότε δεν είχα κανένα φως, εκτός από αυτό του φλας, που δεν βοηθούσε και πολύ έτσι όπως αναβόσβηνε περιοδικά. Λίγο μετά τη διασταύρωση ακολουθούσε μια κλειστή στροφή στην αρχή της οποίας είχαν σκάψει βαθιά χαντάκια και από τις δυο πλευρές, στα πρηνή του δρόμου. Υπήρχε αρκετό περιθώριο για να περάσουν ταυτόχρονα δυο αυτοκίνητα, παρόλο που είχαν στοιβάξει μεγάλους σωλήνες από τη δεξιά πλευρά που βρισκόμασταν εμείς, και σωρούς άμμου από την αριστερή. Ο οδηγός ενός ημιφορτηγού που εμφανίστηκε από την απέναντι πλευρά, λιώμα στο μεθύσι όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια, δεν υπολόγισε σωστά τη θέση του πρώτου βουνού με την άμμο κι έπεσε με φόρα πάνω του, με αποτέλεσμα να ντεραπάρει τ' αμάξι και να περάσει στη δική μας πλευρά, πέφτοντας με φόρα πάνω στους σωλήνες.

Είχα ήδη αρχίσει να πατάω φρένο από τη στιγμή που τον είδα να πέφτει πάνω στην άμμο και με τη μικρή ταχύτητα που πηγαίναμε είδα ότι θα σταματούσαμε εγκαίρως. Χωρίς να καταλάβω όμως το πώς ή το γιατί, πριν σταματήσει η μηχανή εντελώς, τράβηξα το δεξί μου χέρι από το φρένο, και το σήκωσα με ταχύτητα προς τα πάνω. Η παλάμη μου χτύπησε δυνατά πάνω σε κάτι συμπαγές.

Όσες φορές κι αν ξανάφερα μετά εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή στο μυαλό μου, ήμουν σίγουρος ότι δεν υπήρχε κανένας απολύτως λόγος ν' αντιδράσω έτσι, γιατί απλά και μόνο δεν είχα προλάβει να δω τίποτα που να δικαιολογεί

μια τέτοια αντίδραση. Κι όμως, αυτή η ακούσια κίνηση το πιθανότερο ήταν πως μας είχε σώσει τη ζωή, διότι σύριζα πάνω απ' τα κεφάλια μας πέρασε ένας από τους σωλήνες, ο οποίος είχε κοντράρει στο χαντάκι μετά τη σύγκρουση και είχε εκσφενδονιστεί με μεγάλη ταχύτητα προς το μέρος μας. Η παλάμη μου απλά του άλλαξε πορεία και του έδωσε ελάχιστα εκατοστά ύψος, έτσι ώστε να μην μας χτυπήσει.

Όλα αυτά τα συνειδητοποίησα μετά που κατεβήκαμε από τη μηχανή. Μαζί μ' εμάς είχαν σταματήσει ακόμα δυο αυτοκίνητα, οπότε και μπόρεσα να δω στο φως των προβολέων τους, τί ακριβώς ήταν αυτό που πέρασε ξυστά πάνω απ' τα κεφάλια μας. Προσπάθησα ξανά να θυμηθώ εάν πρόσεξα έστω και μια σκιά ή κάτι άλλο στον αέρα, αλλά ήμουν σίγουρος πως όχι. Σήκωσα το χέρι μου και πέτυχα τον βαρύ σωλήνα τη στιγμή που χρειαζόταν, χωρίς να έχω καμία επίγνωση ότι έρχεται καταπάνω μας. Η Δανάη δεν είχε καταλάβει τίποτα αφού από τη στιγμή που άκουσε τα λάστιχα του ημιφορτηγού να στριγκλίζουν στην άσφαλτο, είχε σφιχτεί πάνω μου και είχε κλείσει τα μάτια. Αν ήταν γραφτό μου να πιστέψω κάποια στιγμή στα θαύματα, σήμερα ήταν η κατάλληλη μέρα.

«Λίγο πιο γρήγορα να πήγαινες και είχαμε τελειώσει!»

Η Δανάη είχε έρθει δίπλα μου και κοίταζε κι αυτή τον σωλήνα χωρίς όμως να μπορεί ούτε να φανταστεί από τι είχαμε γλιτώσει. Την πήρα στην αγκαλιά μου κι έτρεμε, σοκαρισμένη ακόμα από τους ήχους του αυτοκινήτου που ντεραπάρισε. Αποφάσισα να μην της πω τίποτα για την εμπειρία μου. Δεν υπήρχε λόγος να την τρομάξω και δεν υπήρχε και περίπτωση να με πιστέψει δηλαδή, αφού ούτε εγώ ο ίδιος δεν θα ορκιζόμουν ότι αυτό που μόλις έγινε, συνέβη

όντως στην πραγματικότητα.

«Ένα ραντεβού είναι όλα. Απλά δεν ήταν η ώρα μας ακόμα».

Ο οδηγός του ημιφορτηγού βγήκε τρικλίζοντας από την πόρτα του συνοδηγού. Μύριζε αλκοόλ από χιλιόμετρα. Για να μην χαλάσω τις διακοπές μας αποφάσισα να μην του μιλήσω καν. Δύο δευτερόλεπτα πιο γρήγορα αν ερχόμασταν θα μας είχε σκοτώσει, κι αυτός δεν έβλεπε ούτε για να περπατήσει, όχι να οδηγήσει. Λίγο αργότερα αφήσαμε τη μηχανή στον μαγαζάτορα ο οποίος δεν δέχτηκε να πάρει λεφτά κι αποφασίσαμε ότι τις υπόλοιπες μέρες πάνω στο νησί θα νοικιάζαμε ένα τζιπάκι. Καλή η αίσθηση ελευθερίας αλλά πρέπει να είσαι και ζωντανός για να τη χαίρεσαι.

Μία ώρα αργότερα καθόμουν στο στρωμένο τραπέζι και περίμενα την Δανάη ν' ανέβει για να ξεκινήσουμε το δείπνο μας, το οποίο παρότι ήταν σκεπασμένο μπροστά μου σ' ένα μακρόστενο πυρέξ μύριζε τέλεια. Όπως και να το κάνεις η Alice ήξερε από “βότανα”. Η Δανάη ήρθε από πίσω μου να με φιλήσει και με τύλιξε αμέσως το άρωμά της και η δροσιά του δέρματός της μετά το μπάνιο. Οι μυρωδιές είχαν τρελάνει τον εγκέφαλό μου. Από τη μία ήθελα να φάω το πυρέξ με τα χερούλια κι απ' την άλλη ήθελα να αρπάξω την Δανάη με το κοντό φουστάκι της και να την πηδήξω στα όρθια όπως ήμασταν. Προτίμησα το πρώτο, αφού ήταν ζωτικής σημασίας ανάγκη πλέον.

Τελειώσαμε το δείπνο μας συνοδεία ενός λευκού κρασιού Λήμνου, και περάσαμε στο σαλόνι όπου η Alice σέρβιρε καφέ και αποσύρθηκε ύστερα από εντολή της Δανάης. Κλείδωσα τη συρταρωτή πόρτα, ενώ η ηλεκτρονική κλειδαριά υπάκουε για ακόμα μια φορά στο αποτύπωμα του δάχτυλου της

Δανάης και λίγο αργότερα το κρανίο τοποθετήθηκε μαζί με τη βάση του, στο κέντρο του τραπεζιού μπροστά μας.

Ακούμπησα απαλά τα χέρια μου πάνω του, αυτή τη φορά όμως απλά και μόνο για να επαληθεύσω ότι δεν είχα χάσει την επαφή μαζί του. Το αποτέλεσμα παρέμενε ίδιο. Το λευκό φως εμφανιζόταν στη αρχή αμυδρά και στη συνέχεια γινόταν πιο έντονο, και στα σημεία που ακουμπούσα, αλλά και στην κάτω πλευρά του κρανίου στο σημείο επαφής με τη βελούδινη βάση. Τράβηξα απρόθυμα τα χέρια μου και πήρα το δεύτερο φακό από το τραπέζι για να του βάλω μπαταρίες. Τον πρώτο τον είχε γεμίσει ήδη η Δανάη και τον δοκίμαζε στον απέναντι τοίχο. Δεν ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαμε να βρούμε σε φακούς, αλλά την δουλειά τους πιστεύω θα την έκαναν. Τώρα ποιά θα ήταν ακριβώς η δουλειά τους, και τι θα γινόταν ρίχνοντας τη δέσμη φωτός στις κόγχες των ματιών δεν ξέρω, αλλά το ένστικτό μου χτυπούσε και πάλι κόκκινο για το τι επρόκειτο να συμβεί.

Πήρα και τους δυο φακούς, έναν σε κάθε χέρι, και κάθισα πρόσωπο με πρόσωπο με το κρανίο απέναντί μου. Άναψα τους φακούς ταυτόχρονα και κατηύθυνα την κάθε δέσμη εστιάζοντας στο περίβλημα της αντίστοιχης κόγχης. Η Δανάη έσβησε το πορτατίφ που ήταν και το μοναδικό φως που είχε απομείνει στο χώρο πέρα από τα φώτα του λιμανιού που διακρίνονταν αμυδρά πίσω από τα κατεβασμένα στόρια. Το θέαμα μπροστά μας ήταν εξωπραγματικό. Όπως ακριβώς αναφερόταν και στο άρθρο στο Internet που αφορούσε στο ίδιο πείραμα με το κρανίο Μίτσελ Χέτζες, οι δύο δέσμες φωτός ενώνονταν σε μία η οποία κατέληγε στο πίσω μέρος του κρανίου, περίπου στο κέντρο του, ενώ η διαδρομή της μέσα στο κρανίο θύμιζε μακρόστενη λευκή λάμπα

φθορισμού.

«Κοίτα!»

Γύρισα και είδα την Δανάη να κοιτάει τον τοίχο απέναντι. Η έκπληξή της ήταν παραπάνω κι από δικαιολογημένη. Λίγο πιο κάτω από εκεί που τελείωναν τα στόρια του πλευρικού παράθυρου, η δέσμη του φωτός που έβγαινε από την πίσω πλευρά του κρανίου σχημάτιζε ένα φωτεινό τετράγωνο μέσα στο οποίο φαίνονταν αχνά ορισμένα σχήματα.

«Μετακίνησε λίγο προς τα πίσω το κρανίο μαζί με τη βάση του κι εγώ θ' ακολουθήσω με τους φακούς. Πρέπει να νετάρουμε για να καθαρίσει η εικόνα».

Η καρδιά μου χτυπούσε πάλι σαν τρελή. Μια αστεία σκέψη πέρασε απ' το μυαλό μου για το πόσο ψύχραιμοι φαίνονται οι πρωταγωνιστές στις ταινίες τύπου Ιντιάνα Τζόουνς σε αντίστοιχες περιπτώσεις. Όταν σου συμβεί κάτι παρόμοιο στην πραγματικότητα, η αδρεναλίνη μέσα σου είναι περισσότερη κι απ' το αίμα που κυκλοφορεί στις φλέβες σου.

Πηγαίνοντας το κρανίο προς τα πίσω είδαμε ότι η εικόνα θόλωνε εντελώς, οπότε δοκιμάσαμε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Έπειτα από τόσες φωτογραφίες που είχαμε δει στο Internet, όταν η εικόνα μπροστά μας καθάρισε, αναγνωρίσαμε αμέσως τα μικρά αυτόνομα τετραγωνάκια με τα πολλαπλά σχέδια μέσα τους.

Η Δανάη έβγαλε το Laptop αμέσως από την κατάσταση αναμονής και ανέσυρε το σχετικό άρθρο από τη λίστα αυτών που είχαμε αποθηκεύσει. Η φωτογραφία που συνόδευε το άρθρο ήταν παρόμοια με την εικόνα απέναντί μας.

“Η οπτική τοποθέτηση των ιερογλυφικών των Μάγια είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Με μια πρώτη ματιά τα ιερογλυφικά

εμφανίζονται να είναι περίπλοκα τετραγωνάκια που έχουν τοποθετηθεί σ' ένα πλέγμα. Στην πραγματικότητα κάθε τετραγωνάκι είναι ένα σύνολο ιερογλυφικών και περιέχει από ένα μέχρι πέντε χαρακτήρες, συχνά σχηματίζοντας μια λέξη ή ακόμη και μια ολόκληρη πρόταση. Τα ιερογλυφικά των Μάγια είναι από τις πιο εντυπωσιακές γραφές στον κόσμο. Επίσης είναι από τις πολυπλοκότερες, καθώς έχει εκατοντάδες μοναδικούς χαρακτήρες (glyphs) με τη μορφή ανθρώπων, ζώων, υπερφυσικών όντων, αντικειμένων και αφηρημένων σχεδίων. Οι χαρακτήρες τους είναι είτε λογογράμματα (που εκφράζουν έννοιες) είτε συλλαβογράμματα (που προσδιορίζουν ήχους) και χρησιμοποιούνται για τον σχηματισμό λέξεων, φράσεων και προτάσεων. Στην πραγματικότητα οι Μάγια μπορούσαν να γράψουν οτιδήποτε μπορούσαν να εκφράσουν προφορικά”.

Είχαμε μείνει και οι δύο με το στόμα ανοιχτό. Στο ίδιο άρθρο αναφερόταν ότι υπάρχει ακόμα ένα μικρό μέρος των ιερογλυφικών των Μάγια που δεν έχει ακόμα αποκωδικοποιηθεί, καθώς μετά την υποδούλωσή τους από τους Ισπανούς τον 16^ο και 17^ο αιώνα, τα περισσότερα κείμενα τους καταστράφηκαν από τους κατακτητές. Ένας λαός που άντεξε χιλιάδες χρόνια και ανέπτυξε την επιστήμη της αστρονομίας όσο κανένας άλλος μέχρι σήμερα, “εκπολιτίστηκε” από βαρβάρους της εποχής.

Τις επόμενες δυο ώρες ψάχναμε παντού στο Internet για να βρούμε πώς θα μπορούσαμε να αποκωδικοποιήσουμε αυτά που βλέπαμε μπροστά μας. Ήταν φανερό ότι από μόνοι μας θα ήταν αδύνατο να το καταφέρουμε. Ενώ βρίσκαμε πολλά πληροφοριακά άρθρα και ονόματα ανθρώπων που πήραν μέρος κατά καιρούς στην αποκωδικοποίηση των

ιερογλυφικών, δεν υπήρχαν πουθενά οδηγίες ή έστω ένας πίνακας αντιστοίχισης για τα σχήματα που βλέπαμε στον τοίχο. Νιώθαμε και οι δυο σαν να είχαμε πάει μέχρι την πηγή και στεκόμασταν διψασμένοι μπροστά στο νερό χωρίς να μπορούμε να πιούμε.

Μια ώρα αργότερα αποφασίσαμε να τα παρατήσουμε και η Δανάη άρχισε ν' αναζητάει στο Internet τις επαφές που έπρεπε να κάνουμε για να βρούμε τους κατάλληλους ανθρώπους που θα μας βοηθούσαν στην αποκωδικοποίηση. Όπως χάζενα το κρανίο πετάχτηκα απ' τη θέση μου λες και με χτύπησε κάποιος.

«Έχω μια ιδέα! Πάρε τους φακούς εσύ και ρίξε τις δέσμες όσο ακουμπάω εγώ το κρανίο».

«Και τι θα κερδίσουμε μ' αυτό;»

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω καν πώς μου ήρθε αυτό, αλλά έχω μια υποψία. Έλα να το δοκιμάσουμε, δεν έχουμε να χάσουμε και τίποτα».

Η απόσταση αυτή τη φορά ήταν ρυθμισμένη σωστά οπότε η εικόνα απέναντί μας βγήκε καθαρή όταν εστίασε η Δανάη τους δυο φακούς στις κόγχες των ματιών. Μόλις έπιασα το κρανίο, το γνωστό αμυδρό λευκό φως στα σημεία που ακούμπησαν τα χέρια μου, αλλοίωσε την εικόνα απέναντί μας και το τετράγωνο έγινε θαμπό χάνοντας τα ιερογλυφικά από πάνω του. Ήμουν έτοιμος να τραβήξω απογοητευμένος τα χέρια μου, όταν παρατηρήσαμε μια αλλαγή. Όσο το φως στα σημεία που το ακουμπούσα δυνάμωνε, τόσο η εικόνα απέναντί μας αποκτούσε και πάλι λεπτομέρειες που έμοιαζαν με σκιές. Οι σκιές ύστερα από λίγο έγιναν περιγράμματα και όταν το φως έφτασε στη δυνατότερη έντασή του η Δανάη έσπασε πρώτη τη σιωπή που επικράτησε απ' την ταραχή μας.

«Απίστευτο!»

Το τετράγωνο απέναντί μας θύμιζε τώρα απεικόνιση οθόνης υπολογιστή από projector και έδειχνε πεντακάθαρα το κείμενο, το οποίο αυτή τη φορά ήταν σε άψογα νεοελληνικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Η Simone, εδώ και δυο ώρες, καθόταν στο γωνιακό τραπέζι της καφετέριας “Ο Γλάρος” πάνω στο λιμάνι της Παροιικιάς. Η ζέστη ήταν αισθητή ακόμα κι αυτή τη μεταμεσονύκτια ώρα, οπότε φορούσε μόνο ένα κοντό τζιν σορτσάκι μ’ ένα τοπ αέρινο μπλουζάκι από πάνω κι ένα μαύρο αθλητικό καπέλο Nike που ερχόταν σε αντίθεση με τα πλούσια ξανθά μαλλιά της. Ο σερβιτόρος, χρόνια στο καμάκι των τουριστριών, προσπάθησε δυο φορές μέχρι τώρα να της πιάσει την κουβέντα αλλά και τις δυο τον είχε κόψει παίζοντας με τα πλήκτρα του κινητού της. Ήταν από τις πιο όμορφες γυναίκες που είχε δει μέχρι σήμερα και δεν περνούσαν και λίγες απ’ το μαγαζί κάθε καλοκαίρι. Κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι της και κοιτούσε απέναντι, προς τη μεριά του μόλου όπου ήταν δεμένα στη σειρά τα πολυτελή σκάφη. Τέτοια ομορφιά σίγουρα έκρυβε και την ανάλογη χλιδή σκέφτηκε κι έριξε μια ματιά τριγύρω μήπως βρει κανέναν άλλο στόχο για σήμερα.

Η Simone κοίταξε για πολλοστή φορά την οθόνη του κινητού της και στη συνέχεια το σκάφος απέναντι. Κανένα από τα δυο δεν είχε αλλάξει κατάσταση εδώ και δυο ώρες. Το μεγάλο άσπρο σκάφος με τα σκούρα τζάμια έδειχνε άδειο. Μόνο το φως στον κεντρικό χώρο του, είχε αναβοσβήσει δυο τρεις φορές. Απ’ την άλλη το κινητό της παρέμενε σιωπηλό

με το ρολόι να δείχνει τώρα δώδεκα και σαράντα πέντε.

Το μυαλό της πήγε ξανά στην απογευματινή φρίκη που έζησε με τον τύραννό της και η απελπισία της πλάκωσε και πάλι το στήθος. Είχε πάει με πολλούς ανώμαλους τα τελευταία χρόνια που την τραβολογούσε ο κοντός, αλλά τέτοια κατάσταση δεν είχε ξαναζήσει. Αυτός ήταν σα να είχε κατέβει πρόσφατα απ' τα δέντρα. Κάποια στιγμή κόντεψε να της ξεριζώσει τα μαλλιά απ' τη ρίζα, καθώς την έσυρε δυο μέτρα πάνω στο κρεβάτι για να την πετάξει στη συνέχεια βίαια στο πάτωμα. Εάν δεν έβαζε και τα δικά της χέρια για να αντισταθεί, θα είχαν μείνει τα μαλλιά της στα χέρια του. Προσπάθησε να βγάλει τις σκληρές βίας που έζησε απ' το μυαλό της και συγκεντρώθηκε στη δουλειά που της είχε αναθέσει.

Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, στο σκάφος πρέπει να υπήρχε ο καπετάνιος, μια μικροκαμωμένη βοηθός κι ένα ζευγάρι τριάντα με σαράντα ετών. Οποιαδήποτε κίνηση γινόταν έπρεπε να του την αναφέρει τηλεφωνικά μέχρι να της πει ο ίδιος να φύγει από εκεί. Στο σκάφος μέχρι στιγμής δεν είχε εμφανιστεί κανείς. Γύρισε να ζητήσει άλλο έναν καφέ από τον σερβιτόρο και τινάχτηκε στη θέση της αφού ο κοντός την κοιτούσε καθισμένος στην καρέκλα δίπλα της.

«Είδες κάτι;»

«Είδες να σε παίρνω τηλέφωνο;»

Τα μάτια του άρχισαν πάλι να βγάζουν φωτιές, οπότε η Simone μαζεύτηκε και χαμήλωσε το κεφάλι.

«Όχι, δεν μπήκε ούτε βγήκε κανείς».

Στη σιωπή που ακολούθησε, η Simone πήρε την απόφαση να τον ζορίσει λίγο μπας και βγάλει κάποια άκρη για την αλλαγή που έγινε.

«Πώς και δεν είχες κάνει κάτι μαζί μου τόσο καιρό;»

«Δεν σε αφορά αυτό».

«Έτυχε να είμαι κι εγώ εκεί σήμερα, οπότε νομίζω ότι με αφορά».

«Το μόνο που σε αφορά είναι να θυμάσαι ότι τώρα θα έκανες παρέα στον πατέρα σου κάτω απ' το χόμα. Η ζωή που ζεις είναι δανεική, δεν είναι δική σου».

«Τότε καλύτερα να μην τη ζω!»

«Αυτό μπορώ να το ρυθμίσω όποτε θες...»

Σήκωσε το κεφάλι της κι έριξε μια ματιά στα διαβολικά του μάτια. Όταν είδε πόσο εύκολο ήταν για αυτόν να το κάνει, ανατρίχιασε και μαζεύτηκε για δεύτερη φορά. Η μόνη της ελπίδα ήταν ο γεράκος να μην ήταν τρελός και να ήξερε τι έλεγε. Ήταν έτοιμη να κάνει τα πάντα για να βοηθήσει έναν πιθανό αντίπαλο του κτήνους απέναντί της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

«Είμαι ο Συντονιστής, το δέκατο τρίτο κρανίο της γνώσης. Μπορείς και διαβάξεις όσα προβάλλω, γιατί συντονίστηκα μαζί σου και γράφω στη μητρική σου γλώσσα. Είμαι ο ενδιάμεσος μεταξύ εσάς των Γήινων, και των Κριτώνων. Οι προπάτορές σας τους ονόμαζαν οι “Εζώ”. Οι Κρίτωνες ζουν σ’ ένα ηλιακό σύστημα παρόμοιο με το δικό σας. Ο αντίστοιχος δικός τους ήλιος όμως, έχει εξαντλήσει όλο το υδρογόνο που διαθέτει και μπαίνει στη φάση που θ’ αρχίσει να καίει ήλιο. Το αποτέλεσμα από την καύση του ήλιου θα είναι να κοκκινίσει και να μεγαλώσει δραματικά το μέγεθός του, φτάνοντας μέχρι και να διπλασιάσει τη μάζα του στο τέλος. Ο “ερυθρός γίγαντας”,

όπως ονομάζετε εσείς αυτό το φαινόμενο, θ' αρχίσει να έλκει όλους τους κοντινούς του πλανήτες λόγω αύξησης της μάζας και τελικά θα τους τραβήξει πάνω του, καταστρέφοντάς τους. Στη συνέχεια θα γίνει εξαιρετικά συμπαγής με αποτέλεσμα να εκραγεί, δημιουργώντας αυτό που λέτε "Supernova". Κάτι αντίστοιχο θα συμβεί και με τον δικό σας Ήλιο σε περίπου πέντε δισεκατομμύρια χρόνια.

Οι Κρίτωναες ψάχνουν για νέο πλανήτη πριν από την καταστροφή. Οι διαστάσεις του πλανήτη Κρίτωνα είναι περίπου όσο τα πέντε έκτα της Γης και ο πληθυσμός δεν ξεπερνάει το ένα δισεκατομμύριο άτομα. Ο μέσος όρος ζωής είναι στα εκατό χρόνια και οι ίδιοι, ανατομικά, μοιάζουν μ' εσάς με μόνη διαφορά στο ύψος. Ένα Γήινο μέτρο είναι ο ψηλότερος απ' αυτούς. Έχουν δυνατούς μυς που στηρίζουν ένα κεφάλι αντίστοιχο με το δικό σας σε μέγεθος και χαρακτηριστικά. Η σύσταση του αέρα στον Κρίτωνα, καθώς και η χλωρίδα και πανίδα είναι παρόμοια με της Γης. Ο πολιτισμός τους είναι πολύ πιο μπροστά από τον δικό σας, όπως και η πνευματική τους εξέλιξη αντίστοιχα.

Στον Κρίτωνα επικρατεί αρμονία και γαλήνη, καθώς όλα τα αντίθετα έφτασαν στο μέγιστο όριο της έντασής τους και μετουσιώθηκαν οριστικά. Ο δυαδισμός έπαψε να υφίσταται στη μορφή που υπάρχει στη Γη και η φιλοσοφική τους πορεία ακολούθησε έναν παρόμοιο δρόμο με το δικό σας ΤΑΟ. Το Γιν και το Γιανγκ, οι δυο αντίθετοι και συμπληρωματικοί πόλοι της φύσης για εσάς, οι δυνάμεις που μάχονται και ενώνονται αέναα, στον Κρίτωνα έφτασαν σε ισορροπία. Όλα τα δισυπόστατα όπως το φως και το σκοτάδι, η ζωή κι ο θάνατος, το καλό και το κακό μετουσιώθηκαν σε μία και μοναδική πραγματικότητα. Στην κατάσταση που βρίσκονται τώρα τα

αντίθετα εκεί, δεν συγκρούονται, αλλά ενώνονται κάτω από τους νόμους της ισορροπίας του σύμπαντος. Οι Κρίτωνα είναι πλέον συνειδητοί ως προς την ύπαρξη, τη ζωή και τον θάνατο και δεν ψάχνουν για απαντήσεις αφού με την ένωση των αντιθέτων δεν υπάρχουν ούτε ερωτήσεις. Οι Κρίτωνα έφτασαν στην πηγή.

Μελετώντας οι επιστήμονες εκεί, τους γαλαξίες στους οποίους έχουν πρόσβαση μέσω των διαθέσιμων “Εισόδων” τους, κάτι παρόμοιο με τις δικές σας “Άσπρες Τρύπες”, κατέληξαν σε τρεις πλανήτες, πανομοιότυπους σε φυσικές συνθήκες με το δικό τους, όπου θα μπορούσαν να διαφύγουν πριν από την ολική καταστροφή. Ένας απ’ αυτούς είναι και η Γη. Η επιτροπή επιβίωσης του Κρίτωνα έστειλε δώδεκα και ένα κρανία σε κάθε έναν από τους τρεις υποψήφιους πλανήτες για να συλλέξουν πληροφορίες και να προετοιμάσουν τον τυχόν έλλογο πληθυσμό που θα έβρισκαν, για επικείμενη συγκατοίκηση. Το είδος της προετοιμασίας θα γινόταν με γνώμονα την εξελικτική πορεία και την πολιτισμική κατάσταση των κατοίκων που θα βρίσκαμε».

«Καλά θα τρελαθούμε τώρα; Τι είναι αυτό;»

Η αντίδραση της Δανάης ήταν εντελώς φυσιολογική. Δεν ξέρω μέχρι που είχε φτάσει την ανάγνωση, αλλά η έκφραση του προσώπου της έδειχνε τη δυσπιστία της. Είχε ακουμπήσει τα χέρια της με τους φακούς πάνω στα γόνατά της, για να μην τρέμουν οι δέσμες του φωτός και με κοιτούσε περιμένοντας και τη δική μου αντίδραση.

«Έλα να το διαβάσουμε ολόκληρο και το συζητάμε μετά...»

Γυρίσαμε πάλι προς τον τοίχο και συνεχίσαμε την ανάγνωση. Ήταν σίγουρο ότι εάν υπήρχε έστω και μια

πιθανότητα αυτά που διαβάζαμε να είναι αληθινά, αυτό το κείμενο θα μας άλλαζε τη ζωή.

«Από τις πληροφορίες που συλλέξαμε στη Γη, καταλήξαμε ότι το φυσικό περιβάλλον εδώ είναι πιο συμβατό από τους δύο άλλους υποψήφιους πλανήτες, αλλά η συγκατοίκηση είναι αδύνατον να επιτευχθεί κάτω από την αστάθεια που απορρέει από τους νόμους των αντιθέτων, που ακόμη σας καθορίζουν. Στο δυτικό ημισφαίριο, που επηρεάζει δυναμικά την εξέλιξη του είδους σας, οι νόμοι των αντιθέτων έχουν φτάσει σε ανισόρροπο κορύφωμα, καθώς όλα πρέπει να ξεχωρίζουν και να δέχονται τελεσίδικες και γραμμικές απαντήσεις. Στην ανατολή η προσέγγιση είναι πιο διαλεκτική αφού δέχεται ότι τα αντίθετα αλληλοσυμπληρώνονται και υποστηρίζει πως σε πραγματικές συνθήκες καλό και κακό συνυπάρχουν μέσα σε όλες τις πράξεις, χωρίς όμως κι αυτοί να έχουν φτάσει σε κατάσταση εσωτερικής ισορροπίας ακόμα. Ένας λαός όμως που ζει παροπλισμένος και ειρηνικά για πολλούς αιώνες τώρα όπως οι Κρίτωνα, δεν μπορεί να συμβιώσει μ' έναν άλλο που δεν έχει εξελιχθεί και επηρεάζεται ακόμα από την ανισορροπία των αντιθέτων.

Η λύση που δόθηκε ήταν να επισπεύσουμε την εξέλιξή σας. Η ενέργειες που έγιναν για να το πετύχουμε αυτό ξεκινάνε είκοσι επτά γενεές νωρίτερα από σήμερα σύμφωνα με το γενεαλογικό δέντρο των αστροφυσικών Μάγια προπατόρων σας. Όταν αποφασίσαμε τότε, ότι η Γη θα είναι ο πλανήτης που θα φιλοξενήσει τους Κρίτωνα, δύο από τους ιερείς των Μάγια “συντονίστηκαν” μαζί μας και απέκτησαν πρόσβαση σε αντίθετες, υπερφυσικές για τα Γήινα δεδομένα δυνάμεις, τις οποίες κληρονόμησαν όλοι οι πρωτότοκοι απόγονοί τους, χωρίς όμως να μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν αν δεν έλθουν

πρώτα σ' επαφή μ' ένα από τα δεκατρία κρανία.

Τώρα που ο ήλιος του Κρίτωνα πλησιάζει στο τέλος του, μια αλληλουχία προκαθορισμένων συμπτώσεων έφερε τους δύο σημερινούς πρωτότοκους απόγονους του γενεαλογικού δέντρου των ιερέων και πάλι σ' επαφή με τα κρανία, για να ολοκληρωθεί η διαδικασία που ξεκινήσαμε τότε. Οι δύο αυτοί απόγονοι, ένας εκ των οποίων είσαι εσύ Γήινη που διαβάζεις τώρα το μήνυμά μου και "συντονίστηκες" μαζί μου στις δυνάμεις του καλού, θα προσομοιώσετε την τελική σύγκρουση των αντιθέτων με στόχο τη μετουσίωσή τους, γεγονός αναγκαίο για να εξελιχθεί ολόκληρη η ανθρωπότητα νωρίτερα απ' την ώρα της. Οι δυνάμεις μεταφέρθηκαν στα μέγιστά τους επίπεδα, όπως ακριβώς ήταν στην τελική τους μορφή πριν την εξέλιξη των Κριτώνων».

Ένωσα την ένταση να ανεβαίνει κατακόρυφα μέσα στο δωμάτιο. Χωρίς να γυρίσω αυτή τη φορά να κοιτάξω την Δανάη, ήξερα ότι είχε φτάσει και εκείνη στο ίδιο σημείο, στο οποίο υποτίθεται ότι ξεκαθαριζόταν η σχέση που υπήρχε ανάμεσα στο κρανίο και σ' εμένα. Συνέχισα την ανάγνωση με την περιέργεια να υπερισχύει της ανάγκης για άμεση συζήτηση και ανάλυση των όσων διαβάζαμε.

« Όταν το μάταιο της αντιπαράθεσης των αντιθέτων ανέβει στην επιφάνεια μέσα από τη σύγκρουσή σας, τότε θα έχουμε πετύχει τον στόχο μας. Η ενέργεια που θα παραχθεί θα επιφέρει την ισορροπία που ζητάμε σε κάθε γωνιά του πλανήτη σας. Το καλό και το κακό θα βρεθούν σε ισορροπία και θα αφομοιωθούν από την ύπαρξη. Τα αντίθετα θα ενωθούν, αφού ως δυσπόστατα ποτέ δεν ήταν ξεχωριστά κατ' ουσία. Αυτομάτως θα τραβηχτεί η κουρτίνα μπροστά απ' τα μάτια όλων των διεφθαρμένων ηγετών, των άπληστων πλουσίων,

των φανατισμένων ιερέων, και των ασυνείδητων χαμένων που καθορίζουν τη μοίρα της Γης τώρα. Θα επέλθει γενική αφύπνιση και ο πολιτισμός σας θα περάσει σε επόμενο στάδιο. Το έχουμε δει να γίνεται στον Κρίτωνα και ξέρουμε ότι μπορεί να πετύχει και εδώ.

Σε μια πρώτη δοκιμαστική σύγκρουση των δυο προπατόρων σας, με ένα μέρος μόνο της δύναμης διαθέσιμο στον κάθε έναν τους, τ' αποτελέσματα ήταν τα αναμενόμενα. Τα αντίθετα προς στιγμήν ισορρόπησαν και η ενέργεια που προκλήθηκε τότε, έκανε τον λαό των Μάγια να δει την ουσία των πραγμάτων με αποτέλεσμα ν' αλλάξει πορεία. Η ιστορία σας, αναφέρει την περίοδο εκείνη ως περίοδο παρακμής των Μάγια, χωρίς να μπορούν μάλιστα να καθορίσουν τα πιθανά αίτια της. Η αλήθεια είναι ότι η περίοδος που ακολούθησε τότε, ήταν περίοδος εσωτερικής ισορροπίας και πνευματικής γαλήνης για τους ίδιους, αφού πήραν μια πρώτη γεύση από την ένωση των αντιθέτων μετά τη σύγκρουση των ιερέων τους.

Ο αντίπαλός σου δεν είναι ενήμερος με όσα εσύ διαβάξεις, καθώς ο τελικός μας στόχος είναι η ισορροπία, κάτι που δεν ταιριάζει με τον ρόλο του "κακού" που του έχει ανατεθεί. Εκείνος γνωρίζει για την ύπαρξή σου και ξέρει ότι αποτελείς την ύστατη απειλή γι' αυτόν, από την πρώτη στιγμή που ακούμπησες τα χέρια σου πάνω μου. Θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο και κάθε τρόπο για να σε αφανίσει χωρίς να έρθει σε άμεση επαφή μαζί σου, αλλά στο τέλος θ' αναγκαστεί να το κάνει εκ των πραγμάτων. Ο παράγοντας τύχη για να πετύχει εκείνος αυτό που θέλει έχει εξαλειφτεί εξ' αρχής. Τα τυχαία γεγονότα, έχει προβλεφθεί να οδηγήσουν σε φυσική σύγκρουση μεταξύ σας, στο τέλος. Στόχος μας όμως δεν είναι η επικράτηση του ενός απ' τους δύο, αλλά η μεγιστοποίηση της ενέργειας που

θα παραχθεί από τη σύγκρουσή σας.

Εάν το πείραμα πετύχει, η Γη θα γίνει ο πλανήτης που θα φιλοξενήσει τους Κρίτωνα, ο πολιτισμός σας θα εξελιχθεί νωρίτερα, και οι δυο λαοί θα συμβιώσουν ειρηνικά».

Η πρώτη εικόνα που μου ήρθε στο μυαλό, λες και όλα όσα είχα διαβάσει ήταν απολύτως φυσιολογικά, ήταν η φωτογραφία που μου 'χε στείλει η Alice στο κινητό. “Κάθε μέσο και κάθε τρόπο για να σε αφανίσει...” Η επόμενη εικόνα ήταν ο μεγάλος μαύρος σωλήνας, φωτισμένος από τους προβολείς των σταματημένων αυτοκινήτων στην άκρη του δρόμου, ο οποίος θα μας αποκεφάλιζε και τους δυο αν δεν είχα αντιδράσει τόσο ασυναίσθητα γρήγορα. Τα κομμάτια του παζλ έμπαιναν στη θέση τους. Μια τρίτη σκέψη, που ήταν σαν να την είχε κάνει κάποιος άλλος έξω από εμένα, αφορούσε στο πόσο εύκολα αποδεχόμουν όλα όσα μόλις είχαμε διαβάσει και κυρίως τον απίστευτο ρόλο που μόλις μου είχε ανατεθεί, κι εγώ δεν ξέρω από ποιόν. Κοίταξα την Δανάη που είχε τελειώσει κι αυτή με το κείμενο, και τα μάτια της, διάπλατα ανοιχτά, ήταν καρφωμένα επάνω μου.

«Είναι δυνατόν; Τι είναι αυτό που διαβάσαμε με Αλέξανδρε; Κι αυτό το “εσύ Γήινε”; Υπάρχει πιθανότητα ν' αναφέρεται σε σένα;»

«Αυτό που μπορώ να σου πω με επιφύλαξη, και αναρωτιέμαι πώς δεν το θυμήθηκα απ' την αρχή, είναι μια ιστορία που άκουγα μικρός από την γιαγιά μου, η οποία έλεγε ότι η προ-προγιαγιά της ανήκε στη φυλή των Μάγια και είχε έρθει από την Κεντρική Αμερική σε ηλικία δεκαοκτώ ετών κρυμμένη στην καμπίνα του καπετάνιου της γαλέρας που την μετέφερε, ο οποίος αργότερα έγινε άντρας της κι έκανε μαζί του τέσσερα παιδιά. Το πρώτο απ' αυτά έλεγε ότι

ήταν ο προ-πάππος της μάνας μου, η οποία είναι Ισπανίδα όπως σου έχω πει. Όταν βέβαια μας έλεγε αυτή την ιστορία, θυμάμαι ότι η μάνα μου κουνούσε το κεφάλι της, δείχνοντάς μου με τον τρόπο της ότι όσα ακούγαμε, ήταν απλά ακόμα ένα σύμπτωμα της άνοιας που ταλαιπωρούσε την γιαγιά μου μέχρι τον θάνατό της».

«Ο παππούς σου είναι πρωτότοκος του προ-πάππου σου;»

«Η γιαγιά μου ήταν από εκείνο το σόι, και ναι, ήταν το πρωτότοκο παιδί τους απ' ότι έλεγε».

Η Δανάη συνέχισε καταβάλλοντας προσπάθεια να παραμείνει ψύχραιμη.

«Απίστευτο! Έχεις καταλάβει τι σημαίνει αυτό που διαβάσαμε; Αν βέβαια δεν είναι φάρσα το όλο πράγμα».

«Το σκέφτηκα κι εγώ ρε Δανάη. Αλλά φάρσα πώς, και γιατί; Και κυρίως από ποιόν; Ένα τέτοιο σπάνιο αντικείμενο, με τέτοιες ιδιότητες, θα το χρησιμοποιούσες εσύ για να κάνεις φάρσα;»

«Ρε συ Αλέξανδρε εδώ μας λέει ότι υπάρχει εξωγήινη ζωή στο σύμπαν! Και είμαστε οι πρώτοι που το μαθαίνουμε!»

Έμεινε λίγο ακίνητη να με κοιτάει και πρόσθεσε.

«Κι όχι μόνο αυτό, αλλά μπορεί να τους έχουμε και συγγάτοικους σε λίγο!»

Τράβηξα τα χέρια μου από το κρανίο και το φως αποτραβήχτηκε αργά κι αυτό, γυρνώντας τα γράμματα στον τοίχο και πάλι σε ιερογλυφικά.

«Μπορεί όχι οι πρώτοι, αλλά σίγουρα είμαστε από τους ελάχιστους που έχουν αποδείξεις στα χέρια τους, αν όλο αυτό είναι αληθινό».

«Καλά και το αποδέχεσαι έτσι απλά;»

«Εάν είναι αληθινό, τι εναλλακτική έχουμε; Μπορούμε να

μην το αποδεχτούμε;»

«Δεν ξέρω... Εμένα μου φαίνεται παρανοϊκό εντελώς!»

Το μυαλό μου δούλευε πυρετωδώς τώρα στο σενάριο με την Alice. Η σκέψη που είχα κάνει τότε που μιλούσα στον Πέτρο για το προφυλακτικό, τώρα έμπαινε κι αυτή στη θέση της για να συμπληρωθεί η εικόνα του παζλ. Η Alice με παρέλυσε και με πήδηξε γιατί ήθελε παιδί από μένα και γι αυτό δεν έβαλε και προφυλακτικό. Συνεπώς πρέπει να ξέρει για το κρανίο και την αλληλουχία των πρωτότοκων, όπως πρέπει να ξέρει κι ότι εγώ είμαι ένας απ' αυτούς. Είτε από μόνη της είτε σε συνεργασία με το κακό, η Alice προσπαθεί να γεννήσει τον επόμενο πρωτότοκο του γενεαλογικού δέντρου. Εκτός αν η Alice η ίδια είναι το κακό που αναφέρει το κρανίο.

Η Δανάη με κοιτούσε σα χαμένη και ξεκίνησα να της λέω την εμπειρία μου με τον σωλήνα. Δεν έπρεπε να την φρικάρω εντελώς, οπότε το θέμα της Alice θα το μάθαινε τελευταίο και μόνο όταν θα ήμουν σίγουρος ότι θα το κατανοούσε και δεν θα το παρεξηγούσε. Όταν τελείωσα την αφήγηση της εμπειρίας μου η Δανάη είχε μαζευτεί ακόμα περισσότερο. Η φωνή της ακούστηκε διστακτική.

«Τώρα που γυρνάω εκείνες τις στιγμές στο μυαλό μου θυμάμαι ότι μόλις άκουσα το αυτοκίνητο να ντεραπάει και γραπώθηκα πάνω σου, άκουσα έναν πολύ δυνατό θόρυβο κοντά μας, αλλά έκαναν τόση φασαρία οι υπόλοιποι σωλήνες που δεν κατάλαβα τι ήταν».

Έμεινε για λίγο σκεφτική και συνέχισε.

«Ας υποθέσουμε τότε ότι τον σωλήνα τον έστειλε το κακό πάνω μας...»

«Τι εννοείς;»

«Δεν ξέρω. Είναι πολλά τα τυχαία που μαζεύονται εδώ. Απ' όλο τον κόσμο μέσα στο Golden Hall έτυχε να πέσω τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα πάνω σε σένα, που είσαι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που μπορεί να επικοινωνήσει με το κρανίο που βρήκα πριν ένα μήνα, το οποίο είναι προάγγελος της εξέλιξης του ανθρώπινου είδους και της συμβίωσής του με εξωγήινους; Εκτός από παρανοϊκό, παραείναι τυχαίο δεν νομίζεις;»

«Στο κείμενο μιλάει για “προκαθορισμένες συμπτώσεις” που μας έφεραν σ’ επαφή με τα κρανία. Ίσως έχουν βρει τρόπο να προβλέπουν και τα τυχαία γεγονότα. Αυτό δένει και με το ότι αναφέρει πιο κάτω πως αποκλείουν τον παράγοντα τύχη από τις πιθανότητες επικράτησης του αντιπάλου μου».

Η Δανάη σηκώθηκε απότομα απ’ τη θέση της, σα να ήθελε να τινάξει από πάνω της την εμπειρία που μόλις είχε ζήσει. Πήγε μέχρι την κουζίνα έβαλε ένα ποτήρι νερό και το ήπια εκεί όπως ήταν. Όταν γύρισε το βλέμμα της ήταν πιο αποφασιστικό.

«Αλέξανδρε είναι ασύλληπτο αυτό που συμβαίνει! Έλα να το ξανακάνουμε, να δούμε αν θα βγουν τα ίδια! Να γράψουμε κάπου και ολόκληρο το κείμενο. Ή καλύτερα να το φωτογραφίσουμε και να το αντιγράψουμε από τη φωτογραφία με την ησυχία μας, για να μην κάθεται μια ώρα ακίνητος με τα χέρια σου πάνω του».

«Τα ίδια θα βγάλει. Δώσε μου το Laptop να το γράψω».

«Μα δεν πρέπει πρώτα...»

«Είπες “να το φωτογραφίσουμε” και με το που το είπες, είναι σα να το βλέπω όλο μπροστά μου».

Τώρα με κοιτούσε και πάλι σα χαμένη.

«Με τρομάζεις Αλέξανδρε...»

«Το ξέρω βρε Δανάη μου και σου ζητώ συγγνώμη. Απλά εμένα, κατά ένα παράξενο τρόπο που δεν μπορώ ούτε καν να αιτιολογήσω, μου φαίνονται όλα φυσιολογικά. Έχει δίκιο πάντως για τις δυνάμεις που αναφέρει. Όταν οδηγήσω το μυαλό μου σε πράγματα που θεωρούσα αδύνατα, έχω την εντύπωση ότι όλα τώρα είναι δυνατά».

«Δηλαδή;»

«Να, ένα πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό είναι ότι μπορώ να επιβληθώ στην ύλη και να κινηθώ μέσα στο χωροχρόνο με δυνάμεις που δεν είχα ποτέ».

«Δεν καταλαβαίνω».

Έπρεπε ν' αποδείξω κι εγώ στον εαυτό μου ότι όλα όσα ένιωθα πως μπορώ να κάνω ήταν αληθινά, οπότε διάλεξα το πρώτο που μου ήρθε στο μυαλό. Σηκώθηκα απ' τη θέση μου και πήγα στον απέναντι καναπέ όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Η Δανάη έβγαλε αμέσως μια κραυγή και πετάχτηκε όρθια.

«Πώς το έκανες αυτό;»

«Απλά πήγα με μεγάλη ταχύτητα απέναντι».

«Εξαφανίστηκες και εμφανίστηκες απέναντι Αλέξανδρε! Εξαφανίστηκες μπροστά στα μάτια μου! Τι μεγάλη ταχύτητα λες;»

«Είναι αυτό ακριβώς που σου είπα πριν. Μετακινήθηκα μέσα στο χωροχρόνο ως ενέργεια και όχι ως ύλη. Αυτές οι δυνάμεις που αναφέρει ο “Συντονιστής” πρέπει να έχουν να κάνουν και με την ισοδυναμία ύλης – ενέργειας. Έτσι όπως στο εξηγώ τώρα, νιώθω ότι είναι και η πραγματικότητα».

Η Δανάη είχε ασπρίσει.

«Αλέξανδρε όλα αυτά είναι υπερβολικά για ένα απλό μυαλό σαν το δικό μου. Είσαι σίγουρος ότι είσαι καλά;»

«Καλά είμαι. Και για να σου πω την αλήθεια δεν με

φοβίζουν καν όλα αυτά που βιώνουμε. Κανονικά θα έπρεπε να είχα επηρεαστεί κι εγώ τώρα όπως κι εσύ, αλλά όπως σου είπα και πριν νομίζω ότι όλα είναι φυσιολογικά».

Η Δανάη είχε χάσει το χρώμα της και έτρεμε φανερά. Πήγα με αργά βήματα πάλι πίσω εκεί που καθόμασταν την πήρα αγκαλιά και την έβαλα να κάτσει δίπλα μου στον καναπέ.

«Νομίζω είναι πολλά για να τ' αφομοιώσουμε σε μια νύχτα. Αν όμως όσα διαβάσαμε είναι αληθινά τότε δεν έχουμε εναλλακτική. Θα πρέπει να το κάνω. Ο άλλος θα επιμένει μέχρι να με αφανίσει, λέει το κρανίο».

Είχα αρχίσει να νιώθω πως αυτά που έλεγα δεν έβγαιναν απ' το δικό μου στόμα, αλλά ταυτόχρονα ήταν και δικά μου. Ήταν σαν να είχα φορέσει ένα άλλο “εγώ” που αντιμετώπιζε μια ξεχωριστή πραγματικότητα με διαφορετικό τρόπο.

«Και που ξέρεις ρε συ Αλέξανδρε ότι το κρανίο είναι από την καλή πλευρά των πραγμάτων; Πού ξέρεις ότι δεν είναι αντίστροφα τα πράγματα και δεν σε οδηγεί εκεί που θέλει; Μπορεί αυτοί οι “Εξω” να επιδιώκουν την καταστροφή μας για να μας πάρουν τον πλανήτη για τον εαυτό τους. Λέω εγώ τώρα...»

«Δεν αισθάνομαι ότι θέλω να καταστρέψω τίποτα. Το αντίθετο μάλιστα. Νιώθω ότι θέλω να βοηθήσω σε ό,τι περνάει απ' το χέρι μου. Φαντάζομαι ότι αργά ή γρήγορα θα συναντήσουμε μπροστά μας κι αυτόν που κληρονόμησε τις αντίστοιχες δυνάμεις και με κυνηγάει και θα έχουμε μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα».

Την κοίταξα και είδα ότι ο τρόμος δεν έλεγε να φύγει απ' το βλέμμα της. Συνέχισα στον ίδιο τόνο.

«Ίσως είναι καλύτερα να πάω να μείνω με τον Παναγιώτη

για να σ' αποδεσμεύσω απ' αυτή την ιστορία. Αν τα πράγματα είναι όπως τα περιγράφει, πιστεύω ότι κινδυνεύεις κοντά μου».

«Όχι Αλέξανδρε, δεν κάνω πίσω τώρα. Κι εμένα μ' έτρωγε να μάθω τα μυστικά αυτού που βρήκα και θα μείνω ως το τέλος. Εσύ βρέθηκες σε πολύ χειρότερη θέση από τη δική μου και δεν θέλω να σ' αφήσω μόνο σου τώρα. Απλά θα πάρω τον πατέρα μου να μας στείλει δυο άτομα απ' την προσωπική του φρουρά να μας ακολουθούν από απόσταση παντού».

«Ναι αλλά έτσι θα χρειαστεί να του εξηγήσεις για ποιο λόγο τους θέλεις;»

«Έχει ξαναγίνει μην ανησυχείς. Πριν μερικά χρόνια είχε γίνει μια απόπειρα να με απαγάγουν και για ένα χρόνο κυκλοφορούσα με τους λεβέντες του μπαμπά πίσω μου. Θα του πω ότι νομίζω πως κάποιος με παρακολουθεί και είναι αρκετό».

Την κοίταξα και θαύμασα το κουράγιο και την αποφασιστικότητά της. Η στάση της αυτή με βοήθησε κι εμένα ν' αλλάξω την απόφαση που είχα πάρει μόλις πριν λίγο για το θέμα της Alice.

«Ωραία, τότε πρέπει να έχεις ολοκληρωμένη την εικόνα για να μπορώ να μοιραστώ τα πάντα μαζί σου».

«Τι εννοείς;»

«Πρέπει να σου πω και για κάτι που έγινε προχθές, αλλά πρέπει να κρατήσεις ανοιχτό το μυαλό σου για να μην σε χαλάσει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Η Alice άνοιξε τα μάτια. Ένας έντονος πόνος στην κοιλιά την έκανε να ξυπνήσει εντελώς. Το ψηφιακό ρολόι με τα πράσινα νούμερα στο κομοδίνο δίπλα της, έλεγε δύο και μισή. Σηκώθηκε με αργές κινήσεις και πήγε στο μπάνιο. Έριξε μια ματιά στο χαρτί που σκουπίστηκε και οι φόβοι της βγήκαν αληθινοί. Της είχε έρθει πρόωρα περίοδος. Η επιχείρηση είχε αποτύχει. Σκέφτηκε τις αντιδράσεις του Ζοράν, μόλις θα το μάθαινε, και την έλουσε κρύος ιδρώτας. Ασυναίσθητα θυμήθηκε διάφορα περιστατικά στη μέχρι τώρα ζωή της, στα οποία είχε δει τον Ζοράν να γίνεται έξαλλος, και ανατρίχιασε.

Ουσιαστικά ήταν μαζί του από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, και μάλιστα την είχε απαγάγει σε ηλικία δεκαέξι ετών από το ορφανοτροφείο στο οποίο είχαν μεγαλώσει μαζί, στη μικρή πόλη La Garrucha της επαρχίας Τσιάπας του Μεξικού. Παιδιά ιθαγενών Μάγια και οι δύο, από οικογένειες που δεν μπορούσαν ν' αντέξουν οικονομικά την ανατροφή ακόμα ενός παιδιού, και αναγκάζονταν να τα δώσουν στα ορφανοτροφεία για υιοθεσία.

Οι περιπτώσεις αυτές πολλαπλασιάστηκαν επικίνδυνα ύστερα από τις αγροτικές μεταρρυθμίσεις του 1992, όταν με το άρθρο 27 του Συντάγματος του Μεξικού περί χρήσης των δημόσιων χώρων, περιορίστηκε ακόμη περισσότερο η αυτόνομη πρόσβαση των Μάγια στη γη των προγόνων τους, για να ευνοηθούν οι ζάπλουτοι γαιοκτήμονες, οι οποίοι είχαν την υποστήριξη του κράτους και των πολιτικών, διαθέτοντας μπράβους και παραστρατιωτικές ομάδες. Η αδικία αυτή έπνιξε τους ακτιβιστές της Μεξικανικής Αριστεράς που

εισχώρησαν στις ζούγκλες της επαρχίας Τσιάπας του Μεξικού και προετοίμασαν το έδαφος στις κοινότητες των Ινδιάνων Μάγια για να συγκροτηθεί το μετέπειτα κίνημα των Ζαπατίστας.

Ο Ζοράν την εποχή εκείνη, σε ηλικία εννέα ετών, έδειξε για πρώτη φορά το ποιόν του σκοτώνοντας με γυμνά χέρια το σκυλί του φύλακα στο ορφανοτροφείο, γιατί τον ενοχλούσε τη νύχτα όταν γάβγιζε. Το αποτέλεσμα ήταν να τρώει ξύλο, σχεδόν σε καθημερινή βάση, και από τον φύλακα-ιδιοκτήτη του σκύλου, και από τους συναδέλφους του που κάλυπταν τις υπόλοιπες βάρδιες. Ένα χρόνο πριν την απαγωγή της Alice, σε ηλικία μόλις δεκαπέντε ετών, απέδρασε απ' το ορφανοτροφείο αφήνοντας πίσω του τον εν λόγω φύλακα, αιμόφυρτο απ' το ξύλο. Τον είχε αιφνιδιάσει μέσα στο σκοτάδι χτυπώντας τον πισώπλατα με τη μασιά από το τζάκι. Όταν δυο μέρες αργότερα ο φύλακας υπέκυψε στα τραύματά του στο νοσοκομείο, ο Ζοράν καταχωρήθηκε στις αρχές ως σεσημασμένος εγκληματίας.

Όταν επέστρεψε για να πάρει την Alice, ο ένας χρόνος στον έξω κόσμο τον είχε μεταλλάξει. Κατά τα λεγόμενά του, είχε απομονωθεί στη ζούγκλα όπου βρήκε “αυτό” που έψαχνε. Η Alice ποτέ δεν έμαθε τι ακριβώς ήταν το “αυτό” που βρήκε, αλλά σίγουρα είδε μπροστά της έναν καινούργιο άνθρωπο. Αν δηλαδή μπορούσες να τον χαρακτηρίσεις άνθρωπο πλέον. Πέρα από το πόσο κακός και παγερός ήταν, είχε και αφύσικες δυνάμεις που ξέφευγαν απ' τα ανθρώπινα δεδομένα. Πόρτες και κλειδαριές υποχωρούσαν κι έσπαγαν μ' ένα απλό σπρώξιμό του. Όποιος προσπάθησε να τον σταματήσει εκείνη τη μέρα βρέθηκε στην καλύτερη περίπτωση στο νοσοκομείο.

Έκτοτε η Alice έκανε ό,τι της έλεγε, αφού το ίδιο βράδυ έγινε και γυναίκα στα χέρια του. Την εγκατέστησε σ' ένα μεγάλο σπίτι, χωμένο βαθιά στην τροπική ζούγκλα της επαρχίας Τσιάπας, στο οποίο εκείνος έμενε περιστασιακά και όχι για περισσότερο από ένα μήνα συνολικά κάθε χρόνο. Κατά καιρούς εμφανίζονταν ομάδες στρατιωτών Ζαπατίστας, οι οποίες έβρισκαν καταφύγιο μέσα στη ζούγκλα ύστερα από συγκρούσεις με την κυβέρνηση, ή ομάδες ινδιάνων Μάγια που αποτελούσαν και το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού της περιοχής, αλλά για κάποιο λόγο κανείς τους δεν πλησίαζε ποτέ στο παλιό σπίτι. Το απέφευγαν σαν να ήταν στοιχειωμένο.

Η ζωή της κυλούσε ανιαρά για την ηλικία της, χωρίς φίλους, δραστηριότητες και κοινωνικές επαφές. Η μόνη της παρέα ήταν μια κωφάλαλη οικιακή βοηθός που της είχε φέρει ο Ζοράν, με την οποία είχαν ελάχιστη έως καθόλου επικοινωνία, όσο κι αν είχε προσπαθήσει η Alice να την φέρει πιο κοντά της. Εάν δεν είχε και τα βιβλία, τα οποία υπήρχαν σ' αφθονία στο πατάρι του παλιού αρχοντικού, σίγουρα θα είχε τρελαθεί εκεί μέσα. Μέχρι πριν δυο μήνες πίστευε ότι η ζωή της θα τελειώσει έτσι, μέχρι που εμφανίστηκε ένα πρωινό ο Ζοράν και της μίλησε για την αποστολή στην Ελλάδα.

Στην αρχή το σχέδιο ήταν να πιάσει μια “συστημένη” δουλειά σ' ένα σκάφος, ιδιοκτήτρια του οποίου ήταν “κάποια” που είχε κλέψει κάτι πολύτιμο από τη φυλή τους. Η αποστολή της ήταν ν' αναφέρει τηλεφωνικά όλα όσα διαδραματιζόνταν στο σκάφος. Όταν έφτασε στην Πάρο, ο Ζοράν ήταν ήδη εκεί και την περίμενε. Η Alice δεν πίστευε στ' αυτιά της όταν άκουσε αυτό που έπρεπε να κάνει. Έφυγε από εκείνη τη συνάντηση κρατώντας στα χέρια της μια πλαστογραφημένη

ιατρική γνωμάτευση κι ένα μικρό μπουκαλάκι με βότανα σε συμπυκνωμένη υγρή μορφή. Ακολούθησε τις οδηγίες του Ζοράν πιστά, χωρίς ν' αμφισβητήσει και πάλι την ορθότητά τους. Όλα αυτά μέχρι προχτές.

Όταν είδε προχτές στο καφενείο πόσο άσχημα επηρέασε και τον ίδιο το αποτέλεσμα των εντολών που της είχε δώσει, κατάλαβε ότι η ανθρώπινη πλευρά του Ζοράν, όση δηλαδή του είχε απομείνει, είχε δεχτεί ένα καθοριστικό πλήγμα. Η Alice για τον Ζοράν ήταν η μοναδική γέφυρα επικοινωνίας με τα συναισθήματά του. Μπορεί η γέφυρα αυτή να είχε στηριχτεί πάνω σε μια “φυλακισμένη” ανθρώπινη ύπαρξη, το γεγονός όμως ότι η Alice ήταν εντελώς δική του, ήταν και ο μόνος λόγος που η γέφυρα παράμενε ακόμα όρθια, κόντρα σε όσα του υπαγόρευαν τα σκοτεινά του ένστικτα. Τώρα, μ' αυτή την εξέλιξη των γεγονότων, η Alice ήταν σίγουρη ότι τα πράγματα θα χειροτέρευαν.

Άνοιξε το κινητό της και πήρε το μοναδικό νούμερο που είχε καταχωρημένο στη μνήμη του. Ο Ζοράν απάντησε στο δεύτερο χτύπημα.

«Έχουμε άσχημα νέα».

«Σ' ακούω».

Μισή ώρα αργότερα και λίγο πριν ξημερώσει, η ηλεκτρική σκάλα του «Βαλές Σπαθί» ακούμπησε μαλακά στην προβλήτα. Η Alice κουβαλώντας σ' ένα σακβουαγιάζ όλα τα υπάρχοντά της κατέβηκε αθόρυβα απ' το σκάφος και προχώρησε σκυφτή προς το στενό που οδηγούσε στο ξενοδοχείο Imperial. Το μόνο που είχε απομείνει πίσω στην καμπίνα από την παρουσία της εκεί, ήταν ένα σημείωμα πάνω στο κομοδίνο της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η Δανάη γύρισε πλευρό και συνέχισε τον άστατο ύπνο της. Είχε πάει δέκα η ώρα αλλά εγώ δεν είχα κλείσει μάτι όλο το βράδυ. Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι χωρίς να την ξυπνήσω και έβαλα ό,τι βρήκα πρόχειρο μπροστά μου για ν' ανέβω στην κουζίνα. Το κεφάλι μου είχε γίνει ένα καζάνι γεμάτο μπερδεμένες σκέψεις και συναισθήματα. Πολλές πληροφορίες και πολλά απίστευτα γεγονότα, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Μέσα σε τρεις μέρες “διακοπών” βρέθηκα να είμαι ο άνθρωπος που θα πολεμήσει για τελευταία φορά με το κακό και έτσι θα φέρει την ισορροπία στον πλανήτη. Απ' τη μια μου ερχόταν να γελάσω κι απ' την άλλη ξαναθυμόμουν τα γεγονότα και συνειδητοποιούσα ότι η κατάσταση δεν ήταν καθόλου για γέλια. Και μέσα σ' όλα αυτά ένας καινούργιος έρωτας που κλονίστηκε ήδη πριν λίγες ώρες για πρώτη φορά.

Όταν ξεκίνησα να της περιγράψω τα γεγονότα με την Alice, για μισή ώρα η Δανάη με άκουγε προσεκτικά χωρίς να με διακόψει ούτε μια φορά. Απ' τα λεγόμενά της στη συνέχεια, ήταν ξεκάθαρο ότι δεν την πείραξε το γεγονός αυτό καθαυτό, όσο το ότι το απέκρυψα και προσπάθησα στη συνέχεια να διώξω την Alice με το κόλπο με το ρολόι. Αυτό το θεώρησε και δική της παραπλάνηση από μέρους μου. Κατανόησε τα ελαφρυντικά των πράξεών μου, καθώς ό,τι έγινε, έγινε παρά τη θέλησή μου και απλά είχα προσπαθήσει μετά να μας προστατέψω ώστε να εξελιχτεί φυσιολογικά η μεταξύ μας σχέση. Το ότι τα κατανόησε δεν σημαίνει πως τα αποδέχτηκε κιόλας. Έχει μάθει να είναι ανοιχτή και ντόμπρα στη ζωή της, οπότε το γεγονός ότι παίχτηκε ολόκληρο σενάριο πίσω απ'

την πλάτη της, της έπεσε λίγο βαρύ. Μείναμε άλλη μια ώρα να συζητάμε τις λεπτομέρειες και το τι έπρεπε να κάνουμε με την Alice.

Η Δανάη επέμενε να την φωνάξουμε εκείνη την ώρα πάνω για να μας δώσει εξηγήσεις, αλλά έτσι όπως την έβλεπα ταραγμένη με όλα όσα συνέβαιναν, θεώρησα ότι θα ήταν καλύτερα αυτό να γίνει την επομένη. Λάθος απόφαση όπως φάνηκε στη συνέχεια. Όταν φτάσαμε στο διάδρομο που οδηγούσε στις κρεβατοκάμαρες την κοίταξα στα μάτια, που εκτός από κουρασμένα έδειχναν και λιγάκι απόμακρα αυτή τη φορά.

«Νομίζω είναι καλύτερα να πάω στα παλιά μου λημέρια απόψε».

Αντί γι' απάντηση μου έπιασε το χέρι και με τράβηξε μαλακά στη δική της καμπίνα. Κανένας από τους δυο μας δεν έκανε κίνηση για ερωτικές επαφές, αλλά αφού ξαπλώσαμε, ήρθε και κοιμήθηκε στην αγκαλιά μου. Στη συνέχεια πρέπει να έβλεπε εφιάλτες και στριφογυρνούσε συνέχεια στο κρεβάτι μουρμουρίζοντας.

Ανέβηκα στην κουζίνα διώχνοντας τα χθεσινοβραδινά γεγονότα απ' το μυαλό μου κι έβαλα νερό στο βραστήρα. Ο καφές δεν κατέβαινε τώρα με τίποτα στο σφιγμένο μου στομάχι, οπότε διάλεξα απ' το συρτάρι ένα φακελάκι με πράσινο τσάι. Ετοίμασα και δυο φέτες ψωμί με μέλι και κάθισα στο σαλόνι να βάλω τις σκέψεις μου σε τάξη.

Εάν το κακό υπήρχε σε ανθρώπινη μορφή τότε πρέπει να ήταν κάπου εδώ τριγύρω και να καθοδηγούσε και την Alice. Απ' ό,τι φαίνεται οι δυνάμεις που αναφέρει ο “Συντονιστής” μεταφέρθηκαν σ' εμένα από την πρώτη φορά που ακούμπησα τα χέρια μου πάνω του. Κι αυτό συνέβη λόγω του ότι είμαι

πρωτότοκος απόγονος του ιερέα των Μάγια. Από την άλλη το κείμενο στον τοίχο έλεγε ότι *“Γνωρίζει για την ύπαρξή σου και ξέρει ότι αποτελεί την ύστατη απειλή γι’ αυτόν, από την πρώτη στιγμή που ακούμπησες τα χέρια σου πάνω μου”*. Οπότε μετά την πρώτη επαφή με το κρανίο που έγινε στη Γλυφάδα, το κακό γνώριζε για μένα κι εγώ χωρίς να το ξέρω είχα ενεργοποιήσει τις δυνάμεις που λέει.

Ο τρόπος που διάλεξε να κινηθεί εκείνος στη συνέχεια ήταν μέσω της Alice. Εάν η Alice μείνει έγκυος τότε ο πρωτότοκος απόγονος δεν θα είμαι πλέον εγώ. Εάν οι δυνάμεις κληρονομούνται και αφαιρούνται αμέσως μόλις γίνει η σύλληψη του επόμενου πρωτότοκου, τότε εγώ με την Δανάη γινόμαστε αυτόματα περιττοί κι ευάλωτοι. Το μόνο που θα μπορούσε να τους ενδιαφέρει μετά θα ήταν ο *“Συντονιστής”*. Με τις δυνάμεις που υποτίθεται ότι διαθέτει ο αντίπαλος, θα είναι αστείο γι’ αυτόν να μπει στο σκάφος και να πάρει το κρανίο.

Γι’ αυτό η Alice μου ζήτησε παράταση χρόνου πάνω στο σκάφος! Όλα έρχονταν και έδεναν. Ήθελε να σιγουρευτεί πρώτα ότι θα μείνει έγκυος. Εδώ βέβαια πέφτουμε και πάλι σε προκαθορισμένη σύμπτωση. Πώς έγινε και βρέθηκε η Alice στις γόνιμες μέρες της συγκεκριμένα προχτές; Ίσως με κανένα βότανο να το έφερε χρονικά κι αυτό στα μέτρα της. Αρε Πέτρο, που είσαι ν’ ακούσεις τη συνέχεια του έργου να δω τι γέλια θα ρίξεις. Έβγαλα τον φίλο μου απ’ το μυαλό μου και συγκεντρώθηκα στο προκείμενο. Εάν γινόταν σύγκρουση με ποια μορφή θα γινόταν; Σωματικά; Ενεργειακά; Με τι όπλα; Εδώ υπήρχαν χιλιάδες ερωτήματα και καμία απάντηση. Το κείμενο στον τοίχο δεν με προετοίμαζε καθόλου για το είδος της σύγκρουσης. Για κάποιον ακατανόητο λόγο όμως,

δεν με απασχολούσε και πολύ αυτό. Ήμουν σίγουρος ότι θα μπορούσα ν' αντιμετωπίσω οτιδήποτε παρουσιαζόταν.

Μετά όμως; Μετά τι θα γινόταν; Αφαίρεση της δύναμης και επαναφορά εκεί που είχαμε μείνει; Είναι η δύναμη αυτή μια δανεική παροχή από τους "Έξω" με ημερομηνία λήξης; Κι αν πετύχει το πείραμα τι γίνεται; Θα έχω συμβάλλει στο να έρθουν να μείνουν εξωγήινοι μαζί μας χωρίς να έχω ρωτήσει κανέναν; Το σενάριο της αφύπνισης το αποφάσιζα κι από μόνος μου οποιαδήποτε στιγμή αφού θα βοηθούσε στο να ζήσουμε όλοι στη Γη ειρηνικά. Το σενάριο της συγκατοίκησης όμως; Απ' την άλλη με ποιόν να το μοιραστώ; Εάν προσπαθούσα να εξηγήσω σε οποιοσδήποτε αρχές τι μου συμβαίνει σίγουρα θα κατέληγα με πουκαμισάκι κουμπωμένο στην πλάτη σε λευκό δωμάτιο. Όσο και να ανέλνα την κατάσταση το μόνο που κέρδιζα ήταν να γεννιούνται περισσότερα ερωτήματα. Όταν κουράστηκα κάποια στιγμή να τα σκέφτομαι είχα μείνει με μία και μόνο απορία. Γιατί έπρεπε να τύχουν όλα αυτά τα σκατά μαζεμένα σε μένα;

Η Δανάη μ' έβγαλε από το μπερδεμα αφού κατάλαβα έστω κι από μακριά ότι μ' έψαχνε στο κρεβάτι δίπλα της. Έπιασα την ανησυχία της, παρόλο που δεν ήμουν εκεί, αμέσως μόλις άνοιξε τα μάτια της. Όλα ήταν διαθέσιμα, στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Θα μπορούσα να είχα καταλάβει για τις δυνάμεις αυτές κι από πιο νωρίς αλλά δεν έχουμε συνηθίσει να ζητάμε απ' τους εαυτούς μας παράλογα πράγματα. Είναι σαν το κατοικίδιο που του ανοίγεις ύστερα από χρόνια το κλουβί και δεν πάει πουθενά. Μένει εκεί που έχει μάθει.

Ήμουν σίγουρος ότι αν είχα επίγνωση των δυνάμεων αυτών και ζητούσα νωρίτερα πρόσβαση σ' αυτές, ακόμα και το βότανο που μου είχε δώσει η Alice για να με παραλύσει θα

μπορούσα να το αποβάλλω αμέσως από τον οργανισμό μου. Ήξερα με κάποιον περίεργο τρόπο ότι όλα είναι δυνατά τώρα. Κατεύθυνα το μυαλό μου στην Alice και δεν μπορούσα να αισθανθώ τίποτα. Από εκείνη την πλευρά πρέπει να υπήρχε σηκωμένος ενεργειακός αμυντικός τοίχος.

«Καλημέρα Αλέξανδρε».

Η Δανάη εμφανίστηκε στο κεφαλόσκαλο σχεδόν αναμαλλιασμένη.

«Καλημέρα. Χάλια ύπνο έκανες ε;»

«Ναι, αλλά κι εσύ δεν πρέπει να κοιμήθηκες καθόλου».

«Φαίνεται;»

«Από μακριά. Ανέβηκε η Alice;»

«Όχι ακόμα».

«Έντεκα η ώρα και κοιμάται; Αποκλείεται!»

Την ακολούθησα στο διάδρομο που οδηγούσε στις πίσω καμπίνες του προσωπικού. Μπήκαμε στην καμπίνα της Alice και το βλέμμα μας καρφώθηκε στο μοναδικό αντικείμενο που είχε αφήσει πίσω της. Η Δανάη έπιασε το σημείωμα στα χέρια της και το διάβασε δυνατά στα Αγγλικά, όπως ήταν γραμμένο.

«Κάτι έκτακτο με υποχρεώνει να φύγω. Ζητώ συγγνώμη για την αναστάτωση. Alice».

Είχα αρχίσει να ψάχνω στην καμπίνα μήπως άφησε τίποτα πίσω της αλλά μάταια. Μπήκα και στο μικρό μανάκι κι έριξα μια ματιά τριγύρω. Από προσωπικά αντικείμενα δεν υπήρχε τίποτα. Μια παρόρμηση της στιγμής με ώθησε να πατήσω το πεντάλ στον κάδο των απορριμμάτων.

«Τουλάχιστον δεν θα γίνεις μπαμπάς».

Η Δανάη είχε έρθει πίσω μου και κοιτούσε κι αυτή το περιεχόμενο του κάδου. Δούλεψα για μια στιγμή την εξέλιξη

αυτή στο μυαλό μου και μοιράστηκα τη σκέψη μου με την Δανάη.

«Για να φύγει μόλις είδε ότι της ήρθε περίοδος σημαίνει πως αλλάζει σχέδιο».

«Τι εννοείς;»

«Το παρατάει το σχέδιο του να μείνει έγκυος. Αλλιώς θα παρέμενε εδώ για να ξαναπροσπαθήσει».

«Και που ήξερε πόσες μέρες θα κάναμε διακοπές μαζί βρε Αλέξανδρε;»

«Δεν ήξερε. Δουλεύοντας εδώ όμως θα είχε τουλάχιστον επαφή μ' εσένα, οπότε θα ήταν πιο εύκολο να με ξανασυναντήσει».

«Είναι μια πιθανότητα κι αυτή».

Από μακριά ακούσαμε το κινητό μου να χτυπάει. Ανέβηκα να το προλάβω και στην πρύμνη συνάντησα τον καπετάν Νικόλα που ανέβαινε για πρωινό.

«Καλημέρα καπετάνιο».

«Καλημέρα Αλέξανδρε».

«Άκουσες μήπως τίποτα από την καμπίνα της Alice δίπλα σου χτες το βράδυ;»

«Το μόνο που άκουσα ήταν να μιλάει σε κάποιον στο τηλέφωνο, αλλά πρέπει να ήταν νωρίς το πρωί όχι βράδυ. Η γλώσσα που μιλούσαν μου ήταν εντελώς άγνωστη».

Άρα υπάρχει κι άλλο πρόσωπο. Και μάλλον αυτό το πρόσωπο έδινε και τις οδηγίες.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι καπετάνιο μου. Απλά έφυγε η Alice εκτάκτως. Μισό λεπτό να σηκώσω το τηλέφωνο».

Μπήκα στο σαλόνι να προλάβω το τηλέφωνο, αλλά όπως πάντα όταν είσαι μακριά του, σταματάει να χτυπάει μόλις

το φτάσεις. Κοίταξα τη λίστα με τις αναπάντητες και το όνομα του Πέτρου φιγουράριζε πάνω πάνω. Με το που πήγε το μυαλό μου στον κολλητό μου ένιωσα κάτι διαφορετικό. Ο Πέτρος δεν μ' έπαιρνε από Αθήνα. Ο Πέτρος ήταν εδώ μαζί με την Χρύσα. Είχαν έρθει να μας κάνουν έκπληξη. Το πώς το κατάλαβα αυτό, το καταχώρησα στις παροχές του "Συντονιστή". Αυτό θα είχε πολύ γέλιο. Πάτησα την κλήση να τον καλέσω πίσω.

«Τέταρτο σκάφος στα δεξιά σου όπως βγήκες απ' το καράβι».

«Τι;»

«Πάρε την καινούργια σου αγάπη και προχώρα δεξιά. Το τέταρτο σκάφος λέγεται "Βαλές Σπαθί" και σε περιμένουμε τόση ώρα. Γιατί άργησες;»

«Πού το 'ξερες ρε; Χρύσα του είπες τίποτα;»

Άκουσα από μέσα τη φωνή της Χρύσας να αρνείται έκπληκτη.

«Δεν έχει η Χρύσα το τηλέφωνό μου ρε μπούφο. Έλα στο σκάφος και θα σου εξηγήσω. Σήμερα θα πρέπει ν' αποφεύγεις τις μύγες γιατί σε βλέπω όλη μέρα με το στόμα ανοιχτό».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Ο Γιάννης σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και τεντώθηκε. Η Μαίρη δεν άντεχε το ποτό όσο ο ίδιος, οπότε κοιμόταν ακόμα, ροχαλίζοντας κατά διαστήματα. Χωρίς να την ξυπνήσει πήγε στην κουζίνα κι ετοίμασε καφέ κι ένα υποτυπώδες σάντουιτς, βάζοντας μέσα ό,τι βρήκε μπροστά του στο σχεδόν άδειο ψυγείο. Σκέφτηκε να κατέβει μέχρι τον φούρνο στην

Παροικιά, αλλά τα λεφτά κόντευαν να τελειώσουν και είχαν ακόμα μία μέρα μπροστά τους στο νησί. Προτιμούσε να τα επενδύσει σε μύρες το μεσημέρι.

Με την Μαίρη τα τελευταία δυο χρόνια δεν τα πήγαιναν καθόλου καλά με τα οικονομικά, ειδικά από τη στιγμή που τους απέλυσαν και τους δυο, σχεδόν ταυτόχρονα μάλιστα, λόγω κρίσης. Φέτος είχαν νοικιάσει για τις σύντομες διακοπές τους ένα μικρό σπιτάκι πάνω από την πλατεία, το τελευταίο στην πλαγιά του λόφου. Πιο πολύ θύμιζε σπιτάκι βοσκού παρά ενοικιαζόμενο δωμάτιο. *“Ο τροχός μάλλον έχει κολλήσει στο σημείο που γαμάνε τον φτωχό...”* σκέφτηκε για ακόμα μία φορά ο Γιάννης, κι έβαλε τα πράγματα πάνω στο δίσκο. Για ν’ αποφύγει τον πρωινό ήλιο που χτυπούσε κατάματα τέτοια ώρα, πήρε τον δίσκο και βγήκε στην πίσω βεράντα του σπιτιού που έβλεπε στο λόφο.

Έφαγε μασώντας αργά και απολαμβάνοντας το σάντουιτς του, δίνοντας έτσι χρόνο και στον καφέ του για να κρυώσει. Η μέρα έδειχνε και σήμερα ότι θα είναι πολύ ζεστή. Στα όρια του καύσωνα. *“Φαντάσου τι θα γίνεται στην Αθήνα”* σκέφτηκε κι αφού ήπιε δυο γουλιές απ’ τον καφέ του ξεκίνησε να στρίβει το πρώτο τσιγάρο της ημέρας.

Χτες είχε συναντήσει στο λιμάνι και τον Μιχάλη, ένα φίλο που έμενε μόνιμα στην Πάρο, ο οποίος του είχε εμπιστευτεί ότι είχε τη δική του μικρή καλλιέργεια μαριχουάνας στις πηγές του μικρού ποταμού που εκβάλλει δίπλα στο λιμανάκι της Νάουσας. Μάλιστα του είχε δώσει κι ένα δείγμα της “παραγωγής” του με τη συμβουλή να βάλει λίγο γιατί ήταν πολύ δυνατό.

Ο Γιάννης, χρόνια χρήστης, αγνόησε τη συμβουλή του φίλου του και το φόρτωσε για τα καλά. Το άναψε και

τεντώθηκε απλώνοντας τα πόδια του πάνω στο στηθαίο που οριοθετούσε τη μικρή βεράντα. Το τσιγάρο ήταν γλυκόπιτο και δεν του φαινόταν καθόλου βαρύ. Τουλάχιστον έτσι έδειχνε στην αρχή. Μετά την τέταρτη τζούρα άρχισαν οι παραισθήσεις.

Εκεί που χάζευε την πλαγιά του λόφου μπροστά του, είδε κοντά στην κορφή έναν κοντό τύπο να εμφανίζεται από το πουθενά. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε ότι μάλλον θα είχε ανέβει απ' την πίσω πλευρά του λόφου που ήταν αθέατη γι' αυτόν. Τράβηξε άλλη μια τζούρα απ' το τσιγάρο και κοίταξε ξανά πάνω να δει τι κάνει ο τύπος με το μακρύ παντελόνι και τη σκούρα μπλούζα, μέσα στο κατακαλόκαιρο, στη μέση του πουθενά. Αυτή τη φορά η έκπληξη ήταν μεγαλύτερη.

Μπροστά από τον τύπο είχε σχηματιστεί ένας μικρός σωρός με χώμα. “Μικρός” δηλαδή φαινόταν απ' αυτή την απόσταση. Το ύψος του χώματος πρέπει να ξεπερνούσε το ένα μέτρο. Πώς είναι δυνατόν μέσα σε πέντε δευτερόλεπτα να σκάψει κάποιος τόσο μεγάλη λακκούβα; Ο Γιάννης καρφώθηκε τώρα στο σημείο που στεκόταν ο τύπος ακίνητος και χάζευε την τρύπα που είχε ανοίξει. Την επόμενη στιγμή ο τύπος εξαφανίστηκε. Ο Γιάννης πετάχτηκε όρθιος. Δεν μπορεί να είχε κάνει λάθος. Τη μία στιγμή ήταν εκεί και την άλλη είχε εξαφανιστεί.

Κοίταξε το τσιγάρο και ξανάκατσε στη θέση του. Τι σκατά του έδωσε ο Μιχάλης; Αυτό το κέρατο πρέπει να είχε μέσα χημεία. Τέτοιου είδους παρενέργειες είχε βιώσει για τελευταία φορά πέρσι το χειμώνα στο Άμστερνταμ, όταν είχε φάει μόνος του σ' ένα coffee shop ένα ολόκληρο κέικ με παραισθησιογόναμανιτάρια και το μυαλό του τα 'χε παίξει.

Το τελευταίο που θυμόταν πριν τον κλείσουν μέσα εκείνη τη μέρα, ήταν ότι προσπαθούσε να φιλήσει στο στόμα μια μασκαρεμένη γκόμενα στο δρόμο που γινόταν το καρναβάλι, η οποία τον εμπόδιζε γιατί είχε μια σφυρίχτρα στα χείλη και σφύριζε εκκωφαντικά μέσα στ' αυτιά του. Όπως αποδείχτηκε μετά που ξενέρωσε, η "γκόμενα" ήταν τροχονόμος και το "καρναβάλι" υπήρχε μόνο μέσα στο τριπαρισμένο του μυαλό.

Έσβησε το τσιγάρο στο τασάκι και ξανακοίταξε στην πλαγιά. Αυτή τη φορά το σοκ ήταν διπλό. Πρώτα είδε τον τύπο να κουβαλάει ένα γυμνό ανθρώπινο σώμα στον ώμο του, ερχόμενος από τη δεξιά πάνω πλευρά του λόφου. Το σώμα που κουβαλούσε πρέπει να ήταν γυναίκας, μικροκαμωμένης μάλιστα. Με μια κίνηση πέταξε το σώμα μέσα στη λακκούβα και αμέσως μετά γύρισε το κεφάλι του στο πλάι. Ακόμα κι απ' αυτή την απόσταση, ο Γιάννης ένιωσε το βλέμμα του τύπου να τον καρφώνει στα μάτια. Ενστικτωδώς έσκυψε να κρυφτεί πίσω από το στήθαιό της βεράντας, αν και είδε ότι ήταν μάταιο λόγω του μικρού ύψους της κατασκευής. Παρέμεινε σκυμμένος για λίγο, με την καρδιά του να χτυπάει σαν ταμπούρλο, και στη συνέχεια σήκωσε αργά το κεφάλι του να δει τι γινόταν απέναντι.

Το δεύτερο σοκ δυνάμωσε ακόμα περισσότερο την ταχυπαλμία του. Και ο τύπος, και ο σωρός με το χώμα, είχαν εξαφανιστεί από την πλαγιά. Ήταν σαν ταινία που κάποιος πάτησε το στοπ κι αμέσως μετά την ξανάβαλε από την αρχή. Το σκηνικό απέναντί του ήταν ακριβώς όπως τη στιγμή που πρωτοβγήκε στη βεράντα. Έκλεισε τα μάτια του, τα έτριψε και τα ξανάνοιξε. Τίποτα. Πέρασαν ακόμα δέκα λεπτά να κοιτάζει ακίνητος στο ίδιο σημείο, χωρίς να συμβεί τίποτα. Έκανε μια βόλτα μέσα στο σπίτι, έριξε νερό στο πρόσωπό

του και ξαναβγήκε στη βεράντα. Όλα φυσιολογικά. Δεν είναι δυνατόν μια ουσία να έχει παρενέργειες για μερικές μόνο στιγμές και μετά να επανέρχεται ως δια μαγείας. Τέτοιο πράγμα δεν υπήρχε απ' όσο ήξερε. Μόνο ένας τρόπος υπήρχε να ξεδιαλύνει το μυστήριο.

Μπήκε πάλι στο σπίτι, φόρεσε τ' αθλητικά του παπούτσια και πήρε τα γυαλιά του ήλιου και το καπέλο του. Διέσχισε την απόσταση μέχρι την κορυφή του βουνού σε λιγότερο από δέκα λεπτά. Όταν πλησίασε στο μέρος που έβλεπε από τη βεράντα κάτω, τα πόδια του πάγωσαν. Η διαφορά στο έδαφος φαινόταν από μακριά. Παντού υπήρχε πατημένο χώμα και πέτρες, ενώ στο συγκεκριμένο σημείο, σε μία επιφάνεια δύο μέτρα επί ένα, το χώμα ήταν νωπό και φρεσκοσκαμμένο. Ο Γιάννης έκανε την απόσταση της επιστροφής στο μισό χρόνο απ' όσο χρειάστηκε πριν για ν' ανέβει. Μπήκε τρέχοντας στο σπίτι κι άρπαξε το κινητό του απ' το τραπέζι της κουζίνας.

Λίγες στιγμές αργότερα ο υπαστυνόμος Μακρής προσπάθησε για δεύτερη φορά να ηρεμήσει τον τύπο που τηλεφώνουσε αλαφιασμένος για ν' αναφέρει έναν φόνο.

«Σας παρακαλώ πείτε μου τι έγινε λίγο πιο αργά να σας καταλάβω. Λέγοντάς μου “εμφανίστηκε κι εξαφανίστηκε” συνέχεια δεν βγάζω άκρη!»

Άκουσε προσεκτικά για δεύτερη φορά την περιγραφή του καλούντος και τώρα έπρεπε να πάρει μια απόφαση. Ή ήταν κάποιος που είχε γυρίσει λιώμα από το χθεσινοβραδινό ξενύχτι και του έκανε πλάκα, ή όντως είχε δει κάτι που θα έπρεπε να το ελέγξουν. Οι δυο αστυνομικοί του τμήματος που ήταν τώρα σε βάρδια, βρίσκονταν με το περιπολικό στη Χρυσή Ακτή για μια φασαρία που έγινε σ' ένα εστιατόριο. Καθησύχασε τον αλαφιασμένο “αυτόπτη μάρτυρα” και

σημείωσε στο μπλοκάκι του τα στοιχεία του και το σπίτι που έμενε. Αυτό το μικρό σπιτάκι που το νοίκιαζε ο μπάμπας-Θωμάς τα καλοκαίρια, ο Μακρής το ήξερε από μικρό παιδί. Ένας μακρινός του θείος μάλιστα το χρησιμοποιούσε για κατάλυμα τον χειμώνα, όταν κατέβαζε τα πρόβατα κοντά στη χώρα να βοσκήσουν.

Δυο ώρες αργότερα τα λεγόμενα του Γιάννη Σταθόπουλου επαληθεύτηκαν. Τουλάχιστον όσα αφορούσαν στο θαμμένο πτώμα. Ο Μακρής πήρε αμέσως τον ιατροδικαστή στη Σύρο και το εγκληματολογικό στην Αθήνα για να ξεκινήσει η τυπική διαδικασία. Έκλεισε το γραφείο και πήγε να βρει τους υφισταμένους του που μόλις είχαν ξεθάψει το σώμα του θύματος. Αλλοδαπή, πιθανόν Λατινοαμερικάνα, την χαρακτήρισαν. Ήταν ολόγυμνη και το μόνο αντικείμενο που βρήκαν ήταν ένα κινητό τηλέφωνο σφηνωμένο μέσα στο στόμα της.

“Κάποιοι άνθρωποι πεθαίνουν να μιλάνε στο τηλέφωνο” σκέφτηκε ο Μακρής και χαμογέλασε, προσπαθώντας ν’ αλλάξει λίγο τη διάθεσή του, καθώς ήξερε τι τον περίμενε μ’ όλους αυτούς που θα μαζεύονταν στο νησί για τον φόνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Όταν έφτασε ο Πέτρος μπροστά στο “Βαλές Σπαθί” κρατώντας ένα κουτί με γλυκά στο χέρι και με είδε να τον χαιρετάω από την πρύμνη, ταρακουνήθηκε.

«Τι είναι αυτό ρε παιδιά;» ήταν η πρώτη του αντίδραση όταν πάτησε το πόδι του στο κατάστρωμα.

«Το βαρκάκι της Δανάης».

«Έχει και κουπιά;»

Γελάσαμε κι έγιναν οι συστάσεις με την Δανάη, που φάνηκε ότι της άρεσε ο Πέτρος από την πρώτη στιγμή. Η Χρύσα ήταν χαμηλών τόνων όπως και την πρώτη φορά που την είχα δει στην καφετέρια στη Νέα Μάκρη, αλλά ενσωματωνόταν στην παρέα χωρίς πρόβλημα. Μάλιστα πρόσεξα και αισθητή μείωση της ποσότητας των πολύτιμων λίθων και αλυσίδων γύρω απ' τα χέρια και τον λαιμό της. Έγινε μια μικρή ξενάγηση στο σκάφος όπου γνώρισαν και τον καπετάν Νικόλα, και στη συνέχεια καθίσαμε με τον Πέτρο στο τραπέζι έξω, ενώ η Δανάη πήρε την Χρύσα στην κουζίνα να ετοιμάσουν καφέδες και πρωινό. Ήξερε ότι χρειαζόμουν χρόνο με τον φίλο μου για να τον ενημερώσω για τις τελευταίες εξελίξεις. Μόλις μείναμε μόνοι μας ο Πέτρος όρμησε αμέσως.

«Πού ήξερες ρε συ ότι θα έρθω; Πού είναι η ανώμαλη;»

«Σιγά σιγά, όλα θα στα πω και να δω τα μούτρα σου μετά».

«Τι εννοείς; Πάντως ό,τι είπα για τον καπετάνιο το παίρνω πίσω. Μια χαρά λεβέντης είναι».

«Η ανώμαλη έφυγε. Σήμερα το πρωί μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε».

«Την έστειλες;»

«Όχι έφυγε μόνη της».

«Γιατί;»

«Γιατί δεν κατάφερε να πιάσει παιδί μετά τη φάση που έγινε μεταξύ μας».

«Μάλλον θα μπέρδεψες την είσοδο...»

«Σοβαρά μιλάω ρε!»

«Άσε με ρε Αλέξανδρε που έφυγε επειδή δεν την

γκάστρωσες. Τι άλλο θ' ακούσω σήμερα;».

«Κάτσε και θα δεις. Αυτό ήταν το λιγότερο!»

Για είκοσι λεπτά με άκουγε, ρωτώντας με σποραδικά λεπτομέρειες για πράγματα που ήθελε να ξεκαθαρίσει και μ' αυτό τον τρόπο βοηθούσε κι εμένα να ταξινομήσω καλύτερα τις σκέψεις μου. Όταν έφτασα στα χτεσινοβραδινά και του έδειξα και στο Laptop της Δανάης το κείμενο που είχα γράψει από μνήμης, τον είδα να με κοιτάζει περίεργα.

«Θες να μου πεις ότι αν πάμε τώρα και βάλεις τους φακούς που λες σ' αυτό το κρανίο και το πιάσεις με τα χέρια σου θα προβληθεί στον τοίχο όλο αυτό το κείμενο που διάβασα εδώ;»

«Θες να στο κάνω πιο εύκολο;»

«Δηλαδή;»

«Υπάρχει κι άλλος τρόπος να σε πείσω ότι όλα αυτά είναι αλήθεια».

«Για πες...»

«Βλέπεις στην καφετέρια εκεί απέναντι το τελευταίο τραπεζάκι δεξιά που είναι άδειο;»

«Το βλέπω».

«Κοίτα προσεκτικά να δεις ποιος σε χαιρετάει από εκεί!»

Η έκπληξη στο πρόσωπό του φάνηκε μέχρι απέναντι, απ' όπου τον κοίταζα κουνώντας του το χέρι. Ξαναγύρισα με τον ίδιο τρόπο στο σκάφος δίπλα του και μ' έπιασαν τα γέλια.

«Κλείσε το στόμα φίλε και μη φρικάρεις. Θα στα εξηγήσω όλα».

«Τι έκανες ρε άνθρωπε; Πώς το έκανες αυτό; Μπορείς να το ξανακάνεις;»

«Όσες φορές θες. Κι αυτό είναι ένα μικρό δείγμα απ' όσα μπορώ να κάνω. Ο "Συντονιστής" μου έδωσε απίστευτες

δυνατότητες στη διαχείριση ύλης και ενέργειας. Τι λέει ο φίλος μας ο Αϊνστάιν; Η ύλη μετατρέπεται σε ενέργεια και το αντίστροφο. Από τι είμαστε φτιαγμένοι; Από ύλη. Αυτή τη στιγμή μπορώ και εφαρμόζω έμπρακτα την ισοδυναμία ύλης – ενέργειας όπως οι “Εξω” που σου έλεγα. Δεν φαντάζεσαι πόσα πράγματα αλλάζουν πάνω σ’ αυτή την εφαρμογή. Ακόμα και ο χωροχρόνος...»

Ο Πέτρος με κοιτούσε με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά, και επειδή τον ξέρω χρόνια ήμουν σίγουρος ότι δεν άκουγε τίποτα απ’ όσα έλεγα. Είχε κολλήσει το μυαλό του σ’ αυτό που μόλις είχε δει.

«Μ’ ακούς ρε ή μιλάω στον αέρα;»

«Σ’ ακούω, σ’ ακούω...»

«Ακόμα και ο χωροχρόνος λέω, αποκτά νέες διαστάσεις που δεν είχα φανταστεί ποτέ. Σκέψου ότι η εντολή που έδωσε ο εγκέφαλός μου να πάω απέναντι, δεν διαβιβάστηκε από τους νευρώνες του εγκεφάλου προς το μυϊκό μου σύστημα. Πήγε απευθείας σε κάθε σωματίδιο ύλης που με απαρτίζει, το οποίο με τη σειρά του χρησιμοποίησε την ισοδυναμία που προανέφερα για να μετατραπεί από ύλη σε ενέργεια. Στη συνέχεια ακολούθησε η αντίστροφη διαδικασία στις νέες συντεταγμένες που καθόρισε ο εγκέφαλός μου, δηλαδή απέναντι».

Ο Πέτρος με κοιτούσε πλέον σαν χαζός. Τώρα μάλιστα διέκρινα και μια υποψία φόβου στα μάτια του. Η στάση του σώματός του ήταν καθαρά αμυντική και είχε τραβηχτεί ελαφρώς προς την απέναντι πλευρά του τραπέζιου που καθόμασταν.

«Επιτέλους μια φορά σε αποστόμωσα φίλε. Δεν μπορείς να πεις κουβέντα».

«Τι να πω ρε δόκτωρ Σποκ. Το μόνο που μένει είναι να σε δω και με μυτερά αυτιά».

Έκανε μια προσπάθεια να διακωμωδήσει την κατάσταση αλλά ήταν φανερό ότι είχε ταρακουνηθεί γερά. Οι απορίες του, επικράτησαν του φόβου του και συνέχισε παρά το σοκ που μόλις είχε δεχτεί.

«Δηλαδή ρε φίλε αν θες εξαφανίζεσαι κι εμφανίζεσαι στην Αμερική θες να μου πεις;»

«Ναι αμέ. Σε οποιοσδήποτε συγκεκριμένες συντεταγμένες. Όπως ακριβώς έκανε ο Σποκ στο Σταρ Τρεκ που προανέφερες αν σε βοηθάει αυτό».

«Κι αυτό ισχύει για τη Γη μόνο ή και για άλλους πλανήτες; Μπορείς να πας στο φεγγάρι για παράδειγμα;»

«Όχι μόνο μπορώ να πάω, μπορώ να σε πάρω κι εσένα εκεί».

«Τι εννοείς;»

«Αν μπορούσα να μεταφέρω μόνο εμένα ως σώμα τότε θα χαιρετούσα ξεβράκωτος από απέναντι. Απ' ό,τι είδες φορούσα τα ρούχα μου και πριν και μετά. Αυτό σημαίνει ότι έχω έλεγχο πάνω στην ύλη και πέραν του δικού μου σώματος».

«Γιατί δεν πας τότε να συναντήσεις τους “Εξω”; Γιατί δεν έδωσαν κάποιες συντεταγμένες στον “Συντονιστή” σου για να πας να τους βρεις μέσα στο γαλαξία ή όπου διάολο βρίσκονται;»

«Δεν ξέρω πώς κινούνται αυτοί ρε Πέτρο. Αυτά που λένε με τις “Εισόδους” και τις “Άσπρες Τρύπες” δεν ξέρω πώς λειτουργούν. Μπορεί να είναι μίας κατεύθυνσης και να μην υπάρχει γυρισμός, που να ξέρω».

«Τα κρανία πώς τα έστειλαν εδώ;»

«Πού να ξέρω. Το κρανίο δεν ανέφερε τίποτα συγκεκριμένο ούτε γι' αυτό, οπότε μόνο εικασίες μπορούμε να κάνουμε».

«Και τώρα τι γίνεται δηλαδή;»

«Τι να γίνει. Θα κινηθώ με όσα γνωρίζω κι αν στην πορεία κάτι αλλάξει θα προσαρμοστώ».

«Δηλαδή έχεις αποφασίσει να το κάνεις;»

«Δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς. Το κακό έχει πάρει ήδη το προβάδισμα με την Alice, ασχέτως αν απέτυχε. Από την αρχή βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση αφού ξέρει τα πάντα για μένα, ενώ εγώ δεν έχω δει καν τη φυσική του υπόσταση εάν μιλάμε για άνθρωπο».

Με το που το είπα αυτό, αμέσως θυμήθηκα τον περίεργο τύπο που κοιτούσε προς το σκάφος την προηγούμενη μέρα το μεσημέρι. Η εικόνα του ήρθε έντονα στη μνήμη μου κι αμέσως τη συνδύασα με την εικόνα της Alice. Σίγουρα αυτοί οι δύο ανήκαν στην ίδια φυλή και το ένστικτό μου φώναζε ότι αυτός ήταν ο άνθρωπός μου.

«Πέτρο, το τελευταίο άκυρο. Μάλλον τον έχω δει τον τύπο και μάλιστα τριγυρνάει εδώ γύρω. Θα σου πρότεινα να μείνετε μαζί μας στο σκάφος αν συμφωνεί και η Δανάη, αλλά πιστεύω ότι για την ασφάλειά σας είναι καλύτερα να πάτε σε ξενοδοχείο. Αν γίνει κανένα μακελειό εδώ πάνω δεν θα ξέρω ποιόν να πρώτο-προστατεύσω».

Ο Πέτρος με κοιτούσε σαν χαμένος. Όλα αυτά που είδε και άκουσε μαζεμένα του είχαν πέσει βαριά. Και με το δίκιο του. Η κατάσταση θύμιζε video game προσαρμοσμένο σε καθημερινές συνθήκες ζωής. Ο κακός και ο καλός, κι οι δυο με υπερφυσικές δυνάμεις, συγκρούονται με διάφορους τρόπους, προσπαθώντας να φτάσουν τα αντίθετα στα όριά τους. Μια πολύ ωραία ιστορία για παιδιά με πρωταγωνιστές

ενήλικες. Και ποιον διάλεξε το καστ της μοίρας στο ρόλο του καλού; Εμένα. Στο ρόλο του κακού; Μακάρι να ξέραμε. Αν ήμουν μπροστά σε μια οθόνη υπολογιστή και ξεκινούσε το παιχνίδι μπορεί και να το διασκεδάζα. Όταν όμως ξέρεις ότι το παιχνίδι μπορεί να είναι χάνεις – πεθαίνεις, δεν είναι καθόλου διασκεδαστικό κι αυτό επηρεάζει και τους γύρω σου. Προσπάθησα να το διακωμωδήσω λίγο για να συνεφέρω και τον Πέτρο που συνέχιζε να με κοιτάει σαν χαμένος.

«Μη σκας φίλε, ο Σποκ δεν παθαίνει τίποτα στο τέλος!»

«Ρε συ Αλέξανδρε μ' έχεις καταφλιάσει μ' όλα αυτά. Δεν ξέρω πώς να σ' αντιμετωπίσω τώρα. Τι να σου πω; Κουράγιο φίλε και θα τον φάμε τον κακό, ή να σε στείλω σε κανένα γιατρό να κοιταχτείς; Αλλά με τα μαγικά κόλπα που είδα, μάλλον εγώ θέλω γιατρό για να σταματήσω να ονειρεύομαι ζύπνιος».

«Κανένας μας δεν θέλει γιατρό. Λίγο πιο ανοιχτό μυαλό θέλουμε για να χωρέσει μέσα το απίστευτο της κατάστασης που ζούμε. Αν διαβάσεις στο Internet τις λεπτομέρειες για το κρανίο Μίτσελ Χέτζες που έχουν βρει εδώ και δυο αιώνες θα δεις ότι η ανθρωπότητα ξέρει ήδη πως κάτι παίζεται μ' αυτά τα κρανία. Είχες δει το τελευταίο έργο του Ιντιάνα με τον Χάρισον Φόρντ που το σενάριο είχε βασιστεί σ' αυτά τα κρανία της γνώσης;»

«Δεν νομίζω».

«Τέλος πάντων, η επιστήμη δεν έχει δώσει καμία εξήγηση για τα κρανία και τον τρόπο που κατασκευάστηκαν, διότι ακόμα και με τη σημερινή τεχνολογία είναι αδύνατο να σμιλέψεις έναν κρύσταλλο χαλαζία με τόσο τέλειο τρόπο. Άσε που είναι αδύνατο να βρεις τόσο καθαρό κρύσταλλο σε τέτοιο μέγεθος στη Γη. Που σημαίνει ότι το σενάριο με τους

“Εξω”, που αναφέρει και το ίδιο το κρανίο, δείχνει να είναι πιθανό».

«Και τώρα τι θα γίνει δηλαδή; Θα κάτσεις να περιμένεις την επόμενη κίνηση του διαόλου που σε κυνηγάει;»

«Μπορώ να κάνω κάτι άλλο; Δεν το ζήτησα όλο αυτό ρε Πέτρο. Από μόνο του μου ήρθε. Ούτε θεωρώ τον εαυτό μου κανένα Άγιο. Ένας συνηθισμένος άνθρωπος είμαι που πολλές φορές ξεφεύγω και κάνω και τις μαλακίες μου. Απλά έτυχε, γαμώ την τύχη μου δηλαδή, να είμαι πρωτότοκος απόγονος του ιερέα των Μάγια, όπως είπε και το κρανίο, οπότε υποτίθεται ότι είμαι και ο μοναδικός κληρονόμος των δυνάμεων που μας έδωσαν οι “Εξω”. Αν είχα την επιλογή της απόφασης μπορεί και να μην έκανα τίποτα. Εννοώ, πως δεν θα πήγαινα ποτέ από μόνος μου να βρω τον “κακό” για να συγκρουστούμε και να σώσουμε τον πλανήτη. Δεν είμαι γεννημένος για ήρωας. Μάλλον σε λάθος απόγονο έπεσε το κρανίο».

«Ίσως ακριβώς επειδή είσαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος που δεν θα το έπαιζε ποτέ ήρωας, να αποτελείς την ιδανική επιλογή για τους “Εξω”. Για σκέψου το κι έτσι. Πάντως είναι πολύ αλλόκοτα όλα αυτά ρε φίλε και μόνο που τα συζητάμε. Σκέψου να γίνουν και πράξη».

«Λοιπόν άκου τι θα κάνουμε. Θα τα ξεχάσουμε για λίγο όλα και θα ζήσουμε τον καλοκαιρινό έρωτά μας με τα κοριτσάκια μας κι όταν έρθει εκείνη η ώρα η κακιά, θα δούμε».

«Το “θα δούμε” είναι μια κουβέντα. Αν κινείσαι όπως πριν, ούτε αυτό δεν θα μπορέσουμε να κάνουμε».

Γελάσαμε κι αποφορτίστηκε λίγο η ατμόσφαιρα χωρίς όμως να φύγει εντελώς το σαστισμένο βλέμμα απ’ το

πρόσωπό του. Έπειτα από δική του παράκληση έκανα άλλες δυο φορές το κόλπο του “διακτινισμού”, χωρίς όμως να μειώνεται η έκπληξή του γι’ αυτό που έβλεπε. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι ο κόσμος στην καφετέρια είχε αρχίσει να τα παίζει με τον άνθρωπο που εμφανιζόταν κι εξαφανιζόταν στα ξαφνικά και μερικοί είχαν αρχίσει ήδη να το συζητάνε μεταξύ τους για να σιγουρευτούν ότι δεν είχαν παραισθήσεις.

«Νομίζω φτάνει για σήμερα. Εκτός αν ξέχασες κάτι στο σπίτι στην Αθήνα και θες να στο φέρω».

«Δηλαδή ρε φίλε μπορείς να μπεις σε θησαυροφυλάκιο τράπεζας να βουτήξεις ό,τι θες και να γυρίσεις κύριος;»

«Δεν νομίζω ότι αυτές οι δυνάμεις μου δόθηκαν για να γίνω ληστής ρε Πέτρο. Αλλά θεωρητικά, αν θες απάντηση, ναι μπορώ!»

«Ναι ρε παιδί μου, εννοώ θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις αυτή τη δύναμη και για καλό. Θα μπορούσες να πάρεις το κομπόδεμα από εμπόρους ναρκωτικών η από πλούσιους που το καταχωνιάζουν σε κρυψώνες και να τα δώσεις σε φτωχούς. Θα μπορούσες να γίνεις ένας σύγχρονος Ρομπέν των Δασών! Ή ένας Superman!»

«Δεν νομίζω ότι μου πάει το μπλε κόκκινο... Άσε με ρε Πέτρο που θα γίνω και Superman. Αν το κρανίο τα λέει σωστά και πετύχουμε στο πείραμα της σύγκρουσης με τον διάολο που με κυνηγάει, όλα αυτά θα γίνουν αυτόματα. Γιατί να κάτσω να τα κάνω ένα ένα; Αυτοί λένε ότι θα αλλάξει η νοοτροπία όλων των ανθρώπων κι αυτό είναι πρακτικότερο από το να πετάω από εδώ κι από κει και να παριστάνω τον Superman».

Η Δανάη με την Χρύσα εμφανίστηκαν κρατώντας από ένα δίσκο η κάθε μία. Λίγη ώρα αργότερα συμφωνήσαμε όλοι να

περάσουμε τη μέρα μας πιο “κοσμικά”, καθώς έπεσε κι ένα κάλεσμα από την ξαδέλφη της Δανάης που παραθέριζε στο εξοχικό της, στην Ψαρού στη Μύκονο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Ο Πέτρος με τη Χρύσα έψαξαν λίγο στο Internet και έκλεισαν δωμάτιο, ικανοποιημένοι από τις φωτογραφίες που είδαν, στο ξενοδοχείο Imperial στο κέντρο της Παροικιάς. Έφυγαν για λίγο απ’ το σκάφος για να βάλουν τ’ αμάξι στο παρκινγκ και να ετοιμάσουν μερικά πράγματα για τη βόλτα μέχρι την Μύκονο. Η Χρύσα είχε ανέβει ήδη στη σουίτα που τους είχε δώσει η ρεσεψιονίστ ενώ ο Πέτρος κανόνιζε το check-in όρθιος μπροστά στο γκισέ.

Το μυαλό του δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ’ αυτά που μόλις είχε βιώσει. Τον Αλέξανδρο τον ήξερε από παιδί, απ’ το Παλαιό Φάληρο όπου είχαν μεγαλώσει και οι δύο μέχρι να φύγουν για σπουδές στο εξωτερικό. Ο ίδιος τα είχε παρατήσει και γύρισε στα “έτοιμα”, αποβάλλοντας μια για πάντα το άγχος από τη ζωή του, ενώ ο Αλέξανδρος ακολούθησε επαγγελματική καριέρα ως αρχιτέκτονας η οποία υποβαθμίστηκε αισθητά τα τελευταία χρόνια, μετά την κρίση που χτύπησε και την Ελλάδα, ειδικά στον τομέα των κατασκευών. Σαν χαρακτήρας ο Αλέξανδρος ήταν πιο προσγειωμένος, σε αντίθεση με τον ίδιο, ο οποίος, παρορμητικός όπως ήταν απ’ τη φύση του, κατέληγε να βρίσκεται συνέχεια σε περιπέτειες, άλλοτε ευχάριστες κι άλλοτε δυσάρεστες.

Αυτή τη φορά όμως ο Αλέξανδρος είχε πάρει τη σκυτάλη.

Η υπόθεση με το κρανίο των Μάγια, τις υπερφυσικές δυνάμεις και τη μάχη με το κακό, ήταν σαν όλες μαζί οι περιπέτειες που έχει ζήσει εκείνος μέχρι σήμερα και πάλι λίγες ήταν. Και μόνο που φανταζόταν να έχει κληρονομήσει ο ίδιος τις δυνάμεις των “Έξω”, έστηνε αμέσως χιλιάδες σενάρια για το τι θα μπορούσε να κάνει μ’ αυτές, πέρα από το λόγο που θα του είχαν δοθεί. Το γεγονός ότι θα παιζόταν η ίδια του η ζωή στην επερχόμενη ρήξη με την προσωποποίηση του κακού όπως ανέφερε το κρανίο, ούτε που θα τον ένοιαζε. Είχε μάθει να ζει παρορμητικά, με στόχο την εμπειρία και μόνο. Για μια τέτοια εμπειρία θα έδινε τα πάντα.

Ξεκόλλησε από τους συνειρμούς του όταν άκουσε βήματα στη σκάλα που βρισκόταν δεξιά του και γύρισε ασυναίσθητα να κοιτάξει. Η εικόνα της γυναίκας που πλησίαζε, σε συνδυασμό με τον αέρα και το στυλ που περπατούσε, καταγράφηκαν στο μυαλό του ως ό,τι πιο όμορφο είχε δει ποτέ μέχρι σήμερα. Η πανέμορφη τουρίστρια σταμάτησε για μια στιγμή δίπλα του κι ακούμπησε το κλειδί του δωματίου της στον πάγκο. Το άρωμά της τύλιξε τον Πέτρο ο οποίος είχε μείνει σαν άγαλμα να την κοιτάζει.

Εκείνη απ’ τη μεριά της, του χάρισε ένα τυπικό χαμόγελο, αποκαλύπτοντας μια άψογη οδοντοστοιχία που εναρμονιζόταν τέλεια με τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά της, τον προσπέρασε και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Το κεφάλι του Πέτρου γύρισε αυτόματα και τώρα που δεν είχε οπτική επαφή με το πρόσωπο που τον είχε μαγνητίσει, θαύμασε και το κορμί της, ενόσω εκείνη απομακρυνόταν με απίστευτη χάρη. Γύρω στο ένα εβδομήντα με λεπτή μέση και ολόγυρα ψηλά πόδια, τα οποία, μαυρισμένα απ’ τον ήλιο, έρχονταν σε αντίθεση με το ξεβαμμένο τζιν σορτσάκι που τόνιζε τα στητά

οπίσθιά της.

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που ο αυθορμητισμός του είχε πάει περίπατο. Δεν μπόρεσε ούτε το χαμόγελο ν' ανταποδώσει, πόσο μάλλον να της μιλήσει κιόλας. Το κλειδί μπροστά του έγραφε το νούμερο 37, οπότε πρέπει να έμενε δίπλα τους. Στον όροφο αυτό όπως τον είχε ενημερώσει πριν λίγο η ρεσεψιονίστ είχε μόνο σουίτες, οπότε σίγουρα δεν ήταν και μόνη της. Ο Πέτρος αναστέναξε, πήρε την πιστωτική του κάρτα κι ανταπόδωσε το χαμόγελο της ρεσεψιονίστ, βρίζοντας τον εαυτό του που δεν είχε κάνει το ίδιο και με την γυναικάρα του διπλανού δωματίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Η Simone με το που βγήκε απ' το ξενοδοχείο έβγαλε τα γυαλιά του ήλιου απ' την τσάντα της κι αφού τα φόρεσε, άφησε τα δάκρυα να τρέξουν ελεύθερα. Είχε φτάσει πλέον στα όριά της. Ο Ζοράν είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Το πρωί μόλις ξύπνησε και βγήκε στο σαλόνι, στο τραπέζι απέναντί της καθόταν ο “διάολός” της, μαζί με μια μικροκαμωμένη κοπέλα η οποία είχε το κεφάλι μέσα στα χέρια, προφανώς συντετριμμένη για κάποιο λόγο. Από τα χαρακτηριστικά του προσώπου φαινόταν Λατινοαμερικάνα κι αυτή. Ο Ζοράν της μιλούσε σε μια αλλόκοτη γλώσσα, σε πολύ άγριο τόνο. Η κοπέλα γύρισε και κοίταξε την Simone με τα μάτια άδεια και χαμένα. Κάπου στο βάθος του βλέμματος αυτού η Simone είδε μια έκκληση για βοήθεια. Τι μπορούσε όμως να κάνει η ίδια; Πώς θα μπορούσε να επέμβει χωρίς να γίνουν χειρότερα τα πράγματα; Αποφάσισε

να μην ανακατευτεί και πήγε στο μπάνιο αφού πέταξε μια “καλημέρα” μπας και κόψει λίγο τη φόρα του τύραννού της. Όταν βγήκε απ’ το μπάνιο η κοπέλα κι ο Ζοράν είχαν φύγει αλλά το σακβουαγιάζ της ήταν ακόμα δίπλα στο τραπέζι.

Μισή ώρα αργότερα ο Ζοράν γύρισε μόνος του μ’ ένα πακέτο στα χέρια. Προχώρησε μέχρι το σακβουαγιάζ, άνοιξε το φερμουάρ και πέταξε το πακέτο μέσα. Έντρομη η Simone συνειδητοποίησε ότι το πακέτο ήταν ένας μικρός μπόγος με τα ρούχα που φορούσε πριν η κοπέλα.

«Τι έκανες ρε; Πού είναι η κοπέλα;»

«Σκάσε κι άκου γιατί θα την ακολουθήσεις κι εσύ!»

Ξεκίνησε να της εξηγεί τι έπρεπε να κάνει δίνοντάς της πληροφορίες που μάταια προσπαθούσε ν’ αφομοιώσει, καθώς το μυαλό της δεν μπορούσε να ξεκολλήσει απ’ την εικόνα της κοπέλας και το παρακλητικό βλέμμα που της είχε ρίξει λίγη ώρα πριν. Ο Ζοράν βλέποντας ότι τον ακούει αλλά δεν τον προσέχει, την χαστούκισε δύο φορές στο πρόσωπο. Θα μπορούσε να τον σκοτώσει με τα ίδια της τα χέρια αν της δινόταν η ευκαιρία εκείνη τη στιγμή. Πίεσε τον εαυτό της να δώσει βάση σ’ αυτά που άκουγε για ν’ αποφύγει την οργή του δολοφόνου μπροστά της.

Θα παρουσιαζόταν στο σκάφος που παρακολουθούσε χτες, της είπε, και θα ζητούσε να μάθει εάν το όνομα του ιδιοκτήτη είναι Νικολάου. Θα έλεγε το παραμύθι ότι συνάντησε την κυρία Νικολάου στη Νέα Υόρκη πέντε χρόνια πριν, στο Trump Plaza Casino στο Atlantic City, και θα κάνει την έκπληκτη όταν της πουν ότι η κυρία Νικολάου έχει πεθάνει. Υποτίθεται ότι εκείνο το βράδυ έπαιζαν πόκερ δίπλα - δίπλα στο ίδιο τραπέζι, κι αφού έγιναν φίλες, γευμάτισαν στη συνέχεια μαζί. Τότε, η κυρία Νικολάου της

είχε πει την ιστορία με τον άντρα της και το υπερτυχερό φύλλο “Βαλές Σπαθί” που σηματοδότησε τη γέννηση της κόρης της. Βλέποντας σήμερα καθώς περνούσε έξω απ’ το σκάφος το τραπουλόχαρτο κάτω απ’ το όνομά του, θυμήθηκε την ιστορία που της είχε πει η νεοαποκτηθείσα φίλη της πριν πέντε χρόνια. Όπως επίσης θυμήθηκε ότι ο άντρας της ήταν Έλληνας εφοπλιστής.

Αυτός υποτίθεται ότι θα είναι ο λόγος που τους μίλησε. Μήπως η τύχη την είχε φέρει και πάλι μπροστά στην ηλικιωμένη φίλη της. Η ίδια θα παρουσιαστεί ως μεσίτρια από το Λος Άντζελες που ήρθε για διακοπές μόνη της στην Ελλάδα. Αυτή που θα την υποδεχτεί, συνέχισε ο Ζοράν, θα είναι η κόρη της Νικολάου. Η αποστολή της είναι να την εμπιστευτούν και να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να την δεχτούν στην παρέα τους. Θα του αναφέρει τηλεφωνικά ή με μηνύματα απ’ το κινητό, για όλα όσα έχουν να κάνουν μ’ έναν τριανταπεντάρη μελαχρινό που θα της συστηθεί ως Αλέξανδρος.

Της έδειξε στον υπολογιστή που είχε μαζί του τρεις φωτογραφίες από την Νικολάου που υποτίθεται ότι συνάντησε πριν πέντε χρόνια, για να μπορεί να την περιγράψει εάν ερωτηθεί. Την κοίταξε στα μάτια κι η Simone κατέβασε το βλέμμα για να μην παρασυρθεί και τον φτύσει.

«Σ’ αυτό εδώ παίζεται το μέλλον σου».

«Ποιό μέλλον; Το αν θα βρεθώ στο χώμα ή στο βυθό της θάλασσας;»

«Το πότε θα βρεθείς εκεί!»

Για να τον αποφύγει κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Εξαφανίσου τώρα και μη τα σκατώσεις».

Η Simone βγήκε στην προβλήτα και σταμάτησε στο

περίπτερο ν' αγοράσει χαρτομάντιλα. Τα νεύρα της ήταν κουρέλια. Παρακαλούσε μ' όλη της την ψυχή αυτός ο Αλέξανδρος να είναι ο άνθρωπος που ψάχνει. Στα προηγούμενα χρόνια είχε συναντήσει κάθε καρδιάς καρύδι, με τον Ζοράν να κανονίζει τις κοινωνικές, και όχι μόνο, επαφές της. Εάν ο γεράκος είχε δίκιο, θα καταλάβαινε αμέσως ότι αυτός είναι ο αντίπαλος του Ζοράν και θα έκανε τα πάντα για να τον βοηθήσει. Προς το παρόν έπρεπε να παίζει τον ρόλο της και τα μάτια της ήταν σε μαύρα χάλια απ' το κλάμα.

Μπήκε στην καφετέρια που είχε καθίσει χτες και το γκαρσόνι σκοτώθηκε να της δείξει την τουαλέτα στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Πέρασε πέντε λεπτά μπροστά στον καθρέφτη κι επανέφερε όσο μπορούσε το πρόσωπό της στα φυσιολογικά του. Έβαλε κι από δύο σταγόνες κολλύριο στο κάθε μάτι και βγήκε από το μαγαζί αφού ευχαρίστησε το γκαρσόνι, ο οποίος έμεινε και πάλι στα κρύα του λουτρού, καθώς δεν μπόρεσε ούτε αυτή τη φορά να της πιάσει κουβέντα.

Όχι δεν θα πήγαινε χαμένη. Είχε περάσει πολλά για να πάει τελικά χαμένη. Δεν πρόκειται να έχει την ίδια μοίρα με την κοπελίτσα που είδε το πρωί. Θα έκανε τα πάντα για να τον αφανίσει τον κοντό διάολο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Είχα μείνει μόνος μου στην πρύμνη και χάζευα στο Laptop άρθρα για τους Μάγια μέχρι να έρθουν ο Πέτρος με την Χρύσα. Η Δανάη είχε κατέβει να φρεσκαριστεί και ο καπετάν Νικόλας ετοιμάζε τα του ταξιδιού. Απ' ό,τι είπε,

περιμέναμε και το βυτίο να φέρει πετρέλαιο πριν φύγουμε καθώς το μετεωρολογικό έδινε πρόγνωση για συνεχείς ισχυρούς ανέμους και σε μέρες καλοκαιρινής αιχμής όπως τώρα, τα πρατήρια στα νησιά ξέμεναν εύκολα από καύσιμα. Σε περίπτωση ανάγκης βέβαια το πρόβλημα θα λυνόταν αμέσως μ' ένα τηλεφώνημα του Νικολάου, όπως μου είπε ο καπετάνιος, αλλά ο ίδιος προτιμούσε να έχει για να μην τρέχει.

Περισσότερο ένιωσα παρά είδα κάποιον να με κοιτάει από την προβλήτα. Η γυναίκα που στεκόταν πίσω απ' το σκάφος, τουρίστρια σίγουρα, ήταν σαν να βγήκε από εξώφυλλο περιοδικού μόδας, όχι τόσο για το ντύσιμό της που ήταν απέριττο, όσο για την ομορφιά και τον αέρα που είχε. Το μελαμνό κορμί της ήταν αψεγάδιαστο ενώ το πρόσωπό της είχε μια τροπική ομορφιά που σε δυσκόλευε να καθορίσεις εθνικότητα. Κάποια στιγμή μου κούνησε το χέρι της και χαμογέλασε. Αυτό δεν ήταν χαμόγελο, διαφήμιση οδοντόκρεμας ήταν. Άψογο! Ρε τι κάνει ένα χλιδάτο σκάφος, σκέφτηκα, και της χαμογέλασα κι εγώ. Όπως ήταν φυσικό η κυρία περίμενε την επόμενη κίνηση, να την φωνάξω δηλαδή πάνω για καφέ. Έλα ντε που δεν είναι δικό μου το σκάφος κυρία μου. Στον γκόμενο της ιδιοκτήτριας κάνεις καμάκι. Της ανταπέδωσα το χαμόγελο και κοίταξα πάλι στο Laptop για να την αποθαρρύνω, όταν την άκουσα να μου φωνάζει στα αγγλικά με αμερικάνικη προφορά.

«Καλημέρα, είναι μήπως η κυρία Νικολάου εδώ;»

Σηκώθηκα και την περιεργάστηκα καλύτερα μέχρι να πάω κοντά στη σκάλα, για να μη φωνάζουμε. Ήταν όντως πολύ όμορφη. Τα μάτια της ήταν μεγάλα και σχιστά ταυτόχρονα, τα μαλλιά της ίσια και μακριά και τα χείλη της γεμάτα και

συμμετρικά. Η γυναίκα απέναντί μου ήταν αντικειμενικά κούκλα.

«Καλημέρα. Εσείς ποια είστε παρακαλώ;»

«Μια φίλη της η Simone είμαι πείτε της».

«Ελάτε πάνω να καθίσετε και θα σας την φωνάξω».

Ανέβηκε με αργά βήματα και μου έδωσε το χέρι της το οποίο για κατακαλόκαιρο το αισθάνθηκα αρκετά παγωμένο.

«Εγώ είμαι ο Αλέξανδρος».

Την είδα να ταραίζεται λίγο ή μπορεί να ήταν και της φαντασίας μου. Προσωπικά, σίγουρα δεν την είχα ξαναδεί. Δεν ήταν από τις γυναίκες που ξεχνάς εύκολα έστω και μια φορά να τις δεις.

«Να σαςβάλω έναν χυμό;»

Της έδειξα την κανάτα με τον φρέσκο χυμό όσο εκείνη σταύρωνε τα μακριά της πόδια στην καρέκλα που μόλις είχε κάτσει. Αρνήθηκε ευγενικά και συνέχισε να με κοιτάζει.

«Μισό λεπτό τότε να φωνάξω την φίλη σας την Δανάη».

«Η κυρία Νικολάου λέγεται Δανάη; Το όνομά της είναι Μαργαρίτα αν θυμάμαι καλά».

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε και η Δανάη οπότε η Simone σηκώθηκε να αυτοσυστηθεί. Όπως αποδείχτηκε λίγο αργότερα η Simone ήξερε την μητέρα της από την Νέα Υόρκη και στεναχωρήθηκε πολύ όταν έμαθε ότι πέθανε δυο χρόνια πριν από καρκίνο. Κάποια στιγμή χαλάρωσα εντελώς και αφέθηκα να την παρακολουθώ όσο περιέγραφε στην Δανάη τη συνάντησή της με την μητέρα της, πέντε χρόνια πριν. Μια φωνή που ερχόταν από μέσα μου, χωρίς να υπάρχει κανένας απολύτως λόγος, μου φώναζε ότι όλα όσα ακούγαμε ήταν ψέματα. Προσπαθούσα να καταλάβω τι ήταν αυτό που μ' έκανε να πιστεύω ότι η πανέμορφη Simone μας πουλούσε

παραμύθι αλλά δεν έβρισκα κάτι συγκεκριμένο. Όχι απ' όσα μας έλεγε τουλάχιστον. Η ιστορία της ήταν αληθοφανής, εκτός ίσως από το σημείο που συνειρμικά συνέδεσε το Βαλέ Σπαθί, ζωγραφισμένο κάτω από το όνομα του σκάφους, με μια ιστορία που είχε ακούσει πέντε χρόνια πριν σ' ένα καζίνο στο Atlantic City. Αυτό ίσως ήταν λίγο τραβηγμένο. Απ' την άλλη ενώ είχα την αίσθηση ότι η Simone έλεγε ψέματα, δεν την ένιωθα εχθρική απέναντί μας. Το αντίθετο μάλιστα. Σίγουρα πάντως δεν ήταν αυτή το κακό. Θα ήταν και μεγάλο κρίμα εξάλλου σκέφτηκα να είναι αυτή το κακό.

Πέντε λεπτά αργότερα έφτασαν και ο Πέτρος με την Χρύσα. Η Χρύσα ανέβηκε πρώτη και ο Πέτρος είδε την Simone αφού είχε πατήσει στο κατάστρωμα. Επειδή τον γνωρίζω χρόνια οι αντιδράσεις του με τις ωραίες γυναίκες είναι παροιμιώδεις. Σήμερα όμως ξεπέρασε και τον ίδιο του τον εαυτό. Έμεινε ακίνητος μπροστά της και ψέλλισε μέσα από τα δόντια του ένα “Δεν είναι δυνατόν...”, που ευτυχώς άκουσα μόνο εγώ που στεκόμουν δίπλα του. Τους σύστησα και τους τρεις για να βρει χρόνο να ξεκαρφωθεί ο φίλος μου και πήρα το ζεύγος κάτω για να τους δείξω το δωμάτιό τους. Ο Πέτρος άφησε το σακβουαγιάζ του στο πάτωμα, κι αφού πέταξε μια συγγνώμη στην Χρύσα, με τράβηξε στο διάδρομο.

«Ρε συ που την ξέρετε αυτήν την Simone;»

Τον τράβηξα μέσα στο δωμάτιό μας και έκλεισα την πόρτα.

«Δεν την ξέρουμε. Φίλη της μάνας της Δανάης μας είπε ότι είναι. Εσύ τι έπαθες;»

«Τι έπαθα; Έχεις δει πιο όμορφη γυναίκα ποτέ σου και με ρωτάς και τι έπαθα; Άσε που μένει και στο ξενοδοχείο μας. Στη διπλανή σουίτα από τη δική μας. Την είδα πριν κάνα

μισάωρο στη ρεσεψιόν την ώρα που έβγαινε και για πρώτη φορά στη ζωή μου κόμπλαρα. Μου χαμογέλασε φεύγοντας κι εγώ είχα μείνει να την κοιτάζω σαν χάνος;»

«Ηρέμησε ρε φίλε, συνοδεύεσαι. Πώς ξέρεις ότι μένει σε σουίτα;»

«Είμαστε στον όροφο που έχει μόνο σουίτες και το κλειδί που άφησε στο γκισέ ήταν το επόμενο νούμερο από το δικό μας».

«Μόνη της ήταν όταν την είδες;»

«Ναι, αλλά για να μένει σε σουίτα δεν νομίζω ότι είναι solo».

«Σ' εμάς είπε ότι ταξιδεύει στην Ευρώπη μόνη της.»

«Μόνη της; Όχι ρε φίλε! Τι γκαντεμιά είναι αυτή. Πρώτη φορά αποφάσισα να πάω διακοπές με γκόμενα και μου 'τυχε με το καλημέρα αυτό;»

«Χαλάρωσε ρε Πέτρο. Μια χαρά είναι η Χρύσα».

«Ρε Αλέξανδρε έφαγα κεραμίδα στο κεφάλι σου λέω με το που την είδα. Έχω να πάθω τέτοιο ταράκουλο από πιτσιρικάς στο σχολείο. Ποιά Χρύσα μου λες τώρα;»

«Αιωνίως παρορμητικός είσαι ρε αλήτη. Και τι θες να κάνουμε τώρα δηλαδή; Να πετάξουμε την Χρύσα στη θάλασσα και να κρατήσουμε αυτή;»

Ακούσαμε την πόρτα του μέσα δωματίου ν' ανοίγει οπότε άνοιξα και τη δική μας κάνοντας νόημα στον Πέτρο να σταματήσει. Βγήκαμε στο διάδρομο κι ανεβήκαμε όλοι μαζί στο σαλόνι όπου μας περίμενε η επόμενη έκπληξη. Η Δανάη μας δήλωσε ότι θα έχουμε ακόμα έναν επιβάτη στο σκάφος, για τη βόλτα στη Μύκονο. Ο Πέτρος πήγε προς την κουζίνα για να κρύψει τη χαρά του, ενώ εγώ έβλεπα την καταστροφή να έρχεται. Η καταστροφή ήρθε, αλλά όχι από εκεί που την

περίμενα.

Μισή ώρα αργότερα είχαμε τελειώσει με τον ανεφοδιασμό και η Simone είχε επιστρέψει μ' ένα μικρό σακβουαγιάζ. Το σκάφος έλυσε τους κάβους και βγήκε με ελάχιστους κόμβους από το λιμάνι της Παροικιάς με κατεύθυνση προς τα βορειοανατολικά. Το αεράκι είχε δυναμώσει ήδη αλλά για το συγκεκριμένο σκαρί ήταν σαν να μην φυσούσε καθόλου. Η Δανάη κατέβηκε με την Simone για να της δείξει την καμπίνα της, η οποία ήταν ανάμεσα στη δική μας και του ζεύγους. Η Χρύσα είχε ανέβει για ηλιοθεραπεία στα μαξιλάρια στην πλώρη και εγώ ακόμα προσπαθούσα να συνεφέρω τον φίλο μου.

«Κανόνισε να κάνεις καμιά μαλακία και να γίνουμε ρεζίλι».

«Όχι ρε φίλε, αφού ξέρεις ότι είμαι διακριτικός».

«Διακριτικός και παρορμητικός απέχουν πολλές σελίδες στο λεξικό».

«Μην ανησυχείς, τώρα που ξέρω ότι την έχουμε μαζί μας δεν πρόκειται να κάνω τίποτα βεβιασμένο».

«Θα προτιμούσα να τελείωνε η πρόταση στο “δεν πρόκειται να κάνεις τίποτα”. Άσε που νομίζω ότι η τύπισσα μας πούλησε παραμύθι με την ιστορία της Νέας Υόρκης».

«Και γιατί να πει ψέματα; Για την τσάμπα βόλτα;»

«Όχι ρε βλάκα. Μπορεί να έχει να κάνει μ' αυτόν τον διάλογο που με κυνηγάει».

«Ρε Αλέξανδρε, τώρα γίνεσαι υπερβολικός και βλέπεις παντού συνομοσίες. Τι σχέση μπορεί να έχει μια τέτοια ύπαρξη μ' αυτόν που λες ότι σε κυνηγάει;»

«Ο διάλογος φορούσε Prada. Το θυμάσαι το έργο;»

«Όχι».

«Ούτε εγώ, αλλά ο τίτλος εδώ μπορεί να ταιριάζει».

«Κάτσε ρε φίλε, σε λίγο θα μας πεις ότι αυτή η ίδια είναι το “κακό” που σε κυνηγάει. Κι εντάξει. Αυτό θα το ανεχτώ. Αν έρθεις όμως αύριο και μου κλαφτείς ότι σε νάρκωσε και σε πήδηξε κι αυτή το βράδυ, θα γίνουμε μπίλιες!»

Γελάσαμε και χαλαρώσαμε λιγάκι, γιατί τα σενάρια είχαν αρχίσει να μου κουράζουν το μυαλό. Μία ώρα αργότερα το “Βαλές Σπαθί” έριχνε άγκυρα στα ανοιχτά του κόλπου της Ψαρούς στη Μύκονο ανάμεσα σε άλλα αντίστοιχα, κι ακόμα μεγαλύτερα σκάφη που ήταν ήδη εκεί.

Η κρίση στον κόσμο μας και οι κροίσοι στον κόσμο τους. Τριάντα τρισεκατομμύρια δολάρια, ανακοινώθηκε πρόσφατα, ότι υπάρχουν καταχωνιασμένα σε έναν και μόνον από τους πολλούς φορολογικούς παράδεισους του πλανήτη. Στις Παρθένους νήσους. Χρήμα στάσιμο και θαμμένο. Δεκαψήφια νούμερα σε τραπεζικές βάσεις δεδομένων που δεν εξυπηρετούν κανέναν άλλο σκοπό, παρά μόνο να δίνουν μια ψευδαίσθηση ασφάλειας στους κατόχους τους. Την ψευδαίσθηση ότι θα μπορούσαν να εξαγοράσουν ακόμα και τον ίδιο τον γέρο-θάνατο μ’ όλο αυτό το χρήμα. Χρήμα που αν κυκλοφορούσε παραγωγικά, ο άνεργος πατέρας τριών ανηλίκων δεν θ’ ανέβαινε στο κάγκελο να πηδήξει απ’ τον έκτο. Η εξασφάλισή μου, ο θάνατός σου. Το μεγάλο επίτευγμα της σύγχρονης κοινωνίας.

Το σκάφος ακινητοποιήθηκε και ο καπετάν Νικόλας κατέβασε με τον γερανό το φουσκωτό στη θάλασσα, για τη μεταφορά μας από και προς την παραλία. Όταν φτάσαμε έξω, το σκηνικό μόνο παραλία δεν θύμιζε. Υποτίθεται ότι η Ψαρού είναι από τις πιο glamour παραλίες του νησιού και κατ’ επέκταση ολόκληρης της Ελλάδας.

Οι ξαπλώστρες εδώ θύμιζαν ημίδιπλα κρεβάτια με χαμηλά τραπεζάκια δίπλα τους, με αποτέλεσμα η άμμος να ξεχωρίζει μόνο στο μισό μέτρο που υπήρχε ανάμεσα στην τελευταία σειρά απ' αυτές και τη θάλασσα. Το επόμενο φαντάζομαι θα είναι να βγάλουν ξαπλώστρες και τραπεζάκια που να επιπλέουν, οπότε να χάσουμε και τη θάλασσα.

Δέσαμε το φουσκωτό στην πλωτή ξύλινη προβλήτα και περπατήσαμε προς το κέντρο της παραλίας, εκεί όπου μια κοπέλα, προφανώς η ξαδέλφη της Δανάης, μας κουνούσε το χέρι μπροστά από το γνωστό μαγαζί “Νάμμος”. Μάλλον το όνομα είναι η σύντμηση του «Να υπήρχε και λίγη άμμος...»

Η Βάλερι, έτσι έλεγαν την ξαδέλφη, είχε κρατήσει “κρεβάτια” για όλους οπότε αφού έγιναν οι συστάσεις και γνωρίσαμε και τον άντρα της τον Πάρη, στρωθήκαμε στις καθαρές πετσέτες, προσφορά του μαγαζιού μαζί με τις ξαπλώστρες. Η Βάλερι είχε παντρευτεί στα σαράντα της με τον Πάρη, γνωστό “ζιγκολό” στους κύκλους των Βορείων Προαστίων.

Η μία ήταν κτητική κι εγωπαθής, και ο άλλος το κλασικό “παράσιτο” που κάνει τα πάντα αρκεί να μη χρειαστεί να δουλέψει ποτέ. Εκείνος πρόσφερε αγαπητικί κι αποκλειστικότητα και σ’ αντάλλαγμα έπαιρνε χλιδή και κοινωνική καταξίωση. Κάπου κι αυτός στα πενήντα του ήξερε πως υπήρχε ημερομηνία λήξης σ’ αυτό που έκανε μέχρι πρότινος, οπότε διάλεξε ό,τι καλύτερο βρήκε μπροστά του, με βασικό κριτήριο το πορτοφόλι πάντα, και προσαρμόστηκε στη συζυγική ζωή.

Κλασική συνταγή αποτυχίας και για τους δυο, αφού ανθρώπινες σχέσεις με υστερόβουλες βάσεις, είναι παλάτια χτισμένα στην άμμο. Ο μόνος λόγος που η Δανάη τους

βλέπει κατά καιρούς “για λίγο” όπως μου είπε, είναι ότι και η εγωπαθής ξαδέλφη, και ο ζιγκολό σύζυγος, έχουν καλή αίσθηση του χιούμορ το οποίο φτάνει μερικές φορές και μέχρι τον αυτοσαρκασμό, ανάλογα με την ποσότητα αλκοόλ που έχουν καταναλώσει. Για του λόγου το αληθές, μετά τον τρίτο γύρο μοχίτο, τη σπεςιαλιτέ του μαγαζιού, οι γλώσσες έλυσαν και το κέφι ανέβηκε κατακόρυφα.

Ο Πέτρος είχε κολλήσει τα γυαλιά του ήλιου εντελώς πάνω στα μάτια του, ειδικά από τη στιγμή που η Simone έμεινε με το μικροσκοπικό string μαγιό της και μια μικρή λουρίδα μαύρου υφάσματος που ίσα που κάλυπτε τις θηλές του στήθους. Έβλεπα τις φιλότιμες προσπάθειες που έκανε ο φίλος μου να είναι καλός με την Χρύσα, αλλά όσο και να το προσπαθούσε αλλού φιλούσε κι αλλού κοιτούσε.

Όταν σηκώθηκε η Simone να μπει στη θάλασσα είχε καρφωθεί πάνω της η μισή παραλία. Ο Πέτρος μου έριξε μια παρακλητική ματιά αλλά του κούνησα αρνητικά το κεφάλι χωρίς να μας δει κανείς. Να δω για πόσο ακόμα θα τον συκρατούσα. Ο σερβιτόρος έφερε ακόμα ένα γύρο με ποτά, συνοδεία finger food, κατόπιν εντολής της Βάλερι.

«Να τα ηλίθιε! Θα μας την φάνε!»

Ο Πέτρος είχε έρθει δίπλα μου, κοιτούσε προς τη θάλασσα και μουρμούριζε στ’ αυτί μου. Όταν κοίταξα προς τα μέσα κόντεψε να μου φύγει το μοχίτο απ’ το χέρι. Η Simone είχε κολυπήσει καμία πενηνταριά μέτρα στ’ ανοιχτά και δίπλα της ακριβώς είδα το κεφάλι του τύπου που είχα τσεκάρει προχτές ότι παρακολουθούσε το σκάφος στο λιμάνι της Παροικιάς. Τα χαρακτηριστικά του διακρίνονταν καθαρά ακόμα κι απ’ αυτή την απόσταση.

Την επόμενη στιγμή γύρισαν και οι δυο προς τα μέσα

αλλά ήταν φανερό ότι μιλούσαν, και μάλιστα έντονα. Λίγες στιγμές αργότερα ο τύπος έκανε ένα μακροβούτι και το κεφάλι του χάθηκε κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Σ' εκείνο το σημείο στα βαθιά, δεν είχε και πολύ κόσμο να κολυμπάει τριγύρω, οπότε αυτό που διαπιστώσαμε με τον Πέτρο δεν μπορεί να ήταν της φαντασίας μας. Ο τύπος δεν εμφανίστηκε ξανά ποτέ στην επιφάνεια μετά το μακροβούτι. Και το γεγονός αυτό παραξένεψε μόνο εμένα και τον Πέτρο και όχι την Simone η οποία βγήκε αργά, κολυμπώντας πρόσθιο, προς τα έξω. Ο Πέτρος έσπασε πρώτος τη σιωπή.

«Πού πήγε ρε;»

Η Δανάη που δεν είχε πάρει χαμπάρι τίποτα κοίταξε προς τον Πέτρο.

«Ποιος;»

Της απάντησα εγώ για να προλάβω πιθανόν βλακεία του φίλου μου.

«Τίποτα, βλέπαμε κάτι στην επιφάνεια κοντά στην Simone και νομίζαμε ότι είναι ψάρι».

«Και τελικά;»

«Δεν ξέρω, μόλις εξαφανίστηκε».

Τουλάχιστον στο τελευταίο δεν είπα ψέματα. Η αδρεναλίνη είχε κατακλύσει τώρα ολόκληρο το σώμα μου. Πήρα το μοχίτο από το τραπεζάκι δίπλα μου και το κατέβασα μονορούφι για να ηρεμήσω λίγο. Τελικά το ένστικτό μου βγήκε αληθινό. Ο διάλογος που με κυνηγούσε ήταν όντως ο κοντός που είδα στην προβλήτα και η Simone μας παραμύθιαζε κανονικά. Και τώρα τι κάνω; Το πρώτο είναι να καταλάβει ο Πέτρος τι γίνεται και να μην τον έχω μέσα στα πόδια μου όταν θα στριμώξω την Simone για να πάρω πληροφορίες. Σκέφτηκα να τον τραβήξω μέσα στη θάλασσα

για να το συζητήσουμε, αλλά η εικόνα του τύπου που χάθηκε κάτω απ' την επιφάνεια του νερού με συγκράτησε. Δεν είχα καμία όρεξη για υποβρύχιες συγκρούσεις μπροστά σ' ολόκληρη την παραλία, εάν βέβαια καταλήγαμε σε τέτοιου είδους λύσεις.

«Σήκω να παίξουμε λίγο ρακέτα!»

Έδειξα του Πέτρου την άλλη πλευρά της παραλίας όπου είχε απομείνει ένα μικρό “ξέφωτο” ανάμεσα στις ξαπλώστρες και δυο επίδοξοι ρακετίστες χτυπούσαν με μανία το μπαλάκι.

Με τον Πέτρο κατεβαίνουμε τα καλοκαίρια στο Ζούμπερι, στη μοναδική παραλία που είχε παραμείνει ακόμα ανοργάνωτη στην περιοχή, η οποία είχε άπλετο χώρο για ρακέτα, οπότε παίζαμε με τους υπόλοιπους της παρέας μακριά από τους λουόμενους, χωρίς να ταραίζεται η ησυχία τους από τον ενοχλητικό θόρυβο της μπάλας.

Μόλις τον είδα να θέλει να παραπονεθεί αφού θα έχανε το θέαμα της ανάδυσης της Simone από τη θάλασσα, του έριξα μια διακριτική κλωτσιά για να καταλάβει ότι τα πράγματα ήταν σοβαρά. Είχα ήδη βγάλει τις ρακέτες από την τσάντα μου και αναγκαστικά ο Πέτρος σηκώθηκε μαζί μου. Στα μισά της διαδρομής έριξε μια κλεφτή ματιά προς τα πίσω και στη συνέχεια ήρθε δίπλα μου.

«Καλά τι έπαθες ρε ξαφνικά;»

«Πρέπει να σου μιλήσω ρε ηλίθιε. Τον είδες τον τύπο που μιλούσε με την Simone;»

«Ναι. Πού στο διάολο πήγε αυτός;»

«Αυτός δεν πήγε στο διάολο. Αυτός είναι ο διάολος! Αυτός είναι ο τύπος που σου έλεγα ότι είδα να παρακολουθεί το σκάφος και τελικά είχα δίκιο. Αυτός με κυνηγάει! Κι απ' ό,τι φαίνεται έχει αντίστοιχες δυνάμεις μ' αυτές που

κληρονόμησα απ' το κρανίο. Γι αυτό εξαφανίστηκε κάτω από τη θάλασσα. Και η μαλακία τώρα είναι ότι η Simone είναι μαζί του. Ξεφορτωθήκαμε την Alice και μας κόλλησε η επόμενη».

«Φίλε, ό,τι και να λες αυτή δεν την πηδάς. Το ξεκαθαρίσαμε αυτό!»

«Έλα ρε Πέτρο δεν είναι ώρα για αστεία. Ο τύπος είναι κάπου εδώ τριγύρω και δεν ξέρω τι σκοπεύει να κάνει. Θα επιτεθεί εδώ; Θα πάει στο σκάφος και θα την πέσει στον καπετάν Νικόλα για να πάρει το κρανίο; Δεν ξέρω τι να πρωτοσκεφτώ».

Φτάσαμε στο σημείο που είχα δει από μακριά, το οποίο μπορούσε να φιλοξενήσει με το ζόρι μια τετράδα παικτών. Οι παίκτες που έπαιζαν μονό τώρα, δεν φαίνονταν να έχουν διάθεση να σταματήσουν, οπότε η μόνη μας εναλλακτική ήταν να παίξουμε μαζί τους. Αφού συμφώνησαν όταν τους το προτεινάμε, έβαλα τον Πέτρο στα δεξιά μου και ξεκινήσαμε το παιχνίδι.

Ο ένας από τους δυο απέναντι είχε στραβομουτσουιάσει λίγο με την εισβολή μας στο παιχνίδι τους κι απ' ό,τι έδειχνε ήταν ο καλός παίχτης της παρέας. Στις ομπρέλες λίγο πιο κάτω καθόταν η υπόλοιπη παρέα τους οι οποίοι μάλλον ήξεραν τι κουμάσι είναι ο φίλος τους και περίμεναν να δουν τις αντιδράσεις του στο παιχνίδι με τους αγνώστους.

Πριν καλά-καλά ζεσταθούμε, εκείνοι άρχισαν να δυναμώνουν την ένταση καθώς είδαν ότι δεν είχαμε πρόβλημα στο να βγάζουμε τις άμυνες και να τους γυρνάμε τις μπαλιές τους πάλι πίσω. Κανονικά στην τετράδα οι παίκτες ανταλλάσσουν μπαλιές εναλλάξ. Όταν δηλαδή καρφώνει η μια ομάδα, καρφώνει μια στον έναν παίκτη απέναντι και μία

στον άλλο. Κάποια στιγμή που παιζόταν έτσι ένας πόντος για αρκετή ώρα, ο δικός μου απέναντι κάρφωσε στον Πέτρο δυνατά, εκείνος γύρισε τη μπάλα πάλι στον ίδιο, ο οποίος είδα ότι τοποθέτησε το σώμα του έτσι ώστε να ξανακαρφώσει στον Πέτρο.

Όπως μου είπε ο Πέτρος μετά που το συζητήσαμε, με το που του έβγαλε την άμυνα, το βλέμμα του πήγε στην άλλη πλευρά της παραλίας για να δει τι κάνει η Simone, οπότε έχασε την επαφή του με το παιχνίδι καθώς ήταν σίγουρος ότι το επόμενο καρφί θα προοριζόταν για μένα. Από τη στιγμή που κατάλαβα τι πάει να κάνει ο φιλαράκος μας από απέναντι, ανέβασα αδρεναλίνη κι αμέσως συνέβη το απίστευτο.

Όλα γύρω μου γύρισαν σε αργή κίνηση. Ήταν σαν να πάτησε κάποιος το κουμπί και η πραγματικότητα άλλαξε ταχύτητα. Οι ήχοι ακούγονταν στ' αυτιά μου όπως ακούγεται όταν βάζεις ένα παλιό δίσκο από βινύλιο σαράντα πέντε στροφών, να παίζει στις τριάντα τρεις και λιγότερο. Παρατήρησα τη μπάλα να φεύγει αργά από τη ρακέτα του βλάκα απέναντι και να έρχεται με την ησυχία της κατευθείαν προς το κεφάλι του Πέτρο.

Είχα χρόνο να σκεφτώ όλες τις εναλλακτικές που είχα, καθώς γνώριζα ήδη ότι παρά την αργή κίνηση παντού γύρω, εγώ μπορούσα να κινηθώ με ό,τι ταχύτητα ήθελα. Εάν δεν ξεπερνούσα μάλιστα και το γνωστό C θα παρέμενα ορατός και στους υπόλοιπους. Δεν υπήρχε όμως κανένας λόγος να τρομάξω τον κόσμο στην παραλία με εξαφανίσεις. Τα ογδόντα χιλιόμετρα της μπάλας που ερχόταν, ήταν αμελητέα και μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση θα ήταν υπερβολική. Το μόνο που ήθελα, ήταν να δώσω ένα μικρό μάθημα στον κακεντρεχή αντίπαλό μας που προσπαθούσε να χτυπήσει τον

Πέτρο.

Όταν η μπάλα έφτασε σε απόσταση δύο μέτρων από εμάς έκανα την κίνησή μου. Μπήκα μπροστά στον Πέτρο κι αφού σημάδεψα το κέντρο της ρακέτας του επίδοξου παίκτη απέναντί μας, χτύπησα με δύναμη το κίτρινο μπαλάκι. Όταν χτυπάς βέβαια μια μπάλα κάτω απ' αυτές τις συνθήκες με δύναμη, σε πραγματικές συνθήκες είναι σαν να πυροβολείς από απέναντι με κανόνι. Το μπαλάκι έφτασε στα όρια της αντοχής του κατά την κρούση πάνω στη ρακέτα μου και ο μόνος λόγος που δεν έσπασε ήταν η διπλή επίστρωση καουτσούκ που βάζουν σ' αυτή τη συγκεκριμένη μάρκα που χρησιμοποιούν για την ξυλορακέτα. Όταν έφυγε η μπάλα για να κάνει το ταξίδι της επιστροφής, αυτόματα το σκηνικό γύρισε και στα δικά μου μάτια σε κανονικές συνθήκες.

Η εμπειρία ήταν μοναδική. Οι “Έξω” πρέπει να έχουν φτάσει σε απίστευτα ποσοστά χρήσης των δυνατοτήτων του εγκέφαλού τους. Σε μια έρευνα που διάβασα πρόσφατα έγραφε ότι το ποσοστό του εγκεφάλου που χρησιμοποιούμε, αυτό που όλοι λένε πως είναι γύρω στο 10% για κάθε μέσο άνθρωπο, είναι απλά μία υπόθεση των επιστημόνων, η οποία δεν βασίζεται σε κάποια αξιόπιστη μέθοδο μέτρησης. Απλά υπολογίζεται έμμεσα με βάση τον αριθμό των λειτουργούντων νευρώνων ανά δεδομένη στιγμή. Ακόμη και οι top νευρολόγοι του πλανήτη παραδέχονται ότι για τη λειτουργία των περισσότερων νευρώνων και εγκεφαλικών κέντρων έχουμε πλήρη μεσάνυχτα. Μέχρι και για τις ανατομικές συνδέσεις μεταξύ των διαφόρων κέντρων, στοιχεία δηλαδή καθαρά μορφολογικά και όχι λειτουργικά, υπάρχει ακόμα και σήμερα διχογνωμία. Με λίγα λόγια ο ανθρώπινος εγκέφαλος και οι δυνατότητές του παραμένουν από τα μεγαλύτερα μυστήρια

της φύσης στη Γη. Για τους “Έξω” όμως, απ’ ό,τι φαίνεται, δεν ισχύει το ίδιο.

Η ρακέτα του φιλαράκου μας απέναντι δεν άντεξε στη δοκιμασία. Ο ίδιος δεν είδε καν το μπαλάκι να έρχεται, καθώς η ταχύτητά του ξεπέρασε τα διακόσια ενενήντα χιλιόμετρα την ώρα στον αέρα. Η πρόσκρουση στο κέντρο ακριβώς της ξύλινης ρακέτας του, είχε σαν αποτέλεσμα ν’ ασκηθεί πίεση στο λεπτό πάνω μέρος της λαβής της, δυο φορές μεγαλύτερη απ’ αυτή που μπορούσε ν’ αντέξει το συγκεκριμένο ξύλο. Ο θόρυβος από το χτύπημα της μπάλας και του σπασίματος της ρακέτας του, ήταν ταυτόχρονος. Ο φιλαράκος μας είχε μείνει με το χερούλι στο χέρι ενώ το πάνω μέρος της ρακέτας είχε προσγειωθεί κοντά στην παρέα του, που χτυπιόντουσαν τώρα κάτω από τα γέλια. Ευτυχώς ο ίδιος δεν το είδε εγωιστικά κι έτσι αποφύγαμε τυχόν παρατράγουδα. Πήρε τη ρακέτα ενός φίλου του και συνεχίσαμε το παιχνίδι, αλλά αυτή τη φορά ήταν κύριος. Πέρα από τον κίνδυνο που παραμόνευε, κάπου είχα αρχίσει κι εγώ ν’ απολαμβάνω λίγο την κατάσταση. Ο Πέτρος κρατούσε με το ζόρι τα γέλια του και μου μουρμούριζε για να μη μας ακούσουν απ’ απέναντι όσο παίζαμε.

«Τι έκανες ρε αλήτη;»

«Εμ, τι θες να κάνω; Να τον αφήσω να χτυπήσει το φιλαράκι μου;»

«Στο κούτελο θα την έτρωγα! Πώς του τη βάρεσες έτσι πίσω ρε συ;»

«Στη ρακέτα του έφτασε με διακόσια πενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Το δυνατότερο καρφί μας δεν ξεπερνάει τα εκατόν είκοσι φαντάσου. Πώς να μην του μείνει στο χέρι;»

«Ο τύπος δεν έμεινε μόνο σύξυλος. Έμεινε και άξυλος!»

Κάποια στιγμή είδα την Δανάη να έρχεται προς το μέρος

μας με το κινητό στο χέρι. Μου έκανε νόημα να σταματήσω λίγο για να μου μιλήσει, οπότε άφησα τον Πέτρο να παίζει με τους άλλους δυο και τραβήχτηκα στην άκρη.

«Η Βάλερι θέλει να μας φιλοξενήσει όλους σπίτι της απόψε. Πρέπει να δώσω οδηγίες στους ανθρώπους του πατέρα μου που έρχονται, οπότε πρέπει να αποφασίσουμε αν θα μείνουμε».

Σκεφτόμουν αν έπρεπε να της πω για το θέμα της Simone, αλλά η Δανάη ήταν ήδη αρκετά ταραγμένη με τα τελευταία γεγονότα, οπότε μπορεί να καρφωνόταν και να έχανα το στοιχείο του αιφνιδιασμού. Η Simone δεν έπρεπε να πονηρευτεί ότι ξέρουμε γι' αυτήν. Αν κατάφερνα να την αιφνιδιάσω μπορεί ίσως να της αποσπούσα κάποια πράγματα για τις επόμενες κινήσεις του άλλου. Αν μέναμε εδώ τότε θα την είχαμε κοντά μας, οπότε κάποια στιγμή σίγουρα θα έβρισκα την κατάλληλη ευκαιρία.

«Ας μείνουμε. Έτσι κι αλλιώς τα πράγματα μπορεί να εξελιχθούν οπουδήποτε και οποτεδήποτε, οπότε ποια η διαφορά; Τι εδώ τι εκεί».

«Αλέξανδρε φοβάμαι».

«Μην φοβάσαι, δεν...»

«Δεν φοβάμαι για μένα. Εσένα δεν θέλω να χάσω. Έχεις μια σιγουριά που δεν ταιριάζει με όσα βιώσαμε και φοβάμαι ότι υποτιμάς τον κίνδυνο».

«Δεν τον υποτιμάω Δανάη μου, απλά ο πανικός δεν θα μας βοηθούσε σε κάτι τώρα. Αφήνω τα πράγματα να κυλήσουν κι απλά έχω το νου μου για να δω από πού και πώς θα μας έρθει. Τι άλλο να κάνω;»

«Δεν ξέρω...»

Το βλέμμα της είχε καρφωθεί στην άμμο και το ύφος της

ήταν αξιολύπητο. Την πήρα αγκαλιά εκεί, έτσι όπως ήμασταν όρθιοι, και της έδωσα ένα φιλή στην κορφή του κεφαλιού της.

«Θα τα καταφέρω, μην ανησυχείς. Θα τα καταφέρω και θα γεμίσει η Γη με μικρά φιλικά πράσινα ανθρωπάκια και θα ζήσουμε εμείς καλά κι αυτά καλύτερα!»

Μια υποψία χαμόγελου έσκασε στην άκρη των χειλιών της, τα οποία έκλεισα με τα δικά μου σ' ένα πιο ζεστό φιλή απ' το προηγούμενο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

«Τώρα ξέρεις ποιος είναι ο Αλέξανδρος!»

Η Simone κοιτούσε τον Ζοράν που είχε εισβάλλει στις γυναικείες τουαλέτες του μαγαζιού και κρατούσε την πόρτα κλειστή για να μην μπει άλλος μέσα.

«Ναι ξέρω».

Τράβηξε το ένα του χέρι από την πόρτα και της έδωσε ένα μικρό σκούρο μπουκαλάκι χωρίς ετικέτα.

«Θα ρίξεις μερικές σταγόνες απ' αυτό στο φαγητό του και θα...»

«Δεν του μαγειρεύω εγώ!»

«Μην παριστάνεις την ηλίθια!»

Η Simone είχε αρχίσει να πνίγεται με την όλη κατάσταση. Ο Αλέξανδρος και η παρέα του ήταν μια χαρά άνθρωποι. Δεν είχε ακόμα ιδέα εάν αυτός ήταν ο “αντίπαλος” που είχε αναφέρει ο γεράκος και δεν ήθελε ν' ασχοληθεί άλλο μ' όλα αυτά σήμερα. Είχαν προσφερθεί να την πάρουν μαζί στη βόλτα στη Μύκονο και στη συνέχεια αποφάσισαν όλοι μαζί να διανυκτερεύσουν στο νησί στο σπίτι της ξαδέλφης της

Δανάης. Αν εξαιρέσεις την παρουσία του Ζοράν το πρωί στη θάλασσα η μέρα είχε κυλήσει σχεδόν ανέμελα. Σχεδόν είχε χαλαρώσει. Είχε πει και αρκετά από τα μοχίτο που έρχονταν ασταμάτητα και παρότι δεν ένιωθε μεθυσμένη ήταν χαλαρή. Και τώρα έπρεπε να ξαναμπει στη φρίκη. Είχε φτάσει στα όριά της το ένιωθε. Δεν άντεχε άλλο να ζει έτσι. Αν ήθελε να ρίξει σταγόνες να πάει να τις ρίξει μόνος του. Σιγά μην σκότωνε τον κόσμο η ίδια αντί γι' αυτόν τώρα.

«Δεν πας στο διάολο ρε χαμένε! Σκότωσέ με αν θες. Αφού έτσι κι αλλιώς θα το κάνεις μια μέρα, κάντο τώρα να τελειώνουμε. Βαρέθηκα πια με τις μαλακίες σου!»

Ο Ζοράν δεν περίμενε τέτοια αντίδραση. Είδε τα μάτια της που γυάλιζαν και κατάλαβε ότι ήταν αποφασισμένη. Ο εκφοβισμός τώρα θα λειτουργούσε αντίστροφα. Και να την χτυπούσε θα το χειροτέρευε. Η πόρτα της μίας από τις δύο τουαλέτες, αυτής που βρισκόταν πίσω από την Simone, άνοιξε με φόρα και εμφανίστηκε μια νεαρή γυναίκα με τζόκεϊ καπέλο και σκούρα γυαλιά ήλιου, η οποία κατευθύνθηκε προς το νιπτήρα που υπήρχε στην απέναντι πλευρά. Ο Ζοράν ζύγισε την κατάσταση και στη συνέχεια άνοιξε την πόρτα πίσω του και εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος που χόρευε ξέφρενα, ενώ ο ήλιος διένυε τα τελευταία του μέτρα στον ορίζοντα. Οι περισσότεροι λουόμενοι που είχαν παραμείνει στην παραλία είχαν γίνει λιώμα από τα ποτά, οπότε είχαν μαζευτεί κοντά στον DJ για ν' ακούνε δυνατά τη μουσική και να χορεύουν άνετα χωρίς να ζορίζονται ανάμεσα στις ξαπλώστρες.

Η Simone βγήκε απ' την τουαλέτα και πήρε δυο βαθιές ανάσες. Στη δεξιά γωνιά του πλατό που είχε μετατραπεί από ώρα σε πίστα, χόρευε η παρέα της. Τους πλησίασε κι άρχισε

να χορεύει μαζί τους αφήνοντας τον εαυτό της εντελώς ελεύθερο. Δεν την ενδιέφερε τίποτα πλέον. Ακόμα κι αν της έλεγαν ότι αυτός είναι ο τελευταίος της χορός, το ίδιο της έκανε. Τα κομμάτια που έπαιζε ο DJ είχαν ένα beat και μια ένταση, που σε συνδυασμό με το περιβάλλον τριγύρω, σ' έκανε να απογειώνεσαι. Κάποια στιγμή άνοιξε τα μάτια και είδε ότι ο Αλέξανδρος την κοιτούσε εξεταστικά. Η Δανάη χόρευε λίγο πιο αριστερά με την ξαδέλφη της και κοιτούσε προς τη θάλασσα. Κάτι στο βλέμμα του την έκανε να πάρει την απόφαση της. Το πολύ να γινόταν ρεζίλι. Εάν δεν σε νοιάζει να πεθάνεις, σίγουρα δεν σε νοιάζει και να εκτεθείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Από την ώρα που γυρίσαμε στις ξαπλώστρες μετά τη ρακέτα, η Simone με τη Χρύσα και τον Πέτρο κατέβαζαν τα μοχίτο σαν νεράκια. Κάποια στιγμή δυνάμωσε και η μουσική, τραβώντας μας σαν μαγνήτης στην πίστα. Η Simone μόλις είχε γυρίσει απ' την τουαλέτα και χόρευε με τα μάτια κλειστά. Στη χαλαρή κατάσταση που ήταν τώρα θα ήταν πιο εύκολο να την αφηνιδιάσω. Άνοιξε τα μάτια με κοίταξε και πλησίασε προς το μέρος μου. Η φωνή της έφτασε με το ζόρι μέχρι τ' αυτί μου, αφού χορεύαμε ακριβώς κάτω απ' το χεϊό.

«Εσύ είσαι ο αντίπαλός του;»

Την κοίταξα έκπληκτος. Ο αφηνιδιασμός ήταν όλος δικός μου. Προς στιγμινή κόλλησα κι έκανα πως δεν την άκουσα για να κερδίσω χρόνο. Όταν με ρώτησε για δεύτερη φορά το ίδιο πράγμα, δεν είχα καταφέρει ακόμα να σκεφτώ έστω και ένα λόγο που μου ανοιγόταν έτσι. Και κυρίως, πώς ήξερε

για επικείμενη σύγκρουση με αντιπάλους, αφού ο άλλος υποτίθεται ότι δεν είχε ενημερωθεί; Έτσι τουλάχιστον μας είχε πει το κρανίο. Κάτι παιζόταν εδώ. Αποφάσισα να κάνω τον Κινέζο για να δω τι ακριβώς ήξερε.

«Ποιανού;»

Με κοίταξε στα μάτια και είδα προς στιγμήν την απογοήτευση να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της.

«Τίποτα άστο. Μάλλον ήπια πολύ και δεν ξέρω τι λέω...»

Την έπιασα από το μπράτσο για να μη φύγει και έφερα το στόμα μου κοντά στ' αυτί της για να μ' ακούσει.

«Εγώ είμαι! Εσύ τι σχέση έχεις μ' αυτόν; Σε είδα το πρωί μαζί του στη θάλασσα!»

Προσπάθησα έστω και καθυστερημένα να ανακτήσω το στοιχείο του αιφνιδιασμού. Τραβήχτηκε από κοντά μου, με ξανακοίταξε, και στη συνέχεια έγινε το απίστευτο. Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ποτάμι απ' τα μάτια της, εκεί μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Κάλυψε την απόσταση που μας χώριζε και έπεσε πάνω στο στήθος μου με λυγμούς. Ακούμπησα την Δανάη στο ώμο που ήταν γυρισμένη από την άλλη πλευρά και της έδειξα την Simone. Μόλις την είδε κι εκείνη να σπαράζει στο κλάμα, με βοήθησε να την πάμε προς τη θάλασσα.

Καθίσαμε μακριά από το μαγαζί, στις τελευταίες δεξιά ξαπλώστρες κοντά στην προβλήτα αποβίβασης, για να μπορέσουμε να μιλήσουμε και ν' ακούμε τι λέμε. Την είχαμε βάλει στη μέση και την κρατούσαμε κι οι δύο αγκαλιά ενώ εκείνη προσπαθούσε να βρει την αναπνοή της ανάμεσα σε λυγμούς και αναφιλητά. Αυτό το κλάμα αποκλείεται να είναι θέατρο. Αυτό το κλάμα έβγαινε βαθιά μέσα απ' την ψυχή της.

Σηκώθηκα να πάω να φέρω χαρτοπετσέτες αλλά δεν μ' άφησε να φύγω. Έβγαλε το μακό που φορούσε και σκούπισε

μάτια και πρόσωπο μ' αυτό. Μας μίλησε αδιάκοπα για μισή ώρα περιγράφοντας επιγραμματικά τη ζωή της με τον διάολο που με κυνηγούσε και το στομάχι μου όση ώρα την άκουγα είχε δεθεί κόμπος. Όταν έφτασε στο σημείο με την Alice κοιταχτήκαμε με την Δανάη και την διέκοψα.

«Είσαι σίγουρη ότι την σκότωσε;»

«Δεν την είδα πεθαμένη αλλά για να γυρίσει με τα ρούχα της μόνο πίσω... Γι' αυτόν το να σκοτώσει είναι διασκέδαση. Δεν ξέρω τι του είχε κάνει η κοπελίτσα, αλλά το βλέμμα για βοήθεια που μου έριξε πριν βγουν απ' το δωμάτιο το βλέπω ακόμα».

«Για συνέχισε...»

Μας είπε για το ψέμα που την έβαλε να πει και ζήτησε συγγνώμη από την Δανάη που την κοροΐδευσε για τη μάνα της και κατέληξε στην τελευταία συνάντησή τους στην τουαλέτα πριν από λίγο.

«Τι είχε μέσα το μπουκαλάκι;»

«Δεν ξέρω Αλέξανδρε. Σίγουρα όχι κάτι καλό. Μίλησέ μου για σένα. Αυτό που μου είπε ο γεράκος είναι αλήθεια; Μπορείς να τον αντιμετωπίσεις;»

«Είναι λίγο πιο πολύπλοκο το θέμα».

«Τι εννοείς; Δεν μπορείς; Ο γεράκος μου είπε να σε βοηθήσω. Ζήτησέ μου οτιδήποτε! Ό,τι θες! Το μόνο που θέλω είναι να δω αυτόν τον διάολο νεκρό! Δεν είναι άνθρωπος αυτός Αλέξανδρε. Ο διάολος τον έστειλε αυτόν. Πίστεψέ με! Δεν φαντάζεσαι τι μπορεί να κάνει!»

Τα μάτια της, τρομαγμένα και κατακόκκινα απ' το κλάμα, με κοίταζαν με απόγνωση. Κοίταξα την Δανάη και της έκανα νόημα να με ακολουθήσει.

«Δώσε μας μισό λεπτό Simone».

«Μη φύγεις Αλέξανδρε. Πριν λίγο ήμουν έτοιμη να πεθάνω και μ' έφερες πίσω. Μη φύγεις τώρα. Αν χαθεί κι αυτή η ελπίδα...»

«Δεν φεύγουμε μην ανησυχείς. Πρέπει να πούμε δυο κουβέντες με την Δανάη. Εκεί στην προβλήτα θα είμαστε, θα μας βλέπεις από εδώ. Δεν πρόκειται να σ' αφήσουμε έτσι».

Ανεβήκαμε στην προβλήτα και σταματήσαμε σε μια απόσταση περίπου τριάντα μέτρων απ' την παραλία. Η Simone είχε τα μάτια της καρφωμένα πάνω μας. Της κούνησα το χέρι και γύρισα στην Δανάη.

«Πώς σου φάνηκαν όσα μας είπε;»

«Εκτός από το σημείο με τον γεράκο που την προειδοποίησε, τα υπόλοιπα θα μπορούσαν να είναι και αληθινά. Το θέμα είναι αν θ' ανοιχτείς μαζί της ή όχι, φαντάζομαι».

«Ακριβώς! Κι ένας λόγος ν' ανοιχτώ είναι μήπως την χρησιμοποιήσουμε. Μέχρι στιγμής ο άλλος έχει συνεχώς το προβάδισμα και καταστρώνει σχέδια πώς θα με στείλει. Με την Simone μπορώ να τον φέρω εκεί που θέλω εγώ και να γίνει η σύγκρουση με τον τρόπο που λέει το κρανίο, για να φτάσουμε στο αποτέλεσμα που θέλουμε. Λέμε τώρα...»

«Δεν το πολυπιστεύεις κι εσύ ε;»

«Δεν ξέρω πια βρε Δανάη μου. Χιλιάδες τα ερωτηματικά και μεγάλο το βάρος που παίρνουμε αποφάσεις μόνοι μας. Σκεφτόμουν ότι για τέτοια θέματα ο ΟΗΕ θα έκανε χρόνια ν' αποφασίσει κι εμείς καλούμαστε να δράσουμε άμεσα. Όχι πως έχουμε εναλλακτική δηλαδή, αφού οι υπέρ-δυνάμεις είναι ήδη μοιρασμένες και στους δυο μας και τον έχουμε στο κατόπι μας. Και να θέλω να πω “όχι” στην όλη ιστορία δεν γίνεται. Αφού λοιπόν είναι μονόδρομος ας τον περάσουμε με

τον καλύτερο τρόπο τουλάχιστον. Η Simone μπορεί να είναι το εισιτήριο για να βρεθούμε κυνηγοί αντί για κυνηγημένοι. Κάτι είναι κι αυτό».

«Κι αν την σκοτώσει; Αν καταλάβει τι πάμε να κάνουμε και τα βγάλει σ' αυτήν;»

«Θα το οργανώσουμε έτσι ώστε να μην υπάρξει τέτοια περίπτωση».

«Δηλαδή;»

«Δεν το 'χω ακόμα όλο έτοιμο στο μυαλό μου. Πρέπει να μιλήσουμε και μαζί της. Να δούμε μέχρι που μπορεί να φτάσει».

«Αυτή είναι σε απόγνωση. Ό,τι και να της πεις θα το κάνει».

«Το ξέρω. Απλά το μόνο που μ' ανησυχεί είναι αν θα μπορέσει ν' αντεπεξέλθει έτσι όπως είναι. Έχει φτάσει στα όριά της και μπορεί εύκολα να γίνει λάθος».

Ακούσαμε φασαρία στην είσοδο της προβλήτας και γυρίσαμε ταυτόχρονα. Ο Πέτρος έχοντας σηκώσει την Χρύσα στα χέρια σαν μωρό, ερχόταν προς το μέρος μας. Δεν είχαν την παραμικρή επαφή με την πραγματικότητα. Ο μπάρμαν, που τους είχε συμπαθήσει και τους δύο, τους είχε τρελάνει στα κεράσματα με σφηνάκια τεκίλας.

«Εμείς πάμε στο σκάφος!» φώναξε ο Πέτρος και πέταξε με δύναμη την Χρύσα προς τ' αριστερά η οποία έπεσε στη θάλασσα κρατώντας ακόμα το ποτήρι της στο χέρι.

Ο Πέτρος έκανε πως κοιτούσε δήθεν έκπληκτος και φώναζε για να ακουστεί πάνω από τα γέλια της Χρύσας.

«Ποιός πήρε το φουσκωτό μας απ' τη θέση του ρε;»

Τρεις λαλούν και δυο χορεύουν. Καλά που είχαμε και τον Πέτρο να μας κάνει να γελάμε και να ξαλαφρώνουμε λίγο απ'

την πίεση της κατάστασης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Την ίδια στιγμή, πεντακόσια χιλιόμετρα ανατολικά της Πάρου, ο εικοσιεπτάχρονος Αχμέτ άναψε το τσιγάρο του σκεπάζοντας τη φλόγα του αναπήρα με τ' αριστερό του χέρι. Εδώ και λίγες μέρες επικρατούσε απόλυτη ησυχία στο Τουρκικό Κουρδιστάν. Ειδικά στο φυλάκιο που έκανε σκοπιά ο Αχμέτ, το πιο απομακρυσμένο απ' όλα της νότιας γραμμής, δεν είχε γίνει ακόμα καμία διένεξη, από την αρχή της σύρραξης με τους Κούρδους αντάρτες. Οι ολοκαίνουργιοι εκτοξευτές Cirit της Roketsan, τοποθετημένοι ανά δύο σε κάθε φυλάκιο από την προηγούμενη εβδομάδα, εξοπλισμένοι με το νέο ηλεκτροπτικό σύστημα που επιτρέπει την ακριβή επιτήρηση της περιοχής και την καθοδήγηση των ρουκετών, έκαναν τους Κούρδους αντάρτες να υποχωρήσουν άτακτα και να απομακρυνθούν πολύ περισσότερο από τα οκτώ χιλιόμετρα που είναι το βεληνεκές τους. Ο Αχμέτ έκανε μια βόλτα ακόμα στην περίμετρο του φυλακίου και στη συνέχεια ανέβηκε τα δεκαεννέα σκαλοπάτια που τον χώριζαν από την κορυφή του παρατηρητηρίου, εκεί που ήταν στημένο το ένα από τα δυο Cirit.

Παρά το βαθύ σκοτάδι το βλέμμα του έπεσε αμέσως στην κοντή φιγούρα που ήταν σκυμμένη πάνω στον εκτοξευτήρα. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες του. Παρέμεινε ακίνητος με το τσιγάρο να κρέμεται απ' τα χείλια του και τον καπνό να μπαίνει στα μάτια του, ενώ το μυαλό του προσπαθούσε να αποφασίσει ποια ήταν η καλύτερη μέθοδος επίθεσης. Η

απόσταση που τον χώριζε από τη φιγούρα μπροστά του δεν ήταν περισσότερο από πέντε μέτρα. Στην απόλυτη ησυχία όμως που επικρατούσε εάν προσπαθούσε να βγάλει το M16 απ' τον ώμο του, ο άλλος μ' ένα περιστροφικό στο χέρι θα τον καθάριζε πριν καν προλάβει να σημαδέψει. Κατέβασε το χέρι του στη δεξιά πλευρά της φόρμας παραλλαγής που φορούσε κι έπιασε το πάνω μέρος από το δίκικοπο μαχαίρι που είχε ασφαλισμένο πάντα στο μηρό του.

«Ούτε να το σκεφτείς!»

Η έκπληξη του Αχμέτ ήταν τόσο μεγάλη που παραλίγο να φύγει στον αέρα από τη σκάλα. Η σιλουέτα του τύπου, παρά το βαθύ σκοτάδι, φαινόταν καθαρά ότι ήταν γυρισμένη με την πλάτη προς τη σκάλα, κι όμως τον είχε δει. Το πιθανότερο, σκέφτηκε, ήταν ότι τον είχε ακούσει ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Ο Αχμέτ αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα. Έφτυσε το τσιγάρο απ' το στόμα και έβγαλε όσο πιο γρήγορα μπορούσε το M16 απ' την πλάτη του απασφαλίζοντάς το. Σημάδεψε όπως ήταν προς τη μεριά της σκιάς που έβλεπε και πάτησε τη σκανδάλη γέροντας προς τα μπρός. Το κλώτσημα του όπλου ήταν ελεγχόμενο με την κλήση που είχε δώσει στο σώμα του, και θα είχε παραμείνει πάνω στη σκάλα, εάν προλάβαινε ν' αποφύγει την κλωτσιά που έφαγε στο κράνος αμέσως μετά τον πυροβολισμό. Στις ελάχιστες στιγμές που πέρασαν μέχρι να σκάσει με την πλάτη στην τσιμεντένια βάση της σκάλας, το μυαλό του προσπαθούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν ο στόχος, μετά τον πυροβολισμό που δέχτηκε, να διανύσει τόσο γρήγορα τα πέντε μέτρα που τους χώριζαν και να τον κλωτσήσει και στο κεφάλι.

Μία ώρα αργότερα που έφτασε βοήθεια από το γειτονικό φυλάκιο που άκουσαν τους πυροβολισμούς, ο Αχμέτ ήταν

ακόμα στο έδαφος ακίνητος, ενώ το ένα από τα δυο Cirit μαζί με τη ρουκέτα που είχε μέσα είχε κάνει φτερά. Η βάση στήριξης είχε παραμείνει καρφωμένη στην κορφή του φυλακίου, αλλά τα σημεία σύνδεσης με τον εκτοξευτήρα είχαν κοπεί σύριζα στους αρμούς τους. Ο Αχμέτ ορκιζόταν ότι είχε πετύχει τον στόχο του, πουθενά όμως δεν βρέθηκε ίχνος αίματος εκτός του δικού του στη βάση της σκάλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Με το πρώτο φως της ημέρας η Δανάη γύρισε πλευρό και κόλλησε με την πλάτη πάνω μου. Ο συνδυασμός του αρώματός της με την απαλή επιδερμίδα της στα σημεία που ακουμπούσαμε μ' έβγαλε εντελώς από τον ύπνο. Την φίλησα στη βάση του λαιμού και την άκουσα να γουργουρίζει σαν παιχνιδιάρικο γατί. Κατέβασα λίγο με το δεξί μου χέρι το μικροσκοπικό της εσώρουχο και ξεκίνησα να κάνω αργά τη διαδρομή που όριζε το πάνω μέρος του, με τα ακροδάχτυλά μου να αγγίζουν ανεπαίσθητα το λείο δέρμα της, περνώντας ελάχιστα πάνω απ' το λιγοστό χνούδι που είχε αφήσει. Το γουργουρητό δυνάμωσε και το “γατί” άρχισε να τρίβει τα πόδια του μεταξύ τους, προσπαθώντας να κατεβάσει το εσώρουχο χωρίς να το ακουμπήσει με τα χέρια της. Ένιωσα τη στύση μου να απαιτεί να πάρει μέρος στο παιχνίδι, αλλά συγκρατήθηκα συνεχίζοντας τις βασανιστικές και για τους δυο μας πλέον διαδρομές. Τα φιλιά στη βάση του λαιμού γύρισαν σε απαλά δαγκώματα και αμέσως αισθάνθηκα το χέρι της να γλιστράει μέσα στο μποξεράκι μου. Χωρίς να βγάλει κανείς απ' τους δύο μας τίποτα με οδήγησε μέσα της, έχοντας

και οι δυο μας την αίσθηση του κλεφτού και απαγορευμένου, που έδινε ακόμα πιο πολύ ένταση στη στιγμή.

Έπειτα από μία ώρα έντονου πάθους, διώξαμε τα υπολείμματα της νύστας μ' ένα χαλαρωτικό ντους και κατεβήκαμε στην πισίνα του σπιτιού για ένα πρωινό μπάνιο, απολαμβάνοντας τη μοναδική θέα στον κόλπο από ψηλά. Το νερό εδώ ήταν χλιαρό και το κολύμπι μας άνοιξε ακόμα περισσότερο την όρεξη. Φορέσαμε δυο φρεσκοπλυμένα λευκά μπουρνούζια, πολυτελείς παροχές του σπιτιού, κι αφήσαμε τα μαγιά μας να στεγνώνουν στον ήλιο. Ανεβήκαμε στην πάνω βεράντα, όπου ήταν ήδη στρωμένο το τραπέζι με το πρωινό, κάτω από την καλαμένια πέργκολα. Τα ηχεία έπαιζαν απαλή κλασική μουσική και ο μπουφές είχε πάνω του ό,τι μπορεί να φανταστεί ένα πεινασμένο στομάχι. Καθίσαμε αντικριστά στη θάλασσα και τρώγαμε με αργές, νοηλικές κινήσεις, απολαμβάνοντας τη στιγμή. Τα νερά του κόλπου από κάτω μας ήταν ακίνητα και ο ήλιος αναβόσβηνε χιλιάδες λαμπάκια στο δικό του αυτοσχέδιο δέντρο πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας.

Λίγο αργότερα, η κοπέλα του σπιτιού μας ενημέρωσε ότι ο Πέτρος με την Χρύσα δεν είχαν το κουράγιο να σηκωθούν απ' το κρεβάτι μετά τη χθεσινοβραδινή κραιπάλη, οπότε το πρωινό σερβιρίστηκε στο δωμάτιό τους, με εντολή να τους ξυπνήσουμε πάλι λίγο πριν φύγουμε. Η Simone βγήκε μετά από λίγο στη βεράντα και κάθισε μαζί μας φανερά ταλαιπωρημένη απ' την αϋπνία, ενώ στα μάτια της διέκρινα ακόμα τη συνεχή αγωνία μήπως την παρατήσουμε. Όσες φορές κι αν προσπάθησα από χτες να την καθησυχάσω, η ζωή που είχε ζήσει μέχρι τώρα υπό τη συνεχή παρουσία του Ζοράν, δεν την άφηνε να ηρεμήσει ούτε στο ελάχιστο. Το

όνομά του, όπως και πολλές λεπτομέρειες για τη βιαιότητα και τον χαρακτήρα του αντιπάλου μου, τα μάθαμε από την Simone κατά τη διάρκεια της υπόλοιπης ενημέρωσής μας στο σπίτι, το προηγούμενο βράδυ.

Αφού κάποια στιγμή αποτραβήχτηκε και η ίδια για ύπνο, καθίσαμε με την Δανάη σ' αυτό το ίδιο μπαλκόνι που ήμασταν και τώρα και αναλύσαμε πιθανά σχέδια δράσης που έπρεπε ν' ακολουθήσουμε για να φέρουμε τον Ζοράν εκεί που θέλουμε. Καταλήξαμε ότι η σύγκρουση έπρεπε να γίνει κάτω από φυσιολογικές, όσο το δυνατόν, συνθήκες. Οι επιπτώσεις μιας τέτοιας σύγκρουσης στον έξω κόσμο, θα ήταν καταστροφικές εάν γινόταν “ανεξέλεγκτα”. Και “ανεξέλεγκτα” σήμαινε χρήση όπλων.

Με τις δυνάμεις που είχε ο Ζοράν θα μπορούσε να έχει πρόσβαση σε οποιοδήποτε οπλικό σύστημα στον κόσμο. Το ίδιο κι εγώ. Εκείνος όμως, όπως είτε και το κρανίο, δεν ήταν ενήμερος για τον λόγο που θα συγκρούμασταν, οπότε μπορεί να πίστευε πως μ' έναν τέτοιο τρόπο θα μπορούσε να με αφανίσει, ενώ το αποτέλεσμα θα ήταν να σκοτώσει οποιονδήποτε άλλον τριγύρω εκτός από εμένα. Και το τριγύρω βέβαια είχε να κάνει και με το όπλο που θα χρησιμοποιούσε, αν κατέφευγε σε τέτοιου είδους επίθεση. Άλλο να χρησιμοποιήσεις μια χειροβομβίδα κι άλλο μια πυρηνική κεφαλή.

Το συμπέρασμα που καταλήξαμε ήταν ότι θα έπρεπε να τον φέρω εγώ εκεί που θέλω, χωρίς να έχει δυνατότητα διαφυγής, και η σύγκρουση χωρίς όπλα να είναι μονόδρομος και για τους δύο. Μ' αυτό τον τρόπο θα καταφέραμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες που ζητούσαν οι “Έξω” για να πετύχουμε τον στόχο μας, χωρίς να θρηνήσουμε θύματα.

Η Simone ήταν η μόνη βοήθεια που είχαμε για να πετύχουμε τον στόχο μας και να τον οδηγήσουμε σε διαπροσωπική σύγκρουση οπότε αποφασίσαμε να την εμπιστευτούμε και να της τα πούμε όλα. Ακόμα και για τους “Εξω”. Έπρεπε να καταλάβει τι προσπαθούμε να κάνουμε και για ποιο λόγο. Όταν τελείωσε κι εκείνη με το πρωινό της, ξεκίνησα να της παραθέτω γεγονότα και καταστάσεις που είχαμε βιώσει με την Δανάη, κι όσο προχωρούσα τόσο την έβλεπα να μαζεύεται στην καρέκλα της. Όταν της μίλησα για το κρανίο και τα σχέδια των “Εξω” η αντίδραση ήταν η αναμενόμενη.

«Τώρα μου κάνεις πλάκα ε;»

«Μακάρι να ήταν πλάκα Simone».

«Μα πώς είναι δυνατόν να μεταφερθούν τέτοιες δυνάμεις από ένα γυάλινο κρανίο σε ανθρώπους;»

«Κρυστάλλινο είναι. Για την ακρίβεια είναι χαλαζίας. Τώρα, το πώς έγινε και μεταφέρθηκαν οι δυνάμεις δεν το ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι ότι τις έχω. Όπως τις έχει και ο Ζοράν σου και το έχεις διαπιστώσει και μόνη σου».

Συνέχιζε να με κοιτάζει δύσπιστα οπότε έπρεπε να την πείσω.

«Κοίτα το ποτήρι σου Simone».

Το ποτήρι μπροστά της ήταν γεμάτο με νερό καθώς δεν είχε πιεί ακόμα καθόλου. Άνοιξα το μυαλό μου και επέβαλα τη θέλησή μου σ’ αυτό που ήθελα να δω να γίνεται. Ήταν σα να σηκώθηκα και να έπιασα το ποτήρι με το χέρι μου. Το πήρα από το τραπέζι, το πήγα μέχρι την άκρη της βεράντας και έχυσα όλο το περιεχόμενό του κάτω στην πισίνα. Στη συνέχεια το επέστρεψα στη θέση του κι κάθισα πάλι στην καρέκλα μου. Όλα αυτά έγιναν βέβαια χωρίς να κουνηθώ

καθόλου απ' τη θέση μου. Είναι φοβερό το πώς μπορεί ένα μυαλό να επιβληθεί με τη δύναμη της θέλησης στην ύλη και στο χωροχρόνο. Ειδικά για τους υπόλοιπους θεατές τριγύρω, πρέπει να είναι και τρομακτικό, αφού κατά βάση είναι αφύσικο. Αυτό φάνηκε κι απ' το χρώμα της Simone που είχε γίνει άσπρη σαν το πανί.

«Δεν είναι δυνατόν...»

«Είναι Simone. Και επειδή αυτό που είδες δεν είναι τίποτα μπροστά σε όσα μπορεί να κάνει και ο Ζοράν, πρέπει να βρούμε ένα τρόπο η σύγκρουση να γίνει σύμφωνα με τους δικούς μας όρους. Και σ' αυτό ίσως μπορείς να μας βοηθήσεις και εσύ. Ο γεράκος που σου μίλησε για μένα, πρέπει να ήταν κάποιος Ανατολίτης Γκουρού που μπορεί και "βλέπει". Εμπιστεύσου τον και εμπιστεύσου κι εμάς και σου υπόσχομαι ότι μόλις τελειώσει αυτή η ιστορία ο τύραννός σου δεν θα σε ξαναενοχλήσει ποτέ».

Αυτή τη φορά το βλέμμα της είχε ζωντανέψει και με κοιτούσε έντονα.

«Τι πρέπει να κάνω;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Ο υπαστυνόμος Μακρής έφερε το φλιτζάνι με τον τέταρτο για σήμερα καφέ στα χείλη του. Έπειτα από μισή ώρα που μιλούσε στο τηλέφωνο το καϊμάκι είχε ήδη κρυώσει. Καταράστηκε για άλλη μια φορά την τύχη του καλοκαιριάτικα, και σηκώθηκε να το πάει στη μικρή κουζίνα στην πίσω πλευρά του κτιρίου. Πριν βγει απ' την πόρτα ο ασύρματος τον σταμάτησε.

«Κύριε υπαστυνόμε».

«Σ' ακούω Παναγιώτη».

«Το “Βαλές Σπαθί” πλησιάζει στο λιμάνι».

«Έρχομαι αμέσως! Να μην βγει κανένας από το σκάφος!»

«Μάλιστα κύριε».

Ο Μακρής ακούμπησε το φλιτζάνι πάλι πάνω στο γραφείο, πήρε το υπηρεσιακό του περίστροφο και τον φάκελο που του είχαν στείλει το μεσημέρι απ' τα κεντρικά στη Σύρο και βγήκε στο χολ. Η κατάσταση ήταν πολύ λεπτή και έπρεπε να τη χειριστεί με τον καλύτερο τρόπο. Ο υπεύθυνος του εγκληματολογικού για την περιφέρεια των νησιών του Αιγαίου του έδωσε εντολή να ξεκινήσει τις έρευνες μέχρι να έρθει και ο ίδιος την επομένη για να αναλάβει. Ο ιατροδικαστής είχε αποφανθεί ξεκάθαρα ότι επρόκειτο για στραγγαλισμό και οι φωτογραφίες που υπήρχαν μέσα στο φάκελο ήταν τα μοναδικά στοιχεία που είχαν απομείνει στο κινητό τηλέφωνο του θύματος. Όλες οι κλήσεις και οι επαφές, εάν υπήρχαν, είχαν διαγραφεί και η αμερικάνικη AT&T στην οποία ήταν καταχωρημένο το τηλέφωνο, ζητούσε αίτηση από την Interpol για να στείλει τη λίστα των εισερχομένων και εξερχομένων κλήσεων από το συγκεκριμένο τηλέφωνο. Η διαδικασία είχε ξεκινήσει, αλλά ώσπου να σταλούν τα σχετικά έγγραφα θα έπαιρνε τουλάχιστον μία μέρα ακόμη.

Το μόνο που είχαν μέχρι τώρα στα χέρια τους ήταν η περιγραφή του δολοφόνου από τον αυτόπτη μάρτυρα και οι τρεις φωτογραφίες που υπήρχαν στη μνήμη του κινητού εκ των οποίων η μία ήταν αυτή που τους οδήγησε στο “Βαλές Σπαθί”, καθώς το έμβλημα του σκάφους φαινόταν καθαρά πίσω απ' το ζευγάρι, πάνω από το κρεβάτι. Ο άντρας και στις τρεις ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, ενώ πάνω του φαινόταν

καθαρά το θύμα, το οποίο στην τρίτη φωτογραφία είχε γύρει προς τα μπρός αποκαλύπτοντας το μοναδικό στοιχείο που είχαν μέχρι τώρα στα χέρια τους. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του άντρα φαίνονταν σχετικά καθαρά, όχι όμως τόσο καθαρά ώστε να μπορέσουν να τρέξουν το πρόγραμμα αναγνώρισης στη βάση δεδομένων στην ασφάλεια Αττικής.

Όταν έφτασε στο λιμάνι ο Μακρής, το σκάφος έδενε τους κάβους του και η σκάλα είχε ήδη ακουμπήσει στο μόλο. Οι δυο υφιστάμενοί του μιλούσαν έντονα με δυο άτομα που στέκονταν δίπλα στη σκάλα. Από το παρουσιαστικό τους και μόνο ο Μακρής κατάλαβε ότι επρόκειτο για μπράβους.

«Δεν σας είπα ότι δεν κατεβαίνει κανείς από το σκάφος;»

«Όχι, δεν κατέβηκαν κύριε υπαστυνόμε. Ν' ανέβουν θέλουν».

«Ποιοι είσαστε κύριοι;»

Αφού ξεκαθαρίστηκε πως ήταν όντως μπράβοι και δούλευαν για τον κύριο Νικολάου, ο υπαστυνόμος τους άφησε μαζί με τον Σταύρο στην αποβάθρα και ανέβηκε στο σκάφος με τον Παναγιώτη. Η ιδιοκτήτρια του σκάφους είχε ενημερωθεί από τον καπετάνιο για την άφιξή τους και ο Μακρής κάθισε στο τραπεζάκι στην πρύμνη προσπαθώντας να ηρεμήσει τα νεύρα του. Ο γιατρός του είχε συστήσει να κόψει εντελώς τον καφέ και το τσιγάρο αλλά και τα δυο ήταν υπεράνω των δυνάμεών του. Έβγαλε το πακέτο με τα Marlboro από την τσέπη του πουκάμισού του και το έφερε στο στόμα τραβώντας ένα τσιγάρο με τα δόντια.

«Δεν καπνίζουμε πάνω στο σκάφος!»

Ο Μακρής γύρισε και είδε την κόρη του Νικολάου να τον κοιτάζει αυστηρά. Ο σύντομος γάμος της και το διαζύγιο την είχαν κάνει στόχο των παπαράτσι με αποτέλεσμα να την ξέρει

όλος ο κόσμος από την τηλεόραση και τα πρωτοσέλιδα των περιοδικών. Ξανάβαλε το τσιγάρο στο πακέτο και σηκώθηκε προτείνοντας το χέρι του.

«Υπαστυνόμος Μακρής. Είστε η κυρία Νικολάου αν δεν κάνω λάθος;»

Του έδωσε το χέρι της φανερά ενοχλημένη και του απάντησε το ίδιο απότομα όπως και πριν.

«Ναι εγώ είμαι. Σε τι οφείλουμε την τιμή;»

«Ας καθίσουμε λιγάκι κυρία Νικολάου. Θέλω να σας κάνω μερικές ερωτήσεις.»

Αφού κάθισε απέναντί του το βλέμμα της γύρισε πίσω απ' τον Μακρή και άπλωσε το χέρι της.

«Αλέξανδρε έλα να κάτσεις κι εσύ μαζί μας.»

Ο Μακρής γύρισε το κεφάλι του και παρά το μισοσκόταδο που πύκνωνε καθώς έφευγε η μέρα, αναγνώρισε αμέσως τον άντρα από τις φωτογραφίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Η Βάλερι με τον Πάρη ξύπνησαν μετά το μεσημέρι και κατεβήκαμε τελικά μαζί τους στην παραλία όπου μας συνάντησε μετά από δυο ώρες και το ζεύγος Πέτρος – Χρύσα. Μεταξύ μάνιου ρακέτας και θαλάσσιων σπορ με το φουσκωτό, πήγε η ώρα τέσσερεις όταν η Βάλερι ανακοίνωσε στην ομήγυρη ότι είχε τα γενέθλιά της κι ότι είχε κλείσει τραπέζι στο “Νάμμος” για να το γιορτάσουμε. Μετά από ένα “βασιλικό” γεύμα, ευχαριστήσαμε τους οικοδεσπότες μας για όλα, και δυο ώρες αργότερα ταξιδεύαμε προς τα πίσω, με τον Πέτρο και τη Χρύσα να κοιμούνται και πάλι, ενώ η Simone

είχε κάτσει μαζί μας στο flight bridge για απογευματινό καφέ.

Στα μισά περίπου της διαδρομής η Δανάη δέχτηκε τηλεφώνημα από τον πατέρα της. Τον άκουσε σιωπηλή για λίγο και στη συνέχεια μας ζήτησε συγγνώμη και κατέβηκε στο σαλόνι για να συνεχίσει το τηλεφώνημα. Όταν με φώναξε να κατέβω κάτω διάβασα στο ύφος της ότι έχουμε πρόβλημα.

«Βρήκαν το πτώμα της Alice. Ο αλήτης την είχε στραγγαλίσει και την έθαψε με το κινητό της μέσα στο στόμα της. Ο διευθυντής του εγκληματολογικού έτυχε να είναι φίλος του πατέρα μου και τον πήρε για να τον ενημερώσει. Στο κινητό της, του είπαν, υπήρχαν τρεις φωτογραφίες της να κάνει έρωτα μ' έναν άντρα και στη μία από αυτές φαινόταν και το έμβλημα του “Βαλές Σπαθί”».

«Πάει να με παγιδέψει το καθίκι. Στον πατέρα σου τι είπες;»

«Να μην ασχοληθεί καθόλου μέχρι να τον ενημερώσω».

«Και τι σου είπε;»

«Έρχεται αεροπορικώς στην Πάρο με δυο δικηγόρους μας. Δεν θέλει με τίποτα να συνδεθεί το “Βαλές Σπαθί” μ' ένα φόνο και να βγει στη δημοσιότητα. Σ' ένα δώρο θα είναι στ' αεροδρόμιο. Θα μας πάρει όταν φτάνουν».

Την κοίταξα λίγο σκεπτικός προσπαθώντας να σκεφτώ πώς θα το αντιμετωπίζαμε.

«Το σημείωμα της Alice το έχεις;»

«Αυτό που έγραψε πριν φύγει;»

«Ναι!»

«Το πετάξαμε στα σκουπίδια της, αλλά δεν έχει καθαρίσει κανείς από χτες».

Λίγο αργότερα ανέβηκα με το χαρτάκι στα χέρια. Είχα κατασταλάξει στη γραμμή που έπρεπε να ακολουθήσουμε

όσο αφορούσε στην αστυνομία τουλάχιστον.

«Άκου Δανάη, γιατί πρέπει να πούμε τα ίδια ακριβώς. Το πιο πιθανό είναι ότι θα μας περιμένει η αστυνομία στο λιμάνι. Γι' αυτούς λοιπόν, είμαι ένας φίλος σου στον οποίο έτυχε να την πέσει η βοηθός σου και την πήδηξα εν γνώση μου. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να τους πούμε την αλήθεια, δεν θα την πιστέψουν άλλωστε, οπότε θα τους πούμε όλα όσα έγιναν χωρίς όμως το στοιχείο της δικής μου νάρκωσης».

«Και στον πατέρα μου;»

«Εκεί πρέπει να πάρουμε μια απόφαση. Ή του τα λέμε όλα και τον βάζουμε στο παιχνίδι ή του λέμε την εκδοχή της αστυνομίας και ξεχνάμε το να μάθει ότι είμαστε μαζί. Εδώ νομίζω είναι δική σου η απόφαση στο πώς θα το χειριστούμε».

«Θα τον ενημερώσουμε για όλα. Τον χρειαζόμαστε μαζί μας. Απλά θα πρέπει να κάνεις μερικά κόλπα παραπάνω για να τον πείσεις κι αυτόν».

Ανεβήκαμε πάλι στο flight bridge όπου βρήκαμε τον Πέτρο να κάθεται παρέα με την Simone. Ενώ σίγουρα μας είχε ακούσει ο αλήτης να μιλάμε στην κουζίνα, την έκανε μ' ελαφρά πηδηματάκια και ανέβηκε να βρει τον νταλκά του.

«Πού είναι η Χρύσα ρε;»

«Κοιμάται!»

«Πώς είσαι εσύ;»

«Δεν κοιμάμαι!»

«Το καταλάβαμε. Για το hangover ρωτάμε».

«Το σύστημα επανήλθε και είναι έτοιμο για καινούργιες περιπέτειες!»

«Αυτό το βλέπω, μην ανησυχείς».

Η Δανάη είχε πιάσει κουβέντα με την Simone οπότε βρήκα

την ευκαιρία να ενημερώσω και τον Πέτρο για τα τελευταία νέα κι αυτά που πιθανόν θα μας περίμεναν στο λιμάνι.

«Πέτρο θέλω να είσαι άνετος με τους αστυνομικούς. Δεν θέλω κανέναν μας να φανεί ψαρωμένος ή ότι έχουμε ενημερωθεί ήδη».

«Μην ανησυχείς. Θα είμαι ο εαυτός μου».

Μισή ώρα αργότερα δέναμε στο λιμάνι όπου όντως μας περίμεναν και η αστυνομία και οι δυο μπράβοι που είχε στείλει από το πρωί ο πατέρας της. Στο κατάστρωμα ανέβηκαν δυο από τους αστυνομικούς ένας εκ των οποίων φαινόταν να είναι ο προϊστάμενος. Η Δανάη βγήκε πρώτη και όπως είχαμε συμφωνήσει αμέσως πίσω της βγήκα κι εγώ για να δούμε και τις αντιδράσεις των αστυνομικών μόλις θα μ' έβλεπαν. Ήταν φανερό ότι ο προϊστάμενός τους με αναγνώρισε αμέσως.

Αφού μας ρώτησε για την Alice και του είπαμε κάποιες λεπτομέρειες για το λίγο που ήταν μαζί μας, χωρίς να αναφέρουμε τίποτα για το πήδημα, η Δανάη πήγε μέσα και έκανε πως ψάχνει, γυρνώντας λίγο αργότερα με το χαρτάκι που μας άφησε η Alice.

«Ορίστε και το σημείωμα που μας άφησε προχτές τα ξημερώματα».

Ο Μακρής το έπιασε στο χέρι το μελέτησε λίγο και ύστερα άνοιξε τα χαρτιά του.

«Κύριε Αλέξανδρε μπορώ να σας μιλήσω λιγάκι ιδιαιτέρως;»

«Γιατί ιδιαιτέρως;»

«Πρόκειται για ένα λεπτό θέμα που σας αφορά και ίσως είναι καλύτερα να το συζητήσουμε μόνοι μας».

«Δεν νομίζω. Η Δανάη είναι δικός μου άνθρωπος και ξέρει

όσα ξέρω. Δεν υπάρχει κάτι που ξέρω εγώ παραπάνω για την Alice οπότε δεν συμφωνώ».

«Είσαστε σίγουρος;»

Τώρα το ύφος του είχε γίνει ελαφρά ειρωνικό, καθώς είχε έρθει η ώρα να πετάξει τη μπόμπα του στο τραπέζι. Δεν θα του έδινε τη χαρά όμως.

«Εάν μιλάτε για το τι είδους σχέση είχα εγώ προσωπικά με την Alice, είναι και η φίλη μου η Δανάη ενήμερη ότι τρία βράδια πριν, η Alice μπήκε στην καμπίνα μου και με ξύπνησε όντας ολόγυμνη και ζητώντας το αυτονόητο. Μια χαρά κοπελίτσα ήταν, άντρας είμαι, οπότε τη συνέχεια τη φαντάζεστε».

Έπρεπε να παραμείνω σοβαρός, κι αυτός ήταν ο μοναδικός λόγος που δεν έβαλα τα γέλια με την έκφραση που είχε τώρα ο Μακρής. Αφού του πήρε λίγο χρόνο ν' αφομοιώσει όσα άκουσε, πέρασε σε άλλου είδους προσέγγιση.

«Και που ήσασταν παρακαλώ χτες μεταξύ εννέα και έντεκα το πρωί;»

Εδώ πήρε την πρωτοβουλία η Δανάη να απαντήσει.

«Εδώ ήταν, μαζί μου συνέχεια!»

Εκείνη τη στιγμή διάλεξε κι ο Πέτρος να βγει απ' την πόρτα κρατώντας ένα γλυκό “Σου” στο χέρι. Ως αγαπημένο του γλυκό, μας είχε φέρει χτες ένα κουτί απ' αυτά από την Δέσποινα στην Αθήνα, τα οποία είχε φάει σχεδόν μόνος του. Μόλις είδε τους αστυνόμους έδειξε να εκπλήσσεται και το έριξε αμέσως στην παλαβή.

«Βρε καλώς τα όργανα...»

«Ο κύριος;»

«Ο κύριος με τα “Σου”...»

Με το που είπε την ατάκα του, έδειξε το γλυκό στο χέρι

του και χύθηκε στο γέλιο. Κρατήθηκα με το ζόρι για να μην ξεσπάσω σε νευρικό γέλιο, ενώ ο υπαστυνόμος περίμενε υπομονετικά μέχρι να τελειώσει. Εγώ βέβαια ήμουν αυτός που του είπε να μην φαίνεται ψαρωμένος, αλλά όπως πάντα το φιλαράκι μου το παράκανε.

«Μπορώ να έχω την ταυτότητά σου;»

Ήταν φανερό ότι το “όργανο” τα είχε πάρει στο κρανίο. Ο Πέτρος στην κοσμάρα του, συνέχιζε να τρώει το γλυκάκι του και του απάντησε μπουκωμένος.

«Γιατί δεν έχεις δική σου;»

Η Δανάη απ’ τη μεριά της είχε φτάσει στα όριά της, κι αυτό που είδα ήταν η άλλη της πλευρά που δεν είχα γνωρίσει ακόμα. Σηκώθηκε όρθια και κάρφωσε τον υπαστυνόμο στα μάτια.

«Κύριε Μακρή! Οι κύριοι εδώ είναι φιλοξενούμενοί μου και δεν έχετε κανένα δικαίωμα ν’ ανεβαίνετε στο σκάφος και να ζητάτε ταυτότητες λες και είναι τίποτα εγκληματίες. Το ότι πατήσατε το πόδι σας εδώ πάνω χωρίς ένταλμα είναι λόγω της δικής μου ανοχής, η οποία έφτασε στο τέλος της. Εάν δεν έχετε άμεσες αποδείξεις για να μας κατηγορήσετε για κάτι, παρακαλώ πάρτε τον συνάδελφό σας και κατεβείτε αμέσως από το σκάφος!»

Ο Μακρής άσπρισε. Είδα τα χέρια του να τρέμουν αλλά ήταν φανερό πως ήξερε ότι εδώ έτρεμε και η καρέκλα του στην υπηρεσία εάν έκανε έστω και το παραμικρό λάθος. Γύρισε προς το μέρος μου καταβάλλοντας προσπάθεια για να σταθεροποιήσει τη φωνή του.

«Κύριε Αλέξανδρε μπορείτε να έρθετε σας παρακαλώ για μια κατάθεση στο τμήμα; Το θέμα είναι εντελώς τυπικό αφού και η περιγραφή του αυτόπτη μάρτυρα που είδε τον

δολοφόνο, δεν ταιριάζει καθόλου μ' εσάς».

«Εντάξει κύριε Μακρή θα έρθω».

«Μπορεί αυτό να γίνει τώρα; Πρέπει κι εγώ να ακολουθήσω μια διαδικασία».

«Κανένα πρόβλημα».

«Θα χρειαστώ μια τυπική κατάθεση και από εσάς κυρία Νικολάου για το άλλοθι του κυρίου Αλέξανδρου. Εάν δεν υπάρχει πρόβλημα μπορούμε να πάμε όλοι μαζί στο τμήμα».

Κοιταχτήκαμε με την Δανάη και κάναμε κι οι δυο την ίδια σκέψη όπως αποδείχτηκε μετά. Σε λίγο θα έφτανε ο πατέρας της με δυο μεγαλοδικηγόρους. Εάν καθυστερούσαμε θα μας προλάβαινε, κι έτσι θα καρφωνόμασταν στον Μακρή ότι ήμασταν ενήμεροι των γεγονότων και μάλιστα ότι ζητήσαμε και βοήθεια. Εάν πηγαίναμε τώρα, ακολουθούσαμε το αρχικό πλάνο και μετά θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε μόνο τον πατέρα της. Οι δικηγόροι του θα μπορούσαν να ασχοληθούν με το θέμα της δημοσιότητας και εκ των υστέρων, πιέζοντας τον Μακρή και τους δημοσιογράφους που τυχόν θα μαζεύονταν.

Μισή ώρα αργότερα καθόμασταν μπροστά απ' το γραφείο του υπαστυνόμου συμπληρώνοντας στοιχεία και γράφοντας όσα είχαν ειπωθεί. Το σημείωμα της Alice το κράτησε ο Μακρής σαν “στοιχείο” κι αφού ολοκληρώσαμε τη διαδικασία σηκωθήκαμε όρθιοι κι ο Μακρής έτεινε το χέρι του προς εμένα.

Προς το τέλος της κίνησης του χεριού του, ένιωσα τα πάντα να γυρνάνε και πάλι σε αργή κίνηση. Αυτή τη φορά ήταν πολύ πιο έντονο απ' το χτεσινό με τη ρακέτα. Το χέρι που κοιτούσα μπροστά μου σχεδόν είχε ακινητοποιηθεί και η ανοδική του ταχύτητα είχε γυρίσει σε ελάχιστα χιλιοστά

την ώρα. Ο κίνδυνος που διαισθανόμουν τώρα ήταν υπερπολλαπλάσιος σε σχέση με το μπαλάκι που ερχόταν πάνω στον Πέτρο. Κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε αυτή τη φορά. Η αντίδρασή μου ήταν άμεση.

Βγήκα απ' το τμήμα βλέποντας στην απέναντι γωνία τους δύο μπράβους, παρέα με τον ένα από τους δυο αστυνομικούς, οι οποίοι φαινόταν ότι συζητούσαν πριν, ενώ ήταν εντελώς ακίνητοι τώρα, καθώς ο χρόνος κυλούσε ακόμα πιο αργά. Κοίταξα τριγύρω να εντοπίσω την πηγή του κινδύνου αλλά όλα φαινόταν φυσιολογικά. Στο επόμενο καρτέ του χωροχρόνου το βλέμμα μου κλείδωσε στην πηγή του κινδύνου. Στη δεξιά πλευρά που στεκόμουν, σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων προς τη μεριά του λόφου, ένα άσπρο μυτερό αντικείμενο μ' ένα σύννεφο καπνού πίσω του, πετούσε με κατεύθυνση το κτίριο πίσω μου. Ο φόβος μου για τη χρήση όπλων έβγαινε αληθινός.

Γύρισα αμέσως προς εκείνη την πλευρά και κινήθηκα μέχρι την πλατεία της Παροικιάς πάνω από την οποία θα περνούσε σε ελάχιστες στιγμές πραγματικού χρόνου η ρουκέτα. Με τη δύναμη του μυαλού και μόνο, ξεκόλλησα απ' τη βάση του τον μεταλλικό μύλο που βρισκόταν στην αριστερή γωνία της παιδικής χαράς, στο κέντρο της πλατείας, και τον σήκωσα στον αέρα σ' ένα σημείο που δεν υπήρχε κανένας περαστικός τη στιγμή εκείνη από κάτω. Σε κανονικούς χρόνους η ρουκέτα που ερχόταν θα τον έβρισκε στην πορεία της σε λιγότερο από μισό δευτερόλεπτο.

Επέστρεψα και πάλι μέσα στο κτίριο μπροστά στον Μακρή και δίπλα στην Δανάη. Το γεγονός ότι ο χρόνος γύρισε και πάλι στα φυσιολογικά του, μου επιβεβαίωσε ότι είχα κάνει τις σωστές κινήσεις. Τη στιγμή που ακούμπησα το χέρι του

Μακρή ο εκκωφαντικός ήχος της ρουκέτας που εξερράγη από την πρόσκρουσή του πάνω στο μύλο, έκανε τα τζάμια του κτιρίου να φτάσουν στα όρια της αντοχής τους, και τον Μακρή με την Δανάη να τιναχτούν απ' τις θέσεις τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Στις 2 Ιουλίου του 1947 στην κωμόπολη Roswell στο Νέο Μεξικό, στις εννέα και πενήντα ακριβώς το βράδυ, ο Dan Wilmot και η γυναίκα του στέκονταν μπροστά στη συρόμενη πόρτα του σαλονιού τους, κοιτάζοντας την καταιγίδα που πλησίαζε απειλητικά στο ράντζο τους. Ακριβώς στα όρια της καταιγίδας, στον ορίζοντα, παρατήρησαν και οι δυο ταυτόχρονα, ένα φωτεινό αντικείμενο σε σχήμα δίσκου να διατρέχει μια μεγάλη απόσταση σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, και να εξαφανίζεται μέσα στα σύννεφα. Το συζήτησαν λίγο μεταξύ τους και στη συνέχεια το ξέχασαν, μέχρι την επομένη που ενημερώθηκαν ότι η μικρή κωμόπολη του Roswell είχε γίνει το επίκεντρο των ειδήσεων παγκοσμίως.

Η καταιγίδα εκείνο το προηγούμενο βράδυ, είχε επεκταθεί πολύ γρήγορα σ' ολόκληρη την περιοχή. Το βασικό χαρακτηριστικό της ήταν ότι η ατμόσφαιρα είχε ηλεκτριστεί υπερβολικά, με αποτέλεσμα οι κεραυνοί και οι βροντές να πέφτουν ασταμάτητα. Το πενταμελές πλήρωμα του Κρίτων VI είχε ενεργοποιήσει την επιπλέον ασπίδα προστασίας και πλησίασε για μια τελευταία φορά, στην 509 βάση του αμερικάνικου στρατού, τη μοναδική που υπήρχε εκείνη την εποχή πάνω στον πλανήτη με βομβαρδιστικά που μετέφεραν

βλήματα πυρηνικών κεφαλών. Πρόκειται για την ίδια ομάδα βομβαρδιστικών που είχε δώσει τέλος στον Β' παγκόσμιο πόλεμο με τον πυρηνικό βομβαρδισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, δυο χρόνια νωρίτερα.

Μετά την ολοκλήρωση της καταγραφής των στοιχείων που χρειαζόνταν, ο επικεφαλής χειριστής απενεργοποίησε τους υπέρυθρους συλλέκτες και έστειλε το υλικό στο μητρικό σκάφος Κρίτων Ι, αναμένοντας εντολή αποχώρησης απ' την περιοχή και επιστροφής στον αστρόστολο. Όταν μετά από λίγη ώρα έφτασε η εντολή αποχώρησης, δεν υπήρχε κανείς ζωντανός στο σκάφος για να την παραλάβει.

Το Κρίτων VI, αιωρείτο σε αναμονή μέσα στην καταιγίδα, όταν δέχτηκε ταυτόχρονα τρεις κεραυνούς, συνολικής ισχύος πεντακοσίων είκοσι χιλιάδων Αμπέρ. Η διαφορά τάσης, στιγμιαία, ξεπέρασε τα σαράντα πέντε εκατομμύρια Volt. Η ασπίδα προστασίας προσωρινά απενεργοποιήθηκε και τα όργανα πλοήγησης βρέθηκαν εκτεθειμένα στην υπερυψηλή τάση, χάνοντας την επαφή με τον χειριστή. Το σκάφος κάλυψε, μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, τα πεντακόσια μέτρα που το χώριζαν από την επιφάνεια της Γης, και η σφοδρή σύγκρουση σκότωσε ακαριαία τα τέσσερα από τα πέντε μέλη του πληρώματος. Ο υπεύθυνος πλοήγησης, με τη σύγκρουση, εκτινάχτηκε απ' τη θέση του και βρέθηκε είκοσι μέτρα μακριά απ' το σκάφος. Παρά τα σπασμένα του πόδια, κατάφερε να συρθεί λίγα μέτρα πάνω στην επιφάνεια της Γης, πριν αφήσει κι αυτός την τελευταία του πνοή.

Στο Κρίτων Ι, ο κυβερνήτης ενημερώθηκε αμέσως για το συμβάν και λίγες στιγμές αργότερα βρισκόταν σε τηλεδιάσκεψη με το Συμβούλιο Αντιμετώπισης Έκτακτων Καταστάσεων του αστρόστολου. Το αρχικό

σχέδιο προέβλεπε την αποφυγή διαπροσωπικής επαφής με τους Γήινους, τη συλλογή κρίσιμων πληροφοριών και τον επαναπρογραμματισμό των κρανίων σύμφωνα με το εξελικτικό στάδιο της ανθρωπότητας.

Τα στοιχεία της συντριβής του Κρίτων VI, καθώς και η ανάλυση που έκανε το κάθε μέλος του συμβουλίου ξεχωριστά, τροφοδοτήθηκαν στον κεντρικό βίο-υπολογιστή του αστρόστολου, στον οποίο υπήρχε ήδη καταχωρημένο το μελλοντικό πλάνο αποίκησης της Γης. Η απάντηση του βίο-υπολογιστή ήταν κατά 62,1% υπέρ της εγκατάλειψης του συντετριμμένου σκάφους στη Γη, αναλύοντας ένα case study που ξεπερνούσε τα έξι τρισεκατομμύρια κομβικά σημεία ελέγχου.

Το καθοριστικό αποτέλεσμα της επεξεργασίας που προσδιοριζόταν από τα κεντρικά σημεία ελέγχου της ανάλυσης ήταν ότι οι Γήινοι θα εξελίσσονταν τεχνολογικά πολύ πιο γρήγορα με τη βοήθεια της τεχνογνωσίας που θα αποκόμιζαν από τη μελέτη του Κρίτων VI. Ο χρόνος για τους Κρίτωνες ήταν πλέον ζωτικής σημασίας. Ο κυβερνήτης έδωσε εντολή για επαναπρογραμματισμό των κρανίων πάνω στη Γη σύμφωνα με τα νέα δεδομένα, και στη συνέχεια αποχώρηση του αστρόστολου για ένα ακόμα ταξίδι στο χωροχρόνο που θα κάλυπτε εξήντα έξι γήινα χρόνια μέσα σε ελάχιστες δικές τους εβδομάδες.

Στις επτά και τέταρτο τα χαράματα της δεκάτης πέμπτης Ιουλίου του 2012, το κινητό υπηρεσιακό τηλέφωνο του ειδικού πράκτορα Daniel Henderson της CIA, χτυπούσε επιτακτικά μέχρι που τον έβγαλε από τον βαθύ του ύπνο.

«Henderson».

«Κύριε πρέπει να έρθετε επειγόντως. Έχουμε εξελίξει στο “M” project».

«Έρχομαι αμέσως».

Στη διαδρομή προς τα κεντρικά στο Langley, ο Henderson προσπαθούσε να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Ήταν ένας από τους ελάχιστους φυσικούς επιστήμονες, που είχε περάσει ολόκληρη την εκπαίδευση των ειδικών πρακτόρων της CIA, και γνώριζε την αλήθεια για το project “Mogul”. Την ονομασία “Mogul” την είχε δώσει στο συγκεκριμένο project το 1994 η αεροπορία των ΗΠΑ, θέλοντας να κλείσει οριστικά την υπόθεση Roswell.

Η ανακοίνωση που εκδόθηκε τότε ήταν ότι το επεισόδιο στο Roswell ήταν ένα στρατιωτικό ατύχημα από ένα άκρως απόρρητο πείραμα στο οποίο είχαν δώσει την ονομασία “Mogul” project και περιελάμβανε την παρακολούθηση των Σοβιετικών μέσω ενός μπαλονιού στρατόσφαιρας, το οποίο μετέφερε κάμερες και άλλα όργανα ακριβείας. Σε ερώτηση δημοσιογράφων για τα πτώματα των εξωγήινων που είχαν βρεθεί και άλλα κενά που υπήρχαν στην “ιστορία”, η απάντηση ήταν ότι τα πτώματα ήταν ανδρείκελα και ότι δεν υπάρχουν κενά στην όλη ιστορία.

Ο Henderson ενημερωμένος πρόσφατα από τον προκάτοχό του και έχοντας πλήρη πρόσβαση στα στοιχεία της υπόθεσης Roswell, ένιωθε μεγάλο το βάρος της ευθύνης για τη γνώση που είχε αποκτήσει. Όταν πριν από τέσσερις μήνες τον οδήγησαν στις εγκαταστάσεις της CIA στην Βαλτιμόρη, στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο υψίστης ασφαλείας που φιλοξενούσε όλα τα ευρήματα από το διαστημόπλοιο που έπεσε στις 2 Ιουλίου του 1947 έξω από το Roswell, ο Henderson είχε μείνει άναυδος μπροστά στο θέαμα, όπως

είχαν μείνει άναυδοι και οι ελάχιστοι που είχαν αποκτήσει πρόσβαση στο συγκεκριμένο χώρο, πριν από τον ίδιο. Ο ιπτάμενος δίσκος κατασκευασμένος από υλικά που δεν είχε δει ποτέ του, είχε δεκαπέντε μέτρα διάμετρο και το μεγαλύτερο μέρος του είχε παραμείνει άθικτο από την πτώση. Τα περισσότερα όργανα και χειριστήρια είχαν αφαιρεθεί και είχαν ταξινομηθεί σε ειδικά ράφια στην πίσω πλευρά της μεγάλης αίθουσας.

Ένα από τα όργανα που βρήκαν στον τόπο του ατυχήματος, το οποίο μάλιστα έμοιαζε να είναι φορητό κι όχι μέρος του εξοπλισμού του σκάφους, ήταν ένας κύβος ύψους εξήντα εκατοστών, ο οποίος είχε στο κέντρο της μιας από τις έδρες του, ένα κυκλικό άνοιγμα πέντε εκατοστών, μονωμένο μ' ένα φιμέ τζάμι ή κάποιο παρόμοιο υλικό, το οποίο δεν επέτρεπε την ορατότητα προς τα μέσα. Δεν υπήρχε κανενός είδους πρόσβαση για να ανοίξει το συγκεκριμένο κουτί κι όσες προσπάθειες κι αν έγιναν στο παρελθόν είχαν αποβεί άκαρπες, καθώς το υλικό από το οποίο ήταν κατασκευασμένο, εκτός του ότι δεν υπήρχε στη Γη, δεν αλλοιωνόταν ούτε στο ελάχιστο με ό,τι κι αν είχαν προσπαθήσει να το παραβιάσουν.

Ένα πρωινό περίπου δώδεκα χρόνια νωρίτερα, ο προκάτοχος του Henderson βρέθηκε μπροστά σ' ένα απίστευτο φαινόμενο. Το κουτί το οποίο ήταν τοποθετημένο σ' ένα ράφι στην αριστερή πλευρά του γραφείου του, έβγαλε από την κορυφή του ένα έντονο μπλε φως. Αμέσως πήρε το κουτί από τη θέση του και το τοποθέτησε πάνω στο γραφείο του. Τηλεφώνησε στον διοικητή του για ν' αναφέρει το φαινόμενο, το οποίο μέχρι να φτάσει εκείνος στο γραφείο του υφισταμένου του, είχε εξελιχθεί ακόμα περισσότερο. Ακριβώς πάνω από το κουτί, ένα τρισδιάστατο

φωτεινό μοντέλο της υδρογείου, τριπλάσιο σε μέγεθος απ' το κουτί, περιστρεφόταν αργά. Σ' ένα και μόνο σημείο της τρισδιάστατης απεικόνισης αναβόσβηνε μια κόκκινη κουκίδα. Στον παγκόσμιο χάρτη που άπλωσαν αμέσως πάνω στο τραπέζι, είδαν ότι η κόκκινη κουκίδα βρισκόταν στα όρια της ζούγκλας, στην επαρχία Τσιάπας στο Μεξικό.

Από την ημέρα εκείνη η τρισδιάστατη προβολή της υδρογείου είχε εμφανιστεί αρκετές φορές, με την κόκκινη κουκίδα να αλλάζει κάθε φορά θέση, μεταξύ του Μεξικού και των Ηνωμένων Πολιτειών. Κάθε φορά, το γραφείο έστελνε αμέσως πράκτορες στην περιοχή που εμφανιζόταν η κουκίδα πάνω στο χάρτη, οι οποίοι έπρεπε να αναφέρουν οτιδήποτε παράξενο είχε συμβεί κατά τη διάρκεια του φαινομένου. Τις περισσότερες φορές οι πράκτορες γυρνούσαν έχοντας ακούσει απίστευτες ιστορίες από αυτόπτες μάρτυρες. Όλοι μιλούσαν για έναν μικρόσωμο άντρα που τα έβαζε με έναν ή περισσότερους αντιπάλους, συνήθως ανθρώπους του υπόκοσμου, χρησιμοποιώντας ο ίδιος υπερφυσικές δυνάμεις κατά τη διάρκεια της συμπλοκής. Στην καλύτερη περίπτωση οι πράκτορες έβρισκαν στα γύρω νοσοκομεία κάποιους απ' τους αντιπάλους του, βαριά τραυματισμένους, και σοκαρισμένους απ' αυτό που είχαν βιώσει.

Μετά από σειρά εντατικών ερευνών, τόσο σε πόλεις του Μεξικού όσο και σε ολόκληρη την Καλιφόρνια, ανακάλυψαν πέρυσι ότι έχουν να κάνουν μ' έναν σεσημασμένο εγκληματία ονόματι Ζοράν, ο οποίος είχε αποδράσει σε ηλικία δεκαπέντε ετών από ένα αναμορφωτήριο στο Μεξικό, σκοτώνοντας τον φύλακα της κεντρικής εισόδου.

Όσες προσπάθειες κι αν έκαναν για να παγιδεύσουν τον εν λόγω εγκληματία, έπεσαν στο κενό. Ο Ζοράν ήταν πάντα ένα

βήμα μπροστά τους και τη μοναδική φορά που κατάφεραν να τον στριμώξουν, εξαφανίστηκε μπροστά στα μάτια τεσσάρων οπλισμένων πρακτόρων. Το μόνο θετικό εκείνη την ημέρα ήταν ότι κατάλαβαν ποια σχέση υπήρχε μεταξύ της κόκκινης κουκίδας στο όργανο των εξωγήινων, και του εγκληματία που κυνηγούσαν. Κάθε φορά που ο εγκληματίας χρησιμοποιούσε τις υπερφυσικές δυνάμεις του, αυτόματα ενεργοποιούνταν η τρισδιάστατη υδρόγειος και η κόκκινη κουκίδα έδειχνε την ακριβή θέση που βρισκόταν. Ένα άλλο στοιχείο που ανακάλυψαν ήταν ότι ανάλογα με το μέγεθος της δύναμης που χρησιμοποιούσε ο Ζοράν, ρυθμιζόταν και η ένταση της κόκκινης κουκίδας. Την ημέρα και ώρα που εξαφανίστηκε μπροστά από τους πράκτορες, οι κάμερες που είχαν βάλει μόνιμα μπροστά στο όργανο των εξωγήινων, κατέγραψαν την πιο φωτεινή ένδειξη της κόκκινης κουκίδας.

Κατέληξαν στην εκδοχή ότι ο Ζοράν ήταν κι αυτός εξωγήινος, πιθανόν απ' τον ίδιο πλανήτη μ' αυτούς που βρήκαν νεκρούς στο Roswell, και το όργανο αυτό είχε την ιδιότητα να τον εντοπίζει όταν χρησιμοποιούσε τις υπερφυσικές του δυνάμεις. Η συμπεριφορά του έδειχνε ότι οι εξωγήινοι ήταν εχθρικοί προς τον άνθρωπο και με καταστροφικές τάσεις.

Την τελευταία εβδομάδα η κουκίδα είχε μεταφερθεί σ' ένα νησί του Αιγαίου πελάγους στην Ελλάδα, που ονομαζόταν Πάρος. Τέσσερεις απ' τους καλύτερους πράκτορες επιχειρήσεων, οι οποίοι δούλευαν μόνιμα πάνω στο "Μ" project χωρίς βέβαια να γνωρίζουν λεπτομέρειες, είχαν ήδη μεταφερθεί εκεί περιμένοντας εντολές.

Ένα στοιχείο όμως που προστέθηκε για να τους μπερδέψει ακόμα περισσότερο, ήταν ότι εδώ και τρεις μέρες ο χάρτης στο

νησί ξεκίνησε να δείχνει και μια δεύτερη κουκίδα, πράσινου χρώματος αυτή τη φορά. Η κουκίδα αυτή εμφανίστηκε πέντε φορές συνολικά στην Πάρο, στις ίδιες περίπου συντεταγμένες κάθε φορά, ενώ χτες εμφανίστηκε ακόμα δυο φορές, σ' ένα γειτονικό νησί της Πάρου, τη Μύκονο, γνωστό παγκοσμίως για τις ωραίες παραλίες του και την κοινωνική του ζωή. Τη μία από τις δυο αυτές φορές μάλιστα, εμφανίστηκε ταυτόχρονα με την κόκκινη κουκίδα η οποία αναβόσβησε πεντακόσια χιλιόμετρα ανατολικότερα, στα βάθη της Τουρκίας. Το πιο πιθανό σενάριο που σκεφτόταν ο Henderson, ήταν ότι μπήκε κι άλλος στο παιχνίδι, μάλλον με υπερφυσικές δυνάμεις κι αυτός. Το ερώτημα όμως ήταν, γιατί η μία κόκκινη κι η άλλη πράσινη; Τι σήμαιναν τα χρώματα πέρα από την ύπαρξη ενός ακόμα απ' αυτούς, αν όντως είχε δίκιο στην πρώτη του σκέψη;

Όταν μπήκε στο γραφείο του η ώρα ήταν οκτώ το πρωί. Ο διοικητής του τμήματος υποθέσεων υψίστης ασφάλειας, στο οποίο ανήκε και ο ίδιος, καθόταν ήδη στην πολυθρόνα πίσω απ' το δικό του γραφείο, δείχνοντάς του την καρέκλα στην απέναντι πλευρά.

«Τα πράγματα σοβαρεύουν Daniel».

«Τι εννοείτε κύριε;»

«Ο Ζοράν προχτές το βράδυ έκλεψε από τουρκικό φυλάκιο, πεντακόσια χιλιόμετρα ανατολικότερα από την Πάρο, έναν εκτοξευτή ρουκετών ξεριζώνοντάς τον κυριολεκτικά από τη βάση του. Την επομένη το απόγευμα τον χρησιμοποίησε στην Πάρο, σε κατοικημένη περιοχή, έχοντας μάλλον ως στόχο την πράσινη κουκίδα. Όπως σωστά είχαμε προβλέψει και η πράσινη κουκίδα έχει υπερφυσικές δυνάμεις με αποτέλεσμα η ρουκέτα να σκάσει στον αέρα πάνω σε έναν ιπτάμενο

μύλο».

«Ορίστε;»

«Τη στιγμή της εκτόξευσης η πράσινη κουκίδα έφτασε στο maximum της φωτεινότητας που καταγράψαμε την τελευταία βδομάδα και όπως μας ενημέρωσε η αντιτρομοκρατική που έσπευσε αμέσως στο νησί από την Αθήνα, εάν η ρουκέτα δεν έσκαγε πάνω σ' έναν παιδικό μύλο, απ' αυτούς που βλέπεις στις παιδικές χαρές, ο οποίος βρέθηκε να πετάει ξαφνικά στον αέρα, θα είχε πλήξει το κέντρο της πόλης!»

Ο Henderson ανακάθισε και έφερε την κούπα με τον καφέ στο στόμα του. Ο διοικητής συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Όπως καταλαβαίνεις οι μύλοι δεν πετάνε από μόνοι τους και κυρίως δεν βρίσκονται μπροστά σε ρουκέτες πάνω από κατοικημένες περιοχές. Προσωπικά πιστεύω ότι η κόκκινη κουκίδα, ο Ζοράν, για κάποιο λόγο κυνηγάει την πράσινη κουκίδα ή κάποιον τον οποίο προστατεύει η πράσινη κουκίδα. Έχεις καθόλου εκκρεμότητες στο γραφείο;»

«Όχι κύριε».

«Πετάς σε δυο ώρες για Ελλάδα. Θα είσαι συνέχεια online συνδεδεμένος με το γραφείο για να σε ενημερώνουν άμεσα με τις συντεταγμένες στο χάρτη. Θέλω να συντονίσεις τις ενέργειες των πρακτόρων μας εκεί και να προσπαθήσεις να βγάλεις μια άκρη τελικά μ' αυτές τις κωλοκουκίδες.»

«Εντάξει κύριε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Ο Νικολάου άκουγε, χωρίς να με διακόπτει, τα γεγονότα των τελευταίων ημερών. Όπου ξεχνούσα κάτι η Δανάη με

συμπλήρωνε. Στο τραπέζι ήμασταν οι τρεις μας και ο Πέτρος με την Simone. Η Χρύσα είχε μείνει στην καμπίνα τους. Ασυνήθιστη όπως ήταν στο ποτό, η προχτεσινή κραιπάλη τελικά την είχε πειράξει. Η κουβέντα έγινε στα ελληνικά αφού η Simone έτσι κι αλλιώς τα είχε ακούσει ήδη όλα στη Μύκονο.

Όταν τελείωσα με την αφήγηση ο πατέρας της Δανάης σηκώθηκε απ' το τραπέζι και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει στην κουζίνα. Από τις λίγες φράσεις που ακούγονταν, όταν ύψωνε κυρίως εκείνος τον τόνο της φωνής του, κατάλαβα ότι το θέμα που διαφωνούσαν είχε να κάνει με την ασφάλειά της. Φυσιολογικό από κάθε άποψη. Πατέρας που ανησυχούσε για το παιδί του ήταν, και η αντίδρασή του απόλυτα δικαιολογημένη. Από την άλλη η Δανάη ήταν ένα ώριμο άτομο που είχε αποφασίσει ήδη για τη στάση που θα κρατούσε στη συγκεκριμένη ιστορία. Ήμουν σίγουρος ότι η πίεσή του δεν θα έφερνε κανένα αποτέλεσμα στην κόρη του, όπως και έγινε. Όταν ξανακάθισαν μετά από λίγο στο τραπέζι μαζί μας, η διακοπή ήταν σα να μην είχε γίνει ποτέ. Συνεχίσαμε ακριβώς από εκεί που είχαμε μείνει, με τον Νικολάου να παίρνει τον λόγο και να μπαίνει κατευθείαν στο ψητό.

«Δηλαδή αυτή τη στιγμή που μιλάμε, είναι πιθανό να πετάει και μία δεύτερη ρουκέτα προς τα εδώ!»

«Δεν μπορεί να πετύχει τίποτα μ' αυτές τις μεθόδους. Μπορώ και τον αποτρέπω χωρίς πρόβλημα όπως έγινε και χτες στην πλατεία».

Από χτες αργά το βράδυ το νησί είχε γεμίσει με ανθρώπους της αντιτρομοκρατικής και των ειδικών δυνάμεων του στρατού. Μέσα σε λίγες μέρες, ένα ήσυχο νησί του Αιγαίου

πελάγους, ταρακουνήθηκε έντονα από ένα φόνο και στη συνέχεια εντονότερα από μια “τυφλή επίθεση”, όπως την είχαν ονομάσει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, με ρουκέτα Τουρκικής προέλευσης και κατασκευής, όπως ανακοινώθηκε σήμερα το πρωί. Το θέμα του ιπτάμενου μύλου δεν είχε αναφερθεί πουθενά. Σύσσωμος ο Τύπος προέβαλε την επίσημη εξήγηση ότι *“η ρουκέτα ήταν ελαττωματική και έσκασε στον αέρα χωρίς ευτυχώς να θρηνήσουμε θύματα”*. Η τρομοκρατική ενέργεια αποδόθηκε σε εγκληματικά στοιχεία που είχαν ως στόχο να πλήξουν τον τουρισμό και την οικονομία της χώρας.

Ο Νικολάου απορροφήθηκε για λίγο στο κείμενο του Συντονιστή που ήταν τυπωμένο σε κόλλες A4 μπροστά του, και μετά από λίγο σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την κόρη του.

«Δανάη εσύ τι λες για όλα αυτά;»

«Τι να σου πω μπαμπά. Τα είδα, τα έζησα και ξέρω ότι όλα είναι αληθινά. Όπως είπαμε και με τον Αλέξανδρο δεν έχουμε εναλλακτική. Ο Ζοράν είναι προγραμματισμένος να κυνηγάει τον Αλέξανδρο μέχρι να τον εξοντώσει. Με τον τρόπο αυτό διασφάλισαν οι “Εξω” ότι θα υπάρξει φυσική σύγκρουση μεταξύ τους, με αποτέλεσμα, μέσω του ενεργειακού πεδίου που θα δημιουργηθεί, να ισοροπήσουν απόλυτα τα αντίθετα και να περάσει η ανθρωπότητα στο επόμενο στάδιο εξέλιξης. Τα έχουν οργανώσει όλα από την εποχή των Μάγια, και τώρα έφτασε η ώρα να γίνουν πράξη».

«Καλά, και θα πάρετε έτσι απλά την απόφαση να συγκατοικήσουμε με εξωγήινους χωρίς να ενημερωθεί κανείς;»

Αυτή την ερώτηση, που ήταν και η πιο ευνόητη από όλες,

δεν είχα μπορέσει να την απαντήσω με σιγουριά ούτε εγώ ο ίδιος.

«Είναι αυτό που είπε και η Δανάη. Τι εναλλακτική έχουμε; Ο μόνος τρόπος να τους χαλάσω τα σχέδια είναι ν' αφήσω τον Ζοράν να με σκοτώσει ή ν' αυτοκτονήσω. Διαφορετικά η σύγκρουσή μας οδηγεί σε εξέλιξη της ανθρωπότητας και ο πλανήτης ισορροπεί. Εάν πετύχουμε την παγκόσμια ειρήνη και τον αποπλισμό τι μας πειράζουν μερικοί ειρηνικοί συγγάτοικοι;»

«Υπογράφεις εσύ ότι είναι ειρηνικοί; Είσαι σίγουρος πως η σύγκρουσή σου μ' αυτόν τον Ζοράν και το ενεργειακό πεδίο που θα σχηματιστεί θα είναι για καλό μας; Πώς ξέρεις ότι η ενέργεια που θα παραχθεί δεν θα καταλήξει σε αλυσιδωτά γεγονότα που θα εξαφανίσουν την ανθρωπότητα από τη Γη; Πώς είσαι σίγουρος ότι αυτοί οι “Εξω” δεν αποσκοπούν στο να μείνουν στον πλανήτη μας μόνοι τους;»

«Εντελώς σίγουρος δεν είμαι για τίποτα απ' όλα αυτά. Το ένστικτό μου ακούω».

«Με τις δυνάμεις που μου περιέγραψες ότι έχουν, πώς είμαστε σίγουροι ότι δεν σου έχουν φυτέψει κι ένα ένστικτο που σε κατευθύνει να κάνεις αυτά ακριβώς που θέλουν οι ίδιοι;»

Εδώ απάντηση δεν είχα. Εάν όσα αισθανόμουν σαν σωστά, ήταν παραπονημένα συναισθήματα μετά τον συντονισμό με το κρανίο, δεν μπορούσα να το ξέρω. Αφού είχε μπει στο παιχνίδι ένα δυνατό μυαλό σαν αυτό του πατέρα της Δανάης, καλό θα ήταν να το χρησιμοποιήσουμε.

«Εσύ τι θα πρότεινες;»

«Εγώ θα πρότεινα την απόφαση αυτή να μην την πάρουμε μόνοι μας. Δεν θα συγκατοικήσουμε εμείς οι πέντε μόνο, μ'

αυτούς τους “Εξω” που λέτε. Η απόφαση αυτή θα επηρεάσει όλες τις επερχόμενες γενιές των ανθρώπων, μαζί και τη δική μας».

«Το κρανίο αναφέρει ότι οι άνθρωποι επηρεάζονται ακόμα από τις δυνάμεις του δυαδισμού και των αντιθέτων. Είτε στον ΟΗΕ πάμε, είτε στους Αμερικάνους, είτε στους Κινέζους, τα μυαλά που θα κληθούν να πάρουν την απόφαση είναι ακόμα υπό την επιρροή των αντιθέτων και των συγκρούσεων. Αυτά τα ίδια μυαλά έχουν φέρει τον πλανήτη σ’ αυτό το χάλι που βρίσκεται τώρα. Πώς μπορούμε να τους εμπιστευτούμε μια τέτοια απόφαση αφού μέχρι τώρα μόνο καταστροφικά λειτουργούν για τον πλανήτη και την ανθρωπότητα;»

Ο Νικολάου σκέφτηκε για λίγο τον αντίλογό μου αλλά δεν απάντησε ευθέως. Αντίθετα το μυαλό του ακολούθησε άλλη αναλυτική διαδρομή.

«Υπάρχει και κάτι ακόμα εδώ που δεν το έχεις λάβει υπόψη σου. Πώς μπορείς να αποκλείσεις ότι δεν είναι και η ανθρωπότητα ενήμερη για την κατάσταση; Πώς ξέρεις ότι δεν υπάρχουν κάπου στη Γη απόρρητες πληροφορίες για τους “Εξω” και τα σχέδιά τους; Αυτές δεν είναι απ’ τις ειδήσεις που ακούγονται στα δελτία. Αυτές είναι πληροφορίες που γνωρίζουν ελάχιστοι».

«Σε τι διαφέρουν τότε από εμάς; Εάν αυτοί οι ελάχιστοι γνωρίζουν για τους “Εξω” κι αποφασίζουν κατά βούληση, τότε κι εμείς οι ελάχιστοι το ίδιο δεν κάνουμε;»

«Εγώ μιλάω για συνδυασμό πληροφοριών και γνώσεων, για να μπορέσουμε να πάρουμε μια σωστή απόφαση. Άλλο να ξέρεις ένα μέρος της αλήθειας, κι άλλο να έχεις όλα τα στοιχεία μπροστά σου πριν προχωρήσεις».

«Και που θα τους βρούμε αυτούς, εάν όντως υπάρχουν

περισσότερα στοιχεία κάπου; Απ' την άλλη, εάν δεν υπάρχουν άλλα στοιχεία, συμφωνείς να προχωρήσουμε μόνοι μας χωρίς να εμπλέξουμε αυτούς που καταστρέφουν αυτή τη στιγμή τον πλανήτη με τις αποφάσεις τους;»

Επέμενα στην ερώτησή μου γιατί ήξερα ότι και τον ίδιο τον είχε προβληματίσει η απάντηση.

«Στην πρώτη σου ερώτηση η απάντηση είναι απλή. Αρκεί να βγάλουμε λίγο τυράκι με τον κατάλληλο τρόπο έξω και τα ποντίκια που θέλουμε, εάν είναι ενήμερα, θα μαζευτούν αμέσως. Στη δεύτερή σου ερώτηση τα επιχειρήματα που σκέφτομαι αντικρούουν το ένα το άλλο. Η απόφαση είναι πολύ δύσκολη. Εάν συνυπολογίσουμε κιόλας, ότι η σύγκρουση είναι προγραμματισμένα αναπόφευκτη, τότε δεν μας μένουν και πολλές επιλογές».

Ο Νικολάου με κάρφωσε τώρα στα μάτια και συνέχισε ζητώντας μου το αναμενόμενο.

«Δεν θέλω να με θεωρήσετε “Θωμά”, και σχεδόν με έχετε πείσει ότι όλα αυτά είναι αλήθεια, αλλά δεν θα έλεγα όχι να δω κι εγώ τι μπορούν να κάνουν αυτές οι δυνάμεις που λέτε ότι κληρονόμησες».

Ο Πέτρος που δεν είχε ακουστεί καθόλου τόση ώρα έσκασε ένα χαμόγελο.

«Κάνε αυτό με την καφετέρια απέναντι».

«Όχι, ο κύριος Νικολάου νομίζω είναι ο πιο δύσπιστος απ' όλους μας».

«Φώναζέ με Γιάννη αν θες».

«Εντάξει Γιάννη, σήκω όρθιος σε παρακαλώ και δώσε μου το χέρι σου».

Άνοιξα το μυαλό μου και την επόμενη στιγμή βρισκόμασταν στην κορφή του λόφου απέναντι και κοιτούσαμε κάτω στο

λιμάνι. Το “Βαλές Σπαθί” φαινόταν σαν μικρό φωτισμένο ψαροκάικο απ’ αυτή την απόσταση.

«Το πρώτο σου ταξίδι μέσα στο χωροχρόνο» του είπα και μας γύρισα πίσω στην πρύμνη που καθόμασταν.

Ο Πέτρος δεν μπόρεσε να κρατηθεί βλέποντας την έκφραση του Νικολάου μόλις ξαναεμφανιστήκαμε.

«Η τουαλέτα είναι μέσα δεξιά...»

«Σε πληροφορώ ότι ο Γιάννης ήταν ο πιο ψύχραιμος απ’ όλους μας».

Προσπάθησα να μπαλώσω την καφρίλα του φίλου μου, αλλά ο Νικολάου έτσι κι αλλιώς δεν τον είχε ακούσει. Η αλήθεια ήταν ότι είχε ανοίξει κι αυτός το στόμα δυο πήχεις. Έκατσε στην καρέκλα του, ήπια ένα ποτήρι νερό και του πήρε λίγη ώρα για να συνέλθει τελείως.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, στο γραφείο 13 του κτιρίου ασφαλείας της CIA στη Βαλτιμόρη, οι κάμερες υψηλής ανάλυσης κατέγραψαν την τρισδιάστατη υδρόγειο να σχηματίζεται για μια ακόμη φορά πάνω απ’ το άθραυστο κουτί, με την πράσινη κουκίδα ν’ ανάβει και πάλι πάνω στο νησί της Πάρου. Στο ίδιο ακριβώς σημείο, η ίδια κουκίδα, είχε ανάψει ακόμη τέσσερεις φορές μέσα στις τελευταίες πέντε μέρες.

Σύμφωνα με τον χάρτη το σημείο ήταν ακριβώς πάνω στο όριο ξηράς και θάλασσας, κοντά στην περιοχή του λιμανιού της Παροικιάς. Με την απόκλιση των περίπου τριακοσίων μέτρων που υπάρχει λόγω μεγέθους και ανάλυσης της τρισδιάστατης υδρογείου, το πιο πιθανό ήταν ότι η πράσινη κουκίδα βρισκόταν σε σπίτι δίπλα στο μόλο ή βρίσκεται πάνω σε σκάφος. Ο υπεύθυνος βάρδιας ενημέρωσε τον Henderson

και στη συνέχεια του έστειλε μέσω δορυφόρου την ακριβή ώρα και τις συντεταγμένες της εμφάνισης, με απόκλιση συν-πλην τριακόσια μέτρα. Οι συγκεκριμένες συντεταγμένες υπήρχαν ήδη καταχωρημένες στο iPad του Henderson, από τις προηγούμενες εμφανίσεις της κουκίδας εκεί.

Περιμένοντας στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος την πτήση του για Πάρο, ενημέρωσε τηλεφωνικά τους πράκτορες που τον περίμεναν στο νησί για την περιοχή που έπρεπε να ελέγχουν, δίνοντας εντολή να μην προβούν σε καμία ενέργεια εάν δεν ερχόταν και ο ίδιος. Τις υπόλοιπες περιοχές, εκεί που είχαν εμφανιστεί οι κουκίδες από μία φορά μέσα στις προηγούμενες μέρες, έδωσε εντολή να τις αγνοήσουν. Για πέντε συνεχόμενες φορές η πράσινη κουκίδα εμφανίστηκε στο ίδιο σημείο, οπότε το πιο πιθανό ήταν ότι εκεί ήταν και η βάση της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

Ο Νικολάου έκανε δυο τηλεφωνήματα και κανόνισε να μείνει στη βίλα ενός φίλου του εφοπλιστή, ο οποίος έλειπε για δουλειές στο εξωτερικό. Το σπίτι ήταν χτισμένο στο κέντρο πέντε στρεμμάτων στην περιοχή Σαρακίνικο, κυριολεκτικά πάνω στο κύμα, σε απόσταση πέντε λεπτών με τ' αυτοκίνητο από το λιμάνι. Μαζί του πήρε μόνο έναν μπράβο, με αποτέλεσμα να μείνουμε μ' ένα επιτελείο τριών απ' αυτούς να κόβουν βόλτες έξω από το σκάφος. Εγώ δεν έβλεπα κανένα νόημα σ' αυτό, καθώς τίποτα δεν θα μας πλησίαζε χωρίς να το καταλάβω, εκείνος όμως ένιωθε καλύτερα έτσι, για την ασφάλεια της κόρης του.

Η Χρύσα προφανώς είχε καταλάβει ότι ο Πέτρος είχε δαγκώσει τη λαμαρίνα με την Simone, οπότε με πρόφαση την αδιαθεσία της και μια επείγουσα δουλειά στην Αθήνα πήρε την επομένη το πρώτο πλοίο της γραμμής για το λιμάνι του Πειραιά. Όσο κι αν προσπαθούσε να το παίξει στενοχωρημένος ο φίλος μου, όταν γύρισε από το λιμάνι όπου την είχε ξεπροβοδίσει, γελούσαν και τα μουστάκια του.

Η Simone απ' την άλλη, δεν έβγαινε από το σκάφος ούτε για αστείο εάν δεν ήμουν κι εγώ μαζί. Γνώριζε καλά τι αποτελέσματα είχε η οργή του Ζοράν κι όταν έμαθε και για τη δολοφονία της κοπέλας που είχε συναντήσει εκείνο το πρωί, ήταν σίγουρη ότι θα ήταν η επόμενη στη λίστα του. Ήταν η δεύτερη φορά στην ενήλικη ζωή της που πολεμούσε για την ελευθερία της. Κάπου μέσα της ήξερε ότι δεν θα υπήρχε τρίτη. Ή θα πετύχαινε να τον ξεφορτωθεί αυτή τη φορά ή θα είχε την ίδια τύχη με την Alice, όπως είπε και το πρωί στην Δανάη.

Ο αέρας λυσομανούσε έξω κι έτσι αποφασίσαμε να πάμε στο σπίτι του φίλου του πατέρα της Δανάης. Εκεί θα είχαμε και την ευκαιρία να οργανώσουμε το θέμα της επικοινωνίας με τους υπόλοιπους που πιθανόν υπήρχαν, και γνώριζαν για τους "Έξω". Εάν όντως υπήρχαν, έπρεπε να βρούμε έναν τρόπο να τους κάνουμε να έρθουν σ' επαφή μαζί μας.

Οι μπράβοι είχαν απλωθεί στην περίμετρο του οικοπέδου, ενώ ο ένας απ' τους τέσσερεις κάθισε μαζί με τον μόνιμο φύλακα του κτήματος, στο ειδικό δωμάτιο με τα μόνιτορ παρακολούθησης. Η οικονόμος του σπιτιού έλαβε τηλεφωνικές εντολές από το αφεντικό της στο εξωτερικό, να περιποιηθεί τους φιλοξενούμενούς του σαν να ήταν ο ίδιος εκεί, με αποτέλεσμα μετά από δύο ώρες ψώνια στην αγορά

της πόλης, η κουζίνα να λειτουργεί στο φόρτε της.

Καθίσαμε με την Δανάη και τον πατέρα της κάτω από την πέργκολα μπροστά στο μεγάλο σαλόνι του σπιτιού, ενώ ο Πέτρος ήταν ήδη μέσα στην πισίνα μαζί με την Simone και την τριγύριζε όπως οι λουκουμάδες μέσα στο λάδι, που πάνε και κολλάνε συνέχεια ο ένας πάνω στον άλλο. Παρά την αγωνία της, η Simone γελούσε με τις ατάκες που της έλεγε, κάνοντας τον “λουκουμά” τον φίλο μου να πλέει σε “πισίνες” ευτυχίας. Σαλιαρίσανε λίγο ακόμα και ήρθαν κι έκατσαν μαζί μας μπαίνοντας κι αυτοί στη συζήτηση.

«Μπορούμε ν’ ανεβάσουμε κάτι στο Internet που θα τους προσελκύσει».

Η ιδέα ήταν της Δανάης και η απάντηση ήρθε απ’ τον Πέτρο.

«Και τι θα τους λέμε; Όποιος γνωρίζει κάτι για κοντούς πράσινους άστεγους να επικοινωνήσει μαζί μας;»

«Όχι αλλά μπορούμε ν’ ανεβάσουμε μια ιστοσελίδα με θέμα τα κρανία των Μάγια και τους εξωγήινους, και ν’ αναφέρουμε ορισμένες λέξεις κλειδιά μέσα στο κείμενο που θα πονηρέψουν αμέσως κάποιον που ξέρει. Το “υπερφυσικές δυνάμεις” ας πούμε, θα μπορούσαν να είναι δυο απ’ αυτές».

Το συζητήσαμε λίγο ακόμα και συμφωνήσαμε όλοι ότι αυτό έδειχνε να είναι η καλύτερη λύση καθώς χρειαζόμασταν ένα παγκόσμιο μέσο προβολής για να ρίξουμε το δόλωμά μας, και το Internet ήταν το μοναδικό όπου δεν χρειάζονται διακανονισμούς, συμφωνίες και χρονοβόρες διαδικασίες. Ο πατέρας της Δανάης πήρε τηλέφωνο στα κεντρικά γραφεία της ναυτιλιακής στην Αθήνα και ζήτησε τον Νίκο, τον υπεύθυνο του τμήματος μηχανογράφησης. Τον έβαλε σε ανοιχτή ακρόαση στο κέντρο του τραπεζιού μπροστά μας,

και για μια ώρα τον βομβαρδίζαμε με κάθε είδους τεχνικές ερωτήσεις.

Ένα από τα βασικά θέματα ήταν η άμεση προβολή και προσέλευση χρηστών που θέλαμε για την ιστοσελίδα μας. Όπως μας εξήγησε ο Νίκος τις ίδιες λέξεις κλειδιά που θα χρησιμοποιούσαμε μέσα στο κείμενο, θα τις όριζε και ο προγραμματιστής του κατά την κατασκευή της ιστοσελίδας ως λέξεις αναφοράς για όλες τις μηχανές αναζήτησης, όπως η Google, και στη συνέχεια θα προωθούσαν την ιστοσελίδα δημιουργώντας διαφημιστικές καμπάνιες μέσα στις ίδιες τις μηχανές αναζήτησης, βασισμένες στις συγκεκριμένες λέξεις κλειδιά. Παράλληλα θα άνοιγε λογαριασμούς σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και θα ανέβαζε παντού συνδέσμους και στοιχεία από την ιστοσελίδα ενημερώνοντας και όλα τα σχετικά blogs και forums.

Ο χρόνος που χρειαζόταν για να το οργανώσει, αφού ο Νικολάου του το έθεσε ως άμεση προτεραιότητα, ήταν τέσσερεις ώρες από τη στιγμή που θα του στέλναμε τα κείμενα, τις φωτογραφίες και τις λέξεις κλειδιά. Επειδή είχαμε ξεμείνει από χρόνο με τον Ζοράν να με κυνηγάει ασταμάτητα, αποφασίσαμε να εμφανίσουμε, εκτός από το email μου, και το κινητό μου τηλέφωνο στην ιστοσελίδα, για άμεση επαφή των ενδιαφερομένων.

Η Δανάη έφυγε συνοδεία δυο μπράβων να φέρει το κρανίο από το σκάφος για φωτογράφιση, ενώ εγώ με τον Νικολάου ξεκινήσαμε να συντάσσουμε το κείμενο που θα ανεβάζαμε. Ο Πέτρος με την Simone είχαν μεταφερθεί στην κουζίνα όπου έκαναν παρέα στην κυρία Ντίνα την οικονόμο, που ετοίμαζε φαγητό για όλους. Είχαν ανοίξει ήδη το πρώτο μπουκάλι λευκό κρασί από την κάβα του σπιτιού το οποίο μέχρι να

τελειώσουμε το κείμενο και να επιστρέψει και η Δανάη, το είχαν φτάσει αισίως στο τέλος του, με τα γελάκια της Simone συνεχώς να αυξάνονται.

Όταν τελείωσε η φωτογράφιση του κρανίου και γράφτηκε και το κείμενο, τα στείλαμε στον Νίκο και μαζέψαμε τα πράγματα απ' το τραπέζι για να στρωθεί για το μεσημεριανό. Οι θέσεις του Πέτρου και της Simone παρέμειναν άδειες και μετά τη δεύτερη φορά που τους φωνάξαμε. Η κυρία Ντίνα μας ενημέρωσε ότι τα παιδιά αυτό-ξεναγούνται μέσα στο σπίτι. Όταν ανέβηκα στον πρώτο όροφο για να τους βρω, τα βογγητά που άκουσα πίσω από τη δεύτερη πόρτα στο διάδρομο, επιβεβαίωσαν τις υποψίες μου. Δεν φτάνει να βάζεις ένα στόχο, πρέπει να ξέρεις και καλό σημάδι για να τον πετύχεις, κι ο Πέτρος στο σημάδι ήταν άσσος. Έφυγα αθόρυβα για να μην τους ενοχλήσω και κατέβηκα στο τραπέζι το οποίο φιλοξενούσε τώρα πάνω του μια ποικιλία φρέσκο-μαγειρεμένων εδεσμάτων.

Ο Νικολάου με κοίταξε με απορία.

«Δεν τους βρήκες;»

«Τους βρήκα».

«Και;»

«Καλό θα ήταν να ξεκινήσουμε εμείς...»

«Σωστά. Το “νηστικό αρκούδι” έχουν πει ότι δεν χορεύει, όχι ότι δεν...»

«Μπαμπά!»

Ο Νικολάου χαμογέλασε κι η Δανάη πήρε τη σκυτάλη.

«Ωραία... Οπότε η Simone θ' αργήσει να φύγει από την Ελλάδα...»

«Κι αν φύγει, βλέπω το φιλαράκι μου να την ακολουθεί. Αυτή τη φορά έχει δαγκώσει τη λαμαρίνα για τα καλά».

Ο Νικολάου είχε σκύψει πάνω από το πιάτο του και δεν είδε τη ματιά που ανταλλάξαμε με την Δανάη. Ξέραμε και οι δυο ότι είχαμε σκεφτεί το ίδιο πράγμα και το επιβεβαιώσαμε και με τα μάτια. Μισή ώρα αργότερα η κυρία Ντίνα μας σέρβιρε καφέ στον κήπο, όπου στήσαμε κι ένα τάβλι με τον μπαμπά Νικολάου περιμένοντας τα νεότερα από Αθήνα. Ως τζογαδόρος, ήταν και στο τάβλι πολύ δυνατός με αποτέλεσμα να κοντραριστούμε άγρια. Στο τελευταίο παιχνίδι τον είχα στριμώξει και ήταν φανερό ότι θα έχανε.

«Δεν πιστεύω να βάζεις τίποτα περίεργες δυνάμεις και να φέρνεις ό,τι ζαριές θες;»

«Δεν χρειάζομαι να κλέψω Γιάννη μου για να σε αντιμετωπίσω».

Με κοίταξε και είδα το βλέμμα του ν' αλλάζει. Είχε γίνει τώρα πιο διεισδυτικό και με μετρούσε πάλι.

«Ελπίζω να είσαι καλός άνθρωπος Αλέξανδρε...»

Το είπε και κοίταξε προς την κόρη του που είχε ξαπλώσει με το μαγιό στον ήλιο, δίπλα στην πισίνα και χαλάρωνε. Όταν με ξανακοίταξε ήταν σαν να περίμενε μια απάντηση.

«Δεν μπορώ να το κρίνω εγώ αυτό Γιάννη. Σκέψου όμως ότι το κρανίο επέλεξε εμένα για το ρόλο του καλού».

Το τελευταίο του το είπα και με μια δόση χιούμορ αλλά δεν πέρασε απέναντι όπως θα ήθελα. Ο Νικολάου δεν ήταν στο ίδιο μήκος κύματος τώρα.

«Αυτό δεν μου λέει κάτι. Το κρανίο είχε να διαλέξει ανάμεσα σε σας τους δυο, αφού υποτίθεται ότι εσείς είσατε οι δυο πρωτότοκοι απόγονοι. Το μόνο που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι είσαι “καλύτερος” απ’ αυτό το ρεμάλι που σε κυνηγάει».

Συντονίστηκα κι εγώ στο επίπεδο της συζήτησης που

ήθελε να κάνουμε κι ανοίχτηκα λίγο παραπάνω καθώς είδα ότι υπήρχε και το περιθώριο, και η διάθεση.

«Η κόρη σου Γιάννη είναι υπεύθυνο και ολοκληρωμένο άτομο. Μπορεί, και θέλει, να κάνει τις δικές της επιλογές στη ζωή. Το μόνο που ζητάει από σένα είναι να σεβαστείς την κρίση της και κατ' επέκταση τις επιλογές της. Δεν σου ζητάει να τις ασπαστείς, αλλά να τις σεβαστείς. Είναι πολύ εγωιστικό να θεωρούμε ότι αυτό που κάνει εμάς ευτυχισμένους, είναι συνταγή για όλους. Την έχεις μάθει μια χαρά να οδηγεί, δεν χρειάζεται να διαλέξεις εσύ και τον δρόμο που θ' ακολουθήσει. Η Δανάη προσπάθησε μ' αυτό τον αποτυχημένο γάμο που έκανε, να “ταιριάξει”, και να σας ευχαριστήσει όλους, αλλά κατέληξε να μην είναι ο εαυτός της απ' ό,τι μου είπε. Μαραζώνουν οι άνθρωποι όταν δεν είναι ο εαυτός τους Γιάννη. Είναι σαν να φυτεύεις ένα λουλουδί στην έρημο και να περιμένεις ν' ανθίσει».

Κάπου είδα ότι τον ακουμπούσαν αυτά που άκουγε. Από μόνος του το γύρισε και πάλι στην πλάκα, αλλά ήξερα ότι τα λόγια μου είχαν πιάσει τόπο.

«Δεν ήξερα ότι είσαι και ποιητής Αλέξανδρε».

«Με την κρίση Γιάννη μου επιστράτευσα όλα μου τα ταλέντα, τί να κάνω...»

Εκείνη την ώρα έκανε και την εμφάνισή του ο Καζανόβας ο φίλος μου, κρατώντας απ' το χεράκι την Simone. Σταμάτησαν κάτω από τη συρταρωτή πόρτα κι έτσι όπως τον έβλεπα το μόνο που έλειπε ήταν η μουσική από την “Μελωδία της ευτυχίας”.

«Θα φάμε;»

Του έδωσα την απάντηση στα Ελληνικά αφού δεν ήξερα μέχρι που ανεχόταν το χιούμορ η Simone.

«Το μεσημεριανό το “πήδηξες”. Δείξε και το υπόλοιπο σπίτι κι ελάτε κατευθείαν για το βραδινό».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

Ο Λάμπρος κοίταξε το αφεντικό του που σηκώθηκε, φανερά εκνευρισμένος, να βγει απ’ το γραφείο. Ήταν η δεύτερη φορά σήμερα που μαζευόταν ένα τσούρμο μπάτσοι, άλλοι ένστολοι, και άλλοι με πολιτικά, ζητώντας να μιλήσουν ιδιαίτερος στον Λάμπρο, το γκαρσόνι. Είχαν ξεκαθαρίσει στον ιδιοκτήτη της καφετέριας ότι ο ίδιος ο Λάμπρος δεν είχε κάνει τίποτα μεμπτό, απλά έτυχε να είναι μάρτυρας σε κάτι που τους ενδιέφερε. Όλα αυτά ακούγονταν παράξενα, κι από το πλήθος των μπάτσων που είχε μαζευτεί, ήταν σίγουρος ότι η υπόθεση είχε να κάνει με τη χτεσινή έκρηξη, που ακόμα έψαχναν να βρουν τί δουλειά είχε μια ρουκέτα του στρατού να σκάσει σε καιρό ειρήνης πάνω από την κεντρική πλατεία του νησιού. Τα κανάλια μιλούσαν για τρομοκρατική επίθεση με στόχο τον τουρισμό της χώρας, αλλά δεν υπήρχε ακόμη καμία διασταυρωμένη πληροφορία.

Ο Λάμπρος τους είχε πει ήδη μια φορά το πρωί, όλα όσα είχε δει την Τρίτη που αφορούσαν στον άνθρωπο που εμφανιζόταν και εξαφανιζόταν στο γωνιακό τραπέζακι του μαγαζιού πάνω στο μόλο. Είχε αρχίσει ήδη να μετανιώνει που φάνηκε τόσο πρόθυμος ν’ απαντήσει στον πρώτο Αμερικάνο που τον είχε πλησιάσει χτες, και τον είχε ρωτήσει εάν είχε παρατηρήσει τίποτα περίεργο ή υπερφυσικό να συμβαίνει τις τελευταίες μέρες.

Τώρα ήταν η δεύτερη φορά που τον επισκέπτονταν, κι

αυτή τη φορά μαζί τους ήταν ακόμα ένας Αμερικάνος, ο οποίος ήταν φανερό ότι έδινε τις εντολές. Ο διερμηνέας μπάτσος που είχαν φέρει μαζί τους, του είχε ζητήσει ν' απαντάει στα ελληνικά και στη συνέχεια να μεταφράζει ο ίδιος στους υπόλοιπους. Προηγουμένως είχε περιγράψει αυτά που είχε δει κατευθείαν στα Αγγλικά από μόνος του. Αυτή τη φορά έκανε ερωτήσεις μόνο ο Αμερικάνος που ήταν επικεφαλής, αλλά και πάλι ο Λάμπρος δεν είχε να προσθέσει κάτι παραπάνω απ' αυτά που τους είχε πει το πρωί. Είχε δει δυο φορές έναν τύπο να εμφανίζεται από το πουθενά για ελάχιστα δευτερόλεπτα σε μια καρέκλα στο γωνιακό τραπέζι και με τον ίδιο τρόπο στη συνέχεια να εξαφανίζεται.

Στην αρχή νόμιζε πως είχε παραισθήσεις, αλλά στη συνέχεια βλέποντας και τις αντιδράσεις των πελατών στα γύρω τραπέζια, κατάλαβε ότι δεν ήταν ο μόνος που τον είχε δει. Όχι, δεν υπήρχε κάποιος γνωστός του εκείνη την ώρα που να μπορεί να το επιβεβαιώσει ως δεύτερος μάρτυρας. Όλοι οι παρόντες ήταν περαστικοί τουρίστες. Όχι, δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ πριν, αλλά λίγο αργότερα του φάνηκε ότι τον είδε τυχαία, πάνω στο μεγάλο σκάφος που είναι δεμένο διαγώνια απέναντι απ' την καφετέρια. Όχι, δεν μπορούσε να είναι εντελώς σίγουρος ότι ήταν αυτός λόγω απόστασης. Σίγουρος ήταν μόνο για τα ρούχα που φορούσε και τα γενικά του χαρακτηριστικά. Μελαχρινός γύρω στο ένα ογδόντα πέντε με γκρι βερμούδα κι ανοιχτή άσπρη πουκαμίσια. Ναι, θα μπορούσε να κάνει με τη βοήθεια ειδικού ένα πρόχειρο σκίτσο του ανθρώπου στο γωνιακό τραπέζι, κατά προσέγγιση βέβαια, αφού κάθε μέρα περνάνε μπροστά του χιλιάδες πρόσωπα.

Ο Henderson άφησε τον ειδικό πράκτορα της Ελληνικής

αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας να φτιάξει το σκίτσο του ύποπτου με τις οδηγίες του γκαρσονιού και τηλεφώνησε απ' το κινητό του μέσω της δορυφορικής γραμμής ασφαλείας στον διοικητή του τμήματός του στη CIA. Η Ελληνική αστυνομία και η αντιτρομοκρατική υπηρεσία είχαν συνεργαστεί πλήρως με τους πράκτορες της CIA, από τη στιγμή που ενημερώθηκαν από τα κεντρικά ότι οι Αμερικάνοι θα τους βοηθήσουν, καθώς έχουν ήδη στοιχεία για τον άνθρωπο που έριξε τη ρουκέτα. Η φωνή του ανωτέρου του ακούστηκε επιτακτική.

«Πού βρισκόμαστε Henderson;»

«Πλησιάζουμε στην αποκάλυψη της ταυτότητας της πράσινης κουκίδας κύριε».

Ο Henderson έδωσε την αναφορά του παραθέτοντας όλες τι λεπτομέρειες που είχαν μέχρι τώρα στα χέρια τους.

«Να με κρατάς ενήμερο για κάθε εξέλιξη. Μας πιέζουν πολύ από πάνω γι' αυτή την υπόθεση, κι όπως ξέρεις δεν έχουμε κανένα αποτέλεσμα μέχρι τώρα».

«Θα κάνω ό,τι μπορώ κύριε».

Έκλεισε το τηλέφωνο και πάτησε το κουμπάκι στο ακουστικό στ' αυτί του για να μιλήσει στη συχνότητα της ομάδας του.

«Έχουμε κανένα νέο από το σπίτι;»

Πριν από τρεις ώρες η κυρία Νικολάου, κόρη του μεγαλοεφοπλιστή και ιδιοκτήτρια του σκάφους που τους είχε υποδείξει το γκαρσόνι, είχε έρθει με δυο μπράβους, ανέβηκε στο σκάφος για λίγο και έφυγε κρατώντας στα χέρια της ένα σακβουαγιάζ. Ο Henderson έδωσε εντολή να μην τους σταματήσουν, αλλά να την ακολουθήσουν όπου κι αν πήγαινε. Δέκα λεπτά αργότερα τον ενημέρωσαν ότι μήκε σε

μια πολυτελή βίλα στην περιοχή Σαρακίνικο βορειοδυτικά του λιμανιού. Η βίλα φυλασσόταν από ένοπλους και υπήρχαν παντού κάμερες ασφαλείας οπότε δεν είχαν δυνατότητα για περεταίρω πρόσβαση χωρίς να κάνουν αισθητή την παρουσία τους.

Ο Henderson ζήτησε τις συντεταγμένες του σπιτιού και στη συνέχεια πήρε τους τεχνικούς του τμήματος παρακολούθησης στο Langley. Λίγο αργότερα, ο “Άσημένιος Αετός”, ο δορυφόρος που χρησιμοποιούσε αποκλειστικά και μόνο η CIA γι’ αυτή την πλευρά του πλανήτη, έστειλε στο iPad του Henderson, live εικόνα της αυλής του σπιτιού με τη μεγάλη πισίνα. Ενημέρωσε τον τεχνικό για το τι ακριβώς έψαχναν και δυο ώρες αργότερα έλαβε φωτογραφίες με τα αποτελέσματα της παρακολούθησης.

Εκτός από τους σωματοφύλακες, ακόμα τρεις άντρες είχαν καταγραφεί να κινούνται στην αυλή τις προηγούμενες ώρες, εκ των οποίων ο ένας ήταν ασπρομάλλης κι ο άλλος ξυρισμένος σ’ ολόκληρο το κεφάλι. Ο τρίτος ήταν μελαχρινός και είχε το μπί που ανέφερε το γκαρσόνι, οπότε ταίριαζε με τον ύποπτό τους. Ο Henderson ενίσχυσε αμέσως τη διακριτική παρακολούθηση της βίλας και ενημέρωσε τους πάντες να μην κάνουν απολύτως καμία κίνηση χωρίς την έγκρισή του. Ο άντρας που έψαχναν ήταν άκρως επικίνδυνος και δεν μπορούσαν να τον αντιμετωπίσουν με συμβατικά μέσα.

«Κανένα νεότερο κύριε. Οι μόνοι που κινούνται στην περίμετρο του σπιτιού είναι οι δυο σωματοφύλακες που σας αναφέραμε και πριν».

«Εντάξει, Ενημερώστε με εάν...»

«Μόλις άνοιξε η γκαραζόπορτα του σπιτιού κύριε! Βγαίνει

το Wrangler που είχαμε ακολουθήσει και πριν, κι ακολουθεί ένα μικρότερο τζιπ με τρεις σωματοφύλακες».

«Πόσα άτομα;»

«Δυο ζευγάρια. Η Νικολάου συνοδηγός. Ο οδηγός μελαχρινός τριάντα πέντε με σαράντα, με εφαρμοστά μαύρα γυαλιά. Έχουν τον ήλιο που δύνει κόντρα, οπότε η λήψη με τον τηλεφακό πρέπει να βγήκε πεντακάθαρη. Πίσω κάθεται ένας με ξυρισμένο κεφάλι με μια ακόμη κοπέλα, μάλλον όχι Ελληνίδα. Κατεύθυνση προς το λιμάνι».

«Ακολουθείστε σε μεγάλη απόσταση και στείλτε μου τις φωτογραφίες αμέσως».

Ο Λάμπρος έδινε ακόμα οδηγίες στον σχεδιαστή για το πορτραίτο του “φαντομά”, όταν ο επικεφαλής αστυνομικός του έβαλε μπροστά στη μύτη του ένα τηλέφωνο iPhone το οποίο είχε στην οθόνη του τη φωτογραφία ενός ζευγαριού πίσω από το παρμπρίζ ενός αυτοκινήτου. Ο Λάμπρος τινάχτηκε όρθιος από τη θέση του.

«Αυτός είναι!!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40

Ο πατέρας της Δανάης δήλωσε κάποια στιγμή κουρασμένος κι αποτραβήχτηκε στα ενδότερα για να ρίξει έναν απογευματινό υπνάκο. Η παρέα αποφάσισε την επιστροφή στο σκάφος, για να πιούμε τον καφέ μας στην πρύμνη με το ηλιοβασίλεμα και να οργανώσουμε και βραδινή έξοδο σύμφωνα με την επιθυμία του νέου ζεύγους.

«Το βράδυ έχουμε ξενύχτι και χορό!» δήλωσε ο φίλος μου αμέσως μόλις έφυγε ο Νικολάου.

«Εδώ ο κόσμος χάνεται κι εσύ σκέφτεσαι πώς θα χορέψεις ρε φίλε;»

«Γιατί; Αν δεν χορέψουμε θα σωθούμε δηλαδή; Αφού έτσι κι αλλιώς τώρα είμαστε στην αναμονή, γιατί να μην διασκεδάσουμε και λίγο;»

Εδώ που τα λέμε δεν είχε κι άδικο. Η Simone πάντως έδειχνε ικανοποιημένη με το ενδιαφέρον του Πέτρου, κι εγώ, όσο κι αν προσπαθούσα να του θυμίζω ότι είχε να κάνει μ' ένα άτομο που έχει περάσει πολλά στη ζωή του, η απάντηση του Πέτρου ήταν ότι το “πεπρωμένο φυγείν αδύνατον”. Πιάσ' τ' αυγό και κούρευτο.

Η Δανάη με την Simone και τον καπετάνιο μαζεύτηκαν στην κουζίνα για να ετοιμάσουν τους καφέδες, ενώ ο Πέτρος κι εγώ ανεβήκαμε στο flight bridge του σκάφους για να έχουμε καλύτερη θέα του ήλιου που έπεφτε μέσα στη θάλασσα. Την ώρα που βγήκαμε στον ακάλυπτο χώρο, μπροστά μας ακριβώς, όχι πάνω από είκοσι μέτρα από την πλώρη, μόλις είχε σταματήσει μια άκατος του λιμενικού. Ο ήχος από την άγκυρα που έπεφτε βαριά μέσα στη θάλασσα έκανε και τον καπετάν Νικόλα να κοιτάξει έξω και ν' ανέβει στη συνέχεια πάνω για να δει τι γίνεται.

«Καλά ηλίθιος είναι. Πώς θα φύγουμε εκεί που έριξε άγκυρα;»

Μ' αυτό που είπε ο καπετάνιος επιβεβαίωσε τις υποψίες μου. Το λιμενικό έριξε άγκυρα εκεί, γι' αυτό ακριβώς το λόγο. Για να μας εμποδίσει να φύγουμε. Κάτι μου έλεγε ότι δεν θα τελειώσει εύκολα και η σημερινή μέρα.

Κατέβηκα να βρω τους άλλους κι εκείνη την ώρα είδα κόσμο στο μόλο μπροστά ακριβώς από τη σκάλα του “Βαλές Σπαθί”. Δυο άτομα με πολιτικά έδειχναν ταυτότητες στους

σωματοφύλακες του Νικολάου. Η Δανάη είχε ήδη ενημερωθεί και κατέβαινε τη σκάλα. Την ακολούθησα και έφτασα στο μόλο την ώρα που ένας από τους δυο συστηνόταν.

«Πράκτορας Henderson από την CIA. Κάνουμε μια έρευνα για τη χτεσινή έκρηξη στην πλατεία, σε συνεργασία με την Ελληνική αστυνομία, και θέλουμε λίγο από το χρόνο σας».

Πίσω μου είχε έρθει κι ο Πέτρος, κι ήταν αυτός που μίλησε πρώτος.

«Μπορώ να δω την ταυτότητά σας κύριε Henderson;»

«Βεβαίως!» Ο Henderson έτεινε το χέρι του και έδωσε την ταυτότητά του στον Πέτρο. Γύρισα και τον ρώτησα χαμηλόφωνα στα Ελληνικά.

«Δηλαδή αν είναι πλαστή θα το καταλάβεις;»

«Όχι ρε, αλλά δεν είχα δει ποτέ ταυτότητα της CIA και ήθελα να δω πώς είναι».

Συγκρατήθηκα να μη με πιάσουν τα γέλια κι επιστρέψαμε την ταυτότητα στον πράκτορα. Η Δανάη πήρε την πρωτοβουλία και έκανε στο πλάι.

«Παρακαλώ περάστε».

Γύρισα να τους ακολουθήσω και το βλέμμα μου έπεσε στην ταράτσα της καφετέριας απέναντι, σ' ένα μαύρο σημείο στην αριστερή πίσω πλευρά της. Άνοιξα το μυαλό μου και αμέσως η εικόνα ήρθε στο μισό μέτρο. Ένας ελεύθερος σκοπευτής με διόπτρα με σημάδευε κατευθείαν στο μέτωπο. Άλλος ένας βρισκόταν στην απέναντι γωνία και κάνοντας ένα γύρο με το κεφάλι εντόπισα ακόμα τρεις σε γειτονικές ταράτσες. Οι δυνάμεις με είχαν ευαισθητοποιήσει σε κάθε εξωτερικό ερέθισμα, οπότε άκουσα καθαρά και μια φωνή στο “μικροσκοπικό” ακουστικό που είχε ο Henderson στ’

αυτί του να λέει “*Η πράσινη κουκίδα μόλις ενεργοποιήθηκε στις γνωστές συντεταγμένες. Ένταση μέτρια*”.

Στο πίσω μέρος του μυαλού μου είχα την αίσθηση ότι γνώριζα τι εννοούσε με το “*πράσινη κουκίδα*” αλλά δεν μπορούσα με τίποτα να το φέρω στην επιφάνεια. Πάντως για να έχει μπει η CIA στο παιχνίδι σημαίνει ότι κάτι ξέρουν. Ή γνωρίζουν για τον Ζοράν ή για μένα. Εάν γνώριζαν για τον Ζοράν όμως, εμένα πώς με συνέδεσαν; Μπορεί μέσω της Alice, αφού σίγουρα θα είχαν ενημερωθεί και για τον φόνο. Αυτό όμως δεν δικαιολογεί πέντε ελεύθερους σκοπευτές και μια άκατο του λιμενικού μπροστά. Αυτοί εδώ περίμεναν ότι θα γίνει μεγάλο νταβαντούρι. Μάλλον είχαν έρθει για μένα, πιθανόν γνωρίζοντας και για τις δυνάμεις των “Εξω”. Έπρεπε να το χειριστώ σωστά για να δω πόσα ήξεραν. Ίσως αυτοί να είναι οι άνθρωποι που αναζητούσαμε στο Internet, και απλά ήρθαν από διαφορετική πόρτα.

Ο Henderson κάθισε με την πλάτη στην τζαμμένα πόρτα και τη στιγμή που πήγε να καθίσει ο συνάδελφός του δίπλα του, του έκανα νόημα να πάει από την άλλη. Ήξερα ότι και να πυροβολούσαν από απέναντι θα τους προλάβαινα, αλλά δεν μ’ άρεσε η αίσθηση να τους έχω και στην πλάτη μου. Κάθισα δίπλα στον Henderson και η Δανάη με τον άλλο πράκτορα στις δυο κορφές του τραπεζιού. Ο Πέτρος πήγε μέσα να βρει την Simone.

«Σας βολεύει να μιλάτε στα Ελληνικά και να μεταφράζει ο κύριος;»

«Όχι μπορούμε να κάνουμε τη συζήτηση στα Αγγλικά».

«Ωραία. Ήθελα να σας ρωτήσω μήπως χτες...»

Το iPhone που είχε ακουμπήσει ο Henderson πάνω στο τραπέζι έβγαλε ένα βόμβο, μάλλον από λήψη μηνύματος

ή email. Σταμάτησε την πρόταση του στη μέση, ζήτησε συγγνώμη και πήρε το κινητό στα χέρια του. Αμέσως γύρισα το κεφάλι μου πίσω και έκανα πως κοιτάω μέσα από τη συρταρωτή λέγοντας για ξεκάρφωμα και ένα “*Πού είναι ο Πέτρος;*” Η οθόνη του iPhone ίσα που φαινόταν σαν αντανάκλαση στο τζάμι πίσω μας αλλά οι δυνάμεις που επικαλέστηκα και πάλι, καθάρισαν την εικόνα και το έβλεπα τώρα σαν να το κρατούσα στο χέρι μου. Στο ακουστικό του Henderson η ίδια φωνή τον ενημέρωσε με την ίδια ακριβώς φράση όπως και πριν “*Η πράσινη κουκίδα ξαναενεργοποιήθηκε στις γνωστές συντεταγμένες. Ένταση και πάλι μέτρια.*” Η δικαίωση των προηγούμενων σκέψεών μου για την CIA ήρθε μόλις είδα τι είχαν στείλει στο κινητό του Henderson.

Γύρισα και τον κοίταξα και σκέφτηκα ότι στην προκειμένη η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση.

«Θέλεις να ανοίξουμε τα χαρτιά μας κύριε Henderson;»

«Τι εννοείς;»

«Στο τέλος της ιστοσελίδας που σου έστειλαν και διάβασες, έχει ένα τηλέφωνο. Κάνε μου τη χάρη σε παρακαλώ και κάλεσέ το!»

«Μα...»

«Κινήσου έξυπνα κύριε Henderson και κάλεσέ το. Μετά θα στα εξηγήσω όλα».

Ο Henderson με κοίταξε λίγο ακόμα δύσπιστα και στη συνέχεια κάλεσε το νούμερο. Το κινητό στην τσέπη μου χτύπησε και το έβγαλα αργά, για να μην προκαλέσω ταραχή σε κανέναν νευρικό από τους απέναντι, και πατήσσει καμία σκανδάλη κατά λάθος.

«Πείστηκες τώρα;»

Ο Henderson άκουσε τη φωνή μου και live, και μέσα από το κινητό. Έκλεισε το τηλέφωνο και έκανε νόημα στον πράκτορα να μας αφήσει μόνους. Πάτησε και το κουμπάκι στ' αυτί του και έδωσε μια μονολεκτική εντολή “Χαλαρώστε!” Αποφάσισα να τον στριμώξω κι άλλο αφού ήταν ακόμα υπό την επήρεια του αιφνιδιασμού.

«Τι είναι η πράσινη κουκίδα;»

«Με τη σειρά τους όλα. Κατ' αρχάς να συστηθούμε. Εγώ όπως ήδη ξέρεις είμαι ο Henderson».

Δεν γίνεσαι πράκτορας στη CIA εάν δεν ξέρεις να χειριστείς καταστάσεις. Ο αιφνιδιασμός είχε τελειώσει πριν καν αρχίσει.

«Ωραία. Εγώ είμαι ο Αλέξανδρος. Θα μου πεις τώρα τι είναι η πράσινη κουκίδα;»

«Εάν μου πεις πώς ακριβώς έκανες ένα μύλο παιδικής χαράς να πετάει στα πενήντα μέτρα, με αποτέλεσμα να βρεθεί στην πορεία μιας ρουκέτας που πήγαινε προς το κέντρο της πόλης, ναι θα σου πω! Ή καλύτερα πες μου πώς ήξερες ότι η ρουκέτα θα περάσει από εκεί, γιατί λίγο πολύ το τι μπορείς να κάνεις είναι γνωστό».

«Πώς είναι γνωστό;»

«Αλέξανδρε το σίγουρο είναι ότι έχουμε και οι δυο πολλές ερωτήσεις όπως έχουμε και οι δυο πολλές απαντήσεις. Δεν έχει νόημα να κάνουμε μόνο τις ερωτήσεις. Ούτε κι εγώ δεν ξέρω τι ρισκάρω για να είμαι αυτή τη στιγμή εδώ, και είμαι σίγουρος ότι όλοι αυτοί που έχω απέναντι δεν θα μπορούσαν να σε σταματήσουν εάν ήθελες να μας βλάψεις. Οπότε καλό θα είναι να ξεκινήσουμε με μικρές έστω απαντήσεις. Ας ξεκινήσουμε μ' αυτά που γράφεις στην ιστοσελίδα. Τι σχέση έχουν τα κρανία των Μάγια με τις υπερφυσικές δυνάμεις;»

Άρα η CIA δεν ήξερε για τα κρανία. Ήξερε μόνο για τις υπερφυσικές δυνάμεις. Αλλά πώς; Το πιο πιθανό ήταν από τον Ζοράν. Το ακουστικό του Henderson ενεργοποιήθηκε και πάλι. Αυτή τη φορά ο πράκτορας που τον ενημέρωνε μιλούσε φανερά ταραγμένος. Το σενάριο που είχα σκεφτεί πολλές φορές τις τελευταίες ώρες, γινόταν τώρα πραγματικότητα. *“Κύριε βρισκόμαστε σε συναγερμό. Η κόκκινη κουκίδα άναψε πριν λίγο στις συντεταγμένες του πεδίου εκτόξευσης διηπειρωτικών πυραύλων, στο Plesetsk της Ρωσίας. Η βάση αυτή διαθέτει πυραύλους τύπου RC-12M Topol που μεταφέρουν πυρηνικές κεφαλές ογδόντα κιλοτόνων!”*

Η αδρεναλίνη χτύπησε και πάλι κόκκινο μέσα μου.

«Ζήτα τις συντεταγμένες Henderson!»

Γύρισε να με κοιτάξει ενώ είχα σηκωθεί ήδη όρθιος.

«Ζήτα του τις συντεταγμένες! Εάν αργήσουμε έστω και λίγο μπορεί να αποβεί μοιραίο για όλους. Ζήτα του τώρα τις συντεταγμένες από τη βάση Plesetsk μήπως τα καταφέρω και τον προλάβω πριν θρηνήσουμε θύματα. Μόνο εγώ μπορώ να τον σταματήσω. Κάντο τώρα Henderson!»

Από απέναντι πρέπει να φαινόμουν ότι κάνω σαν τρελός, αλλά ήξερα πως δεν υπήρχε περιθώριο για καθυστερήσεις. Γύρισα να φύγω, να πάω ν’ ανάψω το Laptop για να βρω από μόνος μου που ήταν το Plesetsk, αλλά ο Henderson με σταμάτησε. Πάτησε το κουμπάκι στ’ αυτί του και μίλησε.

«Στείλτε μου αμέσως τις συντεταγμένες της κόκκινης κουκίδας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

Ο Ζοράν άνοιξε το μικρό κόκκινο βιβλιάρáκι και το ακούμπησε πάνω στη μεταλλική κονσόλα μπροστά του. Πέντε λεπτά νωρίτερα το βιβλιάρáκι αυτό βρισκόταν μέσα στο ειδικό χρηματοκιβώτιο, στο γραφείου του προέδρου, στο Κρεμλίνο. Κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι μέσα σε επτά λεπτά ο εισβολέας στη βάση Plesetsk, θα είχε στα χέρια του αυτό το οποίο περιείχε το τελευταίο στοιχείο που χρειαζόταν για να ολοκληρώσει την τρομοκρατική του ενέργεια. Τους κωδικούς εκτόξευσης των διηπειρωτικών πυραύλων.

Ο χειριστής της κονσόλας προσπαθούσε να εκτελέσει τις εντολές του τρελού δίπλα του, με το μοναδικό άκρο που του είχε απομείνει ακέραιο. Το αριστερό του χέρι. Οι δυο προϊστάμενοί του, τέσσερεις ειδικοί φρουροί και ο επικεφαλής βάρδιας κείτονταν ήδη νεκροί στο πάτωμα. Ο χειριστής παρά τον αφόρητο πόνο σ' ολόκληρο το σώμα του, τροφοδότησε το πρόγραμμα εκτόξευσης με τις συντεταγμένες που του έδωσε ο τρελός και στη συνέχεια πληκτρολόγησε τους τελευταίους κωδικούς που χρειαζόνταν από το βιβλιάρáκι πάνω στην κονσόλα. Με την καταχώρηση των στοιχείων, αυτόματα απασφάλισε το κόκκινο κουμπί που βρισκόταν στο κέντρο των οργάνων ελέγχου μπροστά του, κι αμέσως άρχισε να χτυπάει η σειρήνα του συναγερμού για την επικείμενη εκτόξευση. Ο χειριστής ήξερε ότι η μοναδική ελπίδα που είχε για να παραμείνει ζωντανός ήταν να συνεργαστεί. Γύρισε και κοίταξε στα μάτια τον τρελό, κι αμέσως κατάλαβε ότι όχι μόνο θα πέθαινε και ο ίδιος, αλλά

θα έπαιρνε κι ένα σωρό κόσμο μαζί του. Αυτό ήταν και το τελευταίο πράγμα που σκέφτηκε.

Ο Ζοράν τράβηξε το πτώμα του χειριστή στη γωνία του δωματίου και στη συνέχεια χωρίς κανέναν ενδοιασμό επέστρεψε στην κονσόλα και πάτησε το κόκκινο κουμπί. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευε ότι θα γινόταν. Το δεξί μου χέρι είχε τυλιχτεί γύρω από τον καρπό του, εμποδίζοντάς τον να ολοκληρώσει την κίνησή του για ελάχιστα εκατοστά. Για πρώτη φορά τον κοίταξα από κοντά και οφείλω να παραδεχτώ ότι οι “Έξω” είχαν κάνει πολύ καλή δουλειά. Ο διάολος μεταμορφωμένος σε άνθρωπο ήταν αυτός. Τα μάτια του ήταν κατάμαυρα και οι κόρες δεν ξεχώριζαν από την ίριδα. Το βλέμμα του ήταν παγερό σαν πεθαμένου, αλλά ταυτόχρονα καυτό σαν την κόλαση. Οι δυνάμεις μας πολλαπλασιάστηκαν αμέσως, ξεφεύγοντας απ’ τα γήινα δεδομένα, και έφτασαν σε απίστευτα υψηλά επίπεδα. Ο Ζοράν έκανε μια προσπάθεια να φέρει και το άλλο του χέρι στο στόχο του, αλλά τον πρόλαβα και σ’ αυτό.

«Εδώ είμαι ηλίθιε, δεν χρειάζεται να πατήσεις κανένα κουμπί!»

Όσο συνεχίζαμε να κοντραριζόμαστε πάνω από την κονσόλα, το ενεργειακό πεδίο γύρω μας απογειωνόταν και η βαρύτητα σταδιακά καταργούνταν. Μια πολύ έντονη δύναμη άρχισε να μας ρουφάει προς τα πίσω, δίνοντάς μου όμως την αίσθηση ότι η κίνηση γινόταν κυρίως σε συνάρτηση με τον χρόνο. Ο χώρος γύρω μας αλλοιώθηκε και ξαφνικά εκατομμύρια εικόνες άρχισαν να περνούν με ιλιγγιώδη ταχύτητα μπροστά μου, συνοδευόμενες από μια déjà vu αίσθηση. Λένε ότι όταν πεθαίνεις μέσα σε μια στιγμή βλέπεις ολόκληρη τη ζωή σου. Τώρα οι στιγμές ήταν πολλές, όπως

και οι ζωές αντίστοιχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42

Ο Τακάχ ήταν ο μοναδικός από τους τέσσερεις στρατιώτες, που συνέχιζε να τρέχει πίσω από τον Χουνάπου. Ο ιερέας μάγος είχε δώσει εντολή εδώ και ώρα στους τέσσερεις συνοδούς του να σταματήσουν να τον ακολουθούν, καθώς είδε ότι οι δυνάμεις τους είχαν αρχίσει να τους εγκαταλείπουν. Ο ίδιος ο Χουνάπου δεν υπήρχε περίπτωση να διακόψει την καταδίωξη τώρα. Με την υπερφυσική του όραση είχε εντοπίσει τον Γιουμάν στις παρυφές ενός λόφου μπροστά του και η ταχύτητα που ανέπτυξε για να τον προλάβει ξεπέρασε κατά πολύ τις ανθρώπινες δυνατότητες.

Όλο και πιο συχνά ο Τακάχ τον έχανε από το οπτικό του πεδίο, καθώς μεγάλωνε γρήγορα η απόσταση ανάμεσά τους, μέσα στο πυκνό δάσος. Στα τελευταία διακόσια μέτρα κινήθηκε κατ' εκτίμηση, κι αυτό που τον βοήθησε να ξαναβρεί τον Χουνάπου ήταν οι φωνές που άκουσε να έρχονται από κάπου στα δεξιά του. Προχώρησε με αργά βήματα προς εκείνη την κατεύθυνση και τράβηξε στο πλάι τα πλατιά φύλλα ενός φοίνικα, για να βρεθεί στα όρια ενός ξέφωτου, στο κέντρο του οποίου βρίσκονταν αντιμέτωποι οι δυο ιερείς.

Ο Τακάχ είδε έκπληκτος ότι ο Χουνάπου είχε αρπάξει τον Γιουμάν από τα χέρια, και σε μια περίμετρο τουλάχιστον ενός μέτρου γύρω από τα σώματά τους υπήρχε ένα λευκό διάχυτο φως, μεταβαλλόμενο σε ένταση, και αδιαπέραστο από ανθρώπινο μάτι. Ο Τακάχ μαζεύτηκε στη θέση του κι

έμεινε να παρακολουθεί εκστασιασμένος από μακριά. Κάπου μέσα του ήταν σίγουρος ότι ο Χουνάπου δεν τον χρειαζόταν σ' αυτή την αναμέτρηση, αλλά για παν ενδεχόμενο είχε ήδη βγάλει ένα βέλος από τη φαρέτρα του, και είχε τοποθετήσει τη γλυφή στο κέντρο της χορδής του τόξου του. Η χάλκινη αιχμή του βέλους ήταν τώρα στραμμένη προς το μέρος του Γιουμάν. Την προηγούμενη μέρα, στο κέντρο της πόλης, ο Χουνάπου είχε αντιμετωπίσει σχεδόν μόνος του το μεγαλύτερο μέρος του στρατού των εισβολέων, με απίστευτη ευκολία, και με δυνάμεις που ήταν πέρα από κάθε φαντασία, οπότε ο Τακάχ αποφάσισε να επέμβει μόνο σε περίπτωση ανάγκης.

Η επόμενη έκπληξη ήρθε για τον στρατιώτη όταν άκουσε τον Χουνάπου να μιλάει με δυνατή φωνή στον Γιουμάν. Τον είχε ακούσει να μιλάει χιλιάδες φορές, τόσο μπροστά σε πλήθος, όσο και στον ίδιο προσωπικά. Η φωνή αυτή δεν είχε καμία σχέση με τη φωνή του Χουνάπου που ήξερε. Απ' την άλλη, αυτά που τους άκουσε να λένε δεν έβγαζαν κανένα νόημα για τον ίδιο. Ο Γιουμάν τώρα, είχε ανεβάσει κι αυτός τον τόνο της φωνής του προσπαθώντας να επιβληθεί.

«Άσε μου τα χέρια να το σώσουμε!»

«Τι να σώσουμε ρε αλήτη; Ήσουν έτοιμος να πατήσεις το κουμπί και να εξαφανίσεις τη μισή Ελλάδα απ' τον χάρτη!»

«Εσένα ήθελα να εξαφανίσω ηλίθιε για ν' αποφύγω αυτό. Έχεις καταλάβει τι έχει γίνει; Έχεις ιδέα που βρισκόμαστε;»

Ο Χουνάπου κοίταξε γύρω του και η απάντηση του Γιουμάν που ακολούθησε δεν μπορούσε να χωρέσει καν μέσα στο μυαλό του.

«Μας γύρισαν πίσω χίλια τριακόσια εξήντα χρόνια! Βρισκόμαστε έξω από το Παλένκε στον κόλπο του Μεξικού,

σε περιοχή των Μάγια. Των τότε Μάγια!»

«Τι μαλακίες μου λες ρε;»

«Μαλακίες; Είμαστε στο 652 μετά Χριστό! Εκεί μας ήθελαν απ' την αρχή, εκεί μας έστειλαν!»

«Γιατί;»

«Γιατί οι φίλοι σου οι Κρίτωναδες έπεσαν έξω στις προβλέψεις τους! Να γιατί!»

«Τι εννοείς έπεσαν έξω στις προβλέψεις τους;»

Ο Χουνάπου έδειχνε φανερά αναστατωμένος τώρα.

«Ο Κρίτωνας καταστράφηκε πριν απ' την ώρα του. Έπεσαν ενενήντα χρόνια έξω στους υπολογισμούς τους για το πότε θα τράβαγε ο Ήλιος τους πλανήτες πάνω του. Τον Φεβρουάριο του 1947, δική μας ημερομηνία, επιβιάστηκαν όσοι πρόλαβαν σε όσα διαστημόπλοια είχαν έτοιμα, κι έφυγαν τρέχοντας λίγο πριν απ' την καταστροφή. Το προς τα πού κατευθύνθηκαν το γνωρίζεις ήδη νομίζω».

«Και πώς δεν τους είδαμε τότε;»

«Γιατί δεν ήμασταν έτοιμοι για ειρηνική συμβίωση μαζί τους, όπως ήδη ξέρεις! Τα αντίθετα εδώ στη Γη ακόμα συγκρούονται. Εμείς οι δυο ήμασταν προγραμματισμένοι για να βάλουμε ένα τέλος σ' αυτό. Η σύγκρουσή μας υποτίθεται ότι θα δημιουργούσε τις κατάλληλες συνθήκες για την ένωση των αντιθέτων».

Ο Χουνάπου σκέφτηκε αστραπιαία το κρανίο που δήλωνε ότι ο αντίπαλός του δεν ήταν ενήμερος για τίποτα απ' όλα αυτά, ενώ φαινόταν ότι ήξερε πολύ περισσότερα κι απ' αυτόν τον ίδιο. Τι είδους παιχνίδι παιζόταν εδώ; Ποιός κινούσε τα νήματα τελικά; Συνέχισε να του κάνει ερωτήσεις μπας και βγάλει καμιά άκρη.

«Γιατί λες υποτίθεται;»

«Γιατί άλλαξαν τα χρονικά τους περιθώρια. Οι Κρίτωνες έφτασαν στη Γη στις 31 Ιουνίου του 1947. Το θυμάσαι το Roswell;»

«Την ιστορία με το διαστημόπλοιο και τους εξωγήινους;»

«Ακριβώς! Το διαστημόπλοιο που έπεσε το 1947 ήταν των Κριτώνων! Ατύχημα. Μας το άφησαν όμως όπως ήταν μετά τη συντριβή του, για να πάρουμε την τεχνογνωσία τους. Το Roswell ήταν ένα δυστύχημα, που το μετέτρεψαν τότε σε εναλλακτική τους λύση. Εάν δεν πετύχαινε το πείραμα μ' εμάς τους δυο, η τεχνογνωσία που θ' αποκτούσε ο άνθρωπος απ' το διαστημόπλοιό τους, θα τον οδηγούσε στην αυτοκαταστροφή μια ώρα αρχύτερα, σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους. Στο τέλος της ίδια χρονιάς που έπεσε το διαστημόπλοιό τους, η AT&T ανακοίνωσε την ανακάλυψη του laser, του τρανζίστορ, των ολοκληρωμένων κυκλωμάτων και μια σειρά άλλων τεχνολογιών. Όλα μέσα σ' ένα χρόνο. Πού τα βρήκαν νομίζεις; Το Roswell ήταν η εναλλακτική κι εμείς ήμασταν η πρωταρχική τους λύση».

«Και από το 1947 μέχρι σήμερα που σκατά είναι αυτοί;»

«Διαστρικό ταξίδι! Ουσιαστικά κέρδιζαν χρόνο, μέχρι να φτάσει το ημερολόγιο στην προγραμματισμένη δική μας σύγκρουση του 2012. Έχεις ακούσει για το “παράδοξο των διδύμων” σύμφωνα με τη θεωρία της σχετικότητας;»

«Όχι».

«Έχουν αποδείξει ότι τα ταξίδια μέσα στο χωροχρόνο με ταχύτητες πολλαπλάσιες αυτής του φωτός, επιβραδύνουν τον συμβατικό χρόνο, λόγω του μη αδρανειακού συστήματος αναφοράς μέσα στον οποίο γίνονται. Ένα έτος δηλαδή πάνω στη Γη, αντιστοιχεί σε πέντε ώρες δικό τους διαστρικό ταξίδι. Από το 1947 μέχρι σήμερα έχουν περάσει 65 χρόνια.

Αυτό σημαίνει δύο εβδομάδες δικό τους ταξίδι. Οι Κρίτωναες ταξιδεύουν δύο εβδομάδες και έχουν προμήθειες σε οξυγόνο και τρόφιμα για μια ακόμα μέρα. Μια μέρα ταξίδι τους, είναι πέντε Γήινα χρόνια. Τι σημαίνει αυτό; Σε πέντε χρονάκια δικά μας, είναι υποχρεωμένοι να μας έρθουν. Δυο εναλλακτικές έχουν. Ή θα μας αφανίσουν ή θα μας εξελίξουν πριν την ώρα μας για να μπορέσουμε να συμβιώσουμε!»

Ο Χουνάπου δεν άντεξε μετά απ' αυτόν τον καταγιισμό πληροφορίας.

«Εσύ πώς διάολο ξέρεις τόσα πολλά για τους Κρίτωναες;»

«Ο πατέρας μου δούλευε εργάτης στο κτήμα όπου έπεσε το διαστημόπλοιο στο Roswell. Ήταν ο πρώτος που έφτασε μέσα στη βροχή εκείνο το βράδυ στην περιοχή του ατυχήματος. Ένας από τους Κρίτωναες ήταν ακόμα ζωντανός, έξω από το διαστημόπλοιο, μετά την πρόσκρουση. Πέθανε λίγα λεπτά αργότερα κρατώντας το χέρι του πατέρα μου. Οι Κρίτωναες είναι όλοι συνδεδεμένοι με κάποιο τρόπο μεταξύ τους. Είναι σαν ν' ανήκουν σ' ένα μεγάλο τηλεπαθητικό δίκτυο στο οποίο ανεβοκατεβάζουν πληροφορίες. Από τότε που βρήκα το κρανίο στη ζούγκλα και κληρονόμησα τις δυνάμεις, υπάρχουν στιγμές που μπορώ και συντονίζομαι με το δίκτυό τους και λαμβάνω ό,τι διαθέσιμες πληροφορίες υπάρχουν εκείνη την ώρα. Είμαι σίγουρος πως έχει να κάνει με την επαφή του πατέρα μου μ' εκείνον τον Κρίτωνα. Όπως είμαι και σίγουρος ότι οι ίδιοι δεν έχουν πάρει χαμπάρι γι' αυτή μου την πρόσθετη ικανότητα. Δεν νομίζω ότι ήταν μέσα στις δυνατότητες που θα ήθελαν να έχουμε».

«Και τώρα τι γίνεται εάν στέκουν όλα αυτά που λες;»

«Τώρα τι γίνεται; Τώρα είμαστε στριμωγμένοι στη γωνία, αυτό γίνεται! Όταν οι Κρίτωναες πέτυχαν την ένωση των

αντιθέτων στον πλανήτη τους, χρειάστηκαν άλλα εκατό χρόνια μέχρι να ισορροπήσουν εντελώς οι δυνάμεις, και να περάσουν στο επόμενο στάδιο της εξέλιξής τους. Αυτό το περιθώριο των εκατό χρόνων, δεν το έχουν τώρα διαθέσιμο για το δικό μας πείραμα, από τη στιγμή που άλλαξαν τα δεδομένα. Ο πλανήτης τους καταστράφηκε πριν την ώρα του κι αυτοί είναι αναγκασμένοι να μας έρθουν σε πέντε, το πολύ, δικά μας χρόνια. Και να πετύχαινε το πείραμα μ' εμάς στη δική μας εποχή, πριν το 2112 δεν θα μπορούσαν να έρθουν. Εκατό χρόνια είναι ακόμα τρεις εβδομάδες ταξίδι γι' αυτούς, κι αυτοί δεν έχουν προμήθειες ούτε για μια μέρα. Όπως καταλαβαίνεις έπρεπε να βρουν άλλη λύση».

Ο Χουνάπου αυτή τη φορά τον κοίταξε σοκαρισμένος.

«Θες να πεις ότι γι' αυτό τον λόγο είμαστε εδώ;»

«Ακριβώς! Σκέφτηκαν να μας γυρίσουν πίσω στο χρόνο, στην ήδη δοκιμασμένη σύγκρουση των προπατόρων μας, δίνοντάς μας πλήρεις δυνάμεις αυτή τη φορά. Οι Κρίτωναδες θα προσπαθήσουν να αλλάξουν την ιστορία της Γης!»

Ο Χουνάπου κοίταξε πάλι γύρω του σαν χαμένος, προσπαθώντας να βρει έστω και ένα στοιχείο που να του επιβεβαιώνει ότι όντως τους είχαν γυρίσει στο παρελθόν. Τίποτα. Μόνο ζούγκλα και ουρανός. Θα μπορούσε να είναι παρελθόν, θα μπορούσε να είναι και παρόν, σε κάποια ζούγκλα οπουδήποτε πάνω στη Γη. Ο Γιουμάν διέκοψε τις σκέψεις του και συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Όταν κάποια στιγμή το έλαβα σαν πληροφορία από το δίκτυό τους αυτό, κατάλαβα ότι ο μοναδικός τρόπος να το γλιτώσω ήταν ή να σε ξεπαστρέψω ή να σε βγάλω με έξυπνο τρόπο απ' τη μέση χωρίς όμως να έρθουμε σ' επαφή. Τελικά ό,τι και να έκανα θα καταλήγαμε εδώ αφού τα κρανία

ελέγχουν και τα τυχαία γεγονότα και τα αναπροσαρμίζουν μέχρι να πετύχουν αυτό που θέλουν».

«Κι εσένα όμως τι σε νοιάζει για την ανθρωπότητα ρε φίλε; Εσύ την ανθρώπινη ζωή την έχεις για πέταμα».

«Όχι τη δική μου! Κανένας δεν έχει τη δική του ζωή για πέταμα. Εξάλλου σ' εμένα έδωσαν τον ρόλο του κακού οπότε δεν μπορείς να με κατηγορήσεις που παίζω καλά τον ρόλο μου».

Ο Γιουμάν συνέχισε σε χαμηλότερο τόνο αυτή τη φορά.

«Εάν αυτό εδώ εξελιχτεί και πετύχει, ούτε εσύ, ούτε εγώ θα υπάρξουμε ποτέ στο μέλλον. Όσο για το πείραμα τους, εμένα μου ακούγεται σαν να ρίχνεις ηρεμιστικό σ' ένα σκύλο για να μπεις να κλέψεις το σπίτι με την ησυχία σου. Δεν ξέρουμε καν αν αυτό το σενάριο με την ένωση των αντιθέτων μπορεί να λειτουργήσει με τον ίδιο τρόπο στη Γη, όπως έγινε στον Κρίτωνα. Άσε μου τα χέρια λοιπόν μήπως καταφέρουμε και γυρίσουμε πίσω εκεί που ήμασταν και βρούμε μια λύση».

Βλέποντας ο Γιουμάν ότι τα λόγια του είχαν επηρεάσει αισθητά τον ιερέα απέναντί του, έβγαλε μια κραυγή και ταυτόχρονα τράβηξε τα χέρια του με όση δύναμη είχε, σε μια τελευταία προσπάθεια να τον αφνιδιάσει. Η ενέργειά του αυτή είχε σαν αποτέλεσμα να σηκωθεί ο Τακάχ απ' τη θέση του και με μια αστραπιαία κίνηση να τεντώσει τη χορδή του τόξου του στο μέγιστο της αντοχής της, αφήνοντάς τη στη συνέχεια ελεύθερη. Το βέλος με την χάλκινη αιχμή ξεκίνησε την ευθύγραμμη, λόγω ταχύτητας, πτήση του, με προορισμό το στήθος του Γιουμάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 43

Η Δανάη ακούμπησε το πιρούνι στο τραπέζι και σήκωσε το ποτήρι με το κρασί. Τα μάτια της εκτός από τους μαύρους κύκλους της αϋπνίας είχαν μπει και μέσα στις κόγχες τους. Μετά το γεγονός στο Plesetsk το οποίο η Ρωσική κυβέρνηση κράτησε μακριά απ' τον τύπο και δικαιολόγησε ως άσκηση ετοιμότητας, ο Αλέξανδρος και ο Ζοράν εξαφανίστηκαν. Η Δανάη στην προσπάθειά της να εκμαιεύσει πληροφορίες για την τύχη του Αλέξανδρου, έδωσε ακόμα και τον “Συντονιστή” στους αμερικάνους, όταν της το ζήτησαν. Σε αντάλλαγμα είχε πάρει την υπόσχεση ότι θα ενημερωθεί αμέσως εάν κάποιος απ' τους δυο τους ξαναεμφανιστεί. Το πώς θα το ήξεραν δεν μπορούσαν να της το αποκαλύψουν, αλλά από αυτά που είχαν ειπωθεί τα τελευταία λεπτά πριν την εξαφάνιση του Αλέξανδρου, κατάλαβε ότι είχε να κάνει με τις κουκίδες που είχε αναφέρει κι ο ίδιος. Όσο κι αν πίεσε τον πατέρα της να μάθει τι έγινε στη βάση του Plesetsk, οι γνωριμίες του δεν έφταναν ούτε για μια αξιόπιστη μαρτυρία. Το θέμα είχε καταχωρηθεί ως “άκρως απόρρητο” και η Ρωσική κυβέρνηση δεν έδινε ποτέ και σε κανέναν πρόσβαση, σε ζητήματα που αφορούσαν στην ασφάλεια του κράτους.

Τον πρώτο μήνα η Δανάη είχε έντονη την αίσθηση ότι ο Αλέξανδρος θα γυρίσει. Όταν πέρασε κι ο δεύτερος μήνας, άρχισε να συνειδητοποιεί ότι η αίσθηση αυτή ερχόταν από την ανάγκη της να πιστέψει ότι ο Αλέξανδρος είναι ζωντανός. Μετά τον τρίτο μήνα άρχισε να απογοητεύεται. Έμπαινε και το φθινόπωρο οπότε απομονώθηκε στο σπίτι της στη Γλυφάδα

και δεν έβγαινε ούτε για να ψωνίσει. Όλη μέρα πήγαινε από την τηλεόραση στον υπολογιστή και πίσω, παρακολουθώντας ειδήσεις απ' όλο τον κόσμο μήπως ακούσει κάτι που να έχει να κάνει με τον Αλέξανδρο. Μια φορά μόνο δέχτηκε να έρθει ο Πέτρος για επίσκεψη, αλλά με το που τον είδε ήταν χειρότερα γι αυτήν. Είχε συνηθίσει την εικόνα του Πέτρου με τον Αλέξανδρο μαζί, και η έλλειψη χτύπησε ακόμα πιο έντονα. Τους γονείς του Αλέξανδρου, οι οποίοι είχαν έρθει σε τηλεφωνική επαφή μαζί της μήπως γνώριζε κάτι για τον γιό τους, δεν άντεχε να τους συναντήσει και απλά τους καλούσε κατά διαστήματα, για να τους συμπαρασταθεί στον πόνο τους και να τους ενημερώνει κάθε φορά ότι δεν είχε κανένα νεότερο. Πέρασαν άλλοι δυο μήνες χωρίς να μεταβάλλεται η κατάσταση της, αντίθετα ο πατέρας της που την επισκέφτηκε την περασμένη βδομάδα παρατήρησε ότι χειρότερευε.

Ο Νικολάου απ' όσο θυμόταν, δεν είχε δει ποτέ την Δανάη να αντιδρά έτσι για ένα χωρισμό. Βέβαια στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν ήταν ακριβώς χωρισμός. Το “χαμός” ταίριαζε περισσότερο. Ίσως η Δανάη είχε εξαντλήσει όλα τα αποθέματά της με τον πρόσφατο θάνατο της μάνας της κι αυτό εδώ ήταν το παραπάνω που δεν μπορούσε να αντέξει. Σήμερα με το ζόρι την είχε πείσει να έρθει στο σπίτι του για να φάνε μαζί. Η Δανάη με το που είδε ότι το αμάξι της είχε μείνει από μπαταρία, τον πήρε για να το ακυρώσει. Ο Νικολάου πήγε αμέσως ο ίδιος να την πάρει, αφού ήξερε ότι η Δανάη δεν ήθελε να δει κανέναν. Είχε κλείσει εβδομήντα μέρες κλεισμένη στο σπίτι και ο Ντίνος, φίλος και ψυχίατρος στο επάγγελμα, τον ενημέρωσε στο τηλέφωνο πως η κόρη του πάει γραμμή για κατάθλιψη αν συνεχίσει έτσι. Είχε χάσει τουλάχιστον πέντε κιλά βάρος κι επειδή ήταν αδύνατη η

διαφορά ήταν ορατή.

«Δεν αφήνεις το κρασί να φας λιγάκι».

«Μπαμπά, μία κουβέντα ακόμα κι έφυγα με ταξί».

Την κοίταξε και ένιωσε τον βαθύ της πόνο.

«Οφείλω να ομολογήσω ότι ο Αλέξανδρος με είχε κερδίσει κι εμένα Δανάη. Εκτός αυτού μου άρεσε πολύ η εικόνα σας μαζί. Πρέπει να ξέρεις όμως...»

Η Δανάη ένιωσε τα μάτια της να ανοίγουν για άλλη μια φορά. Είχε κλάψει τόσο πολύ τελευταία που δεν είχε τη δύναμη να συγκρατεί τα δάκρυά της πλέον. Σηκώθηκε απ' το τραπέζι πήρε το μπουφάν της και προχώρησε προς την πόρτα.

«Περίμενε θα σε πάω!»

«Όχι μπαμπά. Δεν θέλω να γυρίσω σπίτι. Δώσε μου τα κλειδιά του αυτοκινήτου σου!»

«Έτσι όπως είσαι; Πώς θα...»

«Μπαμπά δώσε μου τα κλειδιά του αυτοκινήτου σου τώρα! Και μην διανοηθείς να μου βάλεις “ουρά”. Θέλω να οδηγήσω λίγο μόνη μου!»

Την κοίταξε στα μάτια και είδε θυμό. Αυτό είναι καλό δείγμα σκέφτηκε. Έπρεπε να θυμώσει για να βγει απ' το τούνελ που είχε μπει. Της έδωσε τα κλειδιά και δεν της είπε ούτε “πρόσεχε”. Είχε δίκιο ο Αλέξανδρος. Η κόρη του ήταν γυναίκα και ο ίδιος τώρα το αποδεχόταν.

«Κράτησέ το. Θα στείλω αύριο να το πάρουν και να φτιάξουν το δικό σου».

«Σ' ευχαριστώ».

Σκούπισε τα μάτια της και άνοιξε την πόρτα του ασανσέρ που οδηγούσε στο γκαράζ. Λίγο αργότερα το βαρύ Range Rover κατέβαινε την Κηφισίας με διακόσια είκοσι χιλιόμετρα την ώρα. Η Δανάη κάπου ήθελε να ξεσπάσει και το αμάξι

δεν της έφτανε. Πέρασε τον κόμβο της Αττικής οδού και είδε δεξιά της το Golden Hall. Σαν από μόνο του έστριψε το αυτοκίνητο και κατέβηκε στο parking. Είχαν περάσει έξι μήνες από την τελευταία φορά που ήταν εδώ. Έξι μήνες που ξεκίνησαν με γεγονότα που της άλλαξαν ολόκληρη τη ζωή. Ήξερε ότι ο Αλέξανδρος ήταν ο άνθρωπός της. Το ήξερε όπως μόνο μια γυναίκα μπορεί να ξέρει. Τώρα όμως έπρεπε να τον ξεχάσει. Αν δεν τον ξεχνούσε θα έχανε και η ίδια το παιχνίδι. Η ζωή συνεχίζεται. Πίσω δεν πάει.

Κατέβηκε αποφασισμένη από τ' αμάξι. Σήμερα θα έγραφε τον επίλογο. Στο ίδιο μέρος που τον είχε συναντήσει για πρώτη φορά. Εδώ θα το τελείωνε μέσα της. Ανέβηκε με αργά βήματα στον πρώτο όροφο του εμπορικού και προχώρησε προς το Danesi. Το μαγαζί ήταν σχεδόν άδειο τέτοια ώρα οπότε κάθισε στο ίδιο τραπεζάκι, τοποθετώντας την καρέκλα της στο ίδιο ακριβώς σημείο που θυμόταν απ' την προηγούμενη φορά. Το σκηνικό τώρα ήταν ίδιο, όπως εκείνη τη μέρα. Μόνο που αντί για μέρα ήταν νύχτα, κι αντί για Αλέξανδρο είχε μια άδεια καρέκλα απέναντί της. Όταν ήρθε το γκαρσόνι παράγγειλε πράσινο τσάι με μέλι. Ήθελε και η αίσθηση της γεύσης να βοηθήσει στην αναδρομή της στο παρελθόν. Μόλις ήρθε το τσάι απενεργοποίησε και το κινητό της να μην την ενοχλήσει κανείς και συγκεντρώθηκε σ' αυτό που ήθελε να κάνει. Έκλεισε τα μάτια, ήπια μια γουλιά και πήγε πίσω έξι μήνες. Διέτρεξε όλες τις στιγμές που έζησαν μαζί μέχρι την ημέρα που τον έχασε και πέρασε γρήγορα και το διάστημα των πέντε μηνών της μοναξιάς της. Όταν έφτασε στο τώρα μια φωνή, σιωπηλή, βγήκε από μέσα της.

«Γεια σου Αλέξανδρε. Θα ζεις πάντα μέσα μου...»

Ένιωσε τα μάτια της να γεμίζουν πάλι με δάκρυα αλλά

αυτή τη φορά τα σταμάτησε. Τα σταμάτησε όπως έπρεπε να σταματήσει και τον εαυτό της απ' την κατηφόρα μπροστά της. Άνοιξε τα μάτια και αισθάνθηκε μια μικρή αλλαγή. Δεν ήταν κάτι το συνταρακτικό, απλά μια πρώτη αίσθηση ότι τελικά ο Αλέξανδρος δεν θα γυρίσει. Μια πρώτη αποδοχή. Ένα κοριτσάκι με κότσο στο κεφάλι πέρασε μπροστά από το τραπέζι και της πρότεινε ν' αγοράσει τριαντάφυλλα. “Καλός οιωνός” σκέφτηκε η Δανάη και πήρε ένα. Τελείωσε το τσάι της, πλήρωσε και σηκώθηκε να φύγει. Λίγο πριν φτάσει στη σκάλα άκουσε τη φωνή του σερβιτόρου πίσω της.

«Κυρία, το τριαντάφυλλο το ξεχάσατε στο τραπέζι!»

“Δεν ήταν για μένα” ήθελε να απαντήσει, αλλά απλά του έκανε νόημα ότι δεν το ήθελε.

«Πρώτη φορά μου κάνουν κηδεία σε καφετέρια!»

Η φωνή ερχόταν από δεξιά της και η φωνή ήταν του Αλέξανδρου! Της Δανάης της κόπηκε η ανάσα και γύρισε να κοιτάξει. Ήταν ο Αλέξανδρος. Της έφυγε η τσάντα απ' τα χέρια και έπεσε με φόρα στην αγκαλιά του.

«Το ήξερα ότι θα σε ξανάβλεπα! Το ήξερα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44

Παρότι δεν αιφνιδιάστηκα με την κραυγή και την προσπάθεια του Ζοράν να τραβήξει τα χέρια του, ένιωσα ότι ο χρόνος για κάποιο λόγο γύρισε σε αργή κίνηση. Τον κρατούσα ακόμα γερά από τα χέρια όταν τον άκουσα να λέει.

«Κοίτα πίσω αριστερά σου!»

Γύρισα το κεφάλι και είδα, όρθιο δίπλα σ' ένα φοίνικα, έναν κοντό ημίγυμνο μαυρισμένο άντρα, ο οποίος μου

θύμισε έντονα εικόνες από Μάγια ιθαγενείς που είχα δει επανειλημμένως κατά τη διάρκεια των ερευνών μου στο διαδίκτυο τις τελευταίες μέρες. Ένα βέλος μόλις είχε φύγει από το τεντωμένο του τόξο, το οποίο ταξίδευε προς το μέρος μας σε πολύ αργή κίνηση. Σε φυσιολογικές συνθήκες θα είχε ήδη καρφωθεί σε κάποιον από τους δυό μας. Η εικόνα πάντως που έβλεπα, επιβεβαίωνε κάποια από τα λεγόμενα του Ζοράν, οπότε σε μια γρήγορη επανεκτίμηση της κατάστασης, χαλάρωσα το σφίξιμο στα χέρια μου και του μίλησα κι εγώ ανοιχτά για το τι πίστευα ότι έπρεπε να κάνουμε στη συνέχεια.

Όταν το βέλος έφτασε ένα μέτρο μακριά από το στήθος του Ζοράν, του άφησα εντελώς τα χέρια και βρεθήκαμε σχεδόν αμέσως πίσω στο ίδιο δωμάτιο ελέγχου διηπειρωτικών πυραύλων στη Ρωσία. Το σκηνικό όμως εδώ είχε αλλάξει εντελώς. Δεν υπήρχε κανένα πτώμα στο χώρο και στην κονσόλα υπήρχαν τρεις ένοπλοι στρατιώτες ένας εκ των οποίων γύρισε να μας κοιτάξει. Έβγαλε μια κραυγή κι αμέσως ο χρόνος γύρισε πάλι σε αργή κίνηση. Πριν όμως προλάβει ο Ζοράν να επιτεθεί μπήκα στη μέση.

«Δεν υπάρχει λόγος! Θα δοκιμάσουμε από την πόρτα πρώτα, χωρίς θύματα αυτή τη φορά».

Ο Ζοράν με κοίταξε και έκανε πίσω. Πήρα τα όπλα από τους στρατιώτες που μας κοιτούσαν τώρα πια ακίνητοι καθώς ο χρόνος γι' αυτούς είχε σχεδόν σταματήσει. Τους τράβηξα μαζί με τις καρέκλες τους μακριά από την κονσόλα για να μην έχουν τη δυνατότητα να ενεργοποιήσουν κανένα πρόσθετο σύστημα ασφαλείας, κι έριξα και μια ματιά στην κεντρική οθόνη παρακολούθησης των εγκαταστάσεων. Το βλέμμα μου καρφώθηκε κάτω δεξιά, στην αναγραφόμενη

ημερομηνία του συστήματος. 25 Νοεμβρίου 2012. Σοκαρισμένος συνειδητοποίησα ότι είχαν περάσει πάνω από πέντε μήνες. Τα ελάχιστα λεπτά που ζήσαμε πίσω στο χρόνο, αντιστοιχούσαν σε μια περίοδο πέντε μηνών, σε κανονικές συνθήκες. Όλος ο κόσμος θα με έχει τώρα για νεκρό.

Ο Ζοράν μου έκανε νόημα να πάω κοντά. Η πόρτα ήταν φτιαγμένη από υπέρ-ενισχυμένο ατσάλι και στη θέση της κλειδαριάς υπήρχε πληκτρολόγιο για καταχώρηση κωδικού. Πιάσαμε και οι δυο από μια πλευρά και σπρώξαμε, ενεργοποιώντας τα ανεξάντλητα αποθέματα ενέργειας που είχαμε κληρονομήσει. Ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούστηκε, αλλοιωμένος βέβαια στα δικά μας αυτιά, και στη συνέχεια οι κάθετες πλευρές, στα σημεία που οι χοντροί ατσαλένιοι πίροι ήταν βαθιά χωμένοι μέσα στο τσιμέντο, υποχώρησαν κάτω από την υπερβολική πίεση. Η πόρτα βρέθηκε να πετάει κυριολεκτικά στον αέρα, να σπάει την απέναντι τζαμαρία και στη συνέχεια να προσγειώνεται τρεις ορόφους πιο κάτω, στο ισόγειο του κέντρου ελέγχου. Δεν προλάβαμε να δούμε τις αντιδράσεις του προσωπικού, αφού αμέσως εξαφανιστήκαμε προς διαφορετικές κατευθύνσεις ο καθένας. Είχαμε ήδη συνεννοηθεί για το τι μέλλει γενέσθαι πριν του αφήσω τα χέρια, στο ταξίδι μας πίσω στο χρόνο.

Πρώτα εμφανίστηκα στους γονείς μου οι οποίοι κόντευαν να τρελαθούν απ' τη χαρά τους, αν και στην αρχή νόμιζαν ότι έβλεπαν φάντασμα. Στη συνέχεια πήρα την Δανάη αλλά το κινητό της ήταν κλειστό. Τηλεφώνησα στον πατέρα της ο οποίος δεν πίστευε ότι ήμουν εγώ και μου το έκλεισε. Τρία λεπτά αργότερα καθόμουν στο σαλόνι του και τον περίμενα να βγει από την τουαλέτα. Αφού ξεπέρασε το πρώτο σοκ που με είδε, ξεκίνησε τις ερωτήσεις μέχρι που τον διέκοψα για να

τον ρωτήσω αυτό που μ' έκαίγε.

«Η Δανάη που είναι;»

«Έφυγε με τ' αμάξι μου πριν λίγο. Δεν ξέρω προς τα πού. Να οδηγήσει μόνη της ήθελε».

«Δεν σου είπε πού πάει;»

«Όχι, αλλά είχε τα χάλια της. Όπως όλο τον τελευταίο καιρό δηλαδή...»

Έσκυψα το κεφάλι να βρω μια λύση και με πρόλαβε ο Νικολάου.

«Έχω αναμεταδότη κλοπής στα αυτοκίνητα. Μπορούμε να το εντοπίσουμε».

Δέκα λεπτά αργότερα είχαμε τις συντεταγμένες του Range Rover και τον χαιρετούσα στην εξώπορτα.

«Με τη βερμούδα και τη σαγιονάρα θα πας χειμωνιάτικα; Κάτσε να σου δώσω κανένα ρούχο».

«Δεν πειράζει. Σ' ευχαριστώ πάντως...»

«Πρόσεχέ την Αλέξανδρε. Πρώτη φορά την βλέπω να κάνει έτσι για κάποιον!»

«Και για μένα το ίδιο ισχύει Γιάννη. Μείνε ήσυχος...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45

Για πρώτη φορά στην ιστορία του ΟΗΕ, το Συμβούλιο Ασφαλείας συνεδρίαζε εδώ και ώρες κεκλεισμένων των θυρών, παρουσία μόνο εκπροσώπων των υπηρεσιών ασφαλείας των μόνιμων μελών του, που είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Ρωσία, η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Γαλλία. Η σημερινή συνεδρίαση δεν ήταν καταχωρημένη πουθενά στην εβδομαδιαία ατζέντα και τα ελάχιστα μέλη του κανονικού συμβουλίου που έλαβαν μέρος, υπέγραψαν συμφωνητικά με ποινικές ρήτρες που έφταναν μέχρι τη δήμευση περιουσίας και ισόβιας φυλάκισης για την περίπτωση αποδεδειγμένης διαρροής πληροφοριών. Πέντε ειδικά τοποθετημένες γιγαντοοθόνες ήταν συνδεδεμένες με τα γραφεία των αρχηγών των πέντε κρατών οι οποίοι συμμετείχαν στη συνάντηση μέσα από ασφαλείς δορυφορικές συνδέσεις. Ο Ζοράν κι εγώ καθόμασταν κάτω από την έδρα του προέδρου σε απόσταση ενός μέτρου μεταξύ μας για να αποφύγουμε τυχόν επαφές και ταξίδια στο παρελθόν σαν αυτό που είχαμε βιώσει δυο μήνες νωρίτερα.

Αφότου είχαμε γυρίσει τότε, είχα δυο απανωτές συναντήσεις με τον πράκτορα Henderson, και στη συνέχεια το θέμα των Κριτώνων είχε μπει σε κατηγορία “Κόκκινου Συναγερμού” για τους Αμερικάνους. Μέσα σε εξήντα ημέρες είχα περισσότερες από τριάντα συναντήσεις στη Νέα Υόρκη, με διάφορους ανά τη Γη αρμόδιους. Με όλα τα έξοδα πληρωμένα, μέναμε με την Δανάη σε σουίτα του ξενοδοχείου One UN στην τεσσαρακοστή τέταρτη οδό,

εκατό μέτρα μακριά από την κεντρική είσοδο του κτιρίου του ΟΗΕ. Η θέα στο East River και το Empire State Building από τον τριακοστό όγδοο όροφο που βρισκόμασταν, οφείλω να ομολογήσω ότι ήταν μοναδική.

Η Δανάη ήταν συνέχεια μαζί μου και είχα επιβάλλει στους Αμερικάνους να είναι παρούσα σε όλες τις φάσεις των διαδικασιών. Μια φορά, σε μια έκτακτη συνάντηση, ένα υψηλόβαθμο στέλεχος της NSA προσπάθησε να μας πείσει, φτάνοντας οριακά στο να μας απειλήσει. Έπιασα την Δανάη από το χέρι και εξαφανιστήκαμε μπροστά στα μάτια τους, ενώ αμέσως μετά τηλεφώνησα από το δωμάτιο του ξενοδοχείου μας στον Henderson, που ήταν παρών στη συνάντηση, λέγοντάς του ότι την επόμενη φορά που θα νιώθαμε τέτοια πίεση θα έψαχναν να μας βρουν στην Ελλάδα. Μία μικρή επίδειξη των δυνάμεων των Κριτώνων ήταν αρκετή για να πειστούν. Ήμασταν εδώ για να τους ενημερώσουμε και για να βοηθήσουμε. Δεν ήμασταν εμείς η απειλή.

Στις τελευταίες συναντήσεις προσπαθούσα να τους πείσω για τον τρόπο προσέγγισης και αντιμετώπισης του Ζοράν, καθώς ήταν ο μόνος που είχε πρόσβαση στα σχέδια των Κριτώνων, κατά συνέπεια ήταν το μοναδικό μας ατού απέναντί τους. Μπορεί να ήταν απ' τη φύση του εγκληματική φυσιολογία, “ενισχυμένη” κιάλας από τις δυνάμεις του κακού, στην προκειμένη όμως περίπτωση, δυστυχώς ίσχυε το “χέρι που δεν μπορείς να δαγκώσεις, φίλα το”.

Από τη στιγμή που συμφώνησαν, τους πήρε μόνο πέντε ώρες για ν' αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες εναντίον του και να του βγάλουν καινούργια ταυτότητα και αριθμό κοινωνική ασφάλισης. Του τα παρέδωσα και τον ενημέρωσα ο ίδιος, συναντώντας τον ακριβώς στο ίδιο σημείο που μας

είχαν στείλει οι Κρίτωναες στο ταξίδι πίσω στο χρόνο, δυο μήνες νωρίτερα. Λίγο πριν του αφήσω τα χέρια σ' εκείνη την τρομερή εμπειρία που είχαμε βιώσει στο ξέφωτο της ζούγκλας, είχαμε κανονίσει να γίνει αυτό το ραντεβού, σε περίπτωση που δεχόντουσαν οι Αμερικάνοι την πρότασή μας. Το ξέφωτο είχε μετατραπεί τώρα σε αγροτικό χωματόδρομο ανάμεσα σε σπαρμένα χωράφια, αλλά ο Ζοράν ήταν εκεί και με περίμενε στην ημερομηνία που είχαμε συμφωνήσει.

Σήμερα, όλα τα μέλη του συμβουλίου και οι αρχηγοί των κρατών είχαν ενημερωθεί πλήρως για την κατάσταση καθώς πέρα από τα στοιχεία που είχε λάβει ξεχωριστά ο καθένας τους, ήμασταν στη διάθεσή τους για έξι συνεχόμενες ώρες για να απαντάμε στις ερωτήσεις τους. Όταν ο Ζοράν απάντησε σε σχετική ερώτηση, ότι οι Κρίτωναες, παρότι αποπλισμένοι χρόνια, είχαν τη δυνατότητα να εξοντώσουν και τον τελευταίο άνθρωπο στον πλανήτη μέσα σε ελάχιστες μέρες, με τη χρήση γενετικά μεταλλαγμένων ιών, αερόβια μεταδιδόμενων, και συμβατών μόνο με το DNA του ανθρώπου, το συμβούλιο είδε μπροστά του το αδιέξοδο. Τα στοιχεία διασταυρώθηκαν μ' αυτά που είχαν οι Αμερικάνοι από το Roswell, στα οποία αναφερόταν ότι η ανθρωπότητα έχει καταφέρει ν' αξιοποιήσει μόνο ένα μικρό μέρος από την τεχνολογία που βρέθηκε τότε. Αρκετά από τα υλικά της κατασκευής δεν υπήρχαν καν στον περιοδικό πίνακα των χημικών μας στοιχείων.

Προς το τέλος της ημέρας ήταν ξεκάθαρο ότι το να μην δεχτούμε τους Κρίτωναες στη Γη δεν υφίσταται ως λύση. Από τη στιγμή που είχαν διαλέξει τη Γη, και θα έρχονταν σίγουρα, το θέμα ήταν πώς θα αντιδρούσαν όταν θα μας έβρισκαν έτσι όπως είμαστε. Χωρίς δηλαδή να έχουμε εξελιχθεί όπως αυτοί

είχαν σχεδιάσει. Το να φτάσουμε στην ένωση των αντιθέτων διανύοντας ένα διαφορετικό παρελθόν, καταψηφίστηκε απ' όλους στο συμβούλιο. Άσε που δεν συμφωνούσα πλέον ούτε εγώ μ' αυτή τη λύση οπότε η σύγκρουση με τον Ζοράν για να πάμε προς τα εκεί, είχε αποκλειστεί ως πιθανό σενάριο.

Η μοναδική εναλλακτική λύση που έβλεπαν όλοι ήταν να καταφέρουμε μέσα σε πέντε χρόνια να φέρουμε από μόνοι μας την ειρήνη και την ισορροπία στον πλανήτη, ώστε να μπορέσουμε να συμβιώσουμε μαζί τους. Δεν μπορεί αυτή η ένωση των αντιθέτων, να είναι το μόνο πιθανό σενάριο για την εξέλιξη του ανθρώπου. Ήταν σίγουρο ότι είχαμε πολύ δρόμο να διανύσουμε και ελάχιστο χρόνο για να το πετύχουμε, αλλά τώρα είχαμε πλέον ένα πολύ ισχυρό κίνητρο για να συμμαζέψουμε το σπίτι μας. Αν δεν το συμμαζεύαμε, θα μας το έπαιρναν.

Όταν βγήκαμε, αργά τα μεσάνυχτα, από την αίθουσα, έκανα νόημα στην Δανάη να με περιμένει στην έξοδο, και πλησίασα τον Ζοράν. Λίγο πριν τη λήξη της συνεδρίασης, το συμβούλιο είχε ψηφίσει ομόφωνα, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, την επανένταξη του Ζοράν στην κοινωνία και την ανάθεση σ' αυτόν του έργου της παρακολούθησης των Κριτώνων. Ο πατέρας του Ζοράν είχε πεθάνει, οπότε ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στη Γη που είχε αυτή την ικανότητα. Σε μία μυστική συνάντηση που έγινε απουσία του, και "κεκλεισμένων των θυρών", υψηλά ιστάμενοι της CIA και της NSA, μου ανέθεσαν την επιτήρησή του.

Μου αποκάλυψαν την πληροφορία για την υδρόγειο και τις κουκίδες, κι αυτό, για να δεχτώ να κουβαλάω συνέχεια μαζί μου ένα μικρό μπίπερ με οθόνη, το οποίο θα μου έδινε

αμέσως συντεταγμένες, σε περίπτωση που άναβε η κόκκινη κουκίδα. Ήμουν ο μόνος που θα μπορούσα να τον σταματήσω σε περίπτωση που χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις του εναντίων ανθρώπων, κι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να έχω άμεση ενημέρωση για τη θέση του. “Σε καινούργιους μπελάδες μπήκα”, σκέφτηκα αμέσως μόλις δέχτηκα, αλλά δυστυχώς δεν υπήρχε ούτε για μένα εναλλακτική. Εδώ παιζόταν κάτι πολύ μεγάλο, κι απλά έτυχε να βρεθώ στην πρώτη γραμμή. Έπρεπε να το αποδεχτώ όπως ήταν. Στην προσπάθεια τους να έχουν τον Ζοράν υπό έλεγχο, κατά την “ένταξη” του στην κοινωνία, του πρότειναν και μόνιμη θέση στον Οργανισμό με υψηλές αποδοχές. Ο Ζοράν ζήτησε χρόνο για να τους δώσει μια απάντηση.

Μόλις με είδε να πλησιάζω, κοντοστάθηκε. Μπήκα κατευθείαν στο θέμα χωρίς υπεκφυγές.

«Και για τον εαυτό σου να το κάνεις και μόνο, δεν είναι άσχημη η πρότασή τους».

«Θα το σκεφτώ...»

«Καλά, σκέψου το όσο θες, δική σου είναι η ζωή. Εγώ ένα πράγμα θέλω μόνο από σένα. Μείνε μακριά από την Simone!»

Με κοίταξε και είδα τις κόρες των ματιών του να συστέλλονται προς στιγμήν, αλλά στη συνέχεια ηρέμησε.

«Εντάξει».

Γύρισε προς την έξοδο, πέρασε δίπλα από την Δανάη, και εξαφανίστηκε προς άγνωστη κατεύθυνση.

Περπατήσαμε λίγο στο πεζοδρόμιο δίπλα στο East River, για να ξεθολώσουμε απ’ την υπερένταση. Καθίσαμε σ’ ένα παγκάκι και έγειρα το κεφάλι μου πίσω. Κάπου εκεί πάνω στο σκοτεινό ουρανό, οι μελλοντικοί συγκατάκοι μας ταξίδευαν

προς το καινούργιο τους σπιτικό. Αν το χειριζόμασταν σωστά θα βγαίναμε όλοι κερδισμένοι από την εξέλιξη αυτή. Αν όχι, το έργο μας θα τελείωνε εδώ. Τόσο απλά. Το κινητό στην τσέπη, μ' έβγαλε απ' τις σκέψεις μου. Η κλήση ήταν από Αμερική αλλά το νούμερο ήταν άγνωστο.

«Εμπρός».

«Αλέξανδρε...»

«Πέτρο! Πού είσαι ρε φίλε; Βλέπω νούμερο από Αμερική ή κάνω λάθος;»

Στο βάθος ακουγόταν δυνατά μουσική κι ο Πέτρος φώναζε για να τον ακούσω.

«Άσε, ερχόμασταν να σας κάνουμε έκπληξη στη Νέα Υόρκη με την Simone, αλλά τελικά πήραμε το επόμενο αεροπλάνο και βρεθήκαμε στο Las Vegas».

«Las Vegas; Και τι ακριβώς κάνετε στο Las Vegas;»

«Φίλε, είμαστε κομμάτια. Έχουμε πει τον άμπακο, χορεύουμε ασταμάτητα, και νομίζω ότι είμαι έτοιμος να κάνω την πιο σωστή κίνηση της ζωής μου!»

Ο αιώνια παρορμητικός φίλος μου. Ο μόνος τρόπος να κάνει μια τέτοια κίνηση ήταν αυτός, και μόνο στο συγκεκριμένο μέρος.

«Μην τολμήσεις να παντρευτείς χωρίς εμάς, σου 'κοψα την καλημέρα. Δώσε μας δέκα λεπτά ν' αλλάξουμε, κι έρχεται ο Σποκ να βάλει τέλος στην εργένικη ζωή σου».

Έπρεπε να δω πόσο λιώμα ήταν. Η σιωπή που ακολούθησε ήταν δείγμα ότι το “τέλος στην εργένικη ζωή σου” πέρασε πίσω απ' το αλκοόλ και τον ταρακούνησε. Τον φανταζόμουν τώρα να ξινίζει τα μούτρα και να ξενερώνει.

«Τώρα αυτό τι το ήθελες;»

«Εγώ μαζί σου είμαι φίλε μου... Απλά εσύ ήσουν αυτός

που δήλωνε μέχρι χτες ότι οι γυναίκες αγοράζουν πολλά παπούτσια επειδή ο διάολος έχει πολλά ποδάρια. Δεν θέλω να ξυπνήσεις αύριο και να με βρίζεις που δεν σε συγκράτησα».

«Άλλο το χτες, άλλο το σήμερα κι άλλο το αύριο. Σήμερα δηλώνω ότι βρήκα αυτό ακριβώς που ζητούσα στη ζωή μου!»

«Υπεύθυνα;»

«Ναι, υπεύθυνα!»

«Τότε πίνε κι ερχόμαστε...»

- ΤΕΛΟΣ -

Σ.Τ.Σ.

Αγαπητοί αναγνώστες,

Εάν σας άρεσε το μυθιστόρημα, το μόνο που ζητάω από εσάς είναι να το στείλετε με email σε φίλες και φίλους σας που διαβάζουν. Μια μικρή κίνηση πριν κλείσετε το tablet ή τον υπολογιστή σας...

Σας ευχαριστώ!

Μυθιστορήματα του **ΝΙΚΟΥ ΤΣΑΜΗ** που
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

ISBN: 978-960-93-2997-2 (237 Σελίδες)

Ένας άντρας, σύμφωνα με μία ιστορία από τα βάθη της Ανατολής, περπατούσε νύχτα μόνος σε ένα απότομο μονοπάτι, κοντά στην κορφή ενός βουνού. Πυκνή συννεφιά σκέπαζε τον ουρανό. Το σκοτάδι πίσσα. Κάποια στιγμή παραπάτησε, έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο κενό.

Ασυναίσθητα άπλωσε το χέρι του και πρόλαβε να πιαστεί από ένα χοντρό κλαδί που προεξείχε στο χείλος του γκρεμού. Φώναξε για βοήθεια αλλά η μόνη απάντηση που πήρε, ήταν ο αντίλαλος από την ίδια του τη φωνή μέσα στο φαράγγι. Δεν υπήρχε κανείς για να τον ακούσει. Η αγωνία του μεγάλωνε καθώς ένιωθε τις δυνάμεις του, λίγες ώρες αργότερα, να τον εγκαταλείπουν.

Όταν είχε φτάσει πλέον στα όρια της αντοχής του, το πρώτο φως της αυγής άρχισε να διαλύει το βαθύ σκοτάδι. Κοίταξε κάτω και γέλασε βλέποντας ότι μόλις λίγα εκατοστά από τα πόδια του, υπήρχε ένας μεγάλος πλατύς βράχος. Θα μπορούσε να είχε αφήσει το κλαδί οποιαδήποτε στιγμή μέσα στη νύχτα και να πατήσει πάνω του. Απλά θα το έκανε χωρίς να ξέρει. Χωρίς σιγουριά. Ξεπερνώντας κάθε φόβο, πραγματικό και μη...

O ΜΠΙΑΝΤΥ

Μέρος Β' της σειράς ***O ΓΑΝΤΖΟΣ***

ISBN: 978-960-93-3850-9 (209 Σελίδες)

Μοναστήρι Saint John, έξω από το Dodgeville στο Madison του Μιλγουόκι, δυο μέρες αργότερα. Το τσουχτερό κρύο μπήκε ορμητικά από τη μισάνοιχτη πόρτα κατεβάζοντας ακόμα περισσότερο τη θερμοκρασία στον προθάλαμο του μοναστηριού-ορφανοτροφείου. Η μαντεμένα ξυλόσομπα στο κέντρο του δωματίου είχε σβήσει από ώρα, αλλά τα στεγνά ξύλα ήταν στοιβαγμένα έξω, στη μικρή αποθήκη, στην αριστερή πλευρά του διώροφου κτιρίου.

Η αδελφή Μαριάμ γέμισε το ζεμπίλι με όσα ξύλα μπορούσαν να σηκώσουν τα αδύνατα χέρια της και βγήκε στην παγωνιά κάνοντας προσεκτικά βήματα πάνω στο λεπτό στρώμα πάγου που είχε σχηματιστεί την πρωινή αυτή ώρα στο προαύλιο. Ακούμπησε το βαρύ φορτίο δίπλα στη μεγάλη σόμπα και έσπρωξε με δύναμη τη μεγάλη πόρτα ώστε να κλείσει, σέρνοντας παράλληλα με το πόδι της και την προβιά στο πάτωμα για να εμποδίζει το κρύο να μπαίνει από το διάκενο. Αφού τελείωσε με τα ξύλα, έφτιαξε ένα ζεστό τσάι του βουνού με μέλι που είχε φέρει από τα χτες η Ηγουμένη και βολεύτηκε κοντά στη σόμπα, χαζεύοντας τις φλόγες να ζωντανεύουν, ενώ έξω από το παράθυρο οι νιφάδες του χιονιού πύκνωναν και το πρώτο φως της ημέρας έκανε δειλά την εμφάνισή του.

Το μυαλό της δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από τον μικρό Peter που για δεύτερη φορά μέσα στον τελευταίο μήνα είχε καταφέρει να την κάνει να νιώσει το φόβο να την κατακλύζει...

Όλα τα βιβλία του συγγραφέα διατίθενται και σε έντυπη μορφή, σε όλα τα βιβλιοπωλεία καθώς και στο διαδίκτυο στη διεύθυνση:

www.ntsamis.com

